ANDREA CREMER

UMBRA NOPȚII

virtual-project.eu

ANDREA CREMER

Seria: UMBRA NOPȚII

Volumul 1

UMBRA NOPȚII

Original: Nightshade

Traducere:
SMARANDA CÂMPEANU

virtual-project.eu

Editura: LITERA

2012

• Capitolul 1 •

Pentru mine, războiul a fost întotdeauna bine-venit, dar, în luptă, pasiunea a crescut pe nesimțite.

Mormăitul ursului îmi spărgea timpanele. Simțeam în nări răsuflarea lui fierbinte, care-mi întețea setea de sânge. În spatele meu, auzeam gâfâitul întrerupt al băiatului. Sunetul disperat al unghiilor mele scurmând în pământ. Am mârâit din nou la animalul mai mare de pradă, provocându-l să încerce să treacă de mine.

Ce naiba fac?

Am riscat și am aruncat o privire spre băiat, iar inima a început să-mi bată mai tare. Se ținea cu mâna dreaptă de coapsa rănită. Sângele îi șiroia printre degete, pătându-i jeanșii, care păreau murdari de vopsea neagră. Tricoul făcut ferfeniță de abia dacă îi mai acoperea rănile roșii care îi brăzdau pieptul. Am scos un mârâit gutural.

M-am ghemuit la pământ, cu mușchii încordați, gata de atac. Ursul grizzly s-a ridicat pe picioarele din spate. Eu nu m-am ferit.

Calla!

Am auzit în gând strigătul lui Bryn. Un lup maroniu și sprinten s-a ivit din pădure și s-a năpustit asupra ursului, atacându-l dintr-o parte. Acesta din urmă s-a întors, aterizând în patru labe. Împroșca salivă și se uita de jur-împrejur după agresorul nevăzut, însă Bryn, iute ca fulgerul, l-a fentat. S-a ferit de fiecare dată din calea labelor puternice și groase ale ursului, mișcându-se cu o fracțiune de secundă mai repede ca el. A profitat de avantajul pe care îl avea, mușcându-l din nou batjocoritor. Când ursul s-a întors cu spatele la mine, am făcut un salt înainte și mi-am înfipt dinții în călcâiul lui, smulgând o bucată de carne. Ursul s-a întors clătinându-se spre mine, iar în ochi i se citea durerea.

Bryn și cu mine ne-am apropiat încetișor, încercuind uriașul animal. Sângele ursului îmi ardea buzele. Întregul corp îmi era încordat. Am continuat să ne apropiem din ce în ce mai mult de el, dându-i târcoale de parcă am fi dansat. Ursul ne urmărea cu privirea. Îl simțeam cum șovăie, miroseam teama care îl

acapara din ce în ce mai tare. Am scos un lătrat scurt și pătrunzător și mi-am arătat colții. Ursul a fornăit, s-a întors cu spatele și a dispărut împleticindu-se în pădure.

Am ridicat botul și am urlat, sărbătorindu-mi triumful. Un geamăt m-a readus însă cu picioarele pe pământ. Drumețul se uita la noi cu ochi mari. M-am apropiat curioasă de el. Îmi trădasem stăpânii, le încălcasem legile. Toate acestea pentru el.

De ce?

Am lăsat capul în jos și am adulmecat aerul. Sângele drumețului șiroia pe pământ, iar mirosul metalic îmi încețoșa mintea, intoxicându-mi gândurile. M-am împotrivit tentației de a-l gusta.

Calla? Simțind neliniștea din glasul lui Bryn, mi-am luat ochii de la excursionistul căzut la pământ.

Pleacă de aici. Mi-am dezvelit colții înspre lupoaica mai mică. Ea s-a ghemuit la pământ și a venit spre mine, târându-se pe burtă. Apoi și-a ridicat botul și m-a lins pe falcă.

Ce ai de gând să faci? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii ei albaștri. Se uita înspăimântată la mine. Mă întrebam dacă nu cumva se gândea că aveam să-l omor pe băiat din pură plăcere. M-a cuprins un sentiment de vinovăție și de rușine.

Bryn, nu poți rămâne aici. Pleacă. Acum.

A scheunat ușor, dar a plecat, tiptil, făcându-se nevăzută în spatele perdelei de pini.

M-am apropiat încet de băiat, dând din urechi. Se chinuia să-și recapete suflul, iar pe chip i se citeau durerea și groaza. Avea răni adânci pe coapse și pe piept, unde ursul își înfipsese ghearele. Din rănile deschise încă îi șiroia sângele. Știam că hemoragia nu avea să se oprească. Am mârâit, observând cu amărăciune cât de fragil este corpul uman.

Băiatul părea să fie de-o vârstă cu mine: șaptesprezece, poate optsprezece ani. Părul castaniu, cu ușoare irizații aurii, îi cădea în dezordine pe față. Șuvițele pline de sudoare i se lipiseră de obraji și de frunte. Era suplu și puternic - un tip care cu siguranță se descurca pe munte, după cum și dovedise, căci în această zonă puteai ajunge doar dacă urcai o potecă abruptă și neprimitoare.

Mirosul spaimei îl învăluia, stârnindu-mi instinctele de prădător, dar dincolo de asta mai era ceva - simțeam un miros de primăvară, de frunze ce abia înmuguresc, de pământ ce se

dezgheață. O mireasmă plină de speranță, ce îți deschidea o mare de posibilități. O adiere abia perceptibilă și ispititoare.

Am făcut încă un pas, apropiindu-mă și mai mult de el. Știam ce vreau să fac, dar asta ar fi însemnat să încalc pentru a doua oară, și mai grav, Legile *Păzitorilor.* A încercat să se dea înapoi, dar a gemut de durere și a căzut, sprijinindu-se în coate. I-am privit chipul. Maxilarul, parcă sculptat, și pomeții înalți îi zvâcneau în agonie. Era chipeș chiar și acum, când se chinuia, iar mușchii i se încordau mereu, ca o dovadă a forței lui, a luptei corpului împotriva colapsului iminent, transformându-i tortura într-o încercare sublimă. Mă mistuia dorința de a-i veni în ajutor.

Nu pot să-l privesc cum moare.

Mi-am schimbat înfățișarea înainte să-mi dau seama ce fac. Băiatul a făcut ochii mari în momentul în care a văzut că făptura care îl privise până atunci nu mai era un animal, ci o fată cu ochi galbeni de lup și părul blond ca de aur. M-am apropiat de el și am căzut în genunchi. Tremura din tot corpul. Am dat să-l ating, dar am ezitat, dându-mi cu mirare seama că mi se înmuiaseră picioarele. Nu-mi fusese niciodată atât de frică.

Gemetele lui mi-au întrerupt șirul gândurilor.

— Cine ești?

Băiatul se uita fix la mine. Ochii lui aveau culoarea mușchiului de copac, o nuanță pală de verde-gri. Am rămas o clipă pierdută în ochii lui, în privirea aceea întrebătoare, care se contura în pofida durerii.

Mi-am dus brațul la gură și am simțit carnea moale. Mi-am dorit să mi se ascută caninii și m-am mușcat tare de mână, așteptând să simt gustul propriului sânge pe vârful limbii. Apoi am întins brațul spre el.

— Bea. E singurul lucru care te poate salva, i-am spus cu o voce joasă, dar fermă.

A început să tremure din ce în ce mai tare și a clătinat din cap.

— Trebuie s-o faci, am mârâit eu, arătându-mi caninii încă ascuțiți ca niște lame de ras, după ce îmi deschisesem rana de pe braț.

Am sperat că își va aminti de înfățișarea mea canină și că, înfricoșat, se va supune. Însă pe chipul lui nu mai vedeam urmă de groază. Băiatul mă privea uimit. Am clipit și am încercat să-

mi păstrez calmul. Sângele mi se scurgea pe braț, iar picăturile purpurii cădeau pe covorul de frunze.

A închis brusc ochii, cu chipul schimonosit, cuprins de un nou spasm. Mi-am lipit brațul însângerat de buzele lui întredeschise. Atingerea lui era electrizantă, arzându-mi pielea și făcându-mi inima să bată mai tare. Mi-am mușcat buzele, înăbușindu-mi un geamăt, uimită și înfricoșată de senzațiile necunoscute pe care le trăiam.

Băiatul a tresărit, dar mi-am trecut celălalt braț prin spatele lui, ținându-l nemișcat în timp ce sângele meu încă i se prelingea pe buze. Când îl strângeam la piept și îl trăgeam mai aproape de mine, sângele îmi clocotea în vine.

Îmi dădeam seama că voia să se împotrivească, dar nu mai avea forță. Am schițat un zâmbet. Chiar dacă trupul meu reacționa într-un mod neprevăzut, știam că puteam ține totul sub control. M-am înfiorat când m-a prins de mână, înfigându-și unghiile în pielea mea. Respirația îi redevenise acum egală.

Am simțit o durere surdă în adâncul meu, iar degetele au început să-mi tremure îmi doream să-mi pot plimba mâinile pe pielea lui. Să-i ating ușor rănile pe cale să i se vindece și conturul mușchilor.

Mi-am mușcat buza, încercând să alung ispita. *Haide, Cal, tu știi ce trebuie să faci. Așa ceva nu-ți stă în fire.*

Mi-am smuls brațul din strânsoarea lui. Băiatul a scos un geamăt de dezamăgire. Nici eu nu mai știam cum să fac față golului pe care îl simțeam acum când nu îl mai atingeam.

Regăsește-ți forța, folosește-te de puterea lupului. Asta ești.

Mârâind amenințător, am scuturat din cap și am rupt o bucată de pânză din tricoul sfâșiat al băiatului, apoi mi-am înfășurat-o în jurul rănii de pe braț. Îmi urmărea fiecare mișcare cu ochii lui de culoarea mușchiului de copac.

M-am ridicat în picioare împleticindu-mă și am rămas uimită în momentul în care am văzut că și el făcea același lucru, șovăind ușor. M-am încruntat și m-am dat doi pași înapoi. M-a privit cum mă retrăgeam, după care s-a uitat la hainele lui sfâșiate. Și-a cercetat cu luare-aminte tricoul făcut zdrențe. Când a ridicat ochii spre mine, m-a cuprins pe neașteptate amețeala. A deschis ușor gura. Nu puteam să-mi iau ochii de la buzele sale moi și care, schițând un zâmbet vag și plin de curiozitate, se curbau pline de interes, în timp ce în ochii lui nu

vedeam nici urmă de teamă, așa cum mă așteptasem la început, ci doar o mulțime de întrebări.

Trebuie să plec de aici.

— O să fii bine. Pleacă de pe munte. Nu te mai apropia niciodată de locul ăsta, i-am spus, dând să plec.

Am simțit un fior în tot corpul în momentul în care băiatul m-a apucat de umăr. S-a uitat la mine surprins, dar deloc temător. Asta nu era bine. Pielea încă îmi ardea în locul în care mă atinsese cu degetele. Am așteptat preț de o clipă, poate mai mult, privindu-l și reținându-i trăsăturile, după care am mârâit la el și m-am smucit, îndepărtându-i mâna.

— Așteaptă, a spus el și a mai făcut un pas spre mine.

Cum ar fi dacă aș putea să aștept, dacă aș putea să opresc un pic timpul în loc? Cum ar fi dacă aș fura câteva minute și aș gusta din fructul care mi-a fost atâta timp interzis? Ar fi chiar atât de rău? Nu aveam să-l mai văd niciodată pe acest străin. Ar fi rău dacă aș mai zăbovi aici, dacă aș rămâne pe loc, ca să văd dacă va încerca să mă atingă așa cum mi-aș fi dorit s-o facă?

După mirosul pe care îl emana, îmi dădeam seama că și el simțea același lucru. Adrenalină și mosc, semn că încerca să-și înăbușe dorința. Întâlnirea noastră durase deja prea mult, iar eu trecusem peste limitele de siguranță. Mi-am încleștat pumnul, simțind cum mă încearcă regretele. Își privea trupul de sus până jos, cercetându-se cu atenție, amintindu-și acel sentiment pe care îl avusese când își lipise buzele de pielea mea. A zâmbit șovăitor.

Destul.

L-am lovit peste falcă. A căzut la pământ, fără să mai miște. M-am aplecat și l-am luat în cârcă, aruncându-mi rucsacul lui pe umăr. Am simțit mirosul de pajiști verzi, de ramuri de copaci sărutate de roua dimineții și iar m-a cuprins acea durere stranie care își găsise culcuș undeva în adâncul meu, ca o amintire fizică a faptului că îndrăznisem să cochetez cu trădarea. Umbrele amurgului se întindeau spre munte, dar eu aveam să ajung la poalele lui până la lăsarea serii.

O camionetă părăsită și jerpelită era parcată în apropierea pârâului susurător care marca hotarul așezământului sacru. Pe o pancartă neagră, de pe malul apei, stătea scris cu litere de un portocaliu strident: **NU INTRAȚI. PROPRIETATE PRIVATĂ.**

Mașina, un Ford Ranger, era neîncuiată. Am deschis larg portiera, aproape smulgând-o din balamalele ruginite. L-am așezat pe băiat, acum nemișcat, în scaunul șoferului. Capul i-a căzut în față și am zărit pe ceafa lui conturul unui tatuaj, ieșind în relief. Era o cruce neagră, stranie.

Și intrus, și hipster. Slavă Domnului că am găsit ceva ce nu-mi place la el.

Am aruncat rucsacul pe scaunul din dreapta și am trântit portiera. Carcasa de oțel a mașinii a scârțâit. Tremurând încă de frustrare, m-am preschimbat în lup și am luat-o la goană înspre pădure. Însă îi simțeam mirosul pe pielea mea, iar asta îmi slăbea instinctul de orientare. Am adulmecat aerul și am bătut în retragere, căci un nou miros m-a făcut să-mi amintesc de trădarea mea.

Știu că ești aici, am spus eu în gând, mârâind.

Ești bine? Întrebarea plină de îngrijorare a lui Bryn nu a făcut decât să mă bage și mai mult în sperieți. După câteva clipe, a apărut alergând lângă mine.

Ți-am spus să pleci. Mi-am arătat colții, dar nu puteam să neg că mă simțeam mai ușurată, acum că era lângă mine.

Nu te-aș lăsa baltă niciodată. Și știi că n-am să te trădez vreodată.

Bryn ținea fără probleme pasul cu mine.

Am luat-o la goană, țâșnind printre umbrele din ce în ce mai întunecate ale pădurii. Am renunțat să mai fug din calea fricii, mi-am schimbat forma și m-am prăvălit peste o buturugă tare. Zgârietura pe care mi-a lăsat-o scoarța copacului pe piele nu a reușit să-mi alunge gândurile mistuitoare care îmi treceau prin cap.

— De ce l-ai salvat? a întrebat ea. Oamenii nu înseamnă nimic pentru noi.

Îmi înfășurasem brațele în jurul trunchiului de copac și am întors capul într-o parte, ca s-o pot privi pe Bryn. Acum se lepădase și ea de blana de lup și își pusese mâinile suple și mici, de fată, pe șolduri. Mijise ochii, așteptând un răspuns.

Am clipit, dar ochii mă usturau în continuare. Lacrimi fierbinți și nedorite mi se prelingeau pe obraji.

Bryn a făcut ochii mari. Eu nu plângeam niciodată. Nu de față cu alții. M-am uitat în altă parte, dar îmi dădeam seama că mă

privea în tăcere, fără să mă judece. Nu aveam nici un răspuns pentru Bryn. Nu aveam un răspuns nici pentru mine însămi.

• Capitolul 2 •

În momentul în care am deschis ușa, am împietrit. Mi-am dat seama după miros că aveam musafiri. Pergament vechi, vin bun: mirosul lui Lumine Umbra Nopții emana o eleganță aristocratică, însă gărzile ei îmbâcsiseră casa cu o duhoare insuportabilă de smoală încinsă și de păr ars.

— Calla!

Vocea lui Lumine era numai lapte și miere.

Am făcut un pas înapoi, încercând să-mi adun gândurile și să intru în casă cu gura închisă. Nu voiam nici să miros, nici să simt gustul acelor creaturi.

Lumine ședea la masă față în față cu actualul șef al haitei, tatăl meu. Stătea nemișcată ca o statuie, avea o postură ireproșabilă, iar cosițele ei ciocolatii erau prinse într-un coc la spate. Era îmbrăcată în costumul ei imaculat de culoarea fildeșului pe care îl purta întotdeauna și o bluză albă, apretată, cu guler înalt. Era flancată de doi strigoi, care se înălțau amenințători, ca niște umbre, peste umerii ei înguști.

Mi-am supt obrajii ca să mi-i mușc pe dinăuntru. Numai așa puteam să mă abțin și să nu-mi dezvelesc colții în fața strigoilor.

— Ia loc, draga mea, a spus Lumine, făcând semn spre unul dintre scaune.

Am tras scaunul mai aproape de tata, mai degrabă ghemuindu-mă decât așezându-mă pe el. Nu puteam să mă relaxez în prezența strigoilor.

Oare a aflat deja că am încălcat legea? A venit aici să mă condamne la moarte?

— A rămas mai puțin de o lună, fată frumoasă, a murmurat ea. Aștepți cu nerăbdare căsătoria?

Am răsuflat ușurată, dându-mi seama abia acum cât de încordată fusesem.

— Sigur, am spus.

Lumine și-a unit degetele arătătoare în dreptul frunții.

— Asta e tot ce ai de spus despre viitorul tău promițător?

Tata a izbucnit în râs.

— Calla nu e așa de romantică precum mama ei, Stăpână.

Deși tonul vocii lui era calm, mi-a aruncat o privire plină de înțeles. Mi-am plimbat limba peste caninii care simțeam că încep să se ascută.

— Înțeleg, a spus ea, cercetându-mă cu privirea din cap până în picioare.

Mi-am împreunat mâinile la piept.

— Stephen, ar fi bine dacă ai învăța-o bunele maniere. Am așteptări de la femelele mele alfa, îmi doresc să fie o întrupare a eleganței. Naomi și-a îndeplinit întotdeauna rolul cu o grație absolută.

Se uita în continuare la mine, așa că nu-mi puteam dezveli colții la ea, cum mi-aș fi dorit.

Eleganță pe dracu'. Sunt o luptătoare, nu o tânără mireasă.

— Mă așteptam să fii mulțumită de această căsătorie, draga mea copilă, a spus ea. Ești o alfa frumoasă. Iar în haita Năpasta nici că a mai existat un mascul ca Renier. Până și Emile recunoaște asta. Uniunea aceasta este de bun augur pentru toți. Ar trebui să fii recunoscătoare că ai un asemenea partener.

Mi-am încleștat fălcile, dar am privit-o în ochi fără să clipesc.

— Îl respect pe Ren. Este un bun prieten. O să ne fie bine împreună.

Prieten... într-un fel. Ren stă cu ochii pe mine de parcă aș fi un borcan cu dulceață din care ar vrea să se înfrupte și nici că i-ar păsa dacă ar fi prins cu mâna în el. Și, cu siguranță, nu el ar plăti pentru furt. Deși am fost ținută sub cheie din prima zi în care am fost promiși în căsătorie, nu m-am gândit niciodată că avea să-mi fie atât de greu să joc rolul *Gardianului* în relația asta. Însă lui Ren nu-i plăcea să joace după reguli. Și era suficient de atrăgător cât să mă facă să mă gândesc dacă merita să risc să-l las să guste un pic din fructul oprit.

— „*Bine*"? a repetat Lumine. Dar îl dorești pe acest băiat? Emile s-ar înfuria dacă ar știi că îl iei în râs pe moștenitorul lui.

Lumine bătea ușor darabana cu degetele în masă.

Mă uitam fix în podea, blestemând văpăile care îmi mistuiau obrajii.

Cum naiba ar putea să conteze dacă doresc sau nu pe cineva din moment ce oricum nu am voie să fac nimic în privința asta? În acel moment o detestam.

Tatăl meu și-a dres glasul și a luat cuvântul.

— Doamna mea, uniunea a fost stabilită încă de la nașterea copiilor. Haitele Umbra Nopții și Năpasta rămân credincioase angajamentului luat. La fel și fiica mea, și fiul lui Emile.

— După cum am spus, o să ne fie bine, am șoptit, nereușind să-mi înăbuș mârâitul care mi-a însoțit spusele.

Mi-am întors privirea înspre *Păzitor* când i-am auzit râsul strident. Lumine asista la frământările mele cu un zâmbet de superioritate întipărit pe chip. I-am aruncat o privire dușmănoasă, nemaiputând să-mi ascund indignarea.

— Într-adevăr, a spus ea, apoi și-a întors privirea către tata. Ceremonia nu trebuie întreruptă sau amânată. Sub nici o formă.

S-a ridicat și ne-a întins mâna. Tata și-a lipit preț de o clipă buzele de degetele ei albe. Apoi s-a întors spre mine. I-am strâns fără prea multă tragere de inimă mâna ca un pergament, încercând să nu mă gândesc cât de tare îmi doream să o mușc.

— Toate femelele demne de admirație sunt înzestrate cu eleganță, draga mea, mi-a spus ea atingându-mi obrazul și înfigându-și un pic unghiile în pielea mea, cât să mă facă să tresar.

Simțeam un gol în stomac.

Tocurile ei cui scoteau un sunet sacadat în timp ce pășea pe lespezile de piatră și ieșea din bucătărie. Strigoii pluteau agale în urma ei, iar tăcerea lor mă neliniștea mai tare decât ritmul constant al pașilor ei. Mi-am strâns picioarele la piept și mi-am așezat bărbia pe genunchi. Am răsuflat abia în momentul în care am auzit ușa de la intrare închizându-se.

— Ești foarte încordată, mi-a spus tata. S-a întâmplat ceva în timp ce patrulai?

Am clătinat din cap.

— Știi că nu-mi plac strigoii.

— Nimănui nu-i plac.

Am ridicat din umeri.

— Oricum, de ce a venit aici?

— Ca să vorbim despre uniune.

— Glumești, am spus eu încruntându-mă. Doar despre mine și Ren ați vorbit?

Tata și-a dus mâna la ochi, cu un aer obosit.

— Calla, ar fi de folos dacă nu ai mai privi această uniune ca pe un lucru pe care trebuie să-l faci ca să mulțumești pe toată lumea. Aici nu e vorba „doar despre tine și Ren”. Sunt zeci de

ani de când nu s-a mai format o haită nouă. *Păzitorii* sunt foarte serioși când vine vorba de asta.

— Îmi pare rău, am mințit eu.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Trebuie să dai dovadă de seriozitate.

M-am îndreptat în scaun.

— Emile a trecut pe aici mai devreme, a spus el, cu o grimasă.

— Poftim? am strigat eu. De ce?

Nici că-mi puteam imagina o conversație civilizată între Emile Laroche și rivalul său alfa.

Vocea tatălui meu era rece.

— Din același motiv ca Lumine.

Mi-am îngropat fața în palme, simțind din nou cum îmi iau foc obrajii.

— Calla?

— Scuze, tată, am spus, încercând să-mi ascund stingherealа. Doar că Ren și cu mine ne înțelegem bine. Într-un fel, suntem prieteni. Știm de multă vreme că trebuie să ne unim destinele. Iar eu n-am nici o problemă cu asta. Și nici Ren, din câte știu. Dar povestea asta ar fi mult mai simplă dacă toată lumea s-ar relaxa. Presiunile nu ajută la nimic.

Tata a încuviințat din cap.

— Asta-i viața unui alfa. Presiunile nu ajută niciodată, dar nici n-ai să scapi de ele.

— Minunat, am spus cu un oftat și m-am ridicat de pe scaun. Am teme de făcut.

— Noapte bună, atunci, mi-a spus în șoaptă.

— Noapte bună.

— Și, Calla?

— Da? am răspuns, oprindu-mă în dreptul scărilor.

— Fii drăguță cu mama ta.

M-am încruntat și am început să urc scările. Când am intrat în dormitorul meu, am tras un strigăt. Hainele îmi erau împrăștiate prin toată camera. Pe pat, pe podea, atârnând de pe noptieră și agățate de lampă.

— Așa ceva nu se poate, a spus mama, arătând acuzator cu degetul înspre mine.

— Mamă!

Unul dintre tricourile mele preferate, de la un concert Pixies din anii ’80, era mototolit în pumnul ei încleștat.

— Ai măcar vreo haină frumoasă? a întrebat ea, scuturând ofensată tricoul înspre mine.

— Definește frumosul, am replicat eu.

Mi-am înăbușit un mârâit. Am început să mă uit după hainele pe care aș fi vrut cu orice preț să le apăr și m-am așezat pe hanoracul cu glugă pe care scria Republicans for Voldemort.

— Dantelă? Mătase? Cașmir? a întrebat Naomi. Ai ceva care nu e din bumbac sau denim?

Flutura de zor tricoul cu Pixies, așa că am bătut în retragere.

— Știi că azi a venit Emile aici? a întrebat ea, aruncând o privire spre pat și cercetând cu luare-aminte mormanul de haine aruncate.

— Mi-a zis tata, am răspuns cu o voce joasă, deși în sinea mea simțeam că îmi vine să urlu.

Mi-am plimbat degetele pe coada care îmi atârna pe umăr, am apucat-o de capăt și am strâns-o între dinți.

Mama a strâns din buze și a lăsat deoparte tricoul ca să-mi poată desprinde degetele din șuvițele încurcate de păr. Apoi a oftat, s-a așezat pe pat și a smuls elasticul care îmi lega coada.

— Și părul ăsta, a spus ea, descurcându-mi buclele cu degetele. Nu pot să înțeleg de ce îl ții strâns tot timpul.

— E prea des, am răspuns. Mă deranjează.

Am auzit clinchetul cerceilor mari ai mamei în timp ce dădea dezaprobator din cap.

— Floarea mea frumoasă. Nu-ți mai poți ascunde atuurile. Ești deja femeie.

M-am rostogolit pe cealaltă parte a patului, îndepărtându-mă de ea, mârâind dezgustată.

— Nu sunt o floare, am spus, aruncându-mi pletele pe spate.

Acum că era despletit, părul mi se părea prea greu și incomod.

— Dar tu ești Calla, a spus ea zâmbind. Floarea mea superbă.

— E doar un nume, mamă, am spus în timp ce-mi adunam hainele de pe jos. Nu mă reprezintă.

— Ba da. Am tresărit când am auzit tonul amenințător al vocii ei. Termină. Nu-i nevoie să faci asta.

Mâinile mi-au înghețat pe tricoul pe care îl înșfăcasem. A așteptat până când am lăsat din mână tricoul pe jumătate

împăturit. Am încercat să protestez, dar mama a ridicat mâna, reducându-mă la tăcere.

— Luna viitoare se formează noua haită. Tu vei fi femela alfa.

— Știu asta, am spus, încercând să mă împotrivesc impulsului de a arunca în ea cu șosete murdare. Știu asta de când aveam cinci ani.

— Și a venit vremea să te porți ca atare. Lumine este îngrijorată.

— Da, știu. Eleganță. Ea își dorește eleganță.

Îmi venea să râgâi.

— Și Emile este preocupat de ceea ce își dorește Renier, a adăugat ea.

— De ceea ce-și dorește Renier? am repetat eu, tresărind la auzul vocii ei stridente.

Mama a ridicat unul dintre sutienele mele de pe pat. Era alb, din bumbac sută la sută. Nu aveam altfel de sutiene.

— Trebuie să începem să ne pregătim. Porți vreodată și o lenjerie mai ca lumea?

Am simțit din nou cum îmi iau obrajii foc. Mă întrebam dacă nu cumva îmbujorarea excesivă mi-ar putea provoca o depigmentare permanentă.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Nici nu m-a băgat în seamă și a bodogănit mai departe, în timp ce îmi sorta hainele și le arunca în două mormane diferite. Din moment ce îmi ordonase să nu le împăturesc, nu puteam decât să-mi imaginez că le tria, în „acceptabile” și „de aruncat”.

— Ren este masculul afla și cel mai popular băiat din liceu. Asta cel puțin din câte am aflat eu.

Vocea ei a devenit nostalgică.

— Sunt sigură că este obișnuit cu atențiile din partea fetelor. Când va veni vremea, tu va trebui să fii pregătită să-l mulțumești.

Am înghițit în sec, simțind un gust amar în gură.

— Mamă, și eu sunt o alfa, știi? Ren are nevoie de mine ca să fie conducătorul haitei. El vrea ca eu să fiu o războinică, nu șefa echipei de majorete.

— Renier are nevoie ca tu să-i fii parteneră în adevăratul sens al cuvântului. Doar pentru că ești o războinică asta nu înseamnă că nu poți fi și seducătoare.

M-am blocat la auzul tonului ei aspru.

— Cal are dreptate, mamă, s-a auzit vocea fratelui meu, care tocmai intervenea în conversație. Ren nu-și dorește o majoretă. A fost cu toate în ultimii patru ani. Probabil că e plictisit de moarte. Cel puțin, sora mea mai mare îl va ține în stare de alertă.

M-am întors și l-am văzut pe Ansei sprijinindu-se de tocul ușii. Cerceta camera din priviri.

— Uau, uraganul Naomi a făcut ravagii.

— Ansei, s-a răstit mama, cu mâinile în șold. Te rog să ne lași pe mine și pe sora ta să discutăm între patru ochi.

— Scuze, mamă, a spus Ansei, rânjind în continuare, dar Barrett și Sasha sunt jos și te așteaptă pentru rondul de noapte.

A clipit, surprinsă.

— S-a făcut deja atât de târziu?

Ansei a ridicat din umeri. Când mama s-a întors cu spatele, mi-a făcut cu ochiul. Mi-am dus mâna la gură ca să-mi ascund zâmbetul.

— Calla, a spus ea, cu un oftat. Vorbesc foarte serios. Ți-am pus niște haine noi în dulap și vreau să începi să le porți.

Am dat să protestez, dar m-a întrerupt.

— De mâine, porți haine noi sau îți arunc toate tricourile și jeanșii rupți. Și cu asta, basta.

S-a ridicat în picioare și a ieșit valvârtej din cameră, cu fusta învolburându-i-se pe coapse în timp ce pășea. Când am auzit-o coborând scările, am mormăit și m-am trântit pe pat. Abia așteptam să-mi îngrop capul în maldărul de tricouri. Mă tenta ideea să mă transform în lup și să fac patul bucăți. Dar sigur aș fi fost pedepsită. În plus, îmi plăcea patul și, cel puțin pentru moment, acesta era unul dintre puținele lucruri pe care mama nu intenționa să le arunce.

Salteaua a scârțâit. M-am sprijinit în coate și l-am privit pe Ansei, care s-a așezat pe marginea patului.

— Încă o discuție afectuoasă între mamă și fiică?

— Doar știi prea bine, am spus eu, rostogolindu-mă pe spate.

— Ești bine?

— Mda, am spus, în timp ce-mi frecam tâmplele, încercând să alung durerea usturătoare care mă încerca.

— Deci..., a început Ansei.

M-am întors și l-am privit. Zâmbetul strengăresc dispăruse.

— Deci, ce?

— Legat de Ren..., a spus el, iar tonul vocii lui a devenit deodată mai serios.

— Zi odată, An.

— Îți place de el? Adică îți place cu adevărat? a șoptit el.

M-am prăbușit pe pat. Îmi acopeream ochii cu brațele, ca să mă feresc de lumină.

— Nu începe și tu.

S-a târât înspre mine.

— Doar că..., a spus el. Dacă nu vrei să fii cu el, nu ar trebui să fii.

Am deschis larg ochii, acoperindu-i în continuare cu brațele. Preț de o clipă, am simțit că mă sufoc.

— Am putea să fugim. Aș sta eu cu tine, a spus Ansei, atât de încet încât abia l-am auzit.

M-am ridicat brusc în capul oaselor.

— Ansei, am șoptit. Să nu mai spui niciodată așa ceva. Nu știi ce... Las-o baltă, bine?

Se juca cu marginile cuverturii.

— Vreau să fii fericită. Păreai atât de supărată pe mama.

— Sunt supărată pe mama, dar pe mama, nu pe Ren, am spus eu, trecându-mi degetele prin părul lung care mi se revărsa pe umeri și gândindu-mă c-ar trebui să mă rad în cap.

— Deci, ești de acord? Vrei să fii partenera lui Ren?

— Da, sunt de acord, am spus eu, întinzându-mă spre el și ciufulindu-i buclele de un blond-cenușiu. În plus, și tu o să fii în noua haită. La fel și Bryn, Mason și Fey. Împreună o să-l ținem pe Ren în frâu.

— Cu siguranță, a spus el rânjind.

— Și nu sufla nimănui o vorbă despre ideea asta a ta cu fugitul. Sari calul, An. Și oricum, de când ai început tu să gândești așa de unul singur? am întrebat eu, făcând ochii mici.

Mi-a arătat caninii ascuțiți.

— Doar sunt fratele tău, nu?

— Deci eu sunt responsabilă pentru impulsurile tale de trădător? am întrebat, înghiontindu-l în joacă în piept.

— Cal m-a învățat tot ce știu.

S-a ridicat în picioare și a început să țopăie pe pat. Am sărit și eu, apropiindu-mă de marginea patului, după care m-am rostogolit pe jos, aterizând fără prea multă greutate pe vârfuri. Am înșfăcat capătul cuverturii și am tras tare de ea. Ansei a

căzut râzând pe spate și a mai țopăit o dată pe saltea înainte de a se opri.

— Vorbesc serios, Ansei. Să nu scoți o vorbă.

— Nu-ți face probleme, surioară. Nu-s tâmpit. Nu i-aș trăda niciodată pe *Păzitori,* a spus el. Decât dacă mi-ai cere tu... în calitate de alfa.

— Mulțumesc, am spus eu, încercând să zâmbesc.

• Capitolul 3 •

Când am intrat în bucătărie să iau micul dejun, au amuțit cu toții. M-am dus glonț înspre cafetieră. Mama s-a repezit la mine, m-a apucat de mâini și m-a întors spre ea.

— O, draga mea, ești de vis, a spus ea, sărutându-mă pe amândoi obrajii.

— Este doar o fustă, mamă, am spus eu, smulgându-mă din strânsoarea ei. Revino-ți.

Am luat o cană din dulap și mi-am turnat cafea. Am reușit în ultima clipă să-mi dau capul pe spate ca să nu-mi înmoi buclele blonde în lichidul negru.

Ansei mi-a aruncat un baton de ciocolată și a încercat să-și ascundă rânjetul întipărit pe chip.

Trădătorule, am bâiguit eu, în timp ce mă așezam la masă. Abia am luat două înghițituri, când mi-am dat seama că tata se holbează la mine.

— Ce e? am întrebat, băgând în gură o lingură cu proteine de soia.

A tușit și a clipit de mai multe ori. Apoi s-a uitat când la mama, când la mine.

— Scuze, Calla, dar cred că nu mă așteptam să iei în seamă sugestiile mamei tale.

Mama i-a aruncat o privire aspră. Tata s-a așezat mai bine pe scaun și a deschis ziarul Denver Post.

— Ești chiar fermecătoare.

— Fermecătoare? am întrebat, simțind cum vocea îmi devenea din ce în ce mai pițigăiată. Mâinile îmi tremurau pe cana de cafea.

Ansei s-a înecat cu tartina din care tocmai mușcase și a întins mâna spre paharul cu suc de portocale.

Tata a ridicat ziarul, încercând să se ascundă în spatele lui, în timp ce mama mă bătea încurajator pe mână. I-am aruncat o singură privire dușmănoasă înainte de a mă cufunda în aburii cafelei.

Am luat micul dejun într-o tăcere stânjenitoare. Tata citea și încerca să evite orice contact vizual cu mine și cu mama, care

îmi tot arunca priviri încurajatoare, pe care i le întorceam cu răceală. Ansei ne ignora, ronțăindu-și voios tartina. Am dat pe gât ultimele picături de cafea.

— Haide, An.

Ansei a sărit de pe scaun, aruncându-și pe umăr geaca în drum spre garaj.

— Succes, Cal, a strigat tata după mine, în timp ce eu îmi urmam fratele mai mic înspre ușă.

Nu i-am răspuns. De cele mai multe ori de-abia așteptam să merg la școală. Astăzi însă îmi era groază.

— Stephen! a strigat mama, în timp ce eu ieșeam pe ușă, lăsând-o să se trântească în urma mea.

— Pot să conduc? a întrebat Ansei, privindu-mă plin de speranță.

— Nu, i-am răspuns, așezându-mă pe scaunul șoferului, în Jeepul nostru.

Ansei s-a prins cu mâinile de bord în timp ce eu ieșeam din parcare scrâșnind din roți. Mașina s-a umplut de miros de cauciuc ars. După ce am depășit a treia mașină pe drum, Ansei mi-a aruncat o privire usturătoare, străduindu-se să-și pună centura de siguranță.

— Știu că îți vine să te sinucizi pentru că trebuie să porți dresuri, dar asta nu înseamnă că și eu vreau același lucru.

— Nu port dresuri, am spus printre dinți, virând brusc pentru a depăși o altă mașină.

Ansei a ridicat din sprâncene.

— Nu porți? Nu se zice că-i total dizgrațios să nu porți?

A rânjit, dar după ce i-am aruncat o privire de gheață s-a făcut mic în scaunul lui. Când am ajuns în parcarea de la Mountain School, era alb ca varul.

— Cred că o să-l rog pe Mason să mă ducă acasă, a spus el, trântind portiera în urma lui.

Când am băgat de seamă că strânsesem atât de tare de volan încât încheieturile mi se albiseră, am respirat adânc.

Sunt doar niște haine, Cal. Nu e ca și cum mama ta te-ar fi obligat să-ți faci o operație de mărire a sânilor.

M-am înfiorat, sperând să nu-i vină vreodată asemenea idei lui Naomi.

Bryn m-a întâmpinat în mijlocul parcării. A făcut ochii mari, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Se cheamă eleganță, am mormăit eu și am pornit-o spre intrare.

— Poftim?

Buclele subțiri de un blond-cenușiu îi săltau în toate direcțiile în timp ce alerga pe lângă mine.

— Se pare că, dacă ești o femelă alfa, trebuie să faci mai multe decât să alungi *Căutătorii,* am spus. Cel puțin așa cred Lumine și mama.

— Deci, Naomi încearcă să te convingă să accepți o nouă schimbare de look? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat de data asta?

— De data asta vorbește serios, am spus eu, aranjându-mi fusta în talie și dorindu-mi să fi purtat jeanși. Și Lumine la fel.

— Păi, probabil că cel mai bine ar fi să te conformezi, a spus Bryn, ridicând din umeri în timp ce treceam pe lângă internatul asemănător unui conac din Elveția, din care ieșeau împleticindu-se studenți muritori, cu ochii încețoșați.

— Mersi pentru votul de încredere, am spus eu.

Nu reușeam să-mi dau seama cum trebuia să stea de fapt fusta, așa că am renunțat s-o mai îndrept.

Am intrat în tăcere în școală și am străbătut holul, îndreptându-ne spre șirul lung de dulapuri ale studenților din ultimul an.

Mirosul școlii, miros care mă întâmpina în fiecare zi, se schimbase. Metalul strident al lacătelor dulapurilor, mirosul înțepător al cerii pentru podele, ce acoperea mireasma proaspătă a grinzilor de cedru de pe tavan, dar lipsea cu desăvârșire frica pe care o emana de regulă pielea muritorilor.

În schimb, oamenii miroseau a curiozitate, a surprindere, o reacție bizară din partea elevilor de internat, care își trăiau viața separat de *Păzitori* și de *Gardieni.* Singurul lucru pe care îl aveam în comun cu ei erau orele de curs. Mă neliniștea faptul că mă priveau în timp ce îmi croiam drum prin mulțimea de studenți care se înghesuiau pe holul îngust.

— Se holbează toată lumea? am întrebat eu, încercând să nu par agitată.

— Mda. Cam toți se holbează.

— Of, Doamne, am oftat eu, strângând ghiozdanul în mâini.

— Cel puțin arăți sexy.

Când am auzit replica ei plină de voioșie, am simțit cum mi se strânge stomacul.

— Te rog să nu mai spui niciodată așa ceva. Niciodată. De ce mi-a făcut mama asta?

Mă simțeam ca o atracție la un spectacol de circ.

— Îmi pare rău, a spus Bryn, jucându-se cu brățările multicolore de metal care îi zornăiau pe braț.

Mi-am scos caietele și cărțile de care aveam nevoie pentru primele două cursuri. Hărmălaia de pe hol s-a oprit, lăsând loc murmurului studenților curioși, iar Bryn și-a îndreptat repede spatele, renunțând la postura relaxată pe care o adopta de obicei.

Știam ce însemna asta. Era prin preajmă. Mi-am aruncat ghiozdanul pe umăr, am trântit ușa dulapului și m-a cuprins din nou acel sentiment pe care îl detestam. Am simțit cum inima începe să-mi bată din ce în ce mai tare, în timp ce îl căutam din priviri pe Renier Laroche.

Mulțimea de studenți a făcut loc masculului alfa al haitei Năpasta și lupilor lui. Ren, urmat de Sabine, Neville, Cosette și Dax, pășea pe hol parcă fără să atingă pământul. Se mișca de parcă întreaga școală i-ar fi aparținut. Își rotea privirea de jur-împrejur – fusese întotdeauna un lup, întotdeauna în căutarea prăzii.

Pun pariu că n-a fost niciodată obligat să treacă printr-o schimbare de look.

Când m-a văzut, pe chip i s-a întipărit un zâmbet glumeț. Am rămas nemișcată, înfruntându-i privirea provocatoare. Bryn a făcut un pas înainte. Îi simțeam răsuflarea în spate.

Zarva de pe hol a încetat. Toți se uitau fix la noi și șușoteau între ei.

Am văzut cu coada ochiului că ceva se mișcă în dreapta mea. Mason, Ansei și Fey s-au ivit din mulțimea de studenți și s-au așezat de o parte și de alta a lui Bryn. Mi-am îndreptat spatele.

Nu mai ești singurul alfa, nu-i așa?

Ren a mijit ochii, concentrându-se asupra lupilor din haita Umbra Nopții, aflați acum în spatele meu. Deodată, a izbucnit în râs.

— Ai de gând să renunți la soldații tăi, Lily?

Am privit înspre haita Năpasta. Toți stăteau ca niște santinele în jurul șefului lor.

— De parcă tu ai fi venit singur, am spus eu, sprijinindu-mă de dulap.

A râs pe înfundate, mârâind abia sesizabil. Apoi s-a uitat la Sabine.

— Pleacă de aici. Trebuie să vorbesc cu Calla. Între patru ochi.

Fata cu părul negru ca abanosul care stătea în dreapta lui părea, în mod clar, nemulțumită, dar s-a întors cu spatele și a plecat, pierzându-se în mulțimea de elevi. Ceilalți trei lupi au urmat-o, deși Dax a aruncat o ultimă privire înspre șeful lui înainte de a se face nevăzut.

Ren a ridicat din sprâncene. Eu am încuviințat din cap.

— Bryn, ne vedem la oră.

Am auzit foșnetul cozilor ei în momentul în care și-a plecat capul. Cu coada ochiului i-am văzut și pe Mason și pe Fey aplecându-se și șoptindu-i ceva la ureche în timp ce se îndepărtau.

Am așteptat, însă Ren privea fix peste umărul meu. M-am întors și am observat că Ansei se afla încă în spatele meu.

— Și tu. Acum.

Fratele meu mai mic și-a plecat capul și a luat-o la fugă după restul haitei Umbra Nopții.

— Te protejează, nu? a râs Ren.

— Cam așa ceva, am spus eu, încrucișând mâinile la piept. Ce e cu spectacolul ăsta, Ren? Toată școala se uită la noi.

— Se uită mereu la noi, a spus el, ridicând din umeri. Se tem de noi. Așa și trebuie să fie.

Am strâns din buze, fără să răspund.

— Ai un nou look, a spus el, măsurându-mă încet cu privirea din cap până-n picioare.

Fir-ar să fie, mamă.

Am încuviințat din cap fără prea multă tragere de inimă și am lăsat privirea în pământ. Ren și-a strecurat mâna pe sub bărbia mea, făcându-mă să mă uit la el. Când am ridicat ochii, am băgat de seamă că îmi zâmbea fermecător. M-am tras la o parte. Am auzit un mârâit gutural, blând, de-abia perceptibil.

— Nu te speria...

— Nu contează cum arăt, am spus eu, apropiindu-mă și mai mult de dulap. Încetează să te mai joci cu mine. Știi cine sunt.

— Bineînțeles, a murmurat el. De-asta îmi și place de tine.

Am simțit cum mi se înclestează dinții în timp ce mă împotriveam pasiunii mocnite pe care mi-o insufla băiatul acela, din creștet până-n tălpi.

— Sunt imună la farmecele tale, am mințit eu. Lasă vrăjeala, Năpastă. Ce vrei?

— Haide, Cal. Am crezut că suntem prieteni, a spus el, râzând.

— Suntem prieteni, i-am spus eu, făcând apoi o pauză, ca să-l las să digere ceea ce spusesem. Suntem până pe 31 octombrie. Apoi totul se schimbă. Astea sunt regulile. Tu ești cel care se poartă ca un berbec încolțit acum. Spune-mi ce ai de zis.

Mi-am ținut răsuflarea, întrebându-mă dacă nu cumva exagerasem. Însă nu am primit nici un răspuns ostil, iar, pentru o fracțiune de secundă, pe chipul lui am întrezărit o umbră de blândețe.

— *Păzitorii* încep să fie din ce în ce mai duri cu noi, a spus el. Eu, îți spun sincer, m-am săturat să fiu supravegheat 24 din 24. Mă întrebam dacă nu cumva te-ar interesa să facem ceva în privința asta.

Am așteptat poanta, însă în zadar. Nu era o glumă.

— Cum...? am reușit în cele din urmă să bâigui.

A făcut un pas șovăielnic spre mine.

— La ce le stă lor gândul acum? a întrebat el încet, aplecându-se spre mine.

Am început să respir din ce în ce mai greu.

Pot să mă controlez. Pot să mă controlez.

— La uniune. La noua haită, i-am răspuns.

Era atât de aproape de mine încât zăream irizațiile argintii din ochii lui întunecați.

Ren a încuviințat din cap. Zâmbetul de pe chipul lui s-a transformat în rânjet.

— Și cine răspunde pentru succesul sau eșecul haitei?

— Noi, am spus, simțind cum inima îmi bate să-mi spargă pieptul.

— Exact.

Și-a îndreptat spatele, iar eu mi-am recăpătat suflul.

— Mă gândeam să facem ceva în privința asta.

— Cum ar fi? am întrebat, văzând cum își încordează umerii și gâtul. Aproape că am tresărit.

E agitat. Oare ce ar putea să-l neliniștească pe Ren?

— Cum ar fi să petrecem mai mult timp împreună. Să atragem loialitatea haitelor de partea noastră, nu a bătrânilor, a spus el. Poate îi convingem pe prietenii noștri să înceteze să se mai urască între ei. Asta ar putea să-i facă pe *Păzitori* să se mai relaxeze, să ne lase un pic în pace.

Mi-am mușcat buza de jos și am căzut pe gânduri.

— Acum vrei să arăți mai mult interes uniunii?

El a încuviințat din cap.

— Liniștește-te. În felul ăsta, toată lumea o să se obișnuiască mai repede, iar noi n-o să mai fim atât de ostili unul față de celălalt în octombrie. M-am gândit să petrecem ceva timp împreună.

— Să petrecem timp împreună? Noi doi? am izbucnit și mi-am mușcat tare de tot buza ca să nu pufnesc în râs.

— N-ar strica, a spus el în șoaptă.

Mi-a pierit orice urmă de veselie când mi-am dat seama că vorbea cât se poate de serios.

Doar dacă n-o să sară unii la gâtul celorlalți.

— E riscant, am spus eu.

— Vrei să spui că nu poți controla haita Umbra Nopții?

— Nu, bineînțeles că nu, i-am răspuns și i-am aruncat o privire aspră. Dacă le zic eu, se conformează.

— Atunci n-ar trebui să fie prea greu, nu?

— *Păzitorii* te-au luat și pe tine la ochi, nu? am spus, cu un oftat.

Ren s-a uitat în altă direcție.

— Efron și-a exprimat îngrijorarea cu privire la... năravurile mele. Se teme că n-o să fii prea încântată sau că o să îți faci griji în privința fidelității mele.

A accentuat ultimul cuvânt.

Am izbucnit în hohote de râs. Preț de o clipă, a părut ofensat.

— Așa-ți trebuie, Don Juan, am spus eu, mimând că vreau să-l împușc și țintind spre pieptul lui. Dacă nu ai fi fost fiul lui Emile, vreun tată a cărui fiică a rămas cu inima frântă ți-ar fi atârnat de mult blana într-un cui deasupra șemineului.

— Ai perfectă dreptate, a spus Ren, zâmbind malițios. Și-a rezemat mâna de dulap, exact deasupra umărului meu. De o lună de zile, Efron vine la noi acasă în fiecare săptămână.

Rânjea în continuare, însă în ochi i se citea neliniștea.

De frică l-am prins de tricou și l-am tras mai aproape de mine.

— În fiecare săptămână? am șoptit eu.

El a încuviințat din cap, trecându-și mâna prin părul negru ca abanosul.

— Să nu te mire dacă o să vină cu o pușcă la uniune.

Am zâmbit, dar mi s-a tăiat răsuflarea când s-a aplecat spre mine. Mi-a sărutat în treacăt urechea. Eu m-am tras mai în spate. *Păzitorii* chiar luau în serios chestia asta cu puritatea, cu toate că lui Ren nu-i păsa prea mult.

— Se tem probabil că următoarea generație nu va respecta regulile. Dar eu nu te-aș părăsi niciodată în fața altarului, Lily.

L-am lovit în stomac, dar am regretat pe dată. Abdomenul lui Ren era tare ca piatra. Mi-am scuturat mâna care acum mă durea.

M-a strâns tare de încheietură, continuând să zâmbească.

— Frumoasă lovitură.

— Mersi de observație, am replicat, încercând să mă smulg din strânsoare, deoarece el nu părea să aibă nici cea mai mică intenție să-mi dea drumul.

— Deci, ce spui?

— Despre petrecutul timpului împreună?

Nu puteam să mă uit în ochii lui. Era mult prea aproape de mine. Simțeam căldura trupului lui, și asta mă făcea și pe mine să mă înfierbânt.

— Da.

Chipul lui era la câțiva centimetri de al meu și mirosea a piele și a lemn de santal.

— Ar putea să meargă, am spus eu, aproape convinsă că aveam să mă topesc cât de curând. O să mă gândesc.

— Bine, a zis el, făcând un pas înapoi și dându-mi drumul la mână. Mai vorbim, Lily.

Apoi s-a îndepărtat. Îl auzeam cum râde, în timp ce se pierdea în mulțimea de studenți.

• Capitolul 4 •

M-am repezit să mă așez în bancă fix când suna primul clopoțel. Bryn, care stătea în banca din spate, s-a întins spre mine și mi-a suflat la ureche:

— Zi tot.

— A fost interesant, am spus eu, cufundându-mă în scaun.

Domnul Graham și-a dres glasul.

— Domnișoarelor, domnilor. Acordați-mi o clipă din timpul dumneavoastră prețios.

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care Bryn m-a apucat de mână și și-a înfipt unghiile în brațul meu.

— Bryn, ce ai?

Privea țintă spre intrarea în sala de clasă. Zumzetul studenților care pălăvrăgeau începea să se stingă.

— Vă mulțumesc, s-a auzit vocea hodorogită a domnului Graham. Avem un nou coleg care s-a înscris astăzi la Mountain School.

Am început să mă foiesc pe scaun și am tresărit, convinsă că Bryn mă zgâriase când mă înșfăcase atât de tare de mână. Apoi am împietrit, am simțit mirosul proaspăt al unei adieri primăvăratice și al razelor de soare.

Nu, nu se poate. Dar era adevărat.

Lângă domnul Graham stătea stingher în picioare chiar excursionistul pe care îl salvasem cu nici douăzeci și patru de ore în urmă.

— Acesta este Seamus Doran, a continuat profesorul, holbându-se la băiatul care se simțea, în mod evident, stânjenit.

— Shay. Mi se spune Shay, a spus el în șoaptă.

— Atunci, bine ai venit, Shay, a zis domnul Graham, aruncând o privire prin sala de clasă.

Am simțit cum mi se strânge inima în momentul în care am băgat de seamă că se uită fix la scaunul gol din dreapta mea.

— Uite un loc liber acolo, lângă domnișoara Tor.

Bryn a lovit insistent cu piciorul în spatele scaunului meu.

— Încetează, m-am răstit, întorcându-mă spre ea. Ce vrei să fac?

— Orice, a spus ea în șoaptă, dar suficient de alarmată.

Nu știam dacă să mă bucur sau să mă îngrozesc că îl revedeam. Chiar dacă nu reușeam să-mi dau seama exact ce simțeam, știam că în momentul în care avea să mă recunoască, totul urma să se transforme într-un dezastru. Mi-am dat părul peste față, încercând să-mi ascund chipul.

Unde este hanoracul cu glugă când am nevoie de el?

Shay a înaintat agale înspre banca lui. Când a ajuns în dreptul scaunului care i se oferise, i-am întâlnit privirea de un verde-deschis, după care m-am uitat în altă parte. Băiatul nu mai avea nici o îndoială. Mă recunoscuse. Mă temeam, așa cum și trebuia de altfel, însă frica pe care o simțeam se combina cu o urmă de satisfacție. În acea fracțiune de secundă în care privirile ni s-au întâlnit, i-am văzut uimirea. Pentru el fusesem un vis, care devenise acum realitate. Ghiozdanul i-a alunecat printre degete. Câteva pixuri s-au rostogolit pe podea, împrăștiindu-se pe sub bănci. Mi-am înăbușit un geamăt și mi-am ascuns fața în palme; aveam impresia că îmi ia foc stomacul. Bryn a lovit din nou cu piciorul banca mea, atât de tare încât am simțit cum sar în față câțiva centimetri.

M-am panicat și am luat-o la fugă înspre ieșire. Domnul Graham a făcut câțiva pași înapoi când a văzut că vin în goană spre el.

— Crampe, sunt balonată, am șoptit eu.

Domnul Graham s-a înroșit și a mâzgălit ceva pe o foaie de hârtie: un permis ca să pot ieși pe hol. Am luat-o la fugă spre baia fetelor. Din fericire, era goală. M-am prăbușit tremurând pe podea. Ușa de la baie s-a deschis cu un scârțâit.

— Cal, a șoptit Bryn, îngenunchind lângă mine.

Mi-am sfidat soarta, iar acum totul s-a întors împotriva mea. Trebuia să las ursul să-l omoare. Însă rămâneam fără suflare numai la gândul că acel băiat ar fi putut păți ceva.

— N-are ce căuta aici.

— Știu, a spus Bryn, apropiindu-se de mine și strângându-mă în brațe. Dar probabil că e cineva important. În lumea muritorilor, vreau să spun. Altfel de ce s-ar fi înscris aici în ultimul an? Nimeni nu prea face asta.

— Oh, Dumnezeule, Bryn, am spus, descoperindu-mi fața. Dar dacă au aflat și *Păzitorii*?

Ea a clătinat din cap.

— Nu. N-au aflat. Dacă se întâmplă ceva greșit, Stăpâna noastră sesizează imediat. Ești în siguranță.

— Ai dreptate.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre chiuvetă.

— N-au aflat.

— Dar oare cine ar putea să fie? am spus, privind-o prin oglindă.

— Probabil că odrasla vreunui mare bancher sau senator, ca de altfel toți oamenii care vin la școala asta, a spus ea. Nu înseamnă nimic pentru noi.

Sunt atât de proastă. Îmi simțeam în continuare picioarele moi. *Nu-mi vine să cred că l-am salvat.*

— Dă-ți cu asta, ești palidă, a spus Bryn, scoțând un fard de obraz din poșetă. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat în afară de noi și de băiat. Și probabil că nici lui nu-i prea vine să creadă. De fapt, oricui din afara lumii noastre i s-ar părea incredibil. Prefă-te că nu s-a întâmplat nimic.

— Bine, am spus, înghițind în sec și dându-mi seama cu groază că de fapt îmi doream să-l văd. M-a străbătut un fior în momentul în care mi-am amintit de gura lui lipită de brațul meu.

Tot stresul din pricina uniunii mi-a venit în cele din urmă de hac. *O iau razna.*

Am hotărât să chiulesc de la primele ore, cu toate că știam că nu aveam cum să mă ascund la nesfârșit de Shay Doran. Cum în ultimul an erau mai puțin de treizeci de studenți, era clar că aveam să-l văd la un alt curs, mai târziu în acea zi.

Oare la franceză?

Nu.

Biologie?

Nu.

Chimie organică?

Da.

Domnișoara Foris i-a făcut instructajul excursionistului care n-ar mai fi trebuit să fie în viață să se alăture unei echipe formate din doi muritori. De parcă ar fi simțit că sunt cu ochii pe el, Shay s-a întors și mi-a surprins privirea. M-am uitat repede în altă direcție, deși n-aș fi vrut să-l scap din ochi. În schimb, m-am întors spre Ren, care tocmai așeza în ordine instrumentele noastre de laborator. Am încercat să mă concentrez asupra orei de curs, însă simțeam privirile iscoditoare pe care mi le arunca

străinul din cealaltă parte a sălii de clasă. Mi-am mușcat buza ca să nu zâmbesc.

Și el vrea să-l privesc.

— Deci, te-ai gândit? a întrebat Ren, înmânându-mi un pahar.

— La ce să mă gândesc? am spus, lăsând paharul jos și întinzându-mă spre o eprubetă.

— Să petrecem timp împreună, a continuat el, mângâindu-mă pe spate. Sau crezi că nu poți să-ți controlezi haita?

M-a cuprins brusc un val de căldură, de parcă atingerea lui m-ar fi înfierat. Nu m-am uitat la el.

— Am o sticlă plină cu acid clorhidric în mână, Ren. Nu mă enerva. Știu că nu joci după reguli.

A râs, dar și-a retras mâna. După ce am măsurat lichidul volatil, am lăsat sticla jos.

— Am avut alte lucruri pe cap, am bâiguit eu, sperând să nu-mi doresc să mă mai atingă încă o dată.

— Îmi pare rău, a spus, zâmbind și dezvelindu-și caninii, cu un aer deopotrivă prietenos și amenințător.

— Și de ce-ți pare rău? am întrebat eu, aplecându-mă peste masă.

— Pentru că aveam de gând să-ți fac o invitație mai deosebită, a spus el, luându-și notițe în caietul de chimie.

— O invitație? Unde? am întrebat, aruncând o privire peste umărul lui.

Notițele lui erau ca de obicei fără cusur, dar mie îmi plăcea să mă prefac că-i pun sub semnul îndoielii scrupulozitatea. M-am împotrivit tentației de a-i smulge creionul din mână și de a începe clasicul joc de-a „cald-rece”.

A schițat un zâmbet strâmb.

— Nu cred că pot să arăt bunăvoință dacă tu ai dubii în privința capacității noastre de a interacționa în mod pașnic.

N-am mușcat momeala.

— Mă interesează chestia asta, Ren. Unde mă inviți?

Ochii i-au scăpărat și iar am văzut irizațiile argintii din irișii lui negri.

— Efron organizează o petrecere VIP la unul dintre cluburile lui din Vail vinerea asta. A mai venit un știab în oraș, iar Stăpânul nostru îi face curte și îl invită la cină, cum îi stă în obicei. Noi mergem. Ai putea să vii și tu. Adu-ți și haita.

Am rămas uimită la auzul vorbelor lui.

— Pe bune?

— M-aș juca eu cu tine? a întrebat, ridicând capul și uitându-se la mine cu ochi mari și inocenți.

— Da, am răspuns, iar el a izbucnit în râs.

De data asta mi-a atins mâna, iar eu nu am tresărit când și-a strecurat degetele printre ale mele.

— Oferta rămâne valabilă. Poți să accepți sau să refuzi, a spus el, întorcându-se cu spatele și vârându-și nasul în caietul de notițe.

Și-a retras mâna, dar inima mea continua să bată cu putere.

— În ce club?

— Eden.

Mi-am încleștat fălcile ca să nu rămân cu gura căscată.

— Bine. Vom fi acolo. Mersi.

Am încercat să mimez o atitudine degajată, deși simțeam că-mi tremură picioarele de nerăbdare.

Ren nici n-a încercat să-și ascundă zâmbetul.

— Numele voastre vor fi trecute pe listă.

Mi-am mușcat buza.

— Ce este? a întrebat Ren, încruntându-se.

— Nu știu dacă ar trebui să vină și Ansei.

Ren a ridicat din umeri. A apucat cu ambele mâini de marginile mesei și s-a aplecat în față, arcuindu-și spatele și întinzându-se leneș.

— Dacă numele lui e pe listă, o să intre.

Mi-am ascuns mâinile la spate, abținându-mă cu greu să nu-l ating ca să simt cum i se încordează mușchii.

— Are cincisprezece ani, am spus eu, luându-mi privirea de la liniile arcuite ale corpului său.

— Și Cosette are cincisprezece ani și o să fie acolo, a mai spus el, apropiindu-se de mine. Crezi că o să te ierte dacă n-o să-l lași să vină cu tine?

— Probabil că nu, am spus eu, imaginându-mi deja cât de furios avea să fie Ansei dacă i-aș fi povestit despre club, iar apoi l-aș fi exclus de la acea ieșire.

— Numele lui o să fie pe listă, dar e fratele tău. Alegerea îți aparține, Lily.

— Poți să încetezi să-mi mai spui așa? m-am rățoit eu.

— Niciodată.

— Ăăă, salut, s-a auzit o voce necunoscută în spatele meu.

Ren s-a încruntat, iar eu m-am întors să-l privesc pe cel care ne vorbise.

Excursionistul se ivise lângă masa noastră de laborator.

O, Doamne.

— Pot să vorbesc cu tine? a întrebat Shay.

— De ce?

Răspunsul meu a sunat mai aspru și mai dur decât îmi propusesem. Îmi doream să vorbesc cu el, dar nu aveam de ales.

Nici nu trebuia să mă uit la Ren ca să-mi dau seama că era surprins de ostilitatea mea. Duritatea răspunsului meu l-a făcut pe masculul alfa să se apropie de mine. Nu puteam să-mi dau seama dacă îi eram recunoscătoare sau mă simțeam jignită. În fond și la urma urmei, și eu eram o alfa.

Băiatul cel nou s-a uitat la Ren. Vedeam privirea lui amenințătoare reflectată în ochii băiatului. Nici un muritor nu putea ține piept căutăturii înfricoșătoare a unui *Gardian*, mai ales dacă lupul mai era și un mascul alfa. Aproape că îmi părea rău pentru bietul băiat.

— Nimic, lasă, a îngăimat Shay, privind neliniștit când la mine, când la Ren, ale cărui mâini se odihneau acum pe șoldurile mele.

Instinctele mele oscilau undeva între dorința de a-l plesni peste mână și cea de a-i mulțumi că mă ajuta să-l țin pe Shay la distanță. M-am desfătat cu atingerea puternică, dar blândă a mâinilor lui, dar am rezistat încercării lui de a mă poseda. L-am privit indignată. Și apoi, când m-am uitat din nou la musafirul nostru nepoftit, mi-am dat seama. Nu vreau ca Shay să mă vadă așa.

Shay a scuturat din cap de parcă atunci i s-ar fi ridicat un văl de pe creier. Atunci clopoțelul a sunat și s-a grăbit să plece.

— Ciudat puștiul, a spus Ren încet, lăsând să-i cadă ușor mâinile de pe șoldurile mele. E nou, nu?

— Presupun. A fost la prima oră cu mine și cu Bryn. A fost așezat în bancă cu mine, probabil că voia indicații, am spus eu, cu un aer plictisit. Încă nu și-a dat seama care sunt regulile. Nu ne amestecăm.

Ren a pus la loc instrumentele noastre de laborator, după care s-a întors către mine.

— A, da, acea regulă.

— Doar pentru că tu ai probleme cu acceptarea regulilor nu înseamnă că toți gândim la fel. Noi, ceilalți, respectăm dorințele *Păzitorilor.*

Vocea mea era dulce ca mierea.

El a ridicat nepăsător din umeri.

La naiba. Nu mai fi așa de arogantă.

— Auzi, eu mor de foame. Te ocupi tu de astea?

Am făcut semn spre restul eprubetelor și sticlelor care trebuiau așezate pe rafturile dulapurilor de laborator.

— În regulă.

— Mersi, am spus eu, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr și ieșind în grabă din clasă.

Gardienii luau întotdeauna prânzul într-un colț mai retras al cantinei. Deși cele două haite stăteau la mese diferite, animozitatea dintre lupi era omniprezentă. De cealaltă parte a încăperii se aflau copiii *Păzitorilor,* îmbrăcați din cap până-n picioare în Gucci și Prada. Se credeau prea importanți ca să stea în apropierea noastră. Studenții muritori stăteau înghesuiți între lupi și copiii stăpânilor noștri. Câteodată îmi părea rău pentru muritori. În lumea lor, aveau o putere nemăsurată. Dar aici nu. La Mountain School, oamenii știau că se află la baza lanțului trofic.

Ansei și Mason ocupaseră deja masa la care stăteam de obicei, iar eu mi-am tras un scaun lângă fratele meu.

— Deci, ce voia Ren? a întrebat Ansei, privindu-mă nerăbdător.

Mason s-a aplecat ușor în față, interesat să audă ce aveam de spus, dar fără să scoată o vorbă.

— Să așteptăm până vin toți, am spus eu și mi-am scos din ghiozdan un sendviș cu șuncă de curcan.

Ansei a mârâit nerăbdător, dar l-am străfulgerat cu o privire amenințătoare. Picioarele de oțel ale scaunului au scârțâit pe lespezile de gresie când Bryn s-a așezat lângă mine. Fey s-a cufundat în scaunul de lângă Mason.

I-am privit pe rând pe membrii haitei care de-abia se așezaseră lângă mine, după care m-am uitat înspre masa de lângă noi, unde stătea haita Năpasta. Sabine lovea ușor în masă cu unghiile ei lungi de vampă, date cu ojă, și îi șoptea ceva la ureche lui Cosette. Fata mai tânără, blondă, se bosumflase. Avea pielea atât de albă încât ți se părea că poți să vezi prin ea,

iar agitația ei permanentă îți lăsa impresia că asta își și dorea, de fapt.

Dax și Neville au început să joace skanderbeg. Deși Dax, îmbrăcat într-un tricou al echipei Broncos și în pantaloni largi, era în mod evident mai puternic decât suplul Neville, cu câțiva ani mai tânăr, pe frunte i se adunaseră broboane de sudoare. Neville, îmbrăcat din cap până în picioare în negru, îl dobora încetul cu încetul pe Dax. Ren, cocoțat pe marginea mesei, se amuza pe seama jocului, însă privirea îi aluneca adesea înspre masa noastră.

Am luat o îmbucătură din sendvișul cu șuncă de curcan și pâine de casă și am spus:

— OK, fiți atenți.

Fără să mai stea pe gânduri, s-au apropiat cu toții de mine ca să audă mai bine. Doar Mason s-a lăsat pe spate, legănându-și scaunul pe două picioare și încrucișându-și mâinile la ceafă. S-a uitat la clanul Năpasta, după care mi-a făcut cu ochiul. M-a pufnit râsul.

— Ren e cu ochii pe noi. Stați relaxați. Ca Mason.

Restul membrilor haitei și-au cerut rușinați scuze, încercând să se așeze în poziții cât mai relaxate. Unii au reușit, alții nu.

— Masculul alfa din haita Năpastă mi-a făcut o propunere interesată, am spus eu, ciugulind din sendviș și încercând să ignor golul din stomac.

— Ce propunere? a întrebat Bryn, răsucindu-și furculița în farfuria cu spaghete.

— Vrea să începem să petrecem timp împreună, am spus eu, încercând să nu dau înapoi când am văzut că haita mea se străduia să-și păstreze calmul.

Ansei a împrăștiat toți fulgii de porumb pe masă. Fey a schițat o grimasă de dezgust, aruncându-i o privire neîncrezătoare lui Bryn, care, la rândul ei, a oftat adânc. Doar Mason a rămas netulburat. Și-a întins nepăsător brațele, cu un aer mulțumit. Am mârâit lung, iar haita s-a liniștit.

Bryn a vorbit prima, pe un ton conspirativ.

— Adică vrea să iasă în oraș cu tine?

Am tresărit când mi-am dat seama cât de suspicioasă era.

— Nu cu mine, cu noi. Vrea să petrecem cu toții timp împreună, am spus eu. Haitele noastre. Crede că Umbra Nopții

și Năpasta ar trebui să înceapă să fie una și aceeași haită acum, încă dinainte de uniune.

— Să fim serioși, a spus Fey, palidă la față. De ce am vrea să facem asta chiar mai devreme decât suntem obligați?

A făcut bucăți șervețelul de hârtie care avusese ghinionul să zacă pe tava ei de prânz.

Mason se legăna în față și în spate pe scaun.

— Ar putea fi interesant.

— Bryn? Ce spui? am întrebat eu, întorcându-mă spre ea.

— De ce vrea să facă asta? a întrebat ea, uitându-se spre masa celor din haita Năpasta.

Am privit în direcția în care se uita și ea. Dax avea o expresie descurajată pe chip, iar Neville își trăsese șapca de tweed pe ochi, sprijinindu-și capul de marginea scaunului ca să tragă un pui de somn. Ren luase loc lângă Sabine, care se apropiase de el, iar buzele i se mișcau repede în timp ce îi vorbea. Cosette o asculta și încuviința din cap.

— Din același motiv pentru care și eu vreau, am îngăimat. Efron îl presează. Iar Lumine face același lucru cu mine. Ieri-noapte a venit cu niște strigoi la noi acasă.

Haita a tresărit la auzul acelor cuvinte.

— Ren crede că, dacă le demonstrăm din timp că suntem de acord cu uniunea, am continuat eu, adică dacă respectăm ordinele înainte să devină cu adevărat ordine, atunci *Păzitorii* ne vor lăsa în pace.

— Tu ce crezi? a întrebat Ansei, adunând fulgii de porumb într-un morman.

— Cred că ar trebui să încercăm. Treptat. Dacă nu merge, renunțăm și așteptăm până când se va da ordinul, în octombrie.

Mason a încetat să se mai legene pe scaun.

— Cum adică treptat? Ce vrei să spui?

— Suntem invitați la o petrecere la clubul Eden, vineri seară.

— Uau, a spus Mason, înghiontindu-l pe Ansel, care a rânjit.

— Dar..., am spus eu, dându-mi seama că se uitau cu toții la mine. Nu vreau ca Năpasta să preia controlul. Eden este teritoriul lui Efron. Teritoriul lor.

Bryn s-a aplecat mai aproape de mine, uitându-se la ceilalți lupi și dezvelindu-și dinții.

— Are dreptate, nu-i putem permite lui Ren să controleze uniunea.

— N-o s-o controleze, am spus eu. Am de gând să-l țin în expectativă. A fost întotdeauna prea sigur de el.

Haita a râs, încuviințând din cap.

— Acum am nevoie să mă urmați și să vă purtați frumos, am spus eu. Chiar dacă ceea ce am de gând să fac va fi oarecum... șocant.

Mason bătea cu degetele în masă. Ansei a lăsat capul în jos, iar Bryn a încuviințat. M-am uitat lung la Fey, care a mușcat dintr-un măr înainte să vorbească.

— Tu ești șefa, Cal, a spus ea, cu gura plină. Dar așa, de chestie, să știți că o urăsc pe Sabine. E o ticăloasă.

— Poate că e drăguță odată ce ajungi s-o cunoști, a spus Ansei, dându-se apoi un pas în spate, după ce Fey l-a străfulgerat cu o privire nimicitoare.

— Deci, ne-am înțeles? am spus eu, îndreptându-mi spatele în scaun și așteptând răspunsul lor.

Au încuviințat cu toții din cap. Mason primul, iar Fey ultima, fără prea mare tragere de inimă.

— Bine, copii. Acum să lansăm bomba, am spus întorcându-mă spre haita Năpasta. Hei, Ren! am strigat eu.

Și-a întrerupt conversația cu Sabine, care s-a strâmbat, nervoasă. A ridicat din sprâncene, mirat, dar și-a recăpătat imediat calmul, luându-și o expresie nepăsătoare, dar politicoasă.

— Da?

— Unim mesele?

Am auzit-o pe Fey înjurând în barbă. Am zâmbit larg în momentul în care am băgat de seamă că Ren tresărise.

— Bineînțeles, a spus el.

I-a aruncat o privire scurtă lui Dax și a făcut semn cu capul spre masa noastră. Vârstnicul cel puternic al haitei s-a apropiat de noi și a apucat masa cu o singură mână. A tras-o, târșâind-o pe podea, iar metalul a scârțâit cu un sunet îngrozitor pe gresie, până când s-a lovit de masa lor. Toată lumea din cantină a ridicat capul și și-a întors privirile spre locul din care venea zgomotul. *Păzitorii* erau în mod evident șocați, iar din încăpere s-a ridicat un murmur general de uimire.

Bun. Lumine și Efron vor auzi de asta chiar mai repede decât credeam.

Mason era deja în picioare; și-a tras scaunul mai aproape de Neville, care a părut surprins, dar a zâmbit și și-a dat scaunul într-o parte ca să-i facă loc. Mason i-a făcut semn cu mâna lui Ansei. Fratele meu s-a apropiat vesel de prietenul lui, iar Neville i-a întins prietenos mâna.

Hmm. Nu m-am așteptat ca haitele noastre să se apropie atât de repede.

Sabine s-a tras repede înapoi când a văzut că Fey se apropie de mesele unite. Fey s-a uitat lung la fata Năpastă, așezându-și scaunul pe cât de departe posibil de Sabine.

Poate că n-o să meargă chiar atât de ușor.

— Calla? a întrebat Bryn, care aștepta lângă mine.

— Fey are nevoie de sprijin moral. Și poate de cineva care s-o țină în frâu. Stai lângă ea.

Îmi țineam privirea ațintită asupra lui Ren. S-a aplecat spre Dax. Vedeam că îi spune ceva, deși nu auzeam ce anume. Dax a devenit mai reticent. Ren i-a pus o mână pe umăr, pe care Dax a dat-o nervos la o parte.

Lupul lat în umeri a trecut pe lângă mine, a ridicat scaunul pe care stătusem și l-a adus la masă, lângă Bryn și Fey. Am încuviințat din cap, iar ele și-au dat fără tragere de inimă scaunele la o parte, făcându-i loc impozantului Bane. Ren a făcut semn cu mâna spre scaunul de lângă el și a ridicat din sprâncene către mine.

Am înșfăcat ce-mi mai rămăsese din masa de prânz și m-am îndreptat spre scaunul gol. Sabine s-a bosumflat. Cosette mi-a zâmbit stingheră în timp ce mă așezam.

— Bună, fetelor, le-am spus.

Sabine a mârâit, strângându-și și mai mult mâinile în jurul corpului.

— Salut, Calla, a murmurat Cosette, jucându-se cu o chifteluță de carne din farfuria cu spaghete.

Se uita neliniștită, când la mine, când la Sabine.

— Interesantă mișcare, Lily, a spus Ren, luând o înghițitură dintr-o sticlă cu apă.

Am început să ciugulesc din nou din sendvișul meu cu șuncă de curcan și am dat din umeri.

— M-am gândit că așa vom avea mai multe șanse să ne abținem de la vreo încăierare la Eden. Sunt sigură că lui Efron

nu i-ar face plăcere să trebuiască să despartă niște lupi adolescenți în mijlocul petrecerii.

Ren a pufnit în râs, balansându-și scaunul pe picioarele din spate, însă Sabine mi-a aruncat o privire dușmănoasă.

— Deci, vii? a întrebat ea, înfigându-și atât de tare unghiile în carnea de pe brațe, încât și-a lăsat pe piele urme adânci și roșii.

— Bineînțeles, de-abia așteptăm, am spus eu, pe un ton suav.

— Mi-e indiferent, a răspuns ea, scoțând din geantă o pilă și începând să-și aranjeze unghiile.

Ren a încetat brusc să-și mai balanseze scaunul.

— Încetează, Sabine. Acum!

Sabine a scăpat din mâini pila și i-a aruncat o privire rugătoare lui Cosette. Mezina Năpastă și-a mușcat buza, a ridicat pila de pe jos și i-a înapoiat-o lui Sabine.

De la cealaltă masă au răsunat niște hohote nebunești de râs. Fey rânjea în timp ce-l urmărea cu privirea pe Dax care gesticula vehement.

— Ei bine, iată o priveliște ciudată, am spus. Râsul este pentru ea un păcat capital.

Ren s-a aplecat spre mine.

— Dax e un tip amuzant. Un povestitor înnăscut. Ai tăi o să-l placă.

— Așa se pare.

Mason, Neville și Ansei erau atât de absorbiți de conversația lor – și din frânturile care îmi ajungeau la urechi îmi dădeam seama că vorbeau despre cele mai bune formații de indie și despre orașele lor de proveniență, Montreal, Austin sau Minneapolis – încât nici nu se mai uitau la restul lupilor. M-am cufundat în scaunul meu, simțindu-mă destul de mândră de mine.

E simplu.

M-am înecat cu o bucată de sendviș în momentul în care Ren mi-a pus mâna pe picior, explorând cu degetele interiorul coapsei mele. Am tușit și i-am smuls sticla de apă din mână, luând disperată câteva înghițituri, înainte să-i dau una peste degete.

— Încerci să mă omori? am spus eu, tușind. Ține-ți mâinile departe de mine.

Ren a deschis gura ca și cum ar fi vrut să răspundă, însă a sărit deodată ca ars și s-a uitat peste umărul meu. M-am răsucit în scaun.

Shay se oprise în mijlocul cantinei și se uita lung la mesele noastre, iar pe chip i se citea o expresie de curiozitate, îmbinată cu frică.

— Cred că ai dreptate, Lily, a spus Ren. Băiatul ăla are nevoie de indicații. Arată de parcă ar vrea să vină încoace.

Shay a făcut un pas șovăielnic spre noi. Mă privea fix, ca fermecat. Am dat din umeri și am îndesat restul sendvișului în punga maro de hârtie.

Sabine a râs pe înfundate.

— Vai, vai, nu prea știu eu ce înseamnă iubirea, dar cred că în ochii băiatului ăstuia se citește dragostea. Se pare că nou-venitul e îndrăgostit de Calla. Ce drăguț! Săracul muritor.

Amestecul de teamă și plăcere pe care îl simțeam ori de câte ori mă gândeam la băiatul cel nou și mă întrebam oare ce credea el despre mine îmi devenise familiar.

Am auzit mârâitul înfundat al lui Ren.

— Poate că ar trebui să-l iau la o discuție, să-i explic cum stau lucrurile între noi... și unde îi e locul în școala asta.

S-a ridicat încet în picioare. Nu puteam să-l las să se ducă la Shay.

— Nu, Ren, te rog. E un simplu muritor. Nu știe prea multe, am spus eu, prinzându-l de braț și trăgându-l în jos. Mai lasă-l o zi, până la urmă o să-și dea seama. Toți își dau seama.

— Asta vrei? a spus el în șoaptă. Să-l las în pace?

— N-avem voie să socializăm cu oamenii. O să atragi atenția asupra ta dacă îl iei la întrebări.

Mi-a îndepărtat ușor mâna de pe brațul lui, trecându-și degetele printre ale mele.

Am tresărit, dar nu am încercat să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui.

OK, ne putem ține de mână. E OK. O să fie OK.

Însă inima îmi bătea de parcă aș fi alergat pe ultima sută de metri la maraton. Uram faptul că nu mă puteam controla în preajma lui, deși ar fi trebuit să o fac. Restul haitei, deprinsă cu schimbul brusc și dur de vorbe dintre cei doi alfa, și-a întrerupt conversațiile și s-a întors către străin. Au mârâit lung și gutural,

iar mie mi s-a făcut părul măciucă. Reacția lor defensivă a fost prima acțiune comună a tinerilor Umbra Nopții și Năpasta.

Noi suntem o haită.

Shay a început să tremure văzând zece perechi de ochi ostili ațintiți asupra lui. A aruncat o privire prin cantină, căutându-și colegii de la laboratorul de chimie organică. S-a îndreptat grăbit spre masa lor, aruncându-mi pe furiș o privire plină de regret.

— Se pare că ai avut dreptate, Lily, a spus Ren, cu un râs diabolic. Iată că începe să învețe.

Am zâmbit vag și am mototolit punga cu mâncare, dându-mi seama de dezamăgirea care mă copleșise din momentul în care Shay plecase.

• Capitolul 5 •

La „Mari idei ale omenirii”, după cum se intitula, patetic, singurul meu curs din acea după-amiază, se treceau în revistă principalele curente filosofice, începând cu cele clasice și terminând cu cele actuale. În ciuda tematicii vagi, cursul devenise unul dintre preferatele mele, însă în momentul în care l-am văzut pe Shay așezat într-o bancă de lângă ferestrele înalte de la perete, mai să-mi sară inima din piept. M-am îndreptat spre ultimele bănci, încercând să mă așez cât mai departe de el. Shay mă urmărea cu privirea în timp ce luam loc. Am scos din ghiozdan dosarul gros care conținea lucrările pe care trebuia să le citim până la sfârșitul anului și am început să răsfoiesc temele pe care le făcusem cu o noapte înainte. În timp ce încercam să-mi recitesc notițele, rândurile îmi fugeau de sub ochi.

Cine e? *De ce e aici*?

Am auzit un hohot de râs aspru și înfundat, așa că mi-am îndreptat privirea spre ușă, unde i-am văzut pe trei dintre cei mai vârstnici membri ai haitei Năpasta intrând în sala de curs. Sabine îi zâmbea lui Ren. Am strâns din dinți când am văzut că își încolăcise mâinile în jurul brațului lui. Dax mergea în spatele lor. Ren a scrutat cu privirea sala de clasă pe jumătate plină. În momentul în care l-a văzut pe noul nostru coleg, zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Ren și-a smuls brațul din mâinile lui Sabine, s-a întors către Dax și a făcut un semn cu capul în direcția băiatului necunoscut. Cei doi lupi au pornit foarte siguri pe ei în direcția lui Shay, mergând umăr la umăr. Shay a făcut ochii mari văzându-i pe lupii care se apropiau de el. Mi-am încleștat mâinile de marginile scaunului, gata să intervin între lupi și neștiutoarea lor pradă, în cazul în care lucrurile aveau să scape de sub control. Colțurile buzelor lui Ren s-au ridicat brusc, însă expresia de pe chipul lui nu avea nimic de-a face cu un zâmbet. Mi-am înăbușit un mârâit, în timp ce îl priveam pe masculul alfa apropiindu-se de băiat.

Dacă te atingi de el, te omor. Mi s-a tăiat răsuflarea numai la gândul nepermis că aș fi putut face așa ceva și m-am bucurat că

nu aveam acum înfățișarea de lup. Ren era ultima persoană pe care aș fi putut s-o amenințe. El era viitorul haitei. Viitorul meu.

Ren a întins mâna.

— Eu sunt Ren Laroche. Ești nou aici. Te-am văzut la ora de chimie organică.

Shay s-a încruntat și a întins încet mâna, tresărind când Ren i-a atins degetele. Însă în loc să se facă mic în scaunul său, cum ar fi procedat majoritatea muritorilor, străinul s-a uitat lung la Ren și și-a smuls mâna din strânsoarea lui.

— Shay. Shay Doran, a spus el, masându-și degetele pe sub masă.

— Mă bucur să te cunosc, Shay, a spus Ren, aruncând o privire spre prietenul lui cel solid. El e Dax.

Dax s-a dat în spectacol trosnindu-și degetele.

— Salut, frate. Sper să faci față. E o școală dură.

În același timp, agili, Ren și Dax s-au strecurat în băncile aflate de o parte și de alta față de Shay. Am strâns creionul atât de tare în mână, încât s-a rupt în două. Ren mi-a făcut cu ochiul din banca în care se așezase. I-am aruncat o privire dușmănoasă, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet și mai larg.

Clopoțelul a sunat de intrare, iar domnul Selby, profesorul nostru, a început să scrie pe tablă. Mâzgălise următoarea întrebare: **CARE ESTE ORDINEA NATURALĂ A LUCRURILOR?**

— Înainte să începem să dezbatem subiectul de astăzi, aș vrea să vă atrag atenția că avem un nou coleg, a spus el, întorcându-se către noi și făcând semn cu mâna spre Shay.

Shay stătea încordat între cei doi băieți din haita Năpastă, care se lăfăiau unul în stânga, iar altul la dreapta lui.

— Domnule Doran, nu vreți să ne spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră?

Shay a început să se foiască pe scaun, aruncând priviri prin clasă.

— Eu sunt Shay. Tocmai m-am mutat aici împreună cu unchiul meu. Am stat în Portland în ultimii doi ani. Și înainte de asta, ei bine... nu am stat niciodată într-un singur loc prea mult timp.

Domnul Selby i-a adresat un zâmbet noului nostru coleg.

— Bine ați venit la Mountain School. Înțeleg că probabil nu ați avut timp să parcurgeți toată bibliografia necesară pentru curs, dar dacă doriți, nu vă sfiiți să luați parte la dezbatere.

— Mulțumesc, a spus Shay, apoi a mormăit ceva de genul: „O să încerc să țin pasul”.

Domnul Selby s-a întors din nou cu fața la tablă.

— Din seria de lecturi: ideile filosofilor despre ordinea naturală a lucrurilor. Unde a început totul, cum arăta totul?

— În paradisum. Rai. Eden, a spus Ren, aruncându-mi un zâmbet malițios.

— Foarte bine, domnule Laroche. Starea naturală sub forma paradisului. Pierdută pentru veșnicie - poate că da, poate că nu? Filosofii iluminiști erau de părere că Noua Lume ar putea fi noul Eden, a spus domnul Selby, notând răspunsul pe tablă. Ce altceva?

— Tabula rasa, am răspuns eu.

— Da. Fiecare om se naște cu posibilități infinite de cunoaștere. Teoria lui Locke a avut o mulțime de adepți. Ar trebui să dezbatem dacă această idee încă mai poate fi valabilă în societatea contemporană. Alte păreri?

— *Bellum omnium contra omnes.*

Toți muritorii din încăpere au împietrit în scaunele lor și și-au întors capetele către cel care vorbise. Restul studenților au părut impresionați să audă acele cuvinte rostite în latină, dar după expresia lor reieșea clar că habar n-aveau ce înseamnă.

— Războiul tuturor împotriva tuturor, a spus Shay, încruntându-se în momentul în care și-a dat seama că domnul Selby nu nota cuvintele sale pe tablă. Thomas Hobbes este considerat de mulți un exponent de bază al teoriilor despre starea naturală, a continuat Shay, pe un ton mai ezitant.

Domnul Selby, palid la chip, s-a uitat lung la noul elev.

Lui Shay i-a picat fața văzând expresia de pe chipul domnului Selby.

— Citesc mult de unul singur, a spus el.

— Hobbes nu este în bibliografia noastră, a remarcat cineva, pe un ton rece.

Am tras adânc aer în piept. Cel care vorbise era un băiat al *Păzitorilor,* cu o claie de păr blond și țepos în cap. Logan Năpastă, singurul fiu al lui Efron, i-a aruncat o privire plină de dispreț lui Shay. M-am uitat lung la tânărul *Păzitor.* Logan nu lua niciodată parte la dezbateri și de obicei dormea pe tot parcursul orei.

— Dar, n-are nici un sens, a spus Shay, învârtind un creion între degete. Hobbes apare în toate bibliografiile școlare.

Domnul Selby s-a uitat la Logan, care i-a făcut un semn din cap profesorului și a ridicat din sprâncene.

— Programa... școlii noastre nu include textele lui Thomas Hobbes, a spus domnul Selby, continuând să se uite cu ochii cât cepele la tânărul *Păzitor.*

Shay arăta de parcă ar fi vrut să se urce pe masă și să protesteze.

— Poftim?

Logan s-a întors spre el.

— S-a ajuns la concluzia că teoriile lui sunt, ca să zic așa, prea banale pentru a fi dezbătute aici.

— Cine a decis?

Păzitorii și *Gardienii* îl sfredeleau cu privirea pe Shay. Muritorii arătau de parcă ar fi vrut să se ascundă sub mese până la sfârșitul conversației.

Logan și-a scos ochelarii pe care îi purta întotdeauna, indiferent de vreme sau de ora din zi.

Îl priveam, uimită. Pesemne că era un subiect important.

— Directorii, a spus el, de parcă ar fi corectat greșeala unui copil. Iar unul dintre aceștia este chiar unchiul tău, Shay. În plus, și tatăl meu, și alți oameni importanți care protejează reputația acestei instituții au decis astfel.

Am rămas cu gura căscată. Unchiul?

— Și l-au cenzurat pe Hobbes? a spus Shay. N-am auzit în viața mea ceva mai ridicol.

— Să trecem mai departe, nu? a propus domnul Selby, de pe fruntea căruia se scurgeau broboane de sudoare.

— De ce? De ce nu vreți să-l studiați pe Hobbes? Se consideră că este chiar fondatorul acestei teorii! a izbucnit Shay.

Mi-am încleștat mâinile de marginile pupitrului. Ar fi putut la fel de bine să se plimbe prin fața unui pluton de execuție cu o țintă pe cap. Nu pot să cred că trebuie să-l salvez din nou.

— Pentru că știm mai bine de-atât, am ripostat eu. Putem să evoluăm din lumea dezastruoasă a lui Hobbes, fără să ne desfătăm cu violență. Războiul este un profesor crud, nu-i așa?

— Vă mulțumesc, domnișoară Tor, a spus domnul Selby, zâmbindu-mi recunoscător și ștergându-și fruntea cu o batistă. L-ați parafrazat foarte frumos pe Tucidide. Teoreticienii pe care

îi studiem la curs au o perspectivă mai optimistă asupra lumii decât domnul Hobbes.

Ren bătea darabana cu creioanele pe pupitru de parcă ar fi fost două bețe de tobă.

— Nu știu ce să zic. Mie cruzimea mi se pare OK.

Toți *Gardienii* din clasă, printre care și eu, am pufnit în râs. Muritorii s-au făcut mici în scaunele lor, cu o expresie de groază pe chip, mai puțin Shay pe fața căruia se putea citi doar pura confuzie. Tinerii *Păzitori* zâmbeau compătimitor, aruncându-le lupilor priviri disprețuitoare.

Următoarele cuvinte ale lui Shay au fost rostite pe un ton de ușoară dezamăgire, dar cu insistență.

— Hobbes nu vorbește despre cruzime. Ci despre neîncetata luptă pentru putere. Eterna rivalitate pune lumea în mișcare. Aceasta este ordinea naturală a lucrurilor. Nu putem să ignorăm asta doar pentru că niște afectați care cred că le știu pe toate spun că este vulgar.

Ren s-a întors spre Shay, privindu-l pe noul student aproape admirativ, dar încă suspicios. Dax s-a uitat la mine, apoi la șeful lui și într-un final la Shay. Părea că se așteaptă ca unul dintre noi să explodeze. Sabine se holba la Shay de parcă băiatul ar fi avut solzi în loc de piele. Logan a oftat adânc și a început să-și examineze unghiile.

Shay s-a uitat rugător la domnul Selby.

— Putem să vorbim, vă rog, despre războiul tuturor împotriva tuturor? Cred că este cea mai importantă idee filosofică despre care am citit până acum.

Broboanele de sudoare de pe fruntea domnului Selby au început să i se prelingă pe față.

— Păi, presupun că..., a zis el, apoi a luat markerul în mână pregătindu-se să scrie pe tablă.

Degetele au început să-i tremure, de parcă ar fi fost cuprins de un spasm, iar markerul a aterizat pe podea.

— Trebuie să vă mai antrenați reflexele, domnule Selby, l-a tachinat Ren.

Copiii din clasă au început să râdă pe înfundate, ușor neliniștiți.

Profesorul nu a răspuns; acum începuse să-i tremure tot brațul. Îl apucaseră convulsiile. S-a lăsat pe spate, tremurând din toate încheieturile și s-a prăbușit pe podea, cuprins de

spasme. O spumă albă i se adunase în colțul gurii și i se prelingea pe maxilar.

— Dumnezeule, are un atac! a țipat o tânără muritoare, pe care cred că o chema Rachel.

Nu-mi bătusem capul să le rețin tuturor numele.

Dax a fugit glonț din banca lui și a îngenuncheat lângă trupul convulsionat al domnului Selby.

— Taci din gură și adu pe cineva să ne ajute! a țipat el la fata care încă se smiorcăia.

Fata a ieșit împleticindu-se din sala de clasă. Mai mulți muritori își scoseseră telefoanele mobile.

— Lăsați telefoanele acum! le-a ordonat tăios Logan.

— Adu-o pe asistenta Flynn, Rachel! i-a spus el fetei, pe un ton răspicat, dar totuși nepăsător.

Păzitorul cel blond părea plictisit. M-am uitat lung la el. Asistenta Flynn făcea și ea parte din grupul *Păzitorilor* și avea în grijă micul cabinet medical din Mountain School, dar nu eram sigură că urmase vreun curs de specializare în medicină.

Dax, care reușise să oprească spasmele profesorului prin forță brută, s-a încruntat.

— Are nevoie de o ambulanță.

— Nu, n-are nevoie. Când o să vină Flynn, dragul nostru profesor o să fie bine, a spus rece Logan, scrutând cu privirea sala de clasă.

Apoi a ridicat vocea și s-a adresat întregii clase, clar și răspicat.

— În caz că nu v-ați prins, distracția s-a terminat. Plecați de-aici.

Majoritatea muritorilor au ieșit glonț din încăpere. Câțiva dintre ei s-au mai uitat preț de un minut la Dax, care încă îl ținea pe domnul Selby pironit de podea, după care s-au făcut nevăzuți, șușotind între ei. Restul *Păzitorilor* au încuviințat din cap înspre Logan și au ieșit tăcuți din încăpere. *Gardienii* și Shay ezitau. Ne uitam fix la Logan, care ne întorcea privirile încrezător și plin de sine. O femeie cu părul negru ca smoala, diformă, cu o cocoașă imensă, s-a ivit în dreptul ușii. în spatele ei, doi bărbați împingeau o targă.

— De aici ne ocupăm noi de el, Dax.

Dax i-a dat drumul domnului Selby, care a început imediat să tremure. Sora Flynn a scos o seringă din buzunarul halatului, a

îngenuncheat în dreptul profesorului și i-a făcut o injecție în ceafă. Spasmele domnului Selby s-au domolit și a gemut înainte de a-și pierde cunoștința. Sora Flynn a dat din cap spre cei doi bărbați care o însoțeau, iar aceștia l-au urcat pe domnul Selby pe targă și l-au scos afară din încăpere.

Apoi s-a întors spre Logan.

— Mulțumesc că ați trimis-o pe Rachel să mă anunțe, domnule Năpastă.

Băiatul cu părul blond i-a făcut semn cu mâna să plece.

— Devotamentul cu care te-ai ocupat de această chestiune a fost reținut, Lana.

Sora Flynn a făcut o plecăciune adâncă și a părăsit sala de clasă.

Logan s-a îndreptat agale spre Shay.

— Hai să facem o plimbare.

Shay s-a ridicat încet în picioare.

— Ce naiba s-a întâmplat adineauri?

— Domnul Selby este epileptic. Mare păcat. E un profesor bun, a răspuns Logan, care ținea o mână la spate, iar degetele îi licăreau bizar.

Shay a clipit, iar Logan i-a zâmbit și l-a luat de după umeri. A plecat apoi cu noul nostru coleg, care mergea împleticindu-se, stupefiat.

— Te duc eu acasă cu mașina. Sunt sigur că Bosque este nerăbdător să afle despre prima ta zi la școală.

Cei doi băieți s-au făcut nevăzuți. Logan s-a întors la un moment dat și le-a aruncat un zâmbet *Gardienilor,* care erau acum singurele persoane rămase în clasă.

Ren s-a ridicat în picioare și a tras o înjurătură.

— Ce a fost asta?

Am vrut să mă ridic, dar am decis să n-o fac. Picioarele mele parcă erau de gelatină. Ren m-a privit lung. S-a ghemuit lângă banca mea și mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Calla, a spus el. Ești bine?

M-am smuls din îmbrățișarea lui.

— Unchiul lui. Logan a spus că unchiul lui Shay este director. Așa ceva nu se poate. Dumnezeule, Ren! De ce ar vrea *Păzitorii* să aibă de-a face cu un muritor? Cine este Bosque?

— Nu știu. N-am auzit să fi primit vreodată în rândul lor un om.

Ren și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Efron n-a suflat o vorbă despre asta. Cel puțin, nu mie.

— Și ce s-a întâmplat cu domnul Selby? a spus Dax, apropiindu-se de Ren. Nu știam că e epileptic.

— De când v-ați prostit cu toții? s-a răstit Sabine pe un ton aspru. Nu este epileptic. Știți doar că fraza pe care o tot repeta tâmpitul ăla este interzisă. Probabil că a atras după sine vreuna dintre vrăjile *Păzitorilor.* Selby a fost pedepsit pentru că a dezbătut un subiect interzis. *Păzitorii* nu tolerează un asemenea comportament.

Dax s-a întors spre ea.

— Deci nu a venit nici o ambulanță?

— Un doctor nu ar fi putut să-l ajute cu nimic, a spus ea. Sora Flynn este în mod evident cea care se ocupă de vrăji în școala noastră. Chiar nu știți nimic?

S-a ridicat în picioare și, aruncându-ne o ultimă privire plină de superioritate, și-a dat pe spate părul lung și a ieșit din sala de clasă.

• Capitolul 6 •

— Doar nu vorbești serios? am spus, smulgând corsetul din mâinile lui Bryn.

Catifeaua a alunecat senzual printre degetele mele, iar eu m-am înfiorat la simplul gând că aș fi putut să port așa ceva în public.

— Crudul moment al adevărului.

Bryn mi-a deschis șifonierul și a început să scotocească printre haine.

— N-ai nimic care să se potrivească. Gândește-te că e petrecerea de Halloween.

— Mda, asta mă face să mă simt mult mai bine, am spus, întorcându-mă spre oglindă și lipindu-mi corsetul de corp. Și cine știe ce o să ajung să port de Halloween.

Bryn a închis ușa șifonierului, blocând astfel orice altă cale de salvare vestimentară.

— Și din moment ce Naomi va fi cea care o să decidă, probabil ceva cu mâneci bufante.

— Poftim? Nu pot să mă gândesc la uniune acum, i-am spus, dându-i corsetul înapoi.

— Cel puțin o să arăți incredibil astă-seară, a spus ea. Dă-ți jos tricoul ăla și pune asta pe tine.

Am măsurat-o din cap până în picioare. Arăta uluitor în rochia mulată de satin negru și cizmele militare cu catarame de alamă.

— Ești sigură? am întrebat-o, cu un oftat adânc.

A încuviințat din cap, un pic cam prea entuziasmată.

— Trebuie să arăți senzațional, Cala. Ești o alfa. Trebuie să faci impresie.

— Bine. O să-l port. Dar numai cu geacă, am spus. Și tot o să-mi pun jeanși.

Bryn s-a încruntat preț de o clipă, după care a ridicat din umeri.

— Presupun că o să meargă. N-ai decât.

S-a așezat pe pat în timp ce eu îmi scoteam tricoul și sutienul și mă străduiam să-mi prind corsetul.

— Îl strâng eu, s-a oferit Bryn. Să-mi zici când nu mai poți să respiri.

— Super!

— Spune-mi când să mă opresc! a spus ea, trăgând de șireturi.

— Ajunge, am spus, simțind că mă sufoc și uitându-mă în jos. Dumnezeule!

— Aș face orice să am sânii tăi, a spus Bryn, admirându-mi reflexia în oglindă.

Mi-am înșfăcat geaca de piele aruncată pe spătarul unui scaun și am strâns-o bine pe corp.

— Nu aveam sânii ăștia înainte să strângi tu corsetul.

— Ren o să rămână cu gura căscată când o să te vadă, a spus ea, pufnind în râs.

— Încetează.

— Păi, așa și trebuie, nu?

Nu am răspuns. Poate că nu ar fi fost un lucru tocmai rău. Ziua uniunii se apropia. Voiam ca el să mă dorească, deși nu aveam voie să facem nimic înainte.

A rămas tăcută preț de o clipă.

— Nu te-a deranjat din nou, nu-i așa?

— Nu pot să spun că m-a deranjat, i-am răspuns, căzând pe gânduri. Ren e cum îl știi.

— Nu vorbeam despre Ren.

— Ah, am spus, încruntându-mă. Nu. Nu s-a mai întâmplat nimic. N-a mai încercat să vorbească cu mine de când l-a luat la plimbare Logan după cursul de „Mari idei ale omenirii”.

M-am jucat cu broderia de pe tivul corsetului, gândindu-mă cât de mult mi-aș fi dorit să fi încercat să o facă, deși nu ar fi trebuit să-mi doresc așa ceva.

— Și domnul Selby?

— S-a întors la ore ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei bine, poate că totul o să revină la normal acum, a spus ea zâmbind.

— Nu-i nimic normal dacă trebuie să port chestii din astea, am spus, lovind ușor cu degetele suprafața corsetului. Cel puțin pot să-l folosesc ca armură.

Din spatele ușii am auzit un icnet, urmat de un acces de tuse. M-am întors și l-am zărit pe Ansen, palid la față, holbându-se la

noi din pragul ușii. Mi-am încheiat în grabă nasturii, cu ochii ațintiți asupra lui Bryn.

— Te simți bine? l-am întrebat pe fratele meu mai mic.

Ansei parcă nu mai știa să clipească.

— Ce-i cu tine, pui de cercetaș? l-a întrebat Bryn, zâmbind.

— Haide, Bryn, a spus el, lovind cu piciorul în cadrul ușii. Sunt boboc acum.

— Mda, și noi suntem în ultimul an. Motiv pentru care, în ceea ce mă privește, ești încă un țânc.

— Nu contează. Mă întrebam când o să fiți gata, a spus Ansei, uitându-se fix la pantofii lui. Mason a spus că o să conducă el – i-au dat ai lui Land Roverul în noaptea asta. Fey e deja la el acasă. Vrea să știe când să vină să ne ia.

— Fix în jumătate de oră, am spus eu. Bryn, ai vreun sfat vestimentar și pentru fratele meu?

S-a apropiat de Ansei, care rămăsese ca hipnotizat în pragul ușii. I-a netezit gulerul cămășii negre de mătase, i-a desfăcut cu abilitate încă un nasture, pe lângă cele lăsate desfăcute de Ansei, și i-a cercetat cu un ochi critic jeanșii. După ceva vreme, a zâmbit și l-a bătut pe obraz.

— Nu, e adorabil.

Ansei a înghițit în sec, după care a luat-o la goană.

— Vă spun când ajunge Mason! a strigat el, fără să se mai uite înapoi.

•

Namila de la intrare, un membru mai bătrân al haitei Năpasta, ne-a notat numele și ne-a făcut semn cu degetul spre o scară ce era despărțită de un cordon roșu de parterul clubului.

— Locurile VIP sunt sus, a spus el, privindu-ne respectuos, dar precaut.

— Mersi, am spus eu.

Am înaintat urmată de haita Umbra Nopții, urcând scara de oțel înspre cel de-al doilea etaj al clubului, care arăta ca o hală. Edenul pulsa, muzica era un amestec de beat-uri industriale și trance. Ringul de dans era împânzit de oameni care dansau, legănându-se și vibrând pe ritmul puternic al basului. Bryn m-a înghiontit. În comparație cu celelalte tipe din club, aș fi putut trece drept măicuță.

— Ai de gând să-mi arunci ceva de genul „ți-am spus eu”? am întrebat, aruncându-i o privire aspră, în timp ce-mi scoteam geaca, dezgolindu-mi brațele, umerii și, în general, prea multe.

— Nu cred că e cazul.

— N-ai de gând să scoți și chestia aia de pe tine? a glumit Ansei.

— Taci din gură sau te pun să aștepți în mașină.

Mason a țâșnit în fața mea, m-a luat de umeri și m-a pupat pe obraz.

— Arăți minunat, ignoră-i, ia-o înainte și cucerește.

I-am strâns mâna. Când am ajuns la etajul al doilea, am început să adulmec. Mason s-a încruntat în momentul în care a simțit și el mirosul. Ne-am uitat în același timp la tavan. Nu mai puțin de șase strigoi planau printre grinzile de deasupra noastră.

— Măsuri dure de siguranță, a murmurat el.

— Pe bune? am spus eu, încercând să nu mă mai uit la *Gardienii-fantomă,* care pluteau la cinci metri deasupra capetelor noastre.

Bryn a tresărit în momentul în care a văzut siluetele întunecate ce zburătăceau pe tavan. Ansei a luat-o de mână și a tras-o mai aproape de el.

— Haideți, doar suntem pe listă, nu? Suntem invitații lui Efron. Nu-i nici o problemă.

Bryn l-a lăsat pe fratele meu s-o ghideze spre ringul de dans. Fey încheia cortegiul nostru. Și-a arătat colții și a mârâit aruncând o privire către strigoi. Apoi a făcut câțiva pași grăbiți ca să ne ajungă din urmă.

— Deci, ce facem acum? a întrebat ea. Tăcem din gură și dansăm?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să ne găsim gazdele și să le mulțumim că ne-au invitat.

Fey și-a pus mâinile în șold.

— Încerci să mă omori prin supraexpunere la prezența lui Sabine, nu-i așa?

— Salută-i doar. Apoi poți să taci din gură și să dansezi.

— S-a făcut, a spus ea, fluturându-și pletele blonde care îi cădeau pe umeri și o făceau să arate ca o leoaică.

Ringul de dans strălucea, iar culorile aprinse se reflectau pe suprafața neagră. Trupurile pulsau, lipite unele de altele,

simțind ritmul și basul amețitor care zguduia întreg clubul. Un bar lung, lucios și argintiu se întindea de cealaltă parte a încăperii. Canapelele de catifea, închise la culoare, mărgineau ringul.

Dansatoare profesioniste, îmbrăcate sumar, cu bice în mână, se unduiau pe platformele instalate prin club. Unele aveau pe umeri aripi largi. Având în vedere reputația lui Efron, nu puteam fi sigură dacă făceau parte din costumele de spectacol sau erau chiar adevărate.

Majoritatea invitaților erau *Păzitori.* L-am văzut pe Logan Năpastă dansând în mijlocul grupului său, printre care, surprinzător, se afla și Lana Flynn. Câțiva *Gardieni* Năpastă adulți se plimbau țanțoși prin club, aruncând priviri în stânga și în dreapta, și încordându-și mușchii.

Mason m-a strâns și mai tare de umăr, conducându-mă spre bar. A înaintat sigur pe el spre un tânăr. Acesta stătea și se hlizea cu *Gardianul* Năpastă care turna shot-uri în spatele barului. Barmanul arăta de parcă hainele pe care le purta ar fi fost croite direct pe el, ceea ce nu era tocmai rău.

Bryn s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Nu-mi mai trebuie nimic de băut. Vreau doi ca el.

— Poartă-te frumos, i-am spus eu, chicotind.

— Hei, frate, a strigat Mason, iar Neville s-a întors spre noi, zâmbindu-ne prudent.

Dacă în acea seară la Eden ar fi cântat vreo formație, atunci mi-aș fi închipuit că Neville, care era îmbrăcat într-un tricou și pantaloni de piele, ar fi făcut parte din ea. Am aruncat o privire rapidă prin club, încercând să mă comport ca și cum m-aș fi simțit în largul meu. Neville s-a uitat la mine cu un zâmbet atotștiutor întipărit pe chip.

— Avem o masă în spate, mi-a spus el cu blândețe. Te așteaptă.

Neville ne-a condus într-un colț retras al încăperii, mai departe de ringul de dans, unde tinerii Năpastă se lăfăiau pe canapele. Cosette și Dax stăteau vizavi de Ren. Șeful rânjea înspre membrii haitei, în timp ce una dintre dansatoarele îmbrăcate într-un costum de piele se agăța de el ca o manta și îl săruta pe gât. Am simțit cum mă roade ceva pe dinăuntru. Ca o durere care până atunci mi-ar fi fost străină.

— În locul lui n-aș lăsa o femeie-demon să se apropie așa mult de mine, mi-a șoptit Bryn la ureche.

Am simțit cum mă trec fiori pe șira spinării.

Bryn crede că aripile sunt adevărate.

M-am uitat mai atent și am băgat de seamă că domnișoara cochetă care își lipea buzele de obrazul lui Ren nu avea aripi. S-a ridicat în picioare, zâmbindu-i lui Ren, care i-a aruncat o privire lipsită de interes. Am făcut ochii mari. Era Sabine. Nici nu o recunoscusem, căci era îmbrăcată într-un șort mulat și lucios de piele neagră și o bustieră cu zale.

— Ce curvă, a spus Fey pe sub mustață.

Bryn a chicotit. Ansel s-a înecat cu băutura în momentul în care a văzut-o pe Sabine.

— Salut, Ren, a spus Neville, strecurându-se pe canapea între Sabine și șeful haitei lui. Uite pe cine am găsit.

M-am înfiorat și m-a cuprins un val de căldură în momentul în care am simțit privirea lui Ren ațintită asupra corsetului meu.

Am aruncat și eu o privire rapidă spre noile mele linii generoase.

În fond și la urma urmei, poate că ținuta asta are avantajele ei.

— Arătați foarte bine, a spus el, făcând semn spre canapeaua pe care ședeau Dax și Cosette și spre cealaltă canapea încă goală de lângă ei. Vă rog, luați loc. Faceți-i loc Callei, a continuat el, întorcându-se către Neville și Sabine.

Sabine s-a ridicat fără prea multă tragere de inimă, în timp ce Neville se uita lung la paharele aproape goale de pe masă.

— Se pare că oricum sunteți gata pentru runda a doua, a spus el, uitându-se la Mason. Vii cu mine până la bar?

Mason a ridicat din umeri, urmându-l pe Neville. Dax s-a încruntat, uitându-se după cei doi băieți care se îndepărtau. Am surprins-o pe Fey admirând bicepșii lui Dax și nu mi-am putut reține un zâmbet.

Ansei a luat loc pe canapeaua goală, trăgând-o pe Bryn după el. Ren mi-a întins mâna. Am ezitat, dar apoi l-am prins de vârful degetelor, lăsându-l să mă tragă pe canapea lângă el.

— Lasă-mă să-ți iau asta, a spus el, apucând geaca pe care o țineam pe brat și aruncând-o pe spătarul canapelei.

Am auzit-o în spatele meu pe Sabine oftând.

— Sabine, cred că de pe una dintre platforme lipsește o animatoare, a spus Fey, pe un ton brutal, care nu se potrivea deloc cu politețurile pe care le schimbaserăm până atunci între noi.

— Fii drăguță, am mârâit eu la ea.

— Nu-i nimic, a răspuns Sabine, privind-o sfidător pe Fey. Conversațiile mă plictisesc.

Apoi i-a aruncat o privire lui Ren.

— Du-te și dansează, i-a spus el. Încearcă să nu intri în belele.

Și-aruncat pe spate părul, care a strălucit ca o placă de vinil în lumina reflectoarelor din club, și s-a întors pe călcâie, răsucindu-se pe tocurile ascuțite ca niște ace și îndepărtându-se ușor.

Am bătut cu palma locul rămas liber de pe canapea.

— Fey?

Fey s-a aplecat peste pernele de catifea, apropiindu-se de mine.

— Suntem la o petrecere, du-te și distrează-te, am spus eu arătându-mi colții, ca să-și dea seama că era un ordin, și nu o rugăminte.

Ea s-a mulțumit să schițeze desene imaginare pe catifeaua scumpă cu unghiile ei ascuțite.

Ren încă mă mai ținea de mână. Îmi mângâia ușor încheietura cu degetul mare, iar eu aproape uitasem că Fey era încă lângă noi. Era periculos să fiu în preajma lui Ren.

— Scuze, băieți, a spus Bryn, ridicându-se brusc în picioare. Oricât de mult mi-ar displăcea să fiu de acord cu Sabine, am venit aici ca să dansez. Cine e de aceeași părere?

Ansei s-a ridicat imediat în picioare.

— Eu!

— Minunat! a spus Bryn, târându-l pe fratele meu după ea.

Fey i-a privit cum se îndepărtau și i-a făcut semn lui Dax.

— Dansezi?

— Dar tu? a replicat el.

— Nu vrei să afli?

S-a ridicat în picioare, trecând ușor pe lângă Dax, care a făcut ochii mari, înnebunit, în momentul în care ea a început să-și plimbe vârfurile degetelor peste umerii lui lați. Fey a râs și s-a pierdut în mulțime. Dax i-a aruncat o privire lui Ren. Acesta i-a făcut semn să plece, iar băiatul a urmat-o pe Fey.

M-am cufundat în perne.

— Fey e ca Jekyll și Hyde.

— E cea mai bună luptătoare a ta, nu? a întrebat Ren.

Am încuviințat din cap.

— Și Dax e cel mai bun războinic al meu. Atunci se înțelege de ce se simt atrași unul de celălalt. Firile asemănătoare se atrag.

— Nu contrariile se atrag? l-am contrazis eu.

— Nu, a spus Ren, clătinând din cap. Astea sunt aiurelile culturii pop. Dacă ești cu adevărat pasionat de literatură, și vreau să spun de autori buni, precum Chaucer sau Shakespeare, îți vei da seama că numai sufletele care se completează reciproc pot fi în perfectă armonie.

A făcut o pauză și în colțul gurii i s-a întrezărit un zâmbet.

— Asta, bineînțeles, dacă se întâlnesc.

— Vorbești despre suflete-pereche? l-am întrebat eu, clipind din ochi. Când ai devenit așa romantic?

— Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

Tonul vocii lui m-a făcut să mă înfior.

Am încercat să-i evit privirea și am băgat de seamă că mezina Cosette rămăsese abandonată pe cealaltă canapea.

Ren mi-a urmărit privirea.

— Cosette, de ce nu te duci după ceilalți?

Ea s-a ridicat de pe canapea și a plecat glonț.

M-am încruntat, dându-mi brusc seama că Ren și cu mine eram învăluiți în beznă în acel colț retras al clubului.

— Nu era nevoie să-i spui să plece.

— Ți-e teamă să rămâi singură cu mine, Lily?

Sunetul vocii lui mă învăluia, ademenitor.

— Nu mă tem de nimic, am bravat eu.

— De nimic? a întrebat el. E o afirmație impresionantă. Chiar și pentru o alfa.

— Vrei să spui că tu te temi de ceva?

Mi s-a strâns inima când am simțit că Ren tresare.

— Da, de un singur lucru, a spus el, în șoaptă, atât de încet încât abia l-am auzit.

— De un singur lucru?

Faptul că bătea în retragere mă făcea să insist.

Când s-a uitat la mine, expresia tulburată de pe chipul lui a pierit.

— Ăsta e secretul meu. N-o să-l divulg fără să primesc ceva în schimb.

M-a luat de umeri, strecurându-și degetele pe sub părul meu despletit și oprindu-se un pic pentru a-mi atinge ceafa. M-a tras mai aproape de el; am devenit brusc conștientă de forța brațelor lui și am simțit că iau foc.

M-am smuls din îmbrățișare. *Păzitorii* erau peste tot.

— Poți să-ți ții secretele pentru tine.

Oricât de mult aș fi vrut să mă atingă, încă nu aveam încredere în el. Auzisem prea multe despre celelalte cuceriri ale lui. În plus, știa foarte bine. Femela alfa trebuia să fie pură în momentul uniunii. Ceea ce însemna că orice moment de romantism era interzis înainte de ceremonie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Ren a schițat un zâmbet malițios, privind insistent în decolteul meu.

— Fii sinceră. Poți să respiri în chestia aia?

Mi-am înfipt unghiile în perna de pe canapea.

Ai grijă, Ren. Și eu pot să joc tare.

— Deci, tu și Sabine?

— Ce?

Ren s-a tolănit pe perne, trăgându-mă după el la adăpostul întunericului.

— Ah, înțeleg. Toate fetele din haita Năpasta te sărută pe gât, nu?

— Poftim? a întrebat el, strâmbându-se enervat. Efron are o preferință pentru Sabine. O favorizează. I se pare atrăgătoare atitudinea ei. I-a dat niște extasy când am ajuns. De atunci a fost cam... jucăușă, ca să zic așa.

— Aham, bine.

Atitudinea ei? *Adică lui Efron îi plac răutatea și disprețul*?

A început să-și încolăcească brațul în jurul taliei mele.

— Ești geloasă?

L-am prins de încheietură, încercând să-l opresc.

— Nu fi ridicol, i-am spus, însă mi s-a făcut pielea de găină când m-a atins din nou.

Am auzit niște pași apăsați, ce anunțau sosirea unui lup Năpastă mai solid și mai vârstnic. Am tresărit și ne-am distanțat unul de celălalt.

— Efron vrea să-ți vorbească, a spus *Gardianul*, uitându-se fix la Ren. E în biroul lui.

— Bineînțeles, cobor imediat, a spus Ren, aruncându-mi o privire. Vrei să-i cauți pe ceilalți? Nu știu cât o să dureze.

Paznicul lui Efron a clătinat din cap.

— Vrea să vorbească și cu alfa haitei Umbra Nopții. Veniți amândoi, deci.

Ren și-a încolăcit ambele brațe în jurul taliei mele, iar eu nu m-am opus.

Ce vrea stăpânul lui Ren de la mine?

— Bine, a spus Ren, înghițind în sec și făcându-mi semn să-l urmez. Să nu-l facem să aștepte.

Gardianul mai bătrân a mormăit aprobator și a dispărut în întuneric.

Ren m-a condus de-a lungul marginii ringului strălucitor de dans, înapoi spre scări. L-am strâns tare de degete până când am simțit în vine fiecare bătaie a inimii lui. Efron Năpastă. Numai la auzul numelui său mă treceau fiori pe șira spinării. Aveam încredere că Ren o să mă țină la distanță de el.

Ne-am strecurat prin mulțimea de oameni ce te făcea să te simți claustrofob, am traversat primul etaj al clubului până când am ajuns în dreptul unei uși înalte de lemn. Suprafața din lemn de stejar era lucrată cu migală. Am făcut un pas înapoi ca să privesc mai atent imaginea. Era înfățișat Arhanghelul Mihail împiedicându-i pe prigoniții Adam și Eva să intre în Grădina Edenului.

— E o alegere interesantă, am spus, făcând semn cu capul spre ușă.

— Efron are un simț al umorului mai puțin obișnuit, a spus Ren, iar când m-a strâns de mână, fiorul rece care mă străbătuse până atunci a început să dispară.

A bătut tare în ușa de lemn. Peste câteva clipe, ușa s-a deschis, iar eu am clipit de câteva ori, surprinsă.

Lumine Umbra Nopții s-a dat cu un pas în spate, făcându-ne semn să intrăm.

— Bine ați venit, copii. Mă bucur să vă văd.

În încăpere mirosea a trabuc și vin de Xeres. Peretele era ticsit cu tablouri, de sus până jos. Fiecare pictură înfățișa o scenă din Infernul lui Dante. M-am uitat repede în altă parte; imaginile înfățișând iadul erau prea expresive pentru a le putea studia îndeaproape.

Lumine și-a îndreptat privirea spre alfa haitei Năpasta.

— Renier Laroche. Este o plăcere să te cunosc. Eu sunt Lumine Umbra Nopții. Efron nu a avut decât cuvinte de laudă la adresa ta, dragul meu băiat, a spus ea cu un zâmbet larg, arătându-și dinții ce sclipeau ca niște perle.

Ren a făcut o plecăciune.

— Vă mulțumesc, Stăpână a Umbrei Nopții.

— De curând, în Vail a sosit o persoană pe care eu și Efron de-abia așteptăm să v-o prezentăm.

Lumine ne-a condus către două scaune înalte de piele, așezate în fața unui șemineu în care trosneau lemne aprinse.

— Efron, au sosit.

Pe canapea stătea un bărbat. Își întinsese relaxat un braț pe marginea canapelei, iar în cealaltă mână avea un pahar de coniac. Avea pielea albă și aceeași claie de păr blond care împodobea și capul fiului său.

— Mă bucur să te văd, Renier, a spus Efron, sorbind o gură de coniac. Și minunata Calla. Ne întâlnim, în sfârșit.

A întins mâna și mi-a făcut semn să mă apropii mai mult de el. Am ezitat, însă Lumine m-a împins spre canapea. Am înghețat când i-am dat drumul la mână lui Ren. Am încercat să nu tremur în momentul în care stăpânul Năpastă mi-a luat mâna într-a lui și și-a lipit buzele de degetele mele. În ochii lui străluceau văpăile chihlimbarii ale flăcărilor din șemineul de lângă noi. Mi s-a făcut inima cât un purice și mi-am folosit și ultimul dram de stăpânire de sine pe care îl mai aveam pentru a-mi controla tremurul.

— Te rog, ia loc, mi-a spus el, continuând să mă țină de mână și trăgându-mă lângă el pe canapea.

I-am aruncat o privire disperată lui Ren, care se uita la mine cu o expresie chinuită.

Lumine l-a atins pe Ren pe umăr.

— Du-te să stai și tu cu ei.

Aceasta a fost una dintre puținele ocazii în care i-am fost recunoscătoare stăpânei mele.

Ren s-a așezat lângă mine, iar eu m-am ghemuit speriată lângă el, încercând să las cât mai mult spațiu între mine și Efron, lucru foarte greu de realizat având în vedere că încă nu îmi dăduse drumul la mână.

— Haideți, copii, ne-a dojenit Efron. Am venit cu toții aici ca să ne simțim bine, nu-i așa?

Mi-a dat drumul la mână, însă numai ca să-și poată plimba degetele de-a lungul gâtului meu. În mintea mea se desfășura un film.

Efron are o preferință pentru Sabine. O favorizează.

M-am lipit și mai mult de Ren. El și-a încolăcit mâna în jurul meu, aruncându-i lui Efron o privire dușmănoasă. Efron nu a făcut altceva decât să ridice din sprâncene.

— Ai face bine să ții minte care îți este locul, Renier.

— Același lucru e valabil și pentru tine, Efron. Las-o în pace, i-a spus Lumine omologului ei pe un ton dulceag. Calla îmi aparține încă o lună. Dacă Logan n-are nimic de spus în privința faptului că tu vrei să mai zăbovești până la formarea haitei lui, atunci n-are decât.

— Logan? a întrebat Ren, întorcând capul și uitându-se la stăpâna mea.

Ea a încuviințat scurt din cap.

— Da, a spus Efron, rupând capătul unui trabuc. S-a decis ca Logan să moștenească noua haită. Tocmai a împlinit vârsta necesară. Nici că aș putea fi mai mulțumit. E un cadou atât de potrivit pentru împlinirea vârstei de optsprezece ani. Fiul meu va fi stăpânul vostru după Ritualul Uniunii.

— Este adevărat. Dar decizia nu ne-a aparținut, a spus Lumine, aplecându-se și aprinzându-i lui Efron trabucul cu o flacără care scăpărase din vârful unghiei ei. Decizia a fost a lui...

Nu și-a terminat propoziția, iar privirea i-a zburat spre ușa biroului care se deschisese deodată larg.

Un bărbat înalt și elegant a intrat în încăpere. Ținea de după umeri un adolescent cu o expresie plictisită pe chip. Aproape că am căzut de pe canapea. Probabil că visez; nu se poate așa ceva.

Mi-am înfipt unghiile în coapsa lui Ren.

— Ce? a întrebat el în șoaptă, uitându-se spre ușă. Off, iar băiatul ăsta.

Shay Doran părea la fel de șocat pe cât eram și noi. S-a oprit, holbându-se la noi, până când străinul cel înalt l-a îndemnat să înainteze și i-a făcut semn să se așeze pe unul dintre scaunele de piele din dreptul canapelei.

— Ia loc.

Efron s-a ridicat în picioare, iar Lumine a făcut o plecăciune în fața nou-venitului.

— Vă pot servi cu ceva? a întrebat ea, cu un zâmbet politicos.

Bărbatul s-a uitat la paharul lui Efron.

— Un coniac ar fi bun. Mulțumesc, Lumine.

Străinul și-a desfăcut nasturii de la sacou și s-a așezat comod în scaunul de piele. I-am întâlnit privirea, iar ochii lui aveau o nuanță inumană de argintiu, străpungându-mi trupul ca o sabie. Mâinile au început să-mi tremure.

— Mulțumesc că i-ai invitat, Efron, a spus el.

— Bineînțeles, a răspuns acesta, plecându-și capul.

Lumine s-a întors cu un pahar de cristal plin cu coniac.

— Ah, bun, a spus el, sorbind lung din pahar. Foarte bun.

Cei doi *Păzitori* îi tot dădeau târcoale bărbatului, atenți la fiecare mișcare pe care o făceau. Le urmăream gesturile din ce în ce mai alarmată.

Străinul s-a aplecat ușor, zâmbind.

— Renier, Calla, numele meu este Bosque Mar. Familiile voastre și familia mea au o istorie îndelungată împreună, cu toate că am fost plecat timp de câțiva ani. I-am rugat pe bunii mei prieteni să vă aducă aici în seara asta ca să vă prezint nepotului meu.

A făcut un semn spre Shay, care se holba încă la noi, uimit, fără să scoată un cuvânt.

Familiile noastre?

Bosque Mar avea trăsături acviline, pielea măslinie și părul castaniu-închis, lipit de cap de parcă ar fi purtat o cască. Asemenea lui Efron, în ochi îi dansau văpăi roșiatice. Mi-am întors privirea spre Shay. Băiatul avea părul blond-închis și pielea palidă și nu semăna deloc cu bărbatul care pretindea că i-ar fi fost unchi.

De ce ar ține Păzitorii un copil muritor printre ei?

Shay se uita când la „unchiul” lui, când la ceilalți *Păzitori.* Apoi privirea i-a poposit asupra mea. Mi-a întâlnit ochii uimiți și mi-a zâmbit neliniștit.

— Poate că v-ați văzut deja la școală? a întrebat Lumine, uitându-se lung la mine, de parcă s-ar fi așteptat să primească un răspuns, umezindu-și cu limba buzele date cu ruj rubiniu.

— Da, avem câteva cursuri împreună, am spus eu prudent, fără să-mi iau privirea de la noul nostru coleg.

Abia dacă îmi puteam auzi vocea din cauza tulburării. Aveam nervii întinși la maximum.

— Bună, Shay. Sper că prima ta săptămână la școală a fost plăcută. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să facem cunoștință așa cum trebuie până acum. Eu sunt Calla Tor.

Îmi dădeam seama că se pregătea să pună o întrebare. I-am aruncat o privire aspră și n-a mai spus nimic.

Stăpâna mea a zâmbit, arătându-și dinții de un alb strălucitor.

— Excelent. Nu am vrea ca sărmanul Shay să fie izolat, nu-i așa? Viața poate fi foarte grea pentru elevii nou-veniți de la alte școli.

M-am uitat lung la Lumine.

Poftim?

— Mountain School este o comunitate foarte unită, a spus Efron, lăsându-se relaxat pe spate, învăluit în fumul de trabuc. Vrem să ne asigurăm că știți și voi asta: Shay face parte din familia noastră. Trebuie să-l protejați, la fel cum ați face cu unul de-al vostru.

Ren s-a uitat lung la stăpânul lui, adresându-i-se în același timp lui Shay:

— Bineînțeles. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spune-ne.

— Mersi, a răspuns Shay, care nu și-a putut reține un râset scurt și sec.

— Vă rog să ne scuzați, dar ne grăbim. Câțiva prieteni de-ai mei sunt la petrecere și aș vrea să-i cunoască și nepotul meu, a spus el, luând încă o înghițitură de coniac și întinzându-i paharul gol lui Lumine. Shay, a spus el, ridicându-se în picioare și făcându-i semn băiatului să-l urmeze.

Shay s-a mai uitat încă o dată la mine, apoi a plecat după unchiul lui. I-am privit dorindu-mi să-i pot urmări, ca să deslușesc misterul, să aflu care era rostul lui Shay în lumea mea.

Cine ești tu?

O pendulă imensă de fildeș dintr-un colț al încăperii bătea miezul nopții. Efron a rânjit.

— Ah, a sosit ora vrăjitoarelor! Cel mai bun moment pentru dans. Duceți-vă și simțiți-vă bine. Îmi pare rău că nu pot merge cu voi, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

Mi-a înghețat sângele-n vine.

— Lumine și cu mine avem niște chestiuni importante de discutat.

Ren m-a apucat de braț și m-a ridicat de pe canapea. Mi-am înăbușit impulsul de a o lua la fugă din biroul lui Efron. În momentul în care ușa din lemn masiv de stejar s-a trântit în spatele nostru, am început să tremur, dând frâu liber fiorilor pe care mi-i controlasem până atunci.

Ren s-a uitat la mine.

— Te simți bine?

Mi-am frecat brațele, încercând parcă să scap de acea senzație de neliniște.

— Cred că da.

Și-a pus mâinile pe umerii mei, întorcându-mă cu fața spre el.

— Îmi pare rău pentru Efron. Nu credeam că o să fie așa cu tine... din moment ce faci parte din haita Umbra Nopții.

— Am auzit despre obiceiurile lui, dar nu am luat niciodată în serios zvonurile. Nu pot să cred că Sabine îl încurajează.

— N-ar trebui s-o judeci pe Sabine, a spus Ren, luându-și mâinile de pe umerii mei.

A făcut câțiva pași, îndepărtându-se de mine.

— De ce nu? am întrebat, alergând după el și strecurându-mă prin mulțimea de pe ringul de dans. Ren, așteaptă!

În cele din urmă, s-a oprit în capătul scării, fără să se uite la mine.

— Sabine îi atrage atenția lui Efron, ca să n-o ia în vizor pe Cosette. Cosette e tânără și se teme de stăpânul nostru. Sabine e foarte protectoare când vine vorba de ea și a sacrificat multe ca să-l țină pe Efron departe de Cosette – și i-a ajuns. Eu aș spune că e de înțeles.

Și-a încleștat și descleștat pumnii.

— Ea poate s-o ajute pe Cosette într-un fel în care eu nu pot să o fac.

— Oh, Dumnezeule!

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Îmi pare rău, Ren. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu-ți face probleme, a spus el în șoaptă. N-ai fi avut de unde să știi.

A început să urce scările.

— Mă bucur că Lumine a fost stăpâna ta tot timpul ăsta.

Când am ajuns la al doilea etaj, Bryn și-a făcut brusc apariția din mulțimea de oameni.

— Calla!

Ansei era la câțiva pași în spatele ei. Chipul îi radia de fericire.

— Unde ai fost? a spus ea, prinzându-mă cu mâinile de talie. Ai ratat o petrecere pe cinste.

Apoi s-a uitat mai bine la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Nu reușesc să-l țin pe Ren la distanță deși ar fi trebuit s-o fac, sunt îngrozită de Efron Bane și nu reușesc să-mi scot din minte un băiat care acum este pentru mine o enigmă și mai mare decât la început, când încă nici nu știam cum îl cheamă.

Am schițat un zâmbet forțat.

— Nimic. Vorbim altă dată.

Ea ezita, nu tocmai convinsă de răspunsul meu.

Am îmbrățișat-o.

— Haide, Bryn! Hai să ne simțim bine! Oare chiar trebuie să-l rog pe fratele meu să danseze cu mine?

Ansei a râs, m-a luat de mână și m-a târât în mijlocul mulțimii extaziate. M-a ridicat prin aer, învârtindu-mă și făcând piruete nebunești. În momentul în care am simțit din nou pământul sub picioare, am început să dansez, lăsând ritmul frenetic al muzicii să mă facă să uit de tot.

Ringul de dans era înțesat de fumul care șerpuia printre picioarele noastre. Mi se încolăcea ca o panglică de mătase în jurul brațelor și al picioarelor și strălucea, alcătuind un adevărat caleidoscop de culori. Mirosea dulceag, a liliac și a caprifoi. Am simțit un fior de plăcere străbătându-mi tot corpul. Simțeam că mă topesc.

Un hohot de râs care imita ritmul muzicii mi-a atras atenția și am privit spre animatoarele care se mișcau în sincron, rotindu-se la nesfârșit, aruncându-și capul pe spate și suflând din buzele pline. Din gurile lor se scurgea acea ceață care șerpuia înspre noi. Am clipit la vederea acelei scene bizare, gândindu-mă cât de sigur era să inhalez respirația unei femei-demon.

Ritmul muzicii a devenit mai lent, mai întunecat, dar mai vibrant. Bryn a închis ochii; se rotea încet, iar brațele ei țeseau modele sofisticate și armonioase prin aer. Ansei o privea ca fermecat.

Pleoapele au început să mi se îngreuneze, iar genele îmi mângâiau obrajii. Lăsam vibrațiile podelei să-mi cuprindă mușchii picioarelor, rotindu-mi și unduindu-mi șoldurile în timp

ce muzica întunecată și lină mă învăluia. Am tresărit în momentul în care am simțit că cineva mă prinde de talie.

— Felul în care te miști e incredibil, a spus Ren, apropiindu-mă de el și lipindu-și corpul de al meu.

Și-a plimbat degetele pe coapsele mele, legănându-și corpul pe ritmul muzicii și al basului puternic. Senzația pe care o aveam în momentul în care mă lipeam de abdomenul lui tare aproape că mă copleșea. *Eram ascunși în acea mulțime de oameni, nu*? *Păzitorii nu ne puteau vedea, nu*?

Am încercat să-mi recapăt suflul în timp ce Ren nu se dezlipea de mine, continuând să se legene pe ritmul chinuitor de lent al muzicii. Am închis ochii și m-am sprijinit de el; îmi frământa coapsele cu degetele și îmi mângâia pântecul. Dumnezeule, ce bine era!

Am deschis ușor gura, iar negura și-a croit drum printre buzele mele, jucându-se cu limba mea. Am simțit gustul de muguri de flori explodându-mi în gură. Brusc nu mi-am dorit nimic altceva decât să mă topesc în brațele lui Ren. Dorința aceea de nestăvilit mă înspăimânta. Habar n-aveam dacă era rodul inimii mele sau al vrăjii femeilor-demon. *Așa ceva nu se putea întâmpla*!

Am început să mă panichez în momentul în care și-a plecat capul și și-a lipit buzele de gâtul meu. Mi-am dat ochii peste cap și m-am străduit să-mi păstrez calmul în ciuda căldurii sufocante care îmi străbătea corpul. Și-a plimbat caninii ascuțiți pe pielea mea, zgâriindu-mă ușor, fără să mă muște. Corpul mi se înfiorase, dar m-am răsucit în brațele lui, împingându-l la o parte și făcând loc între noi.

— Sunt o luptătoare, nu o amantă, am spus eu, încercând să-mi recapăt răsuflarea.

— Nu poți fi amândouă? a spus el, iar când a zâmbit, am simțit că mi se înmoaie picioarele.

M-am uitat în altă direcție, încercând să-mi concentrez atenția asupra modelelor dantelate pe care le creau luminile strălucitoare pe ringul de dans. N-a funcționat. Corpul parcă îmi era străin, fierbinte și sălbatic. Chiar dacă nu ne-ar fi văzut nimeni, nu aș fi vrut să fac nimic cu el. Nu acum. Nu puteam să mă topesc în brațele lui. Dacă aveam să conducem împreună haita, atunci trebuia să mă respecte.

— Nu sunt încă una din piţipoancele tale, Hefner, am spus eu, împingându-l la câţiva centimetri distanţă de mine.

Ren s-a apropiat de mine.

— Bineînţeles că nu, n-ai putea fi niciodată, a spus el, iar cuvintele lui m-au învăluit, încet şi ademenitor.

Şi-a plimbat degetele pe clavicula mea. Cu cealaltă mână mă mângâia pe talie, atingându-mi uşor spatele în locul în care se întrezărea o fâşie dezgolită de piele, între marginea corsetului şi jeanşii cu talie joasă. Am început din nou să simt fiori. Detestam senzaţia aceea de slăbiciune.

Ren s-a aplecat spre mine, trasând cu degetul conturul coapsei mele. Aproape că mă sufocam din cauza căldurii şi a ceţii, după care mi-am dat seama că voia să mă sărute.

— Nu, am spus eu, fugind din calea lui. Corpul meu tânjea după atingerea lui, dar mintea mi-era foarte tulburată. Serios. Nu putem.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept în timp ce îmi făceam loc cu coatele pe ringul de dans, străbătând ceaţa sufocantă şi mulţimea de dansatori, pentru a scăpa de avansurile lui. Am aruncat o ultimă privire în urmă şi am zăbovit văzând expresia uimită de pe chipul lui Ren. Aproape că am vrut să mă întorc, dar apoi am văzut două braţe strecurându-se pe lângă pieptul lui. Sabine se lipea de el, trăgându-l după ea în mulţimea extaziată.

Uite de-asta nu mă poţi avea încă, Ren. Nu vreau să te împart cu altcineva.

Am ieşit din mulţime, îndreptându-mă spre canapelele unde stătusem înainte. Mi-am înşfăcat geaca şi am pornit-o spre scări.

• Capitolul 7 •

Încă simțeam vibrațiile basului când m-am oprit pe trotuar, gândindu-mă dacă n-ar trebui să chem un taxi și să mă duc acasă.

— Ăăă, bună. Calla?

Shay Doran și-a făcut apariția, ieșind din club și zâmbindu-mi timid. Noaptea aceea rece a căpătat brusc un parfum aparte. Mi-a trecut imediat prin cap s-o iau la fugă.

Păzitorii își doresc să ai grijă de el. Nu te speria.

— Hei, am spus, întorcându-i zâmbetul. Ce faci, Shay?

— Bine, sunt bine, a spus el, trăgând agitat de insigna prinsă de sacoul pe care și-l trăsese peste tricoul alb. Vii des la Eden?

— Nu chiar. Eu și prietenii mei am fost invitați în seara asta. În mare parte am venit din obligație.

Îmi doream să fiu acasă, în pat, nu să stau pe stradă cu băiatul ăsta ciudat.

Shay a râs de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Da, și eu. Nu-i chiar pe gustul meu. Bosque s-a gândit că o să mă distrez, dar nu prea sunt eu genul de tip care merge prin cluburi.

— Nu? am întrebat. Dar ce gen ești?

— Păi, l-am convins pe unchiul meu că vreau să fiu voluntar Greenpeace, a spus el zâmbind, după care a oftat adânc. Dar întotdeauna mi-a plăcut mai mult să stau pe afară. Urc pe munte. Dar presupun că știi asta.

Dintr-odată m-a privit înfricoșat. Mi-am umezit buzele cu limba, fără să răspund. S-a grăbit să vorbească din nou.

— Și îmi place să citesc. Filosofie, istorie, benzi desenate.

— Benzi desenate?

Mi l-am imaginat pe Shay înconjurat de volumele lui *Platon, Aristotel, Augustin,* dar și de reviste cu *Omul Păianjen* și mai că m-a pufnit râsul.

— Da, a spus el, iar ochii i-au scăpărat. Sandman a fost întotdeauna preferatul meu, deși e de fapt mai mult o serie de romane grafice. Îmi plac mai mult seriile *Dark Horse*: *Hellboy, Buffy Sezonul 8*...

S-a oprit când și-a dat seama că n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

— Scuze, am spus, dând din umeri. Eu citesc beletristică.

— Și eu, a zis el râzând. Care e cartea ta preferată?

Un taxi tocmai trecea pe lângă noi pe stradă. *Chiar ar trebui să plec de aici.*

— Ah, e o întrebare prea personală, a spus el, ridicând din sprâncene. Într-adevăr, relația dintre o fată și cartea ei preferată poate fi foarte complexă.

Taxiul a virat la următorul colț de stradă. Nici o cale de scăpare.

— Nu, dar mi se pare ciudat să stau așa de vorbă în fața clubului.

— Ai dreptate, a spus, aruncând o privire spre bodyguardul solid care păzea intrarea. Vrei să mergem să bem o cafea?

M-am întrebat dacă auzisem bine.

Un băiat tocmai m-a invitat la o cafea; pe mine nimeni nu mă invită în oraș. Este interzis.

Am simțit cum mă înroșesc. Apoi mi-am adus aminte că el nu știa nimic.

A vorbit din nou.

— Mi-am făcut un obicei din a căuta cele mai bune baruri din Vail în care poți citi noaptea. La două străzi de aici e un internet-cafe nonstop.

— Știu locul, am spus eu, încuviințând din cap.

Dacă tot mi s-a spus să am grijă de el, atunci n-ar însemna că încalc regulile, nu?

Se fâțâia de pe un picior pe altul în așteptarea răspunsului meu.

M-am gândit încă o dată la Ren și la ringul de dans înainte de a răspunde:

— *Watership Down.*

— Poftim?

— E cartea mea preferată.

— Nu e despre iepuri? a întrebat el, pufnind pe nas.

— Este despre supraviețuire. Îți povestesc la cafea.

Am luat-o înainte pe stradă și auzeam zgomotul pașilor lui pe trotuar, încercând să mă ajungă din urmă.

— Păi, lăsând iepurii la o parte, cel puțin ești originală.

— Poftim?

Nu mă uitam la el și continuam să iuțesc pasul pe strada pustie.

— Toate fetele pe care le cunosc spun *Mândrie și prejudecată.* Sau vreun alt roman de Jane Austen cu povești de dragoste complicate, conflicte interioare – cu un oftat! – și căsătorie.

— Nu sunt genul Jane Austen, am spus eu, încetinind pasul.

— Nu, nici nu m-am gândit că ai fi.

Fără să mă uit la el mi-am dat seama că zâmbea și am simțit și eu cum îmi înflorește un surâs în colțul gurii.

Shay își ținea mâinile îndesate în buzunare în timp ce mergea.

— Știi, a spus el, dregându-și glasul. N-ar trebui să mai existe urși grizzly în Colorado.

Îmi țineam capul în jos, strângându-mi geaca în jurul corpului. Nimic nu este așa cum ar trebui să fie pe muntele ăla. Legile naturii nu se aplică acolo.

— Îmi place să urc pe munte. Mă pricep destul de bine, a continuat Shay. Și m-am informat când m-am mutat aici. Sunt pume, dar grizzly nu.

— Poate că s-au întors, am spus eu, dând din umeri. Mișcările ecologiste fac progrese destul de mari în ultima vreme.

— Nu, nu prea cred. Hei, sunt un așa-zis membru Greenpeace, nu ți-am spus? Îmi dau seama că mă consideri un idiot, dar crede-mă că nu sunt. Mă pricep destul de bine la drumeții și nu ar fi trebuit să dau peste nici un grizzly.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Sau peste vârcolaci.

Mi-am mușcat limba și am înghițit imediat câteva picături de sânge.

— Asta crezi tu că sunt?

Este interesat de mine doar pentru că mă consideră o ciudățenie.

Am simțit gustul amar al dezamăgirii.

— Să vedem: o fată cu o forță extraordinară care se poate transforma în lup și care pierde vremea la școală cu un grup de copii care se poartă ca o haită sălbatică și sunt al naibii de înfricoșători. Am greșit, oare, definiția?

— Depinde de ce crezi tu că sunt vârcolacii, am spus eu, aruncându-i o privire aspră.

Și-a trecut mâna prin părul deja ciufulit.

— Cred că tu ar trebui să-mi spui. Regulile societății cu care sunt eu obișnuit par să nu se aplice aici. În ultima vreme mi se pare că nu mai pot fi sigur de nimic.

S-a oprit brusc, iar eu m-am întors să-l privesc. Mi s-a tăiat răsuflarea când am zărit disperarea de pe chipul lui.

— Sunt sigur doar de faptul că ar trebui să fiu mort, a remarcat el, cu o tresărire. Dar nu sunt. Datorită ție.

A făcut un pas spre mine, sfredelindu-mă cu privirea, căutând un răspuns pe chipul meu.

— Vreau să știu cine ești tu.

Eram conștientă de mirosul fricii lui, dar mă surprindeau miresmele mai ademenitoare pe care le simțeam dincolo de asta. Trifoi, ploaie, câmpuri scăldate în soare. M-am aplecat spre el, cercetându-i conturul buzelor, lumina din ochii lui de un verde pal. Nu mă privea de parcă aș fi fost o ciudățenie. M-am întrebat oare ce vedea el în ochii mei.

Și încep să cred că ceea ce contează cu adevărat este cine ești tu.

Nu am putut să mă abțin și am întins mâna ca să-i dau la o parte o șuviță de păr ce-i venea în ochi. M-a luat de mână și s-a uitat cu atenție la palma mea, trecându-și degetele peste ea, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că e reală.

— Te asemeni atât de mult cu o fată normală, a spus el, privindu-mi ochii și umerii.

A încercat să ascundă faptul că s-a uitat preț de o clipă în decolteul meu.

Uau, chestia asta chiar funcționează.

Mi-am imaginat cum mâinile lui mi-ar fi explorat și alte părți ale corpului, dar am mârâit, arătându-mi dinții și smulgându-mă din strânsoarea lui.

Preț de o clipă, a părut uimit.

— Vezi, îți ies colții când te superi. Trebuie să fii vârcolac.

În momentul în care s-a frecat la ochi, am băgat de seamă cât de încercănați erau.

— Sau poate că încep s-o iau razna.

M-a cuprins un val de compasiune pentru el.

Vreau să mă cunoști, Shay. Să mă cunoști cu adevărat.

— Nu ești nebun, am spus în șoaptă.

— Deci ești vârcolac!

— Sunt *Gardian!* am spus eu, aruncând o privire de jur-împrejur, de teamă să nu ne audă cineva.

— Ce-i un *Gardian*?

— Trebuie să știu dacă ai povestit ceva unchiului sau prietenilor lui, cum ar fi Efron, despre ce s-a întâmplat pe munte, m-am grăbit să întreb.

— După cum ți-am zis, aveam impresia că o luasem razna, a spus Shay, clătinând din cap. N-am vrut să povestesc nimănui nimic despre asta. Mi s-au întâmplat lucruri mult prea bizare de când m-am mutat aici.

Și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Plus că încălcasem o proprietate privată când am urcat pe munte. Avusesem motivele mele să mă plimb pe-acolo și n-am vrut ca unchiul meu să afle ce intenționam, de fapt.

M-am simțit ușurată.

— Bine, Shay. Îți fac o propunere, am spus, ezitând preț de o clipă pentru că știam că nu ar fi trebuit să-i povestesc nimic. Ar fi trebuit să plec de lângă el, să-l las singur, pe stradă, chiar în acel moment.

Dar nu voiam s-o fac. Voiam ceva numai al meu.

M-a străbătut un fior în momentul în care i-am spus.

— Dacă vei jura că n-o să-i sufli o vorbă lui Bosque sau oricui altcuiva, nici măcar unui prieten – de la școală, de-acasă sau din grupul de fani *Dark House* – despre ceea ce am de gând să-ți spun, o să-ți arăt de ce totul pare atât de ciudat în Vail.

A încuviințat din cap, un pic prea entuziasmat, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva eram pe cale să fac cea mai mare greșeală a vieții mele.

— Hai să mergem la cafenea și o să încep să-ți explic după ce-mi faci cinste cu un espresso.

Tocmai eram pe cale să-i întorc zâmbetul, când i-am văzut. Pe cealaltă parte a străzii, la câțiva metri de noi, erau doi bărbați. Se sprijineau de zidul unei clădiri și trăgeau amândoi neliniștiți din țigară. M-am încruntat. Deși cei doi se comportau de parcă ar fi purtat o conversație normală, eram sigură că ne priviseră atent cu câteva clipe mai devreme.

— Haide, i-am spus.

Am traversat strada. Shay mergea în pas cu mine și nu părea să bage de seamă că brusc devenisem mai prudentă. Am aruncat o privire peste umăr. Cei doi bărbați mergeau în spatele

nostru. Am adulmecat aerul, însă necunoscuții nu mergeau în direcția din care bătea vântul așa că îmi era imposibil să-mi dau seama dacă erau oameni... sau altceva. îmi frângeam degetele în timp ce țeseam cu ochii minții o hartă a împrejurimilor clubului Eden.

Am lăsat capul în jos și am ascultat atent; le deslușeam cu ușurință șoaptele.

— Nu putem fi siguri până nu ne uităm la gâtul lui.

— Ai de gând să-l rogi să-și dea gulerul la o parte și să te lase să te uiți? a întrebat al doilea bărbat. Descrierea i se potrivește și tocmai a ieșit din clubul vrăjitorilor. Hai să-l înșfăcăm și punem întrebările astea mai încolo.

— Nu e singur.

— Ți-e frică de o fată? O fi vreo ușuratică pe care băiatul nostru de aur a agățat-o pe ringul de dans. Dă-i una, pune mâna pe băiat și hai s-o ștergem de aici.

Mi-am întins indiferentă brațul și l-am cuprins pe Shay pe după umeri, trăgându-l spre mine. Pe buze i s-a ivit un zâmbet confuz. Părea gata să flirteze cu mine. A aruncat din nou o privire spre decolteul meu. Am simțit cum mi se strânge stomacul și m-am împiedicat. Sângele îmi clocotea în vine, mi se urca la cap și îmi pârjolea obrajii. Apoi unul dintre bărbați a scos un sunet obscen și m-am trezit din visare. Am clătinat din cap și mi-am înfipt unghiile în umărul lui Shay, încercând să-l avertizez cu privire la ce avea să se întâmple, încercând în același timp să mă concentrez și să-i distrag atenția.

— Avem probleme. Bărbații ăia ne urmăresc.

Am avut grijă să nu spun „te urmăresc”. Încă nu îmi era clar ce știa și ce nu știa băiatul ăsta în legătură cu lumea noastră.

— Poftim? a întrebat Shay, luându-și ochii de la decolteul meu și încercând să arunce o privire în spate.

— Nu, am șuierat eu. Mergi înainte. Privește în față.

Când l-am tras spre mine, lipindu-mi corpul de al lui, inima lui Shay a început să bată cu putere. La fel și a mea; i-am căutat buzele din priviri, încercând să le trasez conturul cu ochii minții.

Încetează. Încetează. Încetează.

Sângele îmi clocotea în vine.

I-am șoptit la ureche:

— Când ajungem la capătul străzii, vreau să fugi. Du-te înapoi la club. Spune-i bodyguardului că avem probleme. O să trimită pe cineva să ne ajute.

— Nu te las singură, a protestat el.

— Ba da, mă lași, am spus, zâmbindu-i. Caninii mei ascuțiți au strălucit la lumina felinarelor stradale. Mă descurc singură, dar trebuie să nu am grijă și de tine în același timp.

— Am mobilul la mine, să sun la poliție? a întrebat el.

— În nici un caz.

— Nu plec dacă nu-mi promiți ceva, a spus el.

M-am abținut din răsputeri să nu-l prind cu dinții de umăr, așa cum aș fi făcut cu un cățelandru obraznic. *De ce nu-i este frică de mine*?

— Ce?

Inima îmi bătea cu putere, pentru că era foarte aproape de mine, dar și pentru că simțeam un posibil atac.

— Întâlnește-te cu mine mâine-dimineață, a spus el. Pe munte. Știi tu unde.

— Nu e o idee bună...

— Întâlnește-te cu mine, m-a întrerupt el. Altfel nu plec. Promite-mi.

Ajunsesem aproape de colțul străzii.

— Nu mâine! Duminică dimineață. O să fiu acolo.

— Duminică? a spus el, strângându-mi mâna.

— Promit, am șoptit, strângându-i scurt mâna. Apoi i-am dat un brânci. Pleacă de aici. Acum!

A zâmbit, după care s-a făcut nevăzut. Am auzit pași grăbiți în spatele meu. M-am întors pe călcâie și mi-am deschis larg brațele, tăindu-le calea.

— Dă-te la o parte, a spus morocănos primul bărbat.

A ridicat mâna, gata să mă împingă. Mi-am încleștat pumnul și l-am lovit pe nepregătite în stomac. A șuierat și s-a prăvălit la pământ din cauza durerii. Acum, când era aproape de mine, am reușit să-i simt mirosul: nu erau oameni. Erau *Căutători.*

Deodată, toată căldura care mă cuprinsese mai devreme a lăsat loc unui fior rece. Nu-mi venea să cred că le permisesem să se apropie atât de tare de mine. O asemenea neatenție ar fi putut să mă coste viața. Shay era chiar mai periculos decât îmi imaginasem.

Cel de-al doilea bărbat s-a năpustit asupra mea. M-am rostogolit pe trotuar, ieșind din raza lui de acțiune, și m-am transformat în lup. L-am auzit înjurând cu foc.

— Au pus *Gardienii* să-l păzească pe băiat, Stu.

Primul bărbat își revenise de pe urma loviturii încasate; și-a vârât mâna în haina lungă de piele și s-a lăsat pe vine, strâmbându-se dezgustat.

— Hai să vedem de ce ești în stare, sac de purici.

Am văzut că ceva îi strălucește în mână. Am reușit să mă feresc din calea lui exact în momentul în care și-a răsucit repede mâna, iar pumnalul a căzut cu un pocnet pe trotuar. Mi-am arătat colții și m-am năpustit asupra lui. A încetat să mai țipe în momentul în care mi-am încleștat maxilarul și i-am zdrobit traheea. Sângele lui mi se scurgea în gură ca un metal lichid, în momentul în care am simțit că nu-i mai bate inima, am ridicat botul.

Celălalt *Căutător* se uita lung la mine. Pe chip i se întipărise groaza. Am lăsat botul în jos și am înaintat încet spre el. A făcut marea greșeală de a se întoarce și de a încerca să fugă. M-am încovoiat, mi-am luat avânt și am sărit de pe trotuar. Mi-am înfipt dinții fix în tibia lui. A căzut la pământ, scâncind, după care s-a răsucit, întorcându-se pe cealaltă parte, și a ridicat o mână. Am scheunat în momentul în care am simțit boxul de alamă implântându-mi-se în umăr. Lovitura a fost destul de puternică încât să mă rănească și să mă scoată din minți, dar nu suficient de dureroasă cât să mă pună la pământ. Am început să mușc din el, pironindu-l de asfalt, cu ochii ațintiți asupra gâtului lui, simțindu-i pulsul din ce în ce mai slab.

Oprește-te!

Am rămas stană de piatră auzind în gând acea voce aspră. Doi lupi Năpastă mai vârstnici și-au făcut apariția în stânga și în dreapta mea.

Efron îl vrea în viață, dacă se mai poate.

Se mai poate.

Mi-am schimbat înfățișarea și l-am pocnit pe *Căutătorul* care mă privea înspăimântat drept în falcă. Capul i s-a prăvălit pe asfalt și și-a dat ochii peste cap, pierzându-și cunoștința.

Cei doi și-au reluat înfățișările umane impozante. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Era bodyguardul de la Eden.

— Impresionant, a murmurat el.

Am dat din umeri, tresărind la vederea rănii deschise de pe umărul meu. Bodyguardul s-a apropiat de mine.

— Ești rănită?

— Nu-i nimic, am răspuns eu, deși rana pe care mi-o provocase lovitura agresorului mă durea mult mai tare decât mă așteptasem.

Bodyguardul s-a încruntat.

— Te-a lovit cu o armă sau ți-a dat un pumn?

— Cu o armă, am spus, privind spre mâna *Căutătorului* inconștient. Boantă, nu ascuțită.

— Poate că ar fi mai bine ca Efron să se ocupe de tine. *Căutătorii* își vrăjesc armele. Ar putea să fie mai periculos decât crezi.

Celălalt *Gardian* a ridicat de pe caldarâm trupul neînsuflețit al *Căutătorului.* Bodyguardul i-a făcut un semn cu capul.

— Să mergem. Intrăm pe ușa din spate. Mă duc să-l iau pe moștenitorul haitei Năpasta. Efron vrea să fie și el de față.

I-am urmat pe cei doi bărbați solizi pe străzile pustii din Vail, intrând pe o alee care despărțea clubul de noapte al lui Efron de restul prăvăliilor și barurilor. Rana de pe umăr îmi zvâcnea de durere, din cauza muzicii și a valului de căldură care m-a izbit imediat cum am intrat în club. Am traversat un șir de holuri întunecate din spatele clubului, de-a lungul cărora erau construite magazii, dar până la urmă am ajuns în fața unei uși pe care am recunoscut-o, căci o văzusem ceva mai devreme în acea seară. Era apartamentul privat al lui Efron.

— Așteaptă aici, a poruncit bodyguardul.

Ușa s-a deschis din nou și din spatele ei s-a ivit capul bodyguardului.

— Efron vrea să vorbească cu tine.

A întredeschis ușa cât să am loc să trec pe lângă el, apoi a plecat, trântind-o în urma lui.

Efron Năpastă stătea în mijlocul încăperii și vorbea la mobil. Logan plana amenințător deasupra *Căutătorului* inconștient; pe buzele tânărului *Păzitor* era întipărit un zâmbet crud. Un lup Năpastă mai în vârstă, cel care îl purtase pe brațe pe agresorul meu până la club, stătea lângă canapea. Lumine ședea în apropiere, pe un fotoliu de piele cu spătar înalt și savura un pahar de vin de Xeres. Ușile din lemn de stejar s-au deschis încă o dată, iar bodyguardul, urmat de Ren, a intrat în încăpere.

— Am auzit că ai căsăpit un *Căutător,* a spus Ren, așezându-se lângă mine.

Am încuviințat din cap, plimbându-mi instinctiv limba peste dinți. Încă simțeam gustul de sânge.

— Îmi pare rău că am pierdut asta, a spus el.

Apoi m-a privit îngrijorat.

— Ești rănită?

— Doar o vânătaie mai nasoală, am spus. N-am cu ce să mă laud.

— Ah, Renier, îți mulțumesc că ai venit atât de repede, a spus Efron, strecurându-și telefonul în buzunar. Acum suntem toți. Putem începe.

— Unde este Shay? am întrebat eu, căci nu-l văzusem nicăieri pe băiat.

— Bosque l-a dus acasă. Întâlnirea cu agresorii tăi... ăăă..., cred că le-a spus „tâlhari”, l-a șocat îngrozitor pe sărmanul copil. Trebuia să-l ducă acasă, în siguranță, să se odihnească.

— Bineînțeles, am spus, încercând să nu-mi trădez confuzia din priviri.

Deci *Păzitorii* doreau să-l lase pe Shay să trăiască în ignoranță, încă nu-mi puteam da seama ce rol avea băiatul în toate astea. Mi-am dorit să-l pot vedea, ca să mă asigur că era în siguranță.

Efron s-a apropiat de mine; m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Paznicii mei mi-au spus că acest *Căutător* te-a rănit cu o armă.

Am încuviințat din cap.

— Unde te-a rănit? a întrebat el, mijind ochii.

— În umăr.

— Scoate-ți geaca, a poruncit el.

Mi-am înăbușit frica și m-am supus, lăsând geaca să-mi alunece de pe umeri. Simpla mișcare mi-a transmis junghiuri dureroase în mușchii loviți și de-a lungul șirei spinării. Mi-a înșfăcat cu brutalitate brațul. Am icnit de spaimă simțind din nou rana zvâcnindu-mi. Ren, care stătea lângă mine, s-a crispat și a scos un mârâit.

Efron a aruncat o privire spre alfa și, preț de o clipă, pe buze i s-a înfiripat un zâmbet disprețuitor. A analizat pata de un violet-închis de pe umărul meu, a mormăit un blestem și a arătat cu

degetul spre stăpâna mea. Lumine s-a ridicat din fotoliu și a venit spre noi. Când s-a uitat la rană, s-a strâmbat. Efron a încuviințat din cap.

— Vrăjile lor sunt din ce în ce mai puternice. Rana asta n-o să se vindece singură.

Lumine m-a prins de bărbie cu degetele ei subțiri.

— Ai nevoie de sângele haitei tale. Unde este Bryn?

Ren a vorbit înainte să apuc eu să o fac.

— Poate să ia de la mine.

Lumine a căscat ochii la el.

— Ia te uită… cât de galant.

Apoi i-a zâmbit lui Efron.

— Se pare că cei doi tineri alfa ai noștri s-au apropiat deja, dragul meu. Asta este încurajator. Deși sper că nu te-ai purtat necuviincios cu fata mea, a spus ea, privindu-l pe Ren și lingându-și buzele.

— Bineînțeles că nu, Stăpână, a spus Ren, iar ochii lui negri au scăpărat.

Logan a renunțat să mai stea de veghe la căpătâiul *Căutătorului* și s-a apropiat de tatăl său.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, uitându-se când la mine, când la Ren și ridicând din sprâncene.

— Masculul tău alfa s-a oferit să o vindece pe Calla, dându-i să bea din sângele lui, a spus Efron, iar în tonul lui am putut sesiza o nuanță rece de amuzament.

— Oh, întotdeauna mi-am dorit să văd cum funcționează treaba asta, a spus Logan, schițând un rânjet batjocoritor. Ce abilitate neobișnuită aveți voi, *Gardienii.* Aproape că vă invidiez.

M-am simțit atât de umilită încât am început să tremur. Ren i-a aruncat o privire furioasă lui Logan, dar nu a spus nimic.

— Sunteți siguri că este neapărată nevoie? am spus eu, cu ochii pironiți asupra covorului persan.

În momentul în care am pus întrebarea, știam deja răspunsul. De durere, mâinile începuseră să-mi tremure. Îmi era greață; rana părea să fie plină cu un venin care își croia drum dinspre umăr spre stomacul meu.

— *Căutătorii* s-au folosit în mod evident de faptul că au trăit atâta timp în singurătate pentru a-și desăvârși talentele. Un lucru absolut nefericit. Acum se pare că au găsit o cale de a ne

slăbi și cele mai bune arme de care dispunem, a spus Efron, zâmbind. Și când spun arme, mă refer la tine și la haita ta, Calla.

Ren și-a suflecat mâneca.

— Este în regulă, Cal.

Dar nu vreau să fiu un spectacol pentru ei! Mi-am stors creierii în căutarea unei alte soluții, dar nu mi-a venit nimic în minte.

Înainte să apuc să protestez, Ren și-a dus brațul dezgolit la buze. În momentul în care l-a întins spre mine, de pe pielea lui, până la încheietură, șiroiau pârâuri de un roșu aprins. M-am întors cu spatele la cei trei *Păzitori,* care planau parcă asupra noastră. Am tras repede aer în piept, i-am prins brațul în mâini și am acoperit cu gura rana deschisă de pe pielea lui albă. Sângele mi-a țâșnit pe limbă, alunecându-mi apoi pe gât. Lichidul era fierbinte, dulce ca mierea și mă ardea ușor. O căldură efervescentă îmi străbătea venele. Durerea usturătoare din umăr începea să dispară.

Ren mă mângâia cu cealaltă mână pe cap. Atingerea lui m-a făcut să revin la realitate. Obrajii îmi ardeau când m-am întors spre stăpâna mea. Ea a dat aprobator din cap, iar ochii i-au scăpărat în momentul în care mi-a zărit umărul vindecat.

— Minunat, a murmurat Lumine. Ce pereche perfectă. Ne-am întrecut pe noi înșine.

Efron a pus o mână pe umărul lui Logan.

— Într-adevăr, o moștenire demnă de toată lauda.

Băiatul i-a zâmbit tatălui său, după care s-a uitat la Ren și la mine, cercetându-ne din cap până în picioare.

Bodyguardul a venit lângă Ren și i-a înmânat o trusă de prim ajutor.

— Mersi, a spus Ren, rupând cu dinții o bucată de tifon și înfășurându-și pansamentul în jurul celor două găuri de pe braț.

— Acum că am rezolvat și asta, a spus Efron, înaintând agale prin încăpere spre locul în care zăcea trupul fără vlagă al *Căutătorului,* Lumine, vrei să faci tu onorurile?

Făcuse deja câțiva pași, în momentul în care Logan a luat-o glonț înspre canapea.

— Se poate să mă ocup eu? a întrebat el.

Stăpâna mea l-a fixat pe băiat cu privirea, după care a zâmbit.

— Bineînțeles, a spus ea, făcându-i semn să se apropie de bărbatul fără cunoștință.

Efron a bătut din palme. Cei doi lupi Năpastă mai vârstnici s-au așezat vigilenți de o parte și de alta a *Căutătorului.*

Logan a luat în palme capul bărbatului, punându-i mâinile pe tâmple. Buzele băiatului se mișcau rapid, murmurând o incantație pe care nu o înțelegeam.

Ochii *Căutătorului* s-au deschis larg; a tras aer în piept, gâfâind, și s-a ridicat deodată în capul oaselor. Logan a zâmbit și s-a dat înapoi. Bărbatul arunca priviri îngrozite prin încăpere.

— Unde sunt?

— Mă tem că noi punem întrebările, prietene, a spus Efron, făcând un pas înainte.

Căutătorul s-a tras înapoi de frică, cufundându-se înapoi în canapea. Cei doi lupi au mârâit, iar el a început să schelălăie ca un animal în cușcă.

— Nu vă apropiați de mine!

— Așa te porți cu gazda ta? a întrebat Efron, continuând să înainteze, cu pași apăsați, spre bărbatul care tremura de spaimă, în fond și la urma urmei, ești la mine acasă. Mi-ai încălcat teritoriul.

— Nu este al tău, vrăjitorule, a scuipat *Căutătorul.*

Frica părea să lase loc indignării.

— Unde e băiatul?

— Asta nu-i treaba ta.

— Nu știe, nu-i așa? Habar n-are cine e. Știe că i-ai luat pe Tristan și pe Sarah? Știe ce ai de gând să faci?

Bărbatul continua să arunce priviri disperate prin încăpere, iar ochii i s-au oprit în cele din urmă asupra mea.

— Deci, sclava ta, cățeaua asta, l-a ucis pe Stuart.

Ren a mârâit furios și a făcut un salt înainte, preschimbându-se în aer într-un lup de un cenușiu-închis. S-a ghemuit la pământ și s-a apropiat tiptil de canapea.

— Nu, a spus Efron.

Ren s-a oprit, dar a continuat să-l țintuiască furios cu privirea pe *Căutător.*

— În curând îți vei dori ca și tu să fi murit de mâna unui *Gardian,* a spus Efron, rece. Dar cred că pentru tine putem găsi un sfârșit mai interesant. Scuzele mele, Renier, a spus el, făcându-i semn lui Ren să se retragă. Sunt sigur că ți-ar plăcea

să guști din carnea prietenului nostru. Îți promit că vei avea șansa de a-ți răzbuna mama altă dată.

Ren și-a recăpătat înfățișarea umană și a revenit lângă mine. O expresie tristă îi umbrea chipul. Lumine a traversat încăperea, zâmbindu-i prizonierului.

— Nu mi-e teamă de tine, vrăjitoareo, a șuierat *Căutătorul,* făcând un gest obscen.

— Cât de crud, a spus Lumine, lovind ușor cu degetele în spătarul canapelei. A venit vremea să înveți cum să te porți.

Și-a ridicat mâna și a schițat un desen sofisticat prin aer. Când a terminat, simbolul acum în flăcări a rămas suspendat deasupra ei. Modelul s-a contractat, a pulsat de două ori, după care a explodat. Încarnarea întunecată a unui strigoi plana deasupra lui Lumine.

Mi s-a întors stomacul pe dos și am făcut un pas înapoi, căutând să-l prind pe Ren de mână, iar el m-a strâns tare de degete.

Căutătorul s-a lăsat în jos, a alunecat de pe canapea și a început să se târască pe podea.

— Oh, Dumnezeule!

— Dumnezeu e puțin ocupat acum, a spus Lumine zâmbind.

Apoi a pocnit din degetele. Strigoiul a alunecat spre bărbat și s-a înfășurat asemenea unei panglici negre în jurul lui. El țipa și se contorsiona în timp ce făptura plăsmuită doar din umbre îl înghițea.

— Acum, haide să vorbim despre prietenii tăi din Denver, nu vrei?

Efron și-a dres glasul.

— Logan, te rog, condu-i pe *Gardienii* noștri credincioși spre ieșire, ca să se poată întoarce la prietenii lor. Au făcut destule pentru noi în noaptea aceasta. Vă suntem recunoscători, tineri alfa, a spus el, zâmbind cu blândețe.

Ren a încuviințat din cap și m-a tras după el spre ieșire. Logan a pășit înaintea noastră, a descuiat ușa și a dat-o de perete.

— Distracție plăcută, ne-a urat el. Va trebui să vorbim în curând despre noua haită.

Din încăpere se auzeau țipetele *Căutătorului.* Dacă muzica nu ar fi fost atât de asurzitoare, strigătele lui de agonie ar fi umplut fiecare colțișor al cavernosului club de noapte. Logan ne-a făcut cu ochiul înainte de a închide ușa.

Am luat-o la fugă spre etajul al doilea, fără să aruncăm nici măcar o privire înapoi. Când am ajuns în capătul scărilor, mi-am căutat din priviri haita și i-am zărit chiar în mijlocul mulțimii care se legăna în ritmul muzicii, pe ringul de dans. Ansei și Bryn se roteau în cercuri ametitoare, ținându-se de mână. Neville și Mason se luaseră la întrecere în mișcări de dans, în timp ce Cosette și Sabine îi încurajau și aplaudau. Dax și Fey asistau de pe margine. Dax îi șoptea fetei ceva la ureche. Pe chipul ei se întrezărea un zâmbet compătimitor în timp ce el îi vorbea. Am pornit spre ei, însă Ren m-a oprit.

— Ești bine?

— Da, i-am răspuns.

Am simțit o atingere ușoară pe umăr, în locul în care fusesem rănită de *Căutător.* Ren mă mângâia pe spate cu mișcări circulare. Mi s-a făcut pielea de găină și i-am simțit atingerea în tot trupul. Am închis ochii, dorindu-mi ca inima să nu mai bată atât de tare. De ce mi se întâmplă asta de fiecare dată când mă atinge?

— Ești sigură, Lily? m-a tachinat el.

La auzul acelui nume de alint pe care nu puteam să-l sufăr, am izbucnit într-un hohot de râs aspru.

— Sunt sigură. Ai avut tu grijă să-mi fie bine.

M-a tras mai aproape de el.

— Acum vrei să dansezi cu mine sau ai de gând să fugi din nou?

Instinctele mele războinice au primat.

— Dacă m-ai lăsa să respir o secundă, poate că n-ar trebui să fug!

Ren și-a lăsat mâinile să cadă de pe umerii mei.

— De ce mă urăști, Calla?

Am clătinat din cap.

— Despre ce vorbești?

— N-am întâlnit niciodată vreo fată pe care s-o deranjeze atât de mult prezența mea.

S-a uitat în altă direcție și și-a încleștat maxilarele.

— Poate că asta e problema ta.

A tresărit de parcă l-aș fi lovit și am regretat imediat că mi-am pierdut cumpătul.

— Nu te urăsc, încerc doar să respect regulile.

— Uite ce e, înțeleg că situația în care ne aflăm nu este una ideală, a spus el. Dar m-am gândit că poate noi doi...

A dat înapoi, cuvintele lui au rămas suspendate în aer, ca o ceață purtată de o briză rece. Și-a schimbat greutatea corpului de pe un picior pe altul, după care a vorbit din nou, cu siguranță în glas.

— Ai dreptate. O să stau în banca mea. Totuși, cred că haitele noastre ar trebui să fie unite. În special acum, când Logan o să preia conducerea uniunii. E un tip imprevizibil. Iar noi trebuie să fim puternici. Și ei îmi dau impresia că sunt mulțumiți cu noul aranjament, a spus el, făcând semn spre ringul de dans.

Am încuviințat din cap, neștiind ce să spun. Privirile ni s-au întâlnit. Am făcut un pas în spate, surprinsă de privirea lui rece.

— N-o să te mai deranjez. Când o să vină momentul uniunii, o să ne dăm seama ce avem de făcut.

Mi s-a strâns stomacul și am privit în jos. Nu voiam să renunțe așa de ușor.

— Ren, am spus eu, ridicând privirea, dar el îmi întorsese deja spatele.

Am întins mâna după el, însă era prea târziu, căci Ren dispăruse în mulțime.

• Capitolul 8 •

Nu dormisem mai deloc. Întreaga noapte mă bântuiseră vise haotice. Câteodată, imaginația îmi juca feste: vedeam degetele lui Ren atingându-mi pielea dezgolită, buzele lui apropiindu-se de ale mele, dar de data aceasta nu fugeam. Îl vedeam pe Shay trăgându-mă după el pe o alee, lipindu-mă de o clădire și sărutându-mă cu atâta foc că nu mai rămânea din mine decât cenușa. Alte imagini îmi biciuiau retina cu o forță crudă: căzusem pe jos și nu mă mai puteam mișca. Efron plana deasupra mea. Apoi dispărea, și un strigoi îi lua locul. Auzeam strigătul *Căutătorului,* iar țipetele lui deveneau ale mele.

La răsărit m-am trezit tremurând toată, epuizată. Am rămas în cameră, ascunsă sub toate păturile și pernele pe care le-am găsit. Am rămas ghemuită în fortăreața mea de bumbac până când cineva a bătut la ușă. M-am uitat cât era ceasul, aruncând pe furiș o privire pe sub straturile care îmi țineau de cald; era aproape unu după-amiaza.

— Da?

Tata a intrat în cameră și a închis ușa după el. Avea pumnii încleștați.

— Nu te-am văzut toată ziua, a murmurat el, uitându-se la turnurile de perne și la zidurile capitonate.

— Nu mă simt tocmai bine, am spus eu, trăgând de o pătură și ascunzându-mi nasul și gura.

Tata îmi vedea doar ochii. Răspunsul meu l-a făcut să tresară stânjenit. A pus mâna pe clanță și a apăsat de câteva ori pe ea.

— Ansei mi-a spus că ai fost cu haita Năpastă la Eden aseară.

La auzul tonului lui îngrijorat, m-am ridicat și m-am sprijinit în coate.

Am încuviințat din cap.

— L-ai cunoscut pe Efron? a întrebat el și a făcut ochii mici.

— Da, l-am cunoscut, am spus eu, conștientă de repulsia pe care o trăda vocea mea.

— Ești bine?

Deodată, tata parcă nu mai putea să mă privească în ochi.

— Da, am spus eu, ridicându-mă în picioare, îngrijorată, căci brusc mi-am dat seama de ce zăbovea în pragul ușii. Am luat o pernă în brațe.

— Lumine era și ea acolo.

— Da? a întrebat el, uitându-se în sfârșit la mine.

Am încuviințat din cap și m-am strecurat la loc sub pături.

— Așa a fost întotdeauna? am întrebat, cu ochii pironiți în tavan. *Gardienii* sunt la dispoziția *Păzitorilor* oricând și pentru orice? Nu sunt luptători?

— Depinde de *Păzitor.* Efron are gusturi exotice. Sunt sigur că ai băgat de seamă ieri-noapte, a răspuns el morocănos, dar resemnat.

— Da, am spus, închizând ochii.

— Dar este de datoria noastră să-i slujim. Așezările sacre nu trebuie să cadă pradă *Căutătorilor.* Lumea depinde de asta, iar *Păzitorii* ne dau puterea de a apăra aceste așezări, a spus el în șoaptă. Nu putem pune la îndoială deciziile *Păzitorilor,* Calla. Nici chiar atunci când vedem la stăpânii noștri anumite lucruri care nu ne sunt pe plac.

— Știu, am spus, întorcându-mă spre el și dorindu-mi să rostesc cuvintele pe care nu le puteam rosti.

Cum ar fi dacă Efron ar fi stăpânul nostru, și nu Lumine? *Cum ar fi dacă în loc să ceară serviciile lupoaicelor Năpastă, le-ar dori pe ale mamei și pe ale mele*? *Ce ai face atunci*?

Aceste gânduri oribile riscau să mă copleșească, așa că am căutat un alt subiect de discuție.

— Noaptea trecută, *Căutătorii* au atacat.

— Am privit vești despre asta azi-dimineață, a spus el. Felicitări pentru prima ta pradă. Eu și mama ta suntem foarte mândri de tine.

El a zâmbit preț de o clipă, iar eu am ridicat din umeri.

Părea mulțumit de indiferența cu care îi primeam laudele.

— Mai mult ca sigur o să intensificăm în curând patrulările. Cred că o să se gândească să se folosească de noua ta haită chiar înainte de oficializarea uniunii.

Presupun că toată lumea vrea să obțină anumite avantaje de pe urma noii haite.

— Logan Năpastă a primit în stăpânire haita noastră ca parte a moștenirii lui.

Tata și-a încrucișat mâinile la piept.

— Asta e ceva neașteptat. Deși presupun că fiul lui Efron va împlini în curând vârsta cuvenită.

— Știi cine este Bosque Mar? am întrebat încruntându-mă.

— Cine? a făcut el, clătinând din cap.

— E unul dintre *Păzitori.* A fost la Eden noaptea trecută, am explicat eu, recreând în minte acea întâlnire bizară. Cred că el a poruncit ca Logan să devină stăpânul haitei noastre. Stăpâna noastră i se supunea. Nu am văzut-o niciodată făcând asta.

— Noi n-avem nimic de-a face cu ierarhiile din lumea *Păzitorilor,* s-a răstit tatăl meu. Asta e treaba lor. Eu ascult de Lumine și de nimeni altcineva.

Bătea pasul pe loc în fața ușii.

— Când se formează noua ta haită, tu vei putea fi trasă la răspundere doar de Logan. Nu te băga în treburile *Păzitorilor.* Ești o luptătoare, Calla. Ține minte asta. Dacă te abați de la această regulă, vei avea numai de suferit.

— Da, bineînțeles, am spus, cufundându-mă și mai adânc în fortăreața de pături.

Noaptea trecută am făcut o prostie; tata are dreptate. Nu contează ce-mi doresc eu. Trebuie să fiu puternică. Atât și nimic mai mult.

Am mușcat dintr-o pernă. *Urăsc băieții.*

S-a uitat la mine cum mă cufund din nou în perne, după care s-a încruntat.

— Mama ta pregătește masa. Mănânci cu noi?

— Da, bine.

Indiferent cât de bine construită ar fi fost fortăreața mea de bumbac, nu avea cum să schimbe nimic. În plus, eram într-adevăr o luptătoare și sosise vremea să mă port ca atare.

•

Orologiul mi-a răsunat de câteva ori în ureche înainte să apuc să deschid ochii. Sunetul se asemăna cu dangătul unui clopot și pătrundea prin fereastra dormitorului meu, pe care o lăsasem întredeschisă cu o seară înainte, împreună cu o boare de aer rece ca gheața. Era ger. Se depusese primul strat de chiciură din acel an. M-am uitat la ceas. Bryn avea să ajungă la mine în jumătate de oră pentru patrula noastră săptămânală.

Cum o să scap de ea?

Mestecam fulgii de grâu și mă întrebam dacă Shay chiar avea să urce pe munte la ora aceea matinală.

— Salutare, surioară, mi-a spus Ansei, care tocmai cobora scările.

— De ce te-ai trezit? am întrebat eu, cu ochii pe ceas, brusc îngrijorată că aș putea fi în întârziere. Dar era numai șase și jumătate. Patrulele noastre de weekend începeau la șapte.

— Voiam să te întreb dacă pot să vin cu voi astăzi, a spus el și, deși încerca să pară dezinteresat, mâna îi tremura în timp ce-și turna cafea. A vărsat stropi de lichid negru pe masa de bucătărie.

— Doar ai patrulat cu Mason ieri, am spus eu, privindu-l cum șterge stropii de cafea cu un șervețel.

— Știu, s-a grăbit el să-mi răspundă. Dar cred că mi-ar prinde bine să exersez un pic. Mai ales acum, cu atacul ăsta și tot ce se întâmplă.

— Oh, am spus eu, mușcându-mi buza. De fapt, aveam de gând să-i dau liber lui Bryn astăzi. O să patrulez singură.

— De ce? a întrebat Ansei, așezându-se la masă și bătând cu degetele în cană.

— Am nevoie să stau un pic singură, să-mi pun gândurile în ordine, i-am spus eu, inventând o scuză. Și reușesc să mă gândesc cel mai bine când alerg singură.

— Te simți bine, Cal? a spus Ansei, turnându-și cu nemiluita zahăr în cafea.

— Cum poți să bei chestia aia? am întrebat eu, ridicând din umeri.

— Răspunde la întrebare.

Și-a dus cana în dreptul buzelor.

— Sunt bine.

— Mama a spus că ai zăcut jumătate de zi în pat cât timp am patrulat eu, a spus el, luând zaharnița și amestecând încă o linguriță de zahăr în cafea.

— Am stat în club până la patru dimineața vineri.

— Mie îmi spui. Eu am fost ăla care a dormit doar două ore. Și Mason nu e o companie prea plăcută când e obosit. E ca naiba de morocănos. A zdrobit un iepure în două doar pentru că l-a luat prin surprindere.

Ansei a mai luat o gură de cafea; de data asta a zâmbit și a dat-o pe gât.

— Serios acum, Calla, a spus el. Nu te-a băgat în sperieți treaba aia cu *Căutătorul*?

— Nu.

M-a privit plin de îndoială, iar eu am oftat.

— Era sarcina mea să-l ucid pe *Căutător.* A încercat să-l atace pe Shay.

— Adică puștiul ăla nou despre care vorbește toată lumea?

— Da.

M-am ridicat în picioare să-mi umplu cana.

— Nu știu de ce, dar *Păzitorii* sunt interesați de soarta lui. Trăiește cu ei.

Ansei și-a întins ceașca golită spre mine.

— Ciudat. Iar *Căutătorii* au încercat să-l atace?

— Da. Pe unul l-am ucis. Celălalt..., am ezitat, după care am început să-i torn cafea în cană. O umplu doar pe jumătate, ca să ai loc și de zahăr?

N-a înghițit momeala.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt *Căutător*?

— *Păzitorii* au chemat un strigoi să aibă grijă de el.

L-am privit lung pe Ansei și am văzut cum pălește pe loc.

— Ce i-a făcut?

— Nu știu exact, i-am răspuns și i-am pus ceașca în față. Efron ne-a zis să plecăm. Însă cred că interogatoriul lor a fost mult mai eficient cu ajutorul strigoiului.

— Mă bucur că n-a trebuit să asist la asta, a spus el, apoi a început iar să-și toarne zahăr în cafea.

— Îmi doresc să nu fi văzut ce am văzut, am spus, iar el a făcut ochii mici. Și da, din cauza asta am zăcut ieri în pat.

— Și mai ce? a insistat Ansei.

Stăteam cu privirea pierdută în ceașca de cafea neagră.

— Sunt îngrijorată din cauza lui Logan.

— Ce-i cu el? a întrebat Ansei, ridicându-se și îndreptându-se spre debara ca să umple la loc zaharnița.

— O să preia conducerea noii haite.

Din debara am auzit un zăngănit. Podeaua era plină de granule strălucitoare.

— Ansei! am strigat eu, și m-am apucat să caut o mătură.

— Scuze, a bâiguit el, strângând zahărul vărsat într-un morman cu mâinile. Serios? Logan? Nu Efron sau Lumine – sau amândoi, dar pe rând?

— Bucură-te că nu Efron, am spus eu, întinzându-i fărașul.

A surprins expresia întunecată de pe chipul meu.

— De ce?

Măturam încet zahărul de pe jos, cu mâna încleștată pe coada măturii.

— Din cauza lui Sabine? a întrebat el, în șoaptă.

Am înghețat.

— Ai aflat?

— Neville i-a spus lui Mason, iar Mason mi-a spus mie, a mărturisit el, cu ochii la grămăjoara de zahăr.

— Iar eu știu de la Ren, am spus în șoaptă, începând să mătur din nou.

Ansei venea după mine cu fărașul, încercând să strângă zahărul.

— Mason mi-a spus că Ren e distrus. N-am obținut informațiile astea de la sursă, dar tind să le dau crezare. N-o poate proteja pe Sabine de Efron. Nu-mi imaginez cum trebuie să se simtă un alfa în cazul ăsta. Indiferent dacă e vorba despre stăpânul lui sau nu, probabil că este împotriva instinctului lui Ren de a-și apăra haita.

Nu am răspuns și am continuat să împing zahărul spre fărașul din mâna lui Ansei.

— Ce părere ai despre asta? a întrebat el.

— Pentru prima dată am fost bucuroasă că Lumine e stăpâna noastră. Și sper ca Logan să fie altfel. Ren mi-a zis că nu e ca tatăl lui, dar că este imprevizibil.

Ansei a ridicat din umeri.

— Ei bine, Logan o să fie diferit, indiferent de ceea ce o să se întâmple. Adică n-o să vrea să...

Ușa de la intrare s-a trântit de perete, iar Bryn a intrat țopăind în bucătărie.

Ansei a înălțat brusc capul și a scăpat fărașul pe jos, împrăștiind din nou zahărul pe podea. Am mârâit.

— Ah, scuze, a spus el, cu un aer spășit, luându-mi mătura din mână.

— Ești gata de promenadă, Cal? a întrebat Bryn, zâmbind.

Apoi a aruncat o privire spre podea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ansei are impresia că în ceașcă trebuie să pui o cantitate de zahăr egală cu cea de cafea, am spus și i-am zâmbit fratelui meu care era în continuare roșu în obraji. A exagerat un pic.

Bryn a izbucnit în râs și s-a îndreptat spre ușă.

— Hei, așteaptă o secundă, am spus eu, prinzând-o de braț.

A ridicat surprinsă din sprânceană.

— Mi-ar plăcea să patrulez singură astăzi. Te deranjează?

Îmi era greu să-mi păstrez calmul.

— Poftim?

— Aș vrea să patrulez singură, am zis eu, în timp ce-mi storceam creierii să găsesc o explicație, dar nu-mi venea nimic în minte.

Patetic, Calla, atât de patetic. N-o să înghită niciodată treaba asta.

— Înțeleg, a spus ea, îndreptându-se către masa din bucătărie și așezându-se pe unul dintre scaune. Deci te întâlnești cu Ren?

— Ce? am izbucnit eu.

— Cee?! Ansei a sărit ca ars, vărsând din nou zahărul pe jos. A tras o înjurătură, dar nu s-a mai aplecat pentru a relua procesul de curățenie.

M-am uitat pe rând când la Bryn, când la fratele meu.

— Nu mă întâlnesc cu Ren.

Nu era tocmai scuza pe care o căutasem, dar mi-am dat seama că mergea ca s-o țin pe Bryn la distanță. Chiar dacă asta însemna că aveau să mă tachineze cel puțin o săptămână pe tema asta.

— Serios? a spus Bryn, bătând cu degetele în zaharnița de pe masă. Aveam impresia că v-ați înțeles de minune la Eden. Ren e un dansator minunat. Nu-i așa, Ansei?

I-a făcut cu ochiul fratelui meu, care a râs pe înfundate.

I-am străfulgerat pe amândoi cu privirea.

— NU mă întâlnesc cu Ren.

Știam că dacă nu protestam, și-ar fi pierdut interesul vizavi de această nouă teorie a conspirației.

— În fine, a spus ea, zâmbind cu subînțeles și privindu-mă neîncrezătoare, lucru care, în cazul de față, funcționa în favoarea mea. Asta e bine pentru că, teoretic, este interzis ca doi alfa să patruleze împreună. Știi și tu de altfel, e o măsură de precauție, în caz că s-ar întâmpla ceva și ar muri amândoi.

— Teoretic, nu suntem încă alfa în noua haită. Suntem tot membri ai haitelor Umbra Nopții și Năpasta, m-am răstit eu.

— Deci te întâlnești cu el, a spus ea, rânjind atât de larg încât am avut impresia că i se crapă buzele.

— Nu mă întâlnesc! am spus, înșfăcând lingurița de zahăr din mâna lui Ansei și aruncând-o spre ea. Însă Bryn s-a ferit la timp.

Am simțit cum mi se strânge stomacul. Eram aproape sigură că, pe parcursul serii petrecute la Eden, reușisem să-l îndepărtez pe tânărul alfa.

Bryn a râs și s-a apropiat de dulap.

— Fie.

A luat o cană de cafea.

— Dacă vrei să te duci singură, din partea mea nu-i nici o problemă. Indiferent de ce ai de gând să faci pe acolo.

M-am așezat iarăși la masa din bucătărie să-mi termin cafeaua, străfulgerând-o în continuare cu privirea.

Ansei a reușit în cele din urmă să strângă zahărul vărsat în făraș.

— Deci, Bryn, a spus el, înșfăcând zaharnița și ducându-se în cămară. Eram surprinsă că mai rămăsese zahăr, având în vedere cantitatea pe care o strânsese de pe jos. Dacă tot nu patrulezi astăzi, nu vrei să-mi faci o favoare?

Bryn a sorbit din cafea, apoi s-a strâmbat.

— Dacă îmi dai niște zahăr pentru amăreala asta. Apoi, întorcându-și privirea spre mine, a adăugat: Nu știu cum poți să bei asta fără zahăr. Ești tare.

— De asta sunt șefa ta.

Ansei a revenit la masă, fluturând prin aer zaharnița proaspăt umplută.

— Nu-l mai învârti așa, o să-l verși din nou, am mormăit eu.

— Așa, bravo, a spus Bryn, înșfăcând bolul.

Ansei a deschis un sertar și i-a aruncat o linguriță.

— Mersi, a spus ea, începând să verse linguriță peste linguriță în ceașcă. Despre ce favoare e vorba?

Am clătinat din cap.

— Dacă ați fi fost muritori, ați fi dat în diabet până acum.

Ansel a pufnit în râs, dar o țintuia pe Bryn cu privirea.

— Ăăă, când erai în primul an, ai făcut engleză cu doamna Thornton, nu? a întrebat el, agitat.

— Toată lumea a făcut cu ea, a spus Bryn, amestecând zahărul în cafea. E singura profesoară de engleză pentru anul întâi.

— Ah, da, ai dreptate, s-a fâstâcit el. Păi, acum suntem la partea de poezie, și eu nu pricep nimic.

— Aha.

După prima înghițitură de cafea a strâmbat din nas și a întins din nou mâna spre zaharniță. M-am uitat pe furiș la ceas, m-am ridicat de pe scaun și mi-am lăsat cana în chiuvetă.

— Păi, eu știu că tu scrii poezii, a continuat Ansei, cu privirile pironite în interiorul cănii. Și m-am gândit că poate ai vrea să mă ajuți.

Bryn a ridicat din umeri.

— Sigur, din moment ce Calla m-a lăsat baltă ca să se vadă cu iubitul ei. N-am nimic de făcut astăzi.

Cana mea a zdrăngănit lovindu-se de chiuveta de oțel inoxidabil.

— Nu e iubitul meu!

Ea m-a ignorat.

— Știi, An, dacă ai nevoie de ajutor la poezie, ar trebui să vorbești cu Neville. Din câte am înțeles, scrie mult mai bine decât mine. A și publicat câteva poezii.

— Da, da, a spus repede Ansei. Așa am să fac, dar trebuie să-mi termin tema până mâine, iar tu ești oricum aici.

— Bine, ai dreptate, s-a învoit ea.

— Mă bucur că faceți ceva util astăzi, am spus eu, ieșind valvârtej din bucătărie.

Îi auzeam cum râdeau în timp ce eu mă preschimbam în lup și o luam la goană prin pădurea din spatele casei noastre.

Am gonit de-a lungul versantului estic al muntelui. Pământul înghețat îmi sfichiuia labele. Știam încotro mă îndrept și nu m-am oprit până când nu am ajuns la destinația dorită. Când am ajuns pe creastă, m-am așezat în fund. Era acolo, mă aștepta în tăcere, iar eu nu eram deloc surprinsă, așa cum mă așteptam. L-am privit preț de câteva minute de pe piscul pe care mă așezasem și am luat în calcul toate variantele. În cele din urmă, m-am ridicat și am sărit de pe creastă, aterizând la câțiva metri distanță de el. A țipat surprins și s-a ridicat, clătinându-se, în picioare.

M-am uit fix la el, în tăcere, fără să mă mișc. Băiatul clipea des. Apoi a întins încet mâna, făcând câțiva pași spre mine. S-a aplecat. Când mi-am dat seama ce voia să facă, am mârâit și am vrut să-l prind de degete. A tresărit speriat și a înjurat. Eu mi-am recăpătat înfățișarea umană.

— Te joci cu focul, am spus, arătând acuzator cu degetul spre el. Să nu încerci niciodată să mângâi un lup. E pur și simplu jignitor.

— Scuze, a spus el. Părea stânjenit, dar apoi a pufnit în râs. Bună dimineața, Calla.

— Bună dimineața, Shay.

• Capitolul 9 •

— Mă mir că ai venit. Probabil că ești tare matinal.

Mă plimbam încoace și încolo, scrutând cu privirea buza pădurii care ne înconjura.

— De ce ai vrut să ne întâlnim aici?

Mai mult mă îngrijora de ce sperasem eu să-l găsesc acolo, în luminiș.

— Sunt mai degrabă insomniac decât matinal. Încerc să-mi dau seama ce e de fapt toată nebunia asta în care am picat. În plus, am vrut să-mi țin promisiunea. Trebuia să ieșim la o cafea.

S-a aplecat și a desfăcut fermoarul rucsacului, scoțând dinăuntru un termos subțire din oțel inoxidabil și o cană de tablă.

— Să ieșim? am repetat eu simțind că încep să tremur, și nu din cauza aerului rece al dimineții.

A continuat să zâmbească șmecherește în timp ce turna în cană lichidul negru ca smoala. Apoi mi-a întins cana.

— Espresso.

— Mersi, am spus eu, luând cana și pufnind în râs. Ce stil sofisticat de a te cățăra pe munte.

— E doar pentru ocazii speciale, a replicat el.

— Tu n-ai cană? am întrebat, uitându-mă la mâinile lui goale.

— Mă gândeam s-o împărțim, a spus el. N-am viermi, te asigur.

Am zâmbit, vrăjită preț de o clipă de felul în care primele raze ale dimineții țeseau fire de aur prin buclele moi și castanii ale lui Shay.

— Calla?

S-a aplecat spre mine, iar eu mi-aș fi dorit să mă atingă așa cum o făcuse în vis.

— Te simți bine?

Mi-am ferit privirea și am mai sorbit o gură de cafea. Era incredibil de tare și absolut delicioasă.

— Știi, majoritatea oamenilor nu se întorc într-un loc în care au văzut moartea cu ochii. S-ar putea spune chiar că cei inteligenți încearcă să îl evite.

I-am întins cana de tablă. În momentul în care mi-a luat-o din mână, degetele lui le-au atins ușor pe ale mele și mi s-a făcut pielea de găină, am tresărit și am simțit un val de căldură în tot trupul. Iar când a atins metalul cu buzele, m-am înfiorat de parcă m-ar fi sărutat pe mine, și nu gura căniii. Oare ar fi la fel dacă m-ar săruta? Aș simți aceeași electricitate pe care o simt în momentul în care mâinile noastre se ating?

— Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor, a spus el, așezându-se turcește.

— Nu, nu ești, l-am aprobat eu, postându-mă în fața lui.

— Sunt totuși înțelept, a spus el rânjind. Cred că ursul ăla n-o să mai treacă o vreme pe aici. Ești un lup destul de înfricoșător.

— Și asta nu te deranjează?

Shay s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate și întinzând picioarele.

— Dacă ai fi vrut să mă mănânci, ai fi făcut-o deja.

— Nu mănânc oameni, am spus, tresărind din pricina vorbelor lui.

— Asta ziceam și eu.

A privit în sus, lăsând razele soarelui să-i mângâie chipul.

I-am cercetat cu atenție trăsăturile, dorindu-mi să-mi pot plimba degetele peste buzele lui.

— Totuși, am spus eu încet. Ar trebui să-ți fie frică de mine.

A cules o floare sălbatică ofilită de pe jos.

— De ce?

— Pentru că aș putea să te ucid.

— Ursul ăla m-ar fi ucis, a spus el, răsucind pe deget tulpina florii. Tu l-ai oprit.

N-ar fi trebuit s-o fac. Însă nu am putut să rostesc acele cuvinte. Îi priveam zulufii moi și zâmbetul șugubăț întipărit pe buze. *Cum aș fi putut să-l las să moară*? *N-a făcut nimic rău.*

Văzând că nu zic nimic, a simțit nevoia să explice în continuare.

— Mi-ai salvat viața. Și asta pentru mine înseamnă că mi-ai câștigat încrederea.

— Mi se pare corect, am spus, încuviințând din cap. Totuși, n-ar trebui să fii aici.

— Trăim într-o țară liberă.

— O țară capitalistă, iar asta e o proprietate privată.

S-a uitat lung la floarea pe care o ținea în mână, după care a zdrobit-o în pumn.

— E proprietatea ta?

— Nu chiar. Dar răspund de ea.

— Singură?

— Nu. Și acesta este unul dintre motivele pentru care astăzi este ultima dată când mai poți veni aici. De obicei nu vin singură.

— Cu cine vii? a întrebat el.

— Cu Bryn, am spus, întinzându-mă pe iarbă.

Soarele dimineții devenea din ce în ce mai strălucitor, aruncând raze de lumină pe pământul înghețat.

— Scundă, bucle aurii, limbă ascuțită. Ai văzut-o la școală.

— Da, a spus el, încuviințând din cap. Stă în spatele tău la prima oră.

— Da.

Am făcut semn cu degetul spre cana de cafea, iar el mi-a întins-o. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea pe care am simțit-o când degetele noastre nu s-au atins.

— Și ea e vârcolac?

Am rămas cu buzele lipite de marginea căniі.

— Scuze, scuze, a spus el, plecându-și capul. Vreau să spun... ăăă... *Gardian*?

— Da, am răspuns, sorbind din cafea și uitându-mă în altă parte.

— Dar te poți transforma în lup? Ori de câte ori... adică nu trebuie să fie lună plină sau așa ceva?

Apoi a ridicat mâinile de parcă ar fi vrut să pareze o posibilă lovitură.

— Nu vreau să te jignesc. Am auzit doar prin filme de lucrurile astea.

— Da. E în regulă. Și răspunsul e da. Ne putem transforma când vrem. Luna n-are nimic de-a face.

Părea impresionat.

— Și capeți o ușoară strălucire când te transformi, ceea ce e interesant. Adică, hainele nu se rup de pe tine și nu se fac bucăți.

A roșit imediat cum a rostit acele cuvinte.

Aproape că am scăpat pe jos restul de cafea.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, am îngăimat, simțind că mă îmbujorez și eu.

— Voiam doar să spun..., s-a oprit, căutându-și cuvintele.

— Magia e complicată, am spus, încercând să trec repede peste schimbul stânjenitor de replici. Teoretic, sunt și lup, și om în același timp. Aleg în ce formă se încarnează sufletul meu și pot să-mi schimb fără probleme înfățișarea. Indiferent de forma pe care o aleg, cealaltă rămâne în mine, latent, într-un fel de altă dimensiune... până când sufletul meu o ocupă din nou. Hainele, lucrurile pe care le purtam, tot ce aveam cu mine ultima dată când am apărut în formă umană, nu dispar. Și pot să iau cu mine anumite lucruri dacă am nevoie de ele. Uite, de pildă, pot să-mi arăt colții ascuțiți chiar și când sunt om.

Am făcut o pauză și am rămas un pic pe gânduri.

— Probabil că aș putea să-mi păstrez hainele și în forma de lup dacă mi-aș dori asta. Însă n-ar avea nici un sens. Ar fi doar prostesc.

— Hmm, a spus el, întinzând mâna spre mine. Am nevoie de niște cafea ca să pot procesa informațiile astea.

I-am întins cana, atingându-i ușor mâna.

— Știi de unde vii?

A rămas cu privirea pironită asupra mâinii mele în timp ce o lăsam să-mi cadă în poală. Inima a început să-mi bată mai tare. Mi-am strâns genunchii la piept, amintindu-mi de vorbele tatălui meu.

Ce fac eu aici? *Risc prea mult.*

Shay s-a uitat la mine, calm, dar curios. I-am întâlnit privirea și am știut că nu-mi doream ca el să plece.

— Legenda spune că primul *Gardian* a fost creat de un *Păzitor* căzut în bătălie. *Păzitorul* rănit s-a ascuns în pădure, fiind îngrozitor de slăbit și la un pas de moarte. Dar un lup a venit și i-a adus *Păzitorului* hrană și n-a lăsat fiarele sălbatice să se apropie de el. Rănile *Păzitorului* s-au vindecat, iar lupul a continuat să-i aducă hrană. Când *Păzitorul* s-a întremat, i-a oferit lupului să-l transforme în *Gardian.* O făptură pe jumătate om, pe jumătate animal, încărcată de Magie Străveche. În schimbul loialității și al serviciului veșnic al lupului, *Păzitorul* urma să aibă întotdeauna grijă de *Gardian* și de haita lui. Acesta a fost primul *Gardian;* de atunci suntem cu toți luptători în slujba *Păzitorilor.*

Rămăsese cu privirea ațintită asupra mea, uimit.

— Ce e un *Păzitor*?

Am mârâit, dându-mi seama ce întorsătură periculoasă lua această conversație. Era mult prea ușor să mă simt în largul meu în preajma lui Shay. Mă lua mereu gura pe dinainte.

S-a aplecat spre mine.

— Ce se întâmplă? Unele întrebări sunt interzise?

— Nu sunt sigură.

Îmi plăcea să-l simt aproape de mine. Simțeam mirosul incitant pe care îl emana pielea lui, o aromă sălbatică, asemănătoare celei a norilor de ploaie amenințători.

O căldură incredibilă îmi străbătea trupul. Mi-am înfipt unghiile în jeanși. *E de la cafea. E doar de la cafea.*

— Nu te grăbi. Vreau să ai încredere în mine.

Nu ești tu problema. Se pare că nu pot avea încredere în mine însămi.

Nu voiam să plec, dar începea să mi se facă frică. Poate dacă aș fi putut ține conversația sub control, am fi fost amândoi în siguranță.

— Pentru moment nu pot să spun decât că *Păzitorii* sunt cei de care trebuie să ascult. Acum mă lași să-ți pun și eu câteva întrebări?

— Bineînțeles.

Părea încântat că voiam să aflu lucruri despre el. M-a pufnit râsul.

— Îmi dai niște cafea înainte? Deja am terminat cana asta.

— Sigur.

A umplut cana pe care i-o întinsesem. M-am gândit să încep cu o întrebare pe care o consideram ușoară.

— De unde ești?

— De peste tot, a mormăit el.

— De peste tot? am repetat eu, cu ochii ațintiți asupra cafelei. Și cum arată locul ăsta?

— Scuze. M-am născut în Irlanda. Pe o mică insulă de lângă coastă, a spus el, cu blândețe. Părinții mei au murit când eram mic, iar Bosque m-a crescut ca pe copilul lui.

— Și el e unchiul tău? am întrebat, privindu-l cu atenție.

Shay a încuviințat din cap.

— Este fratele mamei.

Asta e o minciună, dar mă întreb dacă știe și el asta. M-am mulțumit să-i zâmbesc, făcându-i semn să continue.

— Bosque face niște investiții. E consilier guvernamental. Nu știu exact cu ce se ocupă. Are o mulțime de bani, dar trebuie să călătorească tot timpul. N-am fost la aceeași școală mai mult de doi ani la rând de când mă știu. Am locuit în Europa, Asia, Mexic și câteva orașe din Statele Unite. În ultimii ani am stat la Portland și apoi Bosque m-a adus în Colorado.

— Probabil că ești foarte singur.

El a ridicat din umeri.

— Nu mi-am făcut niciodată prieteni adevărați, doar cunoștințe. Cred că de asta citesc atât de mult. Cărțile au fost adevărații mei prieteni.

S-a așezat pe o parte, întinzându-se pe pământ.

— Acesta e și motivul pentru care plec în excursii cu rucsacul în spate atât de des. Prefer singurătatea mulțimilor mari de oameni. Viața asta în sălbăticie mă atrage.

Apoi a ridicat din umeri.

— Cu excepția situațiilor în care dau peste un grizzly în zone în care, în mod normal, n-ar avea ce căuta.

S-a uitat la mine cu o privire aspră și pătrunzătoare.

— Pot să-ți pun o întrebare? Despre altceva?

Am înghițit ultima gură de espresso.

— Sigur. Dar și eu mai am câteva întrebări.

— Nu-i nici o problemă. Vreau să aflu neapărat ce e cu chestia asta, a spus el, sprijinindu-se pe călcâie și ridicându-se în picioare.

Mișcarea lui bruscă m-a luat prin surprindere și am sărit și eu în picioare, scăpând cana pe jos.

Am făcut un pas în spate când am văzut că Shay își scoate geaca și își trage tricoul peste cap.

— Uite, a spus el, plimbându-și mâna pe piept.

— Da, foarte frumos. Probabil că te duci la sală, am murmurat eu, simțind cum începe să-mi clocotească sângele-n vine.

— Haide. Știi ce vreau să spun. N-am nici o cicatrice. Nici măcar aici, pe picior. Ursul m-a făcut bucăți. Unde sunt rănile?

I-am întors privirea, uitându-mă calm la el.

— Îmbracă-te, e prea frig să stai la plajă aici.

Mereu m-am gândit că trupul meu, puternic ca fierul și de neînfrânt, era cea mai importantă armă pe care o aveam. Acum

simțeam cum mi se topesc picioarele. Nu puteam să-mi întorc privirea, să nu mă mai holbez la linia arcuită a umerilor lui, la V-ul pe care-l făcea abdomenul musculos în locul în care jeanșii îi căzeau pe talie, la labirintul de linii care îi sculptau mușchii de pe piept până la șolduri.

— Ai de gând să-mi răspunzi la întrebare?

Deși i se făcuse pielea de găină pe brațe, rămăsese nemișcat ca o stană de piatră.

Îmi doream să fac un pas înainte și să-i ating pielea cu mâinile, să simt dacă inima îi bătea la fel de repede ca a mea, să explorez acel val intoxicant de căldură pe care îl simțeam ori de câte ori mă apropiam de el.

— Da, am spus, făcând semn spre geaca aruncată pe jos, prea înfricoșată ca să mă apropii de el. Te rog, îmbracă-te.

— Te ascult.

S-a întors cu spatele la mine și și-a îndesat brațele prin mânecile bluzei.

În momentul în care a ridicat brațele ca să-și tragă tricoul pe cap, am rămas cu privirea ațintită asupra modelului negru de pe ceafa lui. Nu mă mai gândisem la tatuaj din ziua în care îi salvasem viața. Dar era încă acolo, un desen cu marginile ascuțite, în formă de cruce.

M-am încruntat. *Nu putem fi siguri până nu ne uităm la gâtul lui.*

— Aștept, a spus el, ridicându-și geaca și trăgându-și-o pe spate.

Vocea lui m-a readus la realitate.

— Te-am vindecat, am spus și mi-am împreunat degetele, sperând că astfel îmi voi înăbuși dorința de a-l atinge.

— Știu.

A făcut un pas spre mine.

— Simțeam că asta se întâmplă când..., a făcut o pauză, uitându-se la mine uimit. Când ți-am băut sângele.

Inima a început să-mi bată mai tare și am încuviințat din cap. S-a întins spre mine și m-a luat de braț. Am tresărit în momentul în care mi-a suflecat mâneca gecii și puloverul. Și-a plimbat ușor degetele pe brațul meu, provocându-mi fiori prin tot corpul.

O senzație familiară și bizară deopotrivă. Am simțit cum inima începe să-mi bată ușor neregulat, de parcă m-aș fi pregătit de vânătoare. Când eram alături de Ren, pasiunea mă acapara

brusc, asemenea mâniei sau provocării. Shay trezea în mine o fierbințeală mocnită, o căldură persistentă. Aici nu era nici o haită, nici un stăpân și nici o stăpână. Doar eu și băiatul acesta, a cărui atingere îmi trezea fiori în locuri promise altcuiva.

— Uite aici, a murmurat el, plimbându-și ușor mâna pe locul în care mă mușcasem. Nici tu nu ai cicatrici.

Și-a ridicat privirea, uitându-se la mine, în timp ce degetele lui îmi mângâiau ușor pielea. I-am întors privirea preț de o clipă, după care mi-am smuls mâna din încătușarea lui, acoperindu-mi cu mâneca puloverului pielea care încă mă furnica.

Nu poți face asta, Calla. Mi-am înfipt picioarele în țărână. *Știi că nu poți. Indiferent de ceea ce simți tu acum, nu ești liberă.*

— Mă vindec foarte repede, i-am șoptit eu. Sângele meu are proprietăți extraordinare, poate să vindece. Sângele oricărui *Gardian* este așa.

— N-avea gust de sânge, a spus el, lingându-și buzele de parcă mi-ar fi simțit încă gustul.

Mi-am înfășurat brațele în jurul mijlocului. Voiam să-mi simtă din nou gustul, fără să-mi bea sângele.

— Nu, pentru că sângele nostru e diferit. E unul dintre cele mai mari atuuri pe care le avem. *Gardienii* se pot întrema instantaneu pe câmpul de luptă. Asta ne face aproape invincibili.

— Te cred.

— Ăsta e scopul lui, dar, după cum ai văzut, putem vindeca pe oricine. Numai că n-avem voie s-o facem.

Am zărit o piatră pe jos și am lovit-o cu piciorul, aruncând-o dincolo de luminiș.

— Atunci de ce..., a spus el, uitându-se după piatra care sălta pe pământ.

— Shay, te rog, ascultă-mă, l-am întrerupt eu tăios. Vindecarea este sacră pentru *Gardieni.* N-avem voie să vindecăm pe cineva care nu e *Gardian.* Ceea ce am făcut eu... când ți-am salvat viața a fost o încălcare a legilor noastre. O încălcare care m-ar costa viața dacă cei din lumea mea ar afla. Înțelegi?

— Ți-ai riscat viața ca să mă salvezi? a întrebat el, făcând un pas spre mine.

L-am privit cum se apropie, iar sângele îmi clocotea în vine.

Am tresărit când mi-a luat fața în palme, apropiindu-se atât de tare încât buzele lui aproape că le-au atins pe ale mele. L-am privit în ochi, simțindu-i răsuflarea caldă pe piele. Atunci am știut că i-aș fi salvat din nou viața indiferent de prețul pe care ar fi trebuit să-l plătesc.

— Nu te-aș pune niciodată în pericol, Calla. Niciodată, a spus el, pe nerăsuflate.

Am întins mâna spre el, iar el mi-a strâns cu putere degetele.

— Dar cealaltă lupoaică? Bryn. Doar a fost de față. Știe și ea.

— Ea este secundul meu, face parte din haita mea, am spus. Nu pun la îndoială loialitatea ei. Bryn nu m-ar trăda niciodată; mai degrabă și-ar da viața decât să mă trădeze.

— Nici eu nu te-aș trăda, a spus, încercând să zâmbească, încă vizibil afectat.

— Nu poți spune nimănui. Te rog, am spus, încercând din răsputeri să nu-mi trădez tremurul din voce. Aș pierde tot ce am.

— Înțeleg.

Nu am mai zis nici unul nimic. Tăcerea din luminiș parcă ne paraliza. Voiam să mă sărute – îmi doream să poată simți acea dorință care îmi cuprinsese întreg trupul la fel cum și eu adulmecam mireasma amețitoare a pasiunii lui. Nu se poate, Calla. Băiatul acesta nu este alesul tău. Am închis ochii și astfel mi-a fost mai simplu să mă îndepărtez de el.

— Deci, din moment ce ți-am băut sângele... o să mă transform într-un vârco... ăăă *Gardian*? a întrebat el, ezitând un pic. Ăsta este motivul pentru care nu ai voie să încălci legile?

Am clătinat din cap. Am văzut oare o urmă de dezamăgire în ochii lui?

— Ai citit prea multe benzi desenate, Shay.

Pe buze i s-a înfiripat un zâmbet timid.

— Atunci, spune-mi, cum devii *Gardian*? Adică, în afară de povestea asta despre originile voastre.

— Păi, așa cum se nasc și oamenii. Am părinți și un frate mai mic.

El a părut surprins, iar eu am pufnit în râs.

— Însă familiile noastre se comportă altfel. La noi nu funcționează formula cu îndrăgostitul, căsătoritul și copiii. Formarea unei haite noi de *Gardieni* se stabilește cu mult timp înainte. Dar în cazul în care este nevoie urgentă de noi *Gardieni,*

atunci poți să-i și „fabrici”. Liderii alfa sunt cei care pot transforma oamenii în *Gardieni.*

— Alfa? a spus el, scotocind prin rucsac și scoțând un baton cu cereale.

— Da, conducătorul unei haite, am spus eu, privindu-l nemișcată.

— Iar tu ești o alfa? Te porți ca și cum ai fi la conducere. Și ai spus de Bryn că este „secundul” tău.

— Da, i-am răspuns, satisfăcută de observațiile lui atente.

— Cum transformi un om? a spus, bătătorind cu mâna pământul de lângă el.

— Printr-o mușcătură și o vrajă, am spus, apropiindu-mă încet de Shay.

Și-a ridicat privirea spre mine, iar în ochii lui am putut vedea un amestec de teamă și de curiozitate.

— Nu intra la idei. Eu mușc doar ca să ucid, am spus, clătinând din cap și zâmbind în momentul în care am văzut că se dă înapoi. Transformăm oameni numai când este nevoie urgentă de *Gardieni,* iar haita nu poate aștepta până cresc puii. *Gardienii* care sunt „făcuți”, și nu născuți, nu pot stăpâni din primul moment ambele forme. Au nevoie de timp ca să se obișnuiască cu schimbarea. Dar dacă e nevoie, atunci e nevoie.

— Ce vrei să spui cu asta?

M-am așezat jos, pe pământ, lângă el.

— Suntem luptători. Iar în orice război sunt victime. Dar nu a mai fost nevoie disperată de noi *Gardieni* de câteva secole.

— Cine îți poate porunci să faci noi *Gardieni?* a întrebat el.

— Stăpâna mea, am spus, mușcându-mi buza.

— Stăpâna ta? a repetat și s-a oprit din desfăcutul batonului.

— Lumine Umbra Nopții. O știi. Era vineri seară la Efron în birou.

Shay a încuviințat din cap, dar am zărit tulburarea din ochii lui.

— Ea are autoritate asupra haitei mele, am continuat. Umbra Nopții.

— Haita ta? a murmurat el. Sunt mai multe haite?

— Sunt două, am spus. Cealaltă haită, Năpasta, îi aparține lui Efron.

— Câți *Gardieni* sunt? a întrebat el.

— În fiecare haită sunt cam cincizeci de lupi.

Shay a fluierat, iar apoi s-a întins pe spate, sprijinindu-se în coate.

— La început, haitele sunt întotdeauna mici și li se permite să se extindă în timp doar dacă liderii se dovedesc a fi războinici și conducători adevărați.

— Mai cunosc vreun *Gardian*? a întrebat el, renunțând la batonul de cereale, pe care l-a îndesat înapoi în rucsac.

— Probabil că i-ai văzut deja pe unii dintre adulți, dar nu ai putea să-i recunoști decât dacă și-ar schimba înfățișarea sub ochii tăi, iar acest lucru e interzis. Toți lupii mai tineri merg cu noi la școală. Cei din haita Umbra Nopții sunt prietenii mei, iar în ultima vreme am stat și cu tinerii din haita Năpasta.

După ce a pus informațiile cap la cap, expresia de pe chipul lui s-a schimbat.

— Ren Laroche și gașca lui.

— Gașca? am spus, smulgând un mănunchi de iarbă din pământ și umplându-l pe Shay de țărână și frunze uscate.

— Păi, dacă așa vă purtați, a spus el, scuturându-și puloverul de noroi și frunzele din păr.

— Suntem haite, nu găști, am spus. În plus, prietenii mei, haita Umbra Nopții, și cei ai lui Ren sunt doar niște copii. Părinții noștri și lupii adulți sunt adevărata haită. Ei conduc patrulele de pe munte din timpul săptămânii și noaptea. Noi patrulăm doar la sfârșit de săptămână, pe timp de zi.

S-a albit la față.

— Deci, dacă urcam aici în orice altă zi a săptămânii...

— Erai mort acum, am încheiat eu în locul lui.

— Exact, a spus el, lăsându-se pe spate și privind norii care se mișcau deasupra noastră. Și de ce sunt două haite?

— Năpasta patrulează pe versantul vestic, iar noi pe cel estic. Dar în curând teritoriile se vor schimba.

— De ce? a întrebat el, fără să se uite la mine.

— *Păzitorii* vor trimite o a treia haită.

— A treia? a întrebat Shay, ridicându-se în capul oaselor. Și de unde vine?

Am întors capul, stânjenită.

— Tot de-aici. O să fie o uniune a lupilor tineri din cele două haite deja existente. Noua generație a haitelor Năpasta și Umbra Nopții. Noi suntem noua haită. Deocamdată suntem numai zece. După cum am spus, la început, haitele sunt mici; va

trebui să dovedim că suntem buni pentru a primi noi lupi în rândurile noastre.

— Calla, a strigat el pe un ton atât de aspru, încât mi-am întors privirea spre el. Și-a înfipt degetele în pământ, iar încheieturile i s-au albit. De ce tot vorbești la plural?

— Ren și cu mine suntem alfa noii generații. Noi vom conduce haita.

— Nu înțeleg, a spus el, încruntându-se.

Am simțit cum mă înroșesc. Am luat elasticul de păr în mână și am început să mă joc cu el.

— Ce știi despre lupi?

— Sunt niște câini mai mari și mai puternici? a spus el, pălind în momentul în care mi-a văzut privirea dușmănoasă. Scuze, nu știu nimic despre lupi.

— OK, am spus, încercând să găsesc cea mai simplă explicație. Deci, relațiile noastre sociale sunt foarte bine închegate și se bazează pe loialitatea față de liderii haitei. Doi alfa se împerechează și își conduc haita. Fiecare alfa are câte un beta, cel care vine al doilea la conducere. Bryn, în cazul meu, și Dax în cazul lui Ren. Restul haitei este organizată ierarhic și urmează poruncile noastre. Legăturile strânse din interiorul haitei ne fac puternici, ne ajută să fim niște războinici adevărați. Așa apărem noi în fața lumii și așa ne îndeplinim sarcinile pe care ni le dau *Păzitorii,* am spus, cu un zâmbet fals. Și probabil că de asta ai impresia că ne purtăm ca o „gașcă”.

Shay nu a râs.

— Și cum ai decis să formezi haita asta nouă?

— Nu am decis eu. *Păzitorii* sunt cei care poruncesc formarea unei noi haite.

— Dar tocmai ai zis că doi alfa se împerechează pentru a forma o nouă haită, a spus el, cu o voce tremurândă.

Am încuviințat din cap, simțind cum văpaia din obraji începea să-mi coboare spre gât și spre brațe. *Trebuie să-i spun; trebuie să știe.* Dar nu voiam. Eram convinsă că avea să înceteze să mă mai atingă de îndată ce ar fi aflat adevărul, iar gândul acela mă făcea să mă simt pustiită.

— Doar nu vrei să-mi spui că o să te... împerechezi, a spus el, înecându-se când a pronunțat cuvântul, cu Ren Laroche pentru că așa ți se poruncește.

— E mai complicat de-atât, am spus, trăgându-mi genunchii la piept și proptindu-mi picioarele în pământ. Singurul motiv pentru care ne-am născut eu sau Ren, sau oricare alt lup tânăr, a fost ca să formăm o nouă haită. De asta ne-au adus *Păzitorii* pe lume. I-au împerecheat pe părinții noștri exact la fel cum vor face și cu noi acum. Așa cum consideră ei potrivit. Uniunea noastră este moștenirea alianței dintre *Păzitori* și *Gardieni.*

S-a ridicat în picioare.

— Dar te întâlnești măcar cu Ren?

— Nu așa funcționează lucrurile, am spus eu și m-am ridicat la rândul meu în picioare. Nu înțelegi. Nu avem voie să... ne apropiem până la încheierea uniunii.

— Uniune? a spus el, întorcându-se cu spatele, bombănind ceva și clătinând din cap. Apoi s-a întors din nou cu fața la mine, strângând din buze. Vrei să-mi spui că te măriți? Cu ticălosul ăla? Când?

— La sfârșitul lui octombrie, am spus, apoi mi-am pus mâinile în șold. Și nu-i un ticălos.

— Ca să vezi. Așa aș fi zis. Câți ani ai? a întrebat, făcând ochii mici. Optsprezece?

— Șaptesprezece.

S-a aplecat spre mine și m-a prins de umeri.

— Asta e o nebunie, Calla. Te rog, spune-mi că n-o să duci chestia asta la capăt. Chiar nu-ți pasă?

Știam că ar fi trebuit să-i dau un brânci, dar părea atât de sincer îngrijorat încât n-am mai fost în stare să mă mișc din loc.

— Îmi pasă, dar nu e decizia mea, am spus, neputând să-mi iau ochii de la el. Îi slujesc pe *Păzitori* la fel cum au făcut și vor face întotdeauna toți *Gardienii.*

— Bineînțeles că este decizia ta.

Am văzut o expresie de milă întipărită pe chipul lui și, brusc, m-am înfuriat.

I-am dat un brânci, iar el și-a pierdut echilibrul și a căzut pe jos.

— Nu știi nimic despre lumea mea, am strigat eu.

S-a ridicat în picioare cu o agilitate surprinzătoare.

— Poate că nu, dar știu că este absurd să poruncești unui om pe cine să iubească și pe cine nu.

În ciuda ostilității pe care i-o arătam, s-a apropiat de mine și m-a luat de mână.

— Și este crud. Tu meriți mai mult.

Degetele îmi tremurau în mâna lui; ochii mi s-au umplut de un lichid dogoritor care a început apoi să mi se prelingă pe obraji, aproape orbindu-mă. De ce mă mai atinge? Nu înțelege? Mi-am smuls mâna din strânsoarea lui și am făcut câțiva pași înapoi, împleticindu-mă.

— Habar n-ai ce spui. Mi-am șters ochii, deși șuvoiul sărat de lacrimi nu se oprea.

— Nu plânge, Calla. S-a apropiat din nou de mine, mi-a atins chipul și mi-a șters lacrimile. Nu trebuie să faci asta. Nu-mi pasă cine sunt *Păzitorii* ăștia. Nimeni nu poate să-ți controleze atât de mult viața. Este o nebunie.

I-am aruncat o privire dușmănoasă, dezvelindu-mi caninii ascuțiți.

— Ascultă-mă, Shay, am spus pe un ton dur. Tu habar n-ai. Nu știi și nu înțelegi nimic. Ține-te departe de mine.

— Calla! a strigat el, încercând să mă atingă și făcând apoi un pas în spate, în momentul în care mi-am schimbat înfățișarea și m-am repezit la degetele lui. Îl auzeam încă strigându-mă pe nume în timp ce mă pierdeam printre umbrele pădurii.

• Capitolul 10 •

Cerul era deja învăluit în întuneric când am împins, obosită, ușa de la intrare. Sunetul liniștitor al nocturnelor pentru pian străbătea casa. Acesta era ritualul muzical al părinților mei în nopțile în care nu patrulau pe munte. Ascultau Chopin, mama cu un pahar de vin în mână, iar tata, cu unul de whisky. Astă-seară, tata se cuibărise în fotoliul lui de piele, în timp ce mama cutreiera pădurile de lângă Haldis.

Simțeam o povară pe umeri în timp ce urcam scările, de parcă aș fi cărat un sac de box în spinare. Nu îmi doream decât să fac o baie fierbinte, să mă culc și să nu mă mai trezesc. Niciodată. După ce am pășit pe ultima treaptă, am auzit câteva bubuituri și chițăieli din spatele ușii închise a camerei lui Ansei. M-am oprit în fața dormitorului fratelui meu și, când să pun mâna pe clanță, ușa s-a trântit brusc de perete.

— Hey, Calla! a spus Bryn, ivindu-se din dormitorul lui Ansei, roșie la față. Preț de o clipă, privirile ni s-au întâlnit.

Când a întors capul, am băgat de seamă că maxilarul îi zvâcnea nebunește.

— Ești încă aici? am întrebat, făcând repede un calcul mental. O lăsasem pe Bryn la bucătărie cu aproape douăsprezece ore în urmă.

A aruncat o privire de-a lungul holului.

— Ăăă, da... am... știi... că l-am ajutat pe Ansei cu temele pentru ora de poezie.

Se bătea nervoasă cu degetele peste coapse și nu mă privea în ochi.

— Sigur, am spus, străfulgerând-o cu privirea. Presupun că a rămas mult în urmă.

— Oh, n-aș spune asta, a zis ea, iar un zâmbet vag i s-a ivit în colțul buzelor.

— Mersi pentru ajutor, Bryn! a strigat Ansei din dormitor.

— Ne vedem mâine, Cal, a spus ea, luând-o la fugă pe scări.

Am urmărit-o cu privirea, după care m-am îndreptat spre dormitorul fratelui meu. Ansei stătea tolănit în pat, cu o

antologie de literatură engleză în brațe, răsfoind nepăsător paginile.

— Cum a fost? a întrebat el, fără să-și ridice nasul din carte.

— Bine, am spus eu, așezându-mă pe marginea patului. Și ție cum ți-a mers azi?

— Fantastic.

— Și ce a fost așa de fantastic, frățioare? l-am întrebat eu, proptindu-mi bărbia în palme.

S-a ridicat în picioare, și-a îndreptat umerii și a aruncat cartea cât colo.

— Alea nu sunt temele tale? am întrebat, arătând cu degetul spre antologia căzută pe jos, dar el s-a făcut că nu mă aude.

— Trebuie să vorbesc cu tine, m-a anunțat, îndreptându-se și mai mult de spate.

— Trebuie? am spus, rostogolindu-mă pe o parte. Despre ce?

Se uita fix la mine, fără să clipească.

— Despre mine și Bryn.

— Da? Am ridicat din sprâncene și am început să mă joc cu cuvertura.

Pe chip i s-a întipărit o expresie de frustrare.

— Înțelegi, despre mine și Bryn.

Oh, Dumnezeule. Mă așteptam de ceva vreme la asta. *Săracul Ansei.*

— Da, am înțeles, ai mai spus asta o dată. Ce-i cu voi doi?

— Haide, Cal. Vrei să-ți fac o schemă?

— Se pare că da, am spus, știind ce avea de gând să-mi zică și sperând totuși că nu era adevărat... pentru binele tuturor.

A început să se înroșească. Apoi a tușit.

— Adică, nu ai observat că eu...?

A clătinat din cap și a lovit o pernă atât de tare încât aproape că a plesnit. Printre noi au început să zboare fulgi de gâscă.

M-am ridicat în picioare.

— Spune-mi ce se întâmplă.

Dădea din cap de parcă ar fi recapitulat în gând un întreg discurs.

— Vreau să fiu cu ea, a început el, trăgând adânc aer în piept. Când se formează noua haită, vreau ca Bryn să fie partenera mea.

— Ansei!

Era mai rău decât îmi imaginasem.

— Uite ce e, Cal. O iubesc pe Bryn. La nebunie. Sincer acum. Iubirea mea se aseamănă cu poveștile despre care citești în cărți sau pe care le vezi prin filme. Ea este tot ceea ce îmi doresc în viață. Trebuia să știu dacă am vreo șansă. Așa că astăzi i-am spus.

Mi-au trecut prin cap exact cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spun, însă în bătălia care s-a dat în capul meu, acestea au pierdut în fața întrebării pe care i-am pus-o, până la urmă.

— Și ea ce a zis?

Chipul i s-a luminat.

— M-a lăsat să o sărut. Cred că i-a plăcut.

Am mârâit, dar parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă. Poate că nu era chiar atât de grav.

— Bine, An, doar o cunoști pe Bryn. Știi că ar încerca orice, însă o singură dată.

Am făcut semn spre coridor.

— N-ai văzut că nu știa cum să plece mai repede de-aici? îmi pare rău, dragule, dar cred că acum îi e rușine de ce a făcut.

— Nu, a spus el. Doar că nu vrea să te supere. De fapt, i-e teamă că ai s-o muști și ai s-o lași fără o ureche.

— Uite ce e.

Speram să nu fie prea dezamăgit de ce aveam să-i spun.

— Știu că ești îndrăgostit de Bryn de când erai în scutece, dar nu-ți face speranțe.

— Scutește-mă, Calla. Nu mai sunt frățiorul tău mai mic. De data asta e ceva serios.

— Ai prea multă încredere în tine, i-am spus, privindu-l cu băgare de seamă, căci zâmbetul lui mă orbea.

Și-a lăsat privirea în jos, iar genele lungi îi umbreau irișii gri.

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că m-a lăsat s-o sărut patru ore la rând?

— Ce?

Aproape că am căzut din pat.

— Și nu ne-am mulțumit doar cu săruturi.

Expresia de pe chipul lui era cel puțin diavolească.

— Ansei! am țipat eu, când mi-am dat seama că interpretasem total greșit cele întâmplate.

Țopăia întruna pe saltea, iar ochii îi străluceau de bucurie.

M-am întins pe burtă, am înșfăcat o pernă și mi-am înfipt dinții în ea.

— Haide, Cal. Bucură-te pentru noi. Ne iubim, a spus Ansei, înghiontindu-mă de mai multe ori în coaste.

Am lăsat perna și m-am dat jos din pat, cu fața la el și mâinile în șold.

— Nu așa funcționează lucrurile în lumea noastră. Nu-mi pasă ce scrie în cărți sau ce vezi prin filme. Noi nu trăim ca oamenii! m-am răstit eu. Ansei, tu știi asta.

— Știu, știu, a spus el, evitându-mi privirea dușmănoasă. Dar tata a spus că *Păzitorii* pleacă urechea la sugestiile liderilor când vine vorba de împerechere. Deci, din moment ce tu știi ce simțim eu și cu Bryn, ai putea să transmiți mai departe informația asta.

— Asta da. Dar nu pot garanta nimic. Împerecherea este aranjamentul *Păzitorilor.* Ei au întotdeauna ultimul cuvânt.

— Tata mi-a spus că Lumine i-a urmat întocmai sugestiile.

În ochii lui se citea atâta speranță, încât inima a început să-mi bată cu putere.

— Știu. Dar nu Lumine o să fie stăpâna noastră, îți amintești? Ți-am spus de dimineață. Logan o să ne conducă.

Am simțit niște junghiuri ascuțite ca și cum mi-ar fi străpuns stomacul niște cuțite.

— Dacă Logan o să decidă că Bryn trebuie să se împerecheze cu Mason, eu n-o să am nici un cuvânt de spus.

Mă așteptam ca Ansei să protesteze indignat, dar în schimb a izbucnit în râs. M-am încruntat, văzând cum se tăvălește în pat, într-o stare vecină cu isteria.

— Da, asta chiar că ar fi ceva.

— Hmm, ce-i cu tine, An? Eu vorbeam serios.

— Da, sigur, Calla.

Când a văzut că tac, m-a privit uimit.

— Tu chiar nu știi?

— Ce să știu? am întrebat, simțindu-mă total pe dinafară.

Ansei a luat în brațe singura pernă de pe pat rămasă nevătămată, strângând-o între pumni.

— Mason e gay.

— Tu glumești? Mason? am spus. Mason e gay?

Ansei a oftat.

— Știi, asta e problema cu voi, conducătorii haitei, sunteți atât de preocupați să preluați controlul încât nici nu mai băgați de seamă ce se petrece chiar sub nasul vostru.

— Mason? am repetat, stânjenită de uimirea din propria voce.

— El și Nev se întâlnesc de un an, a spus Ansei, rostogolindu-se pe burtă.

— Nev? Care Nev? am întrebat, încruntându-mă nedumerită.

Ansei s-a uitat pur și simplu la mine și a așteptat. Mi-a luat doar o secundă ca să înțeleg.

— Vrei să spui Neville? Neville al lui Ren?

— Nu, nu al lui Ren, ci al lui Mason, a rânjit el. Și preferă să i se spună Nev.

— Un an?

— Da, s-au cunoscut la o întâlnire a unui grup special de sprijin pentru *Gardienii* care sunt „pe invers”, a spus el, schițând ghilimelele în aer. Pentru că, știi tu, nici unul dintre noi nu poate să aibă o relație fără permisiune. Indiferent de orientare.

Nu mi-am putut reține un râs amar.

— Vrei să spui că Mason și Neville... ăăă... Nev sunt amândoi membri ai clubului *Gardienilor* Homosexuali Anonimi?

Ansei a ridicat din umeri. M-am trântit la loc pe pat.

— Uau.

Nu mă surprindea atât de tare faptul că Mason era gay, ci că reușise să ascundă atât de bine treaba asta. Era într-adevăr o chestiune de viață și de moarte, dar mă durea sufletul pentru că nu avusese suficientă încredere în mine încât să-mi mărturisească ceva atât de important.

Ansei s-a întins lângă mine, cu brațele la ceafă.

— Bineînțeles, e neoficial. Din cauza *Păzitorilor.* Nu sunt tocmai toleranți când vine vorba de stiluri de viață alternative, a spus el cu amărăciune.

Mi-am dus mâinile la cap, apăsându-mi cu putere tâmplele.

— Nu, așa e.

Mason și Neville? Îmi era atât de greu să-mi imaginez. Mason era extravertit și amuzant, iar Nev părea, ei bine, pur și simplu tăcut.

Ansei a scos din sertarul noptierei ultima ediție din Rolling Stone.

— Ceea ce e ușor ironic, dacă ne gândim la preferințele lui Logan.

— Logan?! am întrebat eu, trântind mâna peste revistă și obligându-l să se uite la mine.

— Da, Logan. Cel puțin asta spune Mason. Dar pentru el, sau pentru oricare dintre *Păzitori* de fapt, nu e așa mare chestie cum e pentru noi. Adică, Logan o să-și ia o soție vrăjitoare pe care o s-o țină ca pe un trofeu, o să aibă urmași cu ea și în rest o să poată să se iubească cu toți demonii masculini dacă așa o să aibă chef, a spus, iar ochii i-au sclipit cu răutate.

— Ansei! am țipat. *Cel puțin nu va trebui să-mi fac probleme că Logan are să se poarte ca tatăl lui.*

— Oh, haide, Cal. Da, sunt fratele tău mai mic, dar nu e ca și cum n-aș ști nimic despre lucrurile astea.

A aruncat cu o pernă în mine.

— De fapt, după conversația asta, e clar că știu mult mai multe decât tine.

Apoi vocea lui a căpătat o nuanță de idealism.

— Dar sper ca asta să fie bine pentru noi. Mă refer la ceea ce am spus despre Logan. Tot *Păzitor* e, dar poate că o să fie altfel.

— Da.

M-am uitat la Ansei.

Își mușca buza, cufundat în gânduri, dar încă optimist.

— N-aveam cum să nu risc, Calla. O iubesc. Am iubit-o dintotdeauna.

M-au trecut fiori reci pe șira spinării.

— Bine, Ansei. Dar până când primim un ordin oficial de la *Păzitori,* voi doi trebuie să vă țineți relația secretă. Te rog, ai grijă.

— Mersi, surioară.

I-am simțit inima bătându-i nebunește când și-a pus capul între gâtul și umărul meu. Am închis ochii și mi-am dat seama că i-aș fi putut ajuta pe Ansei și pe Bryn, dar în același timp m-a cuprins și un alt sentiment, mai puțin admirabil.

În calitate de alfa îi puteam ajuta pe membrii haitei mele să obțină ceea ce își doreau, dar nu exista nimeni care să poată face același lucru pentru mine.

• Capitolul 11 •

A doua zi de dimineață, când am parcat în fața școlii, Ansei s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Bryn o să vrea să vorbească cu tine, așa că eu o să dispar.

Am încuviințat din cap, în timp ce-mi scoteam centura de siguranță.

— Te rog, nu țipa la ea. Și să știi că îmi place cum arată cu ambele urechi.

I-am aruncat o privire fulgerătoare. A înghițit în sec și a coborât din mașină.

Când am ajuns în dreptul dulapului meu, Bryn mă aștepta deja acolo. Parcă și vedeam lupul, ghemuit, cu urechile date pe spate și coada între picioare, stând în locul fetei aceleia care tremura toată.

— Îți jur, Cal, că nu am vrut să se întâmple asta.

— Știu.

Se foia neliniștită în jurul meu, în timp ce scotoceam prin dulap.

— Îmi pare atât de rău. Știu că nu așa trebuie să se întâmple lucrurile.

Am încuviințat din cap, cu privirea ațintită asupra teancului de texte și de dosare din dulap.

— Te rog, uită-te la mine.

M-am întors cu fața la prietena mea cea mai bună și am văzut că ochii ei albaștri erau mari și temători. Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu pot să-ți promit nimic.

— Știu asta. Haide, să mergem la oră, a spus ea și m-a prins de mâna tremurândă.

În timp ce mă conducea spre locurile noastre din spatele clasei, mă privea cu coada ochiului.

— Deci, tu i-ai zis lui Ansei că îmi place John Donne?

— Îți place John Donne? am întrebat-o, pufnind pe nas.

— Uau, a murmurat ea. Fratele tău mai mic le știe.

În timp ce scotoceam prin geantă, căutând un pix, am auzit-o murmurând ca pentru sine: „*Pe când înmuguritele noastre iubiri*

împlinirea-și căutau, din noi și-a noastră grijă necontenit se iveau umbrele și ale chipurilor măști; *dar altfel stau lucrurile acum*".

— Ce pompos, am mârâit eu.

Însă deja simțeam fiori în stomac.

— N-ai strop de romantism în tine, Cal. Bryn m-a lovit ușor cu caietul în cap.

Am ridicat din umeri fără să mă uit la ea. Bryn nu era singurul meu motiv de îngrijorare în acea dimineață. Am aruncat o privire prin clasă, așteptând nerăbdătoare sosirea lui Shay. Mă simțeam vinovată pentru cuvintele dure pe care i le spusesem pe munte, fapt ce mă făcea mai puțin neînduplecată în decizia mea de a-l ignora.

Dar Shay era periculos; știam că trebuia să mă opun atracției care devenea din ce în ce mai puternică de fiecare dată când îl vedeam. Decizia asta îmi provoca o durere surdă. îmi plăcea băiatul acesta muritor și ciudat. Nechibzuința cu care privea viața și indiferența lui față de reguli erau șocante, dar în același timp aduceau o schimbare bine-venită în lumea deosebit de închisă în care trăiam.

Tocmai atunci a intrat pe ușă. Purta un sacou oliv, jeanși, iar părul ciufulit îi intra în ochi. A străbătut sala de clasă fără să se uite la mine și s-a așezat în banca de-alături. I-am urmărit din priviri pașii neabătuți și mi-am înăbușit un oftat, deopotrivă ușurată și mâhnită că îmi luase avertismentul în serios. Nu numai că îmi plăcea de el, dar mă și fascina. Nu am crezut vreodată că un muritor mi-ar fi putut capta interesul. Atitudinea lui Shay nu avea nimic în comun cu cea a turmei de oi de la școală, a muritorilor care se făceau nevăzuți ori de câte ori vreun *Gardian* trecea pe lângă ei pe holuri. Era neînfricat și hotărât și îmi amintea de un lup, poate chiar de un alfa singuratic care, neavând o haită, nu era legat de nici un loc.

Am scos pe bancă ediția mea din Marele Gatsby, iar domnul Graham și-a început cursul despre politica sexelor în anii 1920 și am încercat să iau notițe, însă ochii îmi tot fugeau în direcția lui Shay. Scria de zor și din când în când se mai oprea ca să sublinieze fragmente din carte. Nu mi-a aruncat nici măcar o privire. M-am reîntors la ale mele, încercând să mă conving că schimbarea lui de comportament era un lucru bun.

•

Reușisem să trec cu bine de primele două întâlniri bizare din acea zi, cea cu Bryn și cea cu Shay. Acum mai aveam un singur motiv de îngrijorare.

Când am ajuns la ora de chimie organică, Ren deja pregătise substanțele de laborator pentru experimentul pe care trebuia să-l facem în acea zi. M-am apropiat de el cu pași mari, încercând să ignor amintirea neplăcută a ultimei noastre întâlniri.

— Bună, l-am salutat eu și m-am așezat pe taburetul din fața mesei.

— Bună, Lily, a spus, luându-și cărțile de pe masă pentru a-mi face loc. Frumoasă rochie.

Mi-am înfrânat instinctul cu care deja mă obișnuisem de a-i trânti o înjurătură și am început în schimb să scotocesc prin ghiozdan după caiete.

— Cu ce ne distrăm astăzi? am întrebat, fără să mă uit la el.

— Avem alchimie, a spus el, râzând pe înfundate.

— Poftim? am întrebat. *Doar nu vorbește serios.*

A împins o farfurie plină cu monede spre mine.

— Cred că doamna Foris încearcă să ne atragă interesul prefăcându-se că asta nu e de fapt ora de chimie. Este vorba despre același experiment pe care îl făceau alchimiștii din Antichitate și Evul Mediu când încercau să transforme metalul în aur. Trebuie să verificăm dacă procesul ăsta chiar ar putea avea succes.

— Înțeleg, am spus și am început să citesc instrucțiunile din manual și să strâng mai multe eprubete în care să vărs diferitele substanțe necesare experimentului.

— Dacă funcționează, iau aurul și dispar, a spus el, aducând restul instrumentelor din dulap.

— Sună bine, am spus eu, în timp ce căutam bricheta cu gaz butan cu flacără mare, iar el pregătea arzătorul Bunsen. Cum a fost restul weekendului?

Proastă întrebare.

— Bine, mi-a răspuns Ren pe un ton rece, smulgându-mi bricheta din mână.

Timpul se scurgea încet, atmosfera era tensionată și stânjenitoare, iar conversația noastră se limita la întrebări scurte și răspunsuri monosilabice. În timp ce ne ocupam în mod

mecanic de experimentul nostru, un sentiment de inutilitate se furișa treptat în sufletul meu.

Tocmai analizam moneda pe care o țineam între cleștii de metal, încercând să-mi dau seama dacă își modifică sau nu compoziția, când din spatele meu s-a auzit o voce seducătoare.

— Bună, Ren.

Am strâns și mai tare cleștii în mână când m-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Ashley Rice, o muritoare brunetă, cu picioare până-n gât, aplecându-se spre Ren. Buzele ei roz ca guma de mestecat erau ușor întredeschise și îi zâmbea îmbietor.

— Bună, Ashley, a spus Ren, lăsând jos creionul și sprijinindu-se nepăsător cu coatele de masa de laborator.

M-am reîntors la experimentul nostru în timp ce ea clipea frumos din gene. Cuceririle lui Ren erau de două feluri: cele care stăteau ca pe ace când îl vedeau și cele care înfigeau ace într-o păpușă voodoo cu înfățișarea lui. Ashley se încadra în prima categorie.

M-am uitat la ceas. Ora de chimie aproape că se terminase. M-am îndreptat spre chiuvetă și am început să vărs substanțele din eprubete.

— Deci, Ren...

M-am înfiorat la auzul tonului mieros al vocii lui Ashley.

— Știu că mai e o lună până atunci, dar probabil că o mulțime de fete o să se îmbulzească să te invite la Balul Lunii însângerate.

Am strâns din dinți. Am șters o eprubetă cu un șervețel de hârtie și am început să mă ocup de a doua.

— Ne-am distrat atât de bine la balul de anul trecut.

La auzul oftatului melancolic al lui Ashley, mi s-a pus un nod dureros în gât.

— Și nici n-am mai stat împreună de ceva vreme. Nu vrei să vii cu mine?

— Îmi pare rău, Ash, a spus el. Însă am deja un angajament.

— Ai deja o parteneră pentru bal?

Vocea ei oricum stridentă răsuna acum în întreaga încăpere.

— Da.

Ashley se fâțâia de pe un picior pe altul.

— Păi, și cu cine mergi? a întrebat ea, pe un ton plângăcios.

— Cu Calla.

Eprubeta pe care o țineam în mână s-a făcut țăndări. Am înjurat în momentul în care cioburile de sticlă mi s-au înfipt în carne.

Ren a venit imediat lângă mine.

— Haide, Calla. Ce ți-a făcut eprubetă aia de-ai făcut-o bucăți?

Am clătinat din cap, înjurând de mama focului în timp ce îmi smulgeam cioburile ascuțite de sticlă care mi se înfipseseră sub piele.

— Ești bine? a întrebat Ashley, prefăcându-se îngrijorată și aplecându-se peste masa noastră de laborator. Oh, Dumnezeule! Cât sânge!

În ciuda durerii pe care o simțeam, i-am zâmbit, iar ea s-a făcut verde la față și a luat-o la fugă.

— Mă duc să aduc trusa de prim ajutor, a spus Ren, plecând de la masă și întorcându-se o secundă mai târziu cu o cutie albă cu o cruce roșie pe ea.

— I-am spus doamnei Foris că nu e nimic grav. Dacă ți-ar fi văzut mâna, te-ar fi trimis imediat la spital să te coasă.

Mi-am pus mâna însângerată sub șuvoiul de apă de la robinet.

— Ai grijă să scoți toate cioburile. Rănile o să se închidă repede și n-ai vrea să-ți rămână bucăți de sticlă sub piele. Mi s-a întâmplat la un moment dat și doare ca naiba.

— Mersi, am răspuns, confuză. Cred că mă descurc.

Când am terminat, mi-a întins un șervețel de hârtie. M-am asigurat că nu rămăseseră bucăți de sticlă înăuntru, iar apoi mi-am pansat rana cu șervețelul.

— Cum ai spart eprubetă? a întrebat Ren, sprijinindu-se de masă și încruntându-se. Aș spune că poate nu ești conștientă de propria ta forță. Dar nu-i cazul. Știi prea bine.

— Am auzit o veste care m-a șocat, am spus, întinzând mâna rănită spre el și așteptând să-mi dea sulul de tifon.

— Lasă-mă pe mine, a spus el, luându-mi mâna și pansându-mi rănile. Ce vești? a întrebat el, tamponându-mi ușor palma cu dischetele moi de bumbac.

— Că am un partener la Balul Lunii însângerate, am spus eu, încercând să par jignită, cu toate că atingerea lui ușoară îmi distrăgea atenția. Nu mi-am dat seama că le spui tuturor că ieșim împreună.

S-a uitat la mâna mea bandajată, după care s-a ridicat în picioare.

— Da, părea cel mai bun răspuns pe moment. Nu e ca și cum aș trimite invitații la nuntă tuturor fostelor mele. Oricum, o să se răspândească vestea, așa că n-o să trebuiască să mai refuz fetele care mă invită la bal în următoarele trei săptămâni.

Am pufnit disprețuitor.

— Crezi că o să te mai invite și altele?

S-a uitat la mine și a zâmbit. I-am evitat privirea, dându-mi seama că mă tachina, și am lăsat ochii în pământ.

Bineînțeles că o să te mai invite.

S-a dus la coșul de gunoi, iar când s-a întors la masa de laborator, unde îl așteptam cu mâinile în șold, a devenit brusc neliniștit.

— Calla, tu chiar crezi că o să mă mai întâlnesc cu alte fete până la uniune?

M-am întors cu spatele la el, nemaiputând să-i susțin privirea.

— Habar n-am.

— Ei bine, a mârâit el. N-am s-o fac.

A început să pună la loc eprubetele în dulap, trântind atât de tare ușa de lemn încât am tresărit.

— Îmi pare rău că sunt așa o povară pentru tine, am spus, încleștându-mi pumnii și tresărind în momentul în care am simțit usturimea din palma rănită.

— Despre ce vorbești? a întrebat el, întorcându-se spre mine.

Am auzit pe cineva tușind ca să-și dreagă glasul, la capătul celălalt al mesei de laborator. Shay stătea în picioare, iar în ochii lui se citea o expresie de profundă antipatie față de partenerul meu de laborator.

— Scuză-mă, Ren, a spus el printre dinți. Aș putea să vorbesc cu Calla între patru ochi?

Ren s-a apropiat de băiat, măsurându-l din cap până în picioare. Când Shay și-a îndreptat spatele și a scos pieptul înainte, am băgat de seamă că Ren de-abia se abținea să nu pufnească în râs.

— Întreab-o pe ea.

Shay s-a uitat la mine; expresia furioasă de pe chipul lui s-a transformat într-un rânjet. M-am uitat neliniștită când la Ren, când la Shay.

Apoi Ren și-a aruncat ghiozdanul pe umăr.

— Nici o problemă, e numai a ta.

Am simțit că-mi sare inima din loc.

— Nu, așteaptă! am spus, luându-l de mână.

Ren a rămas neclintit când m-am întors spre Shay.

— Noi doi nu avem ce discuta, am spus, simțind cum vorbele mele îl răneau la fel ca sticla spartă care îmi tăiase mâna.

Shay și-a încleștat pumnii când Ren m-a cuprins cu brațul pe după talie.

— Mergem la cantină?

Exact când am rostit acele cuvinte, a sunat clopoțelul.

— Bineînțeles.

Am ieșit împreună din laborator, lăsându-l pe Shay furios la masă.

Când am ieșit din clasă, Ren mi-a aruncat o privire.

— Ce-a fost asta?

Am simțit o urmă de dezamăgire când și-a luat mâna de pe mijlocul meu.

— Nimic, am spus, străduindu-mă să îmi păstrez calmul în timp ce născoceam minciuna. Doar că e un pic șocat de când ne-au atacat vineri „hoții”. De atunci se cam ține după mine.

— Te deranjează? a întrebat el.

— Haide, Ren, am spus pe un ton ceva mai relaxat. E băiatul *Păzitorilor,* n-ai cum să-l hărțuiești. În plus, știi că și eu pot la fel de bine să-l iau la șuturi. E un pic enervant, dar nu-i mare lucru.

— Oricum...

Inima a început să-mi bată mai tare. Tot nu aveam încredere în Shay și nu știam ce motive avea să se apropie de mine, dar nu puteam să neg că-mi făcea plăcere atenția lui.

— Acum o să se prindă care-i faza, mai ales că toată lumea o să știe că ieșim împreună.

Ren s-a uitat la mine, prinzându-mă cu blândețe de braț.

— O să începi să spui că sunt iubitul tău?

— Dacă zici tu.

— Dacă zic eu? a întrebat el, trecându-și mâna prin păr. Pur și simplu nu te înțeleg, Lily.

Când am ajuns la cantină, haitele noastre deja se strânseseră la mesele la care stăteam de obicei. Șapte lupi tineri râdeau de Neville, care se urcase pe un scaun și cânta cât îl ținea gura *If I Were a Rich Man.* Era îmbrăcat ca de obicei, în costumul lui negru, iar scena care se desfășura în fața ochilor mei era una dintre cele mai bizare pe care le văzusem vreodată.

Ren și cu mine ne-am uitat încurcați unul la celălalt. Nu-mi puteam da seama ce făcea Nev; întotdeauna avusesem impresia că era unul dintre cei mai timizi lupi, cu excepția lui Cosette, care era atât de tăcută încât aproape că nu-i sesizai prezența.

— Dacă aș fi boooogaaat! a țipat Neville, după care a sărit de pe masă, s-a cufundat într-un scaun și și-a îngropat fața în mâini.

Mason, care râdea cu gura până la urechi, s-a aplecat spre el și l-a mângâiat pe cap.

— Ce se întâmplă aici? Nev a luat-o pe ulei?

Ren a prins scaunul pe care i l-a împins Dax. L-a răsucit și s-a așezat pe el invers.

— A pierdut un pariu, a spus Mason. Neville a ridicat capul și l-a străfulgerat cu privirea.

Mason a oftat.

— Este atât de trist să vezi un chitarist de indie cântând muzică comercială. Ce ai ajuns să faci...

Neville s-a scuturat de parcă ar fi încercat să se lepede de păcatul său muzical.

— Știi că urăsc melodia asta. De-aia ai ales-o.

— Un pariu? am întrebat, ridicând din sprâncene.

Mason a rânjit.

— Am intrat într-o dezbatere aprinsă vineri seară la Eden. Eu am avut dreptate, iar Nev a pierdut.

— Fratele tău se mișcă mai bine decât am crezut, a spus Neville, dându-și jos șapca în fața mea.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Ren, deschizând o sticlă de cola și privindu-l pe Neville care întorsese capul spre Ansei.

M-am uitat la fratele meu și la Bryn care stăteau unul lângă celălalt în colțul mesei, cu niște expresii visătoare întipărite pe chip. Am simțit cum mă roade gelozia. Chiar dacă își asumau un risc, tot ar fi putut să fie împreună. Cum Ren și cu mine eram șefii lor, povestea lor de dragoste era în siguranță. Mason și Nex, Dax și Fey, toți aveau o șansă să iubească cu adevărat. Ren și cu mine eram singurii care nu aveau de ales. *Asta înseamnă să fii alfa*?

Ren s-a uitat lung la cei doi, după care a izbucnit în râs.

— V-am zis să fiți discreți, am spus, arătându-mi amenințătoare colții și știind că invidia și furia deopotrivă erau responsabile pentru reacția mea.

Bryn s-a făcut mică, însă Ansei i-a sărit imediat în ajutor.

— Bineînțeles, suntem discreți față de restul lumii, dar nu ne putem ascunde relația față de restul haitei.

M-am așezat pe scaunul pe care mi l-a împins Fey și am început să mă dau cu capul de masă.

— Mă omorâți! Suntem la școală. E prea multă lume cu ochii pe voi.

Am început să tremur, uitându-mă la Ren.

— Scuze. Voiam să-ți spun mai încolo, jur.

El a ridicat din umeri.

— Fratele tău are dreptate. Nu poți să ții secrete față de haită.

Conducătorul haitei Năpasta și-a coborât vocea după ce și-a întors din nou privirea înspre noul cuplu.

— Ascultați-o pe Calla; fiți discreți în afara grupului nostru. Nu suflați o vorbă altor *Gardieni.* Nu vreți să începeți pe picior greșit.

Apoi i-a zâmbit larg lui Ansei.

— Felicitări, micuțule.

Fratele meu a strălucit de fericire și s-a uitat ca fermecat la Bryn. Fata a oftat adânc, în timp ce-și răsucea pe deget buclele aurii.

Mi-am întors privirea și mi-am concentrat întreaga atenție asupra portocalei pe care o decojeam.

— Neville, sper că nu te gândești să ne lași baltă ca să-ți faci o carieră pe Broadway, s-a auzit o voce mieroasă în spatele meu.

Toți lupii de la masa noastră au tăcut. Bryn și Ansei s-au îndepărtat unul de celălalt de parcă între ei ar fi erupt un gheizer.

M-am răsucit în scaun și l-am văzut pe Logan Năpastă zâmbind viitoarei sale haite.

— Ai o voce minunată, prietene, a continuat el. Eu și prietenii mei te admirăm. Te-am auzit din celălalt capăt al cantinei. Impresionant.

— Mersi, a spus Neville, zâmbindu-i temător.

Logan a dat ocol mesei și s-a oprit lângă Neville, în spatele scaunului pe care stătea Mason. *Păzitorul* a pus o mână pe

umărul fratelui meu de haită. Mason a înghețat și s-a uitat la Neville, care a pălit brusc.

Ren a dat să se ridice, dar Logan l-a liniștit, cu un gest nonșalant.

— Nu, te rog, relaxează-te.

Păzitorul s-a aplecat înspre cei doi.

— După cum ați fost informați de liderii voștri, s-a decis că voi moșteni viitoarea haită pe 31 octombrie, a spus el, așteptând ca cei doi să dea aprobator din cap, după care s-a apropiat încet de Ren. Vreau să vă strângeți în sala de mese astăzi după ore. Ne vedem acolo.

— Bineînțeles, a spus Ren, plecându-și capul.

— Excelent.

Tânărul *Păzitor* s-a răsucit pe călcâie și a plecat la prietenii lui, care se strânseseră în celălalt capăt al cantinei.

Tinerii lupi și-au reluat prânzul, deși atmosfera devenise deja apăsătoare. Mason stătea nemișcat, privind în gol. Neville s-a uitat la el și i-a atins degetele. S-au luat de mână sub masă, fără să rostească un cuvânt.

• Capitolul 12 •

Mi-am încleștat atât de tare maxilarele pe parcursul orei de filosofie încât mă întrebam dacă durerea aceea surdă avea să mai dispară vreodată. Banca de lângă ferestrele înalte ale clasei era goală. Nu-l văzusem pe Shay nici la cantină, iar acum, banca în care se așeza de obicei era goală.

Am mai luat câteva notițe și am încercat să-mi spun că nu contează. Privirea mi s-a oprit din nou asupra scaunului gol și am scrâșnit atât de tare din dinți încât am simțit o durere ascuțită și mistuitoare.

Am încercat să mă concentrez asupra domnului Selby, care gesticula cu patos în timp ce aducea argumente pentru și împotriva existenței lui Dumnezeu. La începutul orei ne arătase un abțibild pe care scria: „Dumnezeu a murit – Nietzsche; Nietzsche a murit – Dumnezeu”.

Încercam să urmăresc discursul înflăcărat al profesorului, însă gândurile îmi fugeau în altă parte. Am aruncat o privire prin clasă. Restul studenților luau conștiincioși notițe și încuviințau din cap la toate argumentele domnului Selby. Mi-am îndreptat privirea spre Logan. Tânărul *Păzitor* stătea ca de obicei tolănit pe scaun, moțăind la adăpostul ochelarilor de soare Dior.

Oare ce o să ne spună când o să ne întâlnim după ore?

Când a sunat clopoțelul, mi-am întins lenevă picioarele amorțite, tresărind în momentul în care am început să-mi simt din nou mușchii.

Primii trei membri ai haitei Năpasta au ieșit împreună din clasă. Sabine și Dax îi șopteau ceva la ureche lui Ren în timp ce ieșeau pe ușă. M-am dus singură spre dulapuri, unde mă aștepta haita mea. Fără să ne spunem un cuvânt, am traversat holul, îndreptându-ne către sala de mese. Am rămas tăcuți. În timp ce așteptam, auzeam cum inimile noastre băteau din ce în ce mai repede, la unison.

Sunetul pașilor greoi și mirosul de cuișoare și lemn de mahon vestea sosirea lui Logan. A zâmbit grupului, care îl privea cu inima cât un purice; părul lui răvășit strălucea asemenea aurului topit, scăldat în razele după-amiezii târzii, care pătrundeau prin

ferestrele înalte ale sălii de mese. *Păzitorul* a luat un scaun și s-a cocoțat pe spătar, uitându-se la noi de sus.

— Bine ați venit, a spus el, privindu-i rând pe rând pe toți *Gardienii* neliniștiți din fața lui. Îmi dau seama că această întâlnire vă ia oarecum prin surprindere, dar lucrurile se vor schimba în curând, acum că uniunea se apropie.

Logan și-a pus coatele pe genunchi și a continuat:

— Pentru a putea merge mai departe cu Ritualul Uniunii, cei doi alfa trebuie să fie majori. Acest lucru se va întâmpla de *Samhain,* când Ren și Calla vor împlini optsprezece ani. Atunci se va forma oficial noua haită.

Bătea ușor cu degetele într-un plic din mână.

— Pentru a asigura o tranziție cât mai ușoară, v-am adus niște materiale ca să știți care vor fi îndatoririle noii haite, sarcinile voastre și etapele exacte ale tranziției.

Logan i-a făcut semn cu capul lui Ren, care a prins din zbor plicul ce îi fusese aruncat.

Ren a deschis plicul și s-a uitat înăuntru.

— Ce-i asta?

— Informații cu privire la noile voastre case, a spus Logan. Unde veți locui.

Tinerii lupi au început să se foiască în scaune și s-au uitat temători unii la alții.

Logan a ridicat mâna ca să-i liniștească.

— După cum am spus, schimbările acestea vor avea loc treptat. Unii dintre voi, precum Ansei și Cosette, sunt destul de tineri, iar *Păzitorii* înțeleg acest lucru. Cele cinci case din noul complex rezidențial sunt în construcție. Bineînțeles, casa lui Ren și a Callei este gata, iar ei se vor putea muta în ea imediat după uniune.

Am simțit cum îmi iau foc obrajii și m-am uitat la Ren, însă privirea lui era ațintită asupra lui Logan.

— Bryn, Sabine și Dax vor fi următorii care se vor muta, pentru că și ei termină liceul anul acesta.

Cei doi lupi Năpastă și-au îndreptat umerii. Bryn s-a foit în scaun, în timp ce Ansei s-a prins cu mâinile de marginea mesei. Ren și-a dres glasul. Logan și-a arcuit sprâncenele în direcția lui Ren.

Ren s-a uitat la haita lui, iar apoi la *Păzitor.*

— Îi cuplezi? Faci noi combinații acum?

Pe chipul lui Logan a apărut un zâmbet.

— Ai avea ceva împotrivă, Ren?

Ren s-a uitat lung la stăpânul nostru, dar nu a scos un cuvânt. Logan și-a încleștat maxilarele, după care a izbucnit în râs.

— Nu, nu-i cuplez.

Dax și Sabine s-au relaxat, Fey a răsuflat ușurată. Bryn i-a zâmbit vag fratelui meu.

— Singurul cuplu care se va uni în acest moment va fi cel format din Ren și Calla, conducătorii voștri, a continuat Logan. Sunteți liberi să locuiți cu cine vreți în casele pe care vi le oferim. Fiecare casă are mai multe dormitoare și băi; cele cinci case sunt construite în jurul unei grădini comune, cu piscină și sală de sport. Veți avea personal de serviciu, grădinari și instalatori care vă vor sta la dispoziție tot timpul, așa cum au avut și părinții voștri, pentru ca voi să vă puteți concentra în totalitate asupra sarcinilor ce vă sunt desemnate. Sunt sigur că acest aranjament va fi pe placul vostru.

Cele două haite s-au arătat mulțumite de cele auzite. Până și eu am devenit mai optimistă.

Logan a zâmbit.

— După cum am spus, Ren și Calla vor fi primii care se vor muta. Vor urma ceilalți membri ai haitei, în funcție de vârstă. Iar voi, ceilalți, puteți să locuiți în continuare cu părinții voștri până terminați școala sau vă puteți muta în complex de îndată ce vor fi finalizate lucrările. Cum doriți. Însă, indiferent de locul în care veți locui, din momentul acesta nu mai trebuie să dați socoteală fostelor voastre haite. Veți asculta exclusiv de Ren, de Calla și de mine.

Păzitorul și-a scărpinat bărbia.

— Tatăl meu s-a oferit cu generozitate să mă ajute la supravegherea noii haite. Are impresia că, fiind vorba de un grup atât de tânăr de *Gardieni,* ați putea fi mai… neascultători.

Privirea sa a zăbovit o clipă asupra lui Sabine.

— Însă dacă dovedim că suntem dedicați sarcinilor pe care trebuie să le îndeplinim, eu cred că nu vom avea nevoie de ajutorul lui.

Ren s-a uitat cu coada ochiului la Sabine, care începuse să tremure.

— Bineînțeles, Logan, cum spui tu, a încuviințat Ren.

Logan a zâmbit ușor din colțul buzelor.

— Excelent.

A arătat apoi din nou cu degetul spre plic.

— Printre hârtiile acelea veți găsi formularele pe care trebuie să le completați în cazul în care aveți nevoie de ceva. Fiecare dintre voi va primi mașina pe care o va cere. Găsiți aici și cererile de achiziție.

Dax a fluierat încântat, iar Logan a rânjit.

— O să ne îngrijim, de asemenea, să primiți săptămânal alimente la domiciliu. Casele voastre sunt destul de departe de Vail, așa că n-o să vă fie tocmai la îndemână să mergeți în oraș la cumpărături.

— Unde sunt noile noastre case? am întrebat.

— Pe versantul estic al muntelui, la o altitudine mult mai mare. Un singur drum duce acolo. Locul pe care a fost construit complexul vostru slujește scopului principal al noii haite.

— Și care este acesta? am întrebat, aplecându-mă spre el, brusc interesată de discuție.

Logan și-a îndreptat spatele și a mijit ochii.

— Avem motive să credem că, pe parcursul anului viitor, *Căutătorii* vor încerca să atace peștera Haldis cu toate forțele pe care vor reuși să le mobilizeze. În timp ce haitele Umbra Nopții și Năpasta vor continua să patruleze zonele ce le-au fost încredințate, noua haită va oferi protecție suplimentară în zona cavernei, a zis el și a rânjit din nou. Fapt ce mă duce cu gândul la o altă chestiune. În mod normal, o haită poartă numele *Păzitorului* ei, dar există deja o haită cu numele Năpasta. Noua haită va purta numele de Haldis, după locul care v-a fost încredințat.

Am aruncat o privire lupilor din haita Năpasta și Umbra Nopții. Chipurile lor străluceau de bucurie.

— Mă bucur că sunteți mulțumiți de alegerea mea, a spus Logan. Păzirea peșterii Haldis va fi sarcina principală a haitei, dar mai există o chestiune căreia trebuie să-i acordați urgent atenție.

S-a uitat la Ren, apoi la mine.

— Conducătorii voștri au fost prezentați vineri seara unui băiat pe nume Shay Doran. Este în ultimul an la Mountain School și s-a înscris la școală săptămâna trecută.

Mi-am ascuns mâinile la spate. Logan nu trebuia să vadă cum îmi tremurau.

— *Păzitorii* sunt deosebit de interesați de Shay. Siguranța lui este prioritară pentru noi; acest băiat a fost atacat de *Căutători* vinerea trecută.

— Ce vor de la el? am izbucnit eu.

Lupilor li s-a tăiat răsuflarea.

M-am uitat în pământ.

— Îmi pare rău, Logan. Am ajuns să-l cunosc pe Shay. Eram doar curioasă.

— Nu e nici o problemă, Calla, a spus el, făcându-mi semn cum că-mi acceptă scuzele. Îți suntem îndatorați că ai reușit să împiedici răpirea lui. Adevărul este că nu știm ce vor *Căutătorii* de la Shay, dar, cumva, ei au impresia că succesul lor împotriva noastră depinde de acest băiat. Prin urmare, trebuie să-l ținem în siguranță și cât mai departe de ei.

Mi-am lăsat privirea în pământ, dând din cap aprobator.

— Am avut și eu ocazia să-l cunosc mai bine pe acest băiat. Pare destul de fascinat de tine. Avem nevoie ca el să aibă încredere în noi, așa că încurajez această relație. Te rog, împrietenește-te cu el. Gândește-te că pentru moment ești bodyguardul lui.

Am ridicat capul și am făcut ochii mari. Ren îl străfulgera cu privirea pe *Păzitor,* care îl privea calm.

— Băiatul acesta nu știe nimic despre lumea noastră, iar lucrurile trebuie să rămână așa, a spus Logan. Cu cât știe mai puține despre pericolul pe care îl presupun *Căutătorii,* cu atât va fi mai în siguranță. Protejați-l, dar faceți asta fără să-i atrageți atenția. O cunoaște deja pe Calla, așa că ea va putea interacționa mai ușor cu el.

Mi-am înclinat capul în fața lui Logan. Ren era palid la față, iar restul haitei aproba în tăcere ordinele *Păzitorului.*

— Foarte bine atunci, cred că deocamdată am spus tot ce aveam de spus. În cazul în care aveți întrebări, conducătorii haitei voastre mi le vor comunica. Lumine și Efron sunt de acord cu ce am vorbit până acum.

Logan a zâmbit și a coborât de pe scaunul pe care stătea cocoțat. Lupii au început să se ridice și ei, însă el a pocnit din degete, cerându-ne să fim atenți.

— Mai avem un ultim lucru de discutat.

Zece perechi de ochi s-au ațintit asupra noului stăpân.

— Ren a pus o întrebare deosebit de importantă privind felul în care veți fi cuplați pe viitor.

Am simțit cum mă trec fiori reci pe șira spinării, în timp ce așteptam ca Logan să ia cuvântul.

— Împerecherea *Gardienilor* a fost întotdeauna stabilită de *Păzitori* ca să se asigure cel mai bun rezultat pentru haitele noastre, a spus el. Deci sunt sigur că înțelegeți utilitatea acestei practici.

Nimeni nu a scos un cuvânt. Tonul nepăsător al lui Logan mă șfichiuia de parcă aș fi fost lovită cu o sârmă ghimpată.

— Voi face cum au făcut și strămoșii mei, voi cere sfatul șefilor de haită în aceste probleme, când va veni vremea. Toți sunteți foarte tineri; presupun că nu veți lua asemenea decizii în viitorul apropiat. Cu toate acestea, este clar că deja ați început să vă apropiați foarte tare unii de ceilalți.

Și-a întredeschis ușor buzele, zâmbind și arătându-și dinții perfecți și strălucitori.

— Sunt mulțumit de asta; acest lucru îmi arată că sunteți o haită puternică și loială și că vă veți îndeplini bine sarcinile. Dar trebuie să vă reamintesc că singurul cuplu permis în haita Haldis este cel format din Ren și Calla, cei doi alfa. Deși ați putea avea tendința de a vă cupla singuri, eu dispun de autoritatea de a vă alege perechea. Aceasta este una dintre cele mai vechi și mai importante legi ale noastre. Orice încălcare a ei va atrage după sine o pedeapsă gravă.

Simțeam că mă sufoc.

Logan și-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor și a scos un pachet de țigări de foi. A bătut pachetul de spătarul scaunului, apoi a scos o țigară și a aprins-o.

— Asta am avut de spus.

Preț de o clipă, nimeni nu s-a mișcat. În încăpere se lăsase tăcerea, asemenea unei ceți groase. Apoi Ren s-a ridicat și a făcut semn cu capul spre ușă. Ceilalți membri ai haitei Năpasta s-au îndreptat pe rând spre ușă. Am sperat să nu-mi tremure picioarele în timp ce mă ridicam. Nu puteam să mă uit la haita mea; mi se strânsese stomacul și mi se făcuse mic cât o minge de tenis. Abia făcusem câțiva pași când am auzit vocea mieroasă a lui Logan răsunând în urma lupilor care se îndepărtau.

— Mason, putem discuta un pic?

Am înghețat. Mason era exact în spatele meu și a rămas pe loc. M-am uitat la Logan; ochii îi scăpărau în labirintul de raze roșietice ale amurgului. Sufla fumul printre buzele întredeschise, iar în aer plutea miros de cuișoare.

M-am uitat la Mason. Un zâmbet vag i s-a înfiripat pe buze în timp ce se întorcea către Logan. M-am apropiat de el și l-am apucat de încheietură.

— Nu, am șoptit hotărâtă. El s-a încordat și a clătinat aproape imperceptibil din cap, smucindu-se din strânsoarea mea.

— Calla! a țipat Logan la mine, iar cuvintele lui mi-au șfichiuit urechile ca o lovitură de bici. Vi s-a spus să plecați.

Cineva m-a luat de umeri și m-a tras către ușă. După ce m-au scos din sala de mese, m-am eliberat din strânsoarea aceea puternică și l-am străfulgerat pe Ren cu privirea. Dax și Fey stăteau lângă mine, cu o expresie mohorâtă pe chip. Ansei și Bryn s-au făcut nevăzuți după un colț, fără să se uite înapoi.

— Trebuie să intru acolo.

Am încercat să mă duc înapoi, dar Ren m-a apucat din nou de braț, întorcându-mă cu fața spre el.

— Nu poți, a spus el, aruncând o privire spre capătul holului.

I-am urmărit privirea și am văzut-o pe Sabine conducându-l pe Neville spre intrarea principală a școlii. Își încolăcise mâinile în jurul mijlocului lui. Vedeam cum îi șoptește ceva la ureche. Cosette îi urma, păstrând respectuoasă distanța.

— N-o să permit să se întâmple așa ceva, am spus. E în haita mea, Ren. Siguranța lui e responsabilitatea mea.

— E și în haita mea acum, a murmurat Ren. Îmi pare rău, Calla. Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să treci prin asta. Știu cât de greu e.

Dax a pufnit dezaprobator, iar Ren i-a aruncat o privire fermă.

— Nu lăsa să te macine chestia asta, Cal, a spus Fey, uitându-se la mine cu o privire pătrunzătoare, dar aspră. N-ai greșit cu nimic. Mason s-a băgat singur în asta.

— Cum poți să spui așa ceva? am întrebat-o, simțind că-mi pierd răsuflarea.

Ea s-a uitat în altă direcție.

— Pentru că este adevărat, iar tu trebuie să vezi de alte treburi mai importante.

— Are dreptate, a spus Dax, mârâind prelung. Nu ne putem băga în absurditatea asta. Las-o baltă.

Am simțit o durere usturătoare în ochi. Mi-am lăsat privirea în jos, înfigându-mi degetele în mână și redeschizând rănile din palmă. Ren a privit picăturile roșietice care cădeau pe podea. Și-a arătat colții spre Dax și Fey.

— Plecați de aici.

Dax a tresărit, dar le-a făcut celorlalți semn cu capul spre intrare. Fey l-a luat de mână și au plecat.

— Calla, a spus Ren, lăsându-și mâinile să alunece de pe umeri pe talia mea și încercând să mă tragă mai aproape de el.

— Nu face asta, am spus, smulgându-mă din îmbrățișarea lui. Nu încerca să-mi spui că o să fie mai bine.

Și-a încleștat maxilarele, dar nu a mai încercat să mă mai atingă încă o dată.

— N-o să fie niciodată mai bine, a spus el, iar ochii i s-au umezit. O să fie din ce în ce mai rău.

Mi-am strâns brațele în jurul trupului, fără să-mi pese că-mi pătam rochia cu sânge.

— Caută-l pe Ansei și du-l acasă. Eu trebuie să rămân aici.

Am auzit cum a tras adânc aer în piept, gata să protesteze, dar l-am oprit făcându-i semn cu mâna să tacă.

— O să aștept până pleacă Logan. Trebuie să-l văd pe Mason.

Ren a clătinat din cap.

— Rămân cu tine. Acum situația asta ne privește pe amândoi. Poți s-o rogi pe Bryn să-l conducă pe fratele tău.

— Bryn trebuie să se țină departe de fratele meu! Sau n-ai fost atent la predica pe care tocmai ne-a ținut-o?

— Liniștește-te, a spus el, în șoaptă. Logan nu a vorbit despre sfârșitul relațiilor amoroase din haita noastră. A spus că o să ne accepte sfaturile, iar noi i le vom da. Fratele tău și Bryn trebuie să fie pur și simplu prudenți. Noi îi putem ajuta.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum, am spus eu, uitându-mă în palmă și văzând cum mi se închideau rănile. Te rog, du-te. Vreau să vorbesc cu Mason între patru ochi.

— Bine, a spus, trăgând pe el geaca de piele care îi atârna pe braț. O să mă asigur că fratele tău ajunge cu bine acasă.

— Îți mulțumesc, am murmurat eu, dar prea târziu, căci Ren deja o luase la goană pe hol.

Am intrat în toaleta fetelor și mi-am băgat mâinile sub șuvoiul de apă fierbinte, clătind sângele închegat de pe rănile acum închise. M-am prins cu mâinile de marginea chiuvetei, uitându-

mă la aburii ce se ridicau în jurul meu. După ce mi-a mai trecut supărarea, m-am îndreptat încet spre sala de mese, oprindu-mă din când în când și ascultând dacă venea cineva sau se auzeau voci. Când am ajuns în dreptul celor două uși, m-am pitit în spatele unui șir de dulapuri și am așteptat cu fruntea lipită de oțelul rece.

După câteva minute, care mi s-au părut a fi ore, am auzit cum se deschid ușile. Am aruncat pe furiș o privire din spatele dulapurilor și l-am văzut pe Logan pășind lin spre ieșire. După ce s-a făcut nevăzut, am ieșit din ascunzătoarea mea. Odată ce am trecut pragul ușilor deschise, m-am oprit și m-am străduit din răsputeri să intru fără să mă fac auzită.

În aer pluteau rotocoale de fum și simțeam un miros greu de cuișoare și tabac. Mason stătea așezat în mijlocul încăperii, cu un cot pe genunchi și mâna la ochi. O țigară neagră și subțire fumega în cealaltă mână.

Am făcut câțiva pași spre el, iar Mason și-a ridicat privirea, zâmbind obosit. S-a cufundat în fotoliu și a tras cu sete din țigară.

— Hei, Calla, a spus el, dându-și capul pe spate și suflând cerculețe de fum.

Am deschis gura, dar nu am putut rosti nici un cuvânt. Mason mă privea. Ne despărțeau doar câțiva centimetri. Când am ajuns suficient de aproape de el încât să-l ating, mi-am întins șovăitor mâna spre umărul lui. Am tresărit în momentul în care s-a ridicat brusc în picioare și s-a îndepărtat de mine, fără să mă lase să-l ating. Și-a aruncat țigara și a călcat-o.

— Hai să plecăm de-aici.

S-a năpustit spre mine și a ieșit pe ușă atât de repede încât a trebuit să alerg ca să-l prind din urmă.

— Mason, am început eu, reușind în cele din urmă să vorbesc.

— Nu spune nimic. N-are rost, m-a întrerupt el, oprindu-se în fața dulapului său și tastând rapid codul lacătului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

A tras o înjurătură când și-a dat seama că greșise codul și a început să-l tasteze din nou.

— Nu s-a întâmplat nimic. Încă.

Lacătul a scos un clinchet, iar ușa s-a deschis.

Am răsuflat ușurată. Însă relaxarea mea a lăsat repede loc furiei.

— Ce a vrut de la tine?

A scos un sunet gutural, undeva între râset și mârâit.

— Tu ce crezi? Doar e fiul lui Efron Năpasta.

— Nu se poate.

Am închis ochii și m-am sprijinit de dulapul învecinat.

— Nu pot să accept asta.

A trântit ușa și s-a întors spre mine.

— Nici eu, Cal. Logan a pus ochii pe mine de mai mult timp, dar nu știam dacă are de gând să facă ceva. Acum m-am lămurit.

— Ce-o să faci? am întrebat, simțind deodată că-l detest pe Logan, dar și neputința lui Mason de a-l sfida.

Și-a trecut brațul pe sub breteaua genții de poștaș, uitându-se în stânga și în dreapta.

— Nu știu. Dar deocamdată am câștigat un pic de timp.

— Timp?

Și-a trecut mâinile prin păr și a început să-și maseze tâmplele.

— Logan moștenește, într-adevăr, noua haită, dar este încă tânăr... și se teme.

Nu-mi puteam imagina un *Păzitor* căruia să-i fie teamă.

— De ce?

— De părinți, în special de tatăl lui. I-am spus că, dacă mă presează, o să-l conving pe Ren să-i spună lui Efron ce se întâmplă.

Mi-am zgândărit coaja de pe rană, ignorând senzația de usturime pe care o simțeam pe pielea încă fragilă.

— Crezi că asta o să schimbe cu ceva lucrurile?

— Da. E singura dată când „tradițiile” *Păzitorilor* ar putea să-mi fie de folos.

— Tradiții? am spus eu, încruntându-mă.

A lovit cu pumnul în dulap, îndoindu-l ușor.

— E un eufemism pentru bigotism. Până când va deveni mai puternic, Logan încă este sub stricta supraveghere a lui Efron și a celorlalți *Păzitori.* Preluarea conducerii asupra haitei noastre reprezintă un fel de test pentru el - așa, ceilalți o să vadă dacă este demn de funcția lui. Dacă-i aduc aminte de asta cred că îl pot opri...

Nu a reușit să-și termine fraza.

— Trebuie să-l oprești. Nu poți să...

— Nu, nu pot, a spus el, uitându-se în cele din urmă în ochii mei. *Păzitorii* tolerează o serie întreagă de extravaganțe, dar numai în sens recreativ. Logan nu ar recunoaște față de tatăl lui sau de ceilalți *Păzitori* că e gay.

Mi-am mușcat buza.

— Mason, de ce nu mi-ai zis?

— De mine și de Nev?

Mă uitam în pământ.

— N-ai încredere în mine.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu-i vorba de asta, Cal. Chiar am încredere în tine.

Am ridicat privirea și m-am uitat la el, stânjenită de tristețea din ochii lui.

— *Păzitorii* s-ar fi răzbunat și pe tine, a spus el. N-o să mă accepte niciodată așa cum sunt, n-o să accepte pe cine iubesc... Nici ei, nici cei mai vârstnici membri ai haitelor, nici părinții mei. Nimeni. Dacă s-ar afla, asta ar însemna sfârșitul pentru mine și pentru Nev. Și nu mă refer aici doar la relația dintre noi. Chiar ar fi sfârșitul nostru.

Vorbea atât de calm, încât nu am mai putut suporta situația.

— Cât timp îl mai poți ține la distanță pe Logan? Cât timp vei mai fi în siguranță?

Și-a scos telefonul din buzunar și a trimis repede un mesaj.

— Ce te face să crezi că sunt vreodată în siguranță?

— Aș putea vorbi cu Lumine, am spus eu.

— Nu face asta, Cal, a murmurat el, luându-mă de mână. Dacă încerci să faci ceva și te amesteci în chestia asta, Logan îți va da și ție o lecție. La ce ne-ar folosi dacă ai fi dată ca pradă unui strigoi? Sau lui Efron? N-ai de ales. Nici unul dintre noi n-are. Așa suntem. *Gardienii* sunt făcuți ca să servească. Nu-i așa?

N-am putut să răspund. Mi-am încleștat și mai tare pumnii. Preț de o clipă, vocea i-a tremurat.

— Nu-i vina ta. Totul o să fie bine.

Apoi mi-a dat drumul la mână și a plecat.

• Capitolul 13 •

M-am prelins pe dulap și m-am așezat cu picioarele încrucișate pe jos.

De ce se întâmplă asta? *N-ar trebui să fiu mai puternică acum, când sunt pe cale să devin conducătoarea noii haite*?

Nu-mi dădeam seama de cât timp zăceam astfel, dar știu că, deodată, am simțit un miros de frunze tinere și nori grei de ploaie.

— Calla?

Am ridicat privirea. Shay stătea la câțiva metri de mine.

— Te simți bine? a întrebat el, fără să se apropie de mine.

Am clătinat din cap, fără să scot un cuvânt, căci nu eram sigură pe vocea mea și știam că, dacă aș fi încercat să vorbesc, m-aș fi răstit la el. Totuși, nu pe Shay eram nervoasă. Deja îmi trecuse.

S-a lăsat pe vine.

— Ce cauți aici? am spus eu, reușind să pronunț acele cuvinte pe un ton rezonabil.

— Am zis să fac o plimbare decât să merg la ore. Dar tot trebuia să mă întorc să-mi iau caietele.

— Ah, OK.

M-am ridicat încet în picioare, devenind brusc nerăbdătoare să ies din clădirea școlii. Dar în grabă m-am împiedicat de ghiozdan și am căzut.

Shay s-a repezit la mine, convins pe dată că pasul meu șovăielnic era semnul unei căderi emoționale iminente.

— Calla, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am răspuns, simțind din nou cum mă umplu de nervi.

Shay m-a strâns și mai tare de braț.

— Ți-a făcut cineva rău?

Am clătinat din cap, în timp ce-l fixam cu privirea și-mi umezeam buzele. Cum ar fi fost dacă în loc să mă enervez aș fi încercat să-mi reglez conturile cu *Păzitorii*?

Ignorând sentimentul de ușoară vinovăție care mă încerca, am profitat de faptul că Shay credea că sunt gata să izbucnesc în lacrimi și l-am lăsat să mă îmbrățișeze.

— Chiar nu poți să-mi spui nimic? a întrebat el. Vreau să te ajut.

Îmi odihneam fruntea pe gâtul lui, știind că ceea ce voiam de la el nu avea nimic de-a face cu ajutorul pe care mi l-ar fi putut oferi. Mirosul răcoros al pielii lui mi-a potolit mânia, dar în momentul în care l-am atins, am simțit cum inima începe să-mi bată mai repede. Asta m-a făcut să-l doresc mai mult. L-am lăsat să se apropie și mai tare de mine, savurând felul în care își încorda mușchii. Pielea îmi lua foc.

— Vrei să facem o plimbare? a murmurat el. N-am fost până acum în grădinile școlii.

— Sigur, am spus eu, desprinzându-mă din îmbrățișarea lui.

Am ieșit din clădire, am traversat parcarea și am ajuns în grădinile de la Mountain School, unde am admirat arbuștii decorativi tăiați la milimetru și răsadurile cu flori. De-abia intrasem în grădină când am surprins doi elevi de la internat, un băiat și o fată, sărutându-se cu patos sub o arcadă acoperită de viță-de-vie. S-au făcut imediat nevăzuți, ca două căprioare speriate.

I-am privit pe când o luau la fugă, întrebându-mă cum este să te desfeți cu asemenea momente de pasiune, la adăpost de ochii lumii.

Shay mergea lângă mine în tăcere. M-am uitat în palme. Rănile și cicatricile dispăruseră.

— Îmi pare rău că am fost nesuferită cu tine la școală, am spus eu, luându-l de mână.

A schițat un zâmbet batjocoritor, ușor răutăcios, din colțul gurii.

— Ești întotdeauna mai drăguță când bodyguardul tău nu-i pe lângă tine.

— Cine? am făcut eu, miratã.

— Ăla înalt, întunecat și turbat, a murmurat el, strângându-mă și mai tare de mână.

— Vrei să spui Ren? am întrebat eu, fără să-i dau drumul, dar întrebându-mă dacă nu cumva ar fi trebuit să o fac.

Nu a răspuns nimic, însă și-a încleștat maxilarele.

— El n-are nimic de-a face cu felul în care am reacționat eu, am izbucnit eu. Eram supărată pe tine.

— Cum zici tu.

Mi-a dat drumul la mână. Se pare că nu numai eu eram supărată.

— Hai s-o luăm pe aici, am spus, făcând semn spre o cărare îngustă.

Spre deosebire de celelalte alei din grădină, aceasta nu era pavată cu piatră cubică, ci era de pământ. Drumul trecea pe lângă brazi înalți, amenințători, prin care abia dacă pătrundeau razele acelei după-amiezi târzii. M-am oprit când am ajuns la locul meu preferat din grădină. Am mai făcut câțiva pași până la marginea unui luminiș înconjurat de pini și m-am așezat pe jos, în spatele ferigilor înalte.

Shay a rămas tăcut preț de o clipă, admirând peisajul.

— Foarte frumos.

— Da, am spus eu, ridicând mâinile spre cer și lăsând razele soarelui să-mi încălzească pielea. Aici vin când vreau să fiu singură.

— Îți dă un sentiment de siguranță, a spus el și s-a ghemuit lângă mine. Intim.

Tivul rochiei mi s-a ridicat în momentul în care m-am așezat pe jos și l-am surprins pe Shay privindu-mi cu interes piciorul dezgolit. M-am aplecat spre el.

— Sărută-mă, i-am spus.

Sunase ca un ordin, iar reacția lui a fost să-și îndrepte imediat spatele.

— Te rog.

Nu știam că este atât de greu să ceri ceva ce îți dorești. Nu eram obișnuită cu rugămințile.

Dă-i încolo pe Păzitori cu regulile lor cu tot. Măcar de data asta. E vina lor și e normal să se întâmple așa ceva din moment ce mi-au cerut să-mi petrec timpul cu un băiat atât de chipeș. Primul sărut trebuia să-mi aparțină.

Shay s-a ridicat în picioare.

— Să nu mă înțelegi greșit, Calla. Nu e că nu vreau.

— Deci vrei?

Am simțit un val de căldură care-mi străbătea corpul, urmat de un sentiment de deșertăciune. *Dar n-ai s-o faci.*

— Da, sigur că vreau.

Își ținea mâinile încrucișate la piept, ceea ce-i scotea în evidență brațele puternice.

— Dar ești supărată, iar eu nu-mi dau seama de ce mă rogi să fac asta. Sau de ce îmi ceri să o fac...

Mi-am tras rochia în jos.

— Nu contează.

— O să te ajut să treci peste chestia asta care te-a supărat atât de tare, a spus el. Dar azi-dimineață m-ai flituit, iar eu n-am de gând să te sărut acum iar mâine să-mi spui să mă duc naibii.

O ferigă nevinovată a căzut victimă umilinței mele. Am smuls planta din pământ cu rădăcini cu tot.

— Știu, știu, am spus eu, aruncând în stânga și în dreapta cu pământ și frunze. Îmi pare rău.

— O să se facă întuneric în curând, a spus el, întinzând mâinile spre mine. Poate că tu ai vedere nocturnă, dar eu nu.

— Câteodată uit de defectele tale, i-am zis și l-am prins de degete.

— Defecte zici?

După ce m-a ajutat să mă ridic în picioare, zâmbetul mi-a revenit pe chip. Atitudinea degajată a lui Shay mă făcea să uit de supărare, ceea ce mă surprindea. Deși mă ridicasem în picioare, el m-a mai tras o dată spre el până când degetele mele s-au odihnit pe pieptul lui. Mi-a dat drumul la mână și m-a îmbrățișat, ținându-mă strâns de spate, astfel încât trupul meu era lipit de-al lui.

Îi simțeam fiecare arcuire a corpului, iar șoldurile mele erau lipite de coapsele lui. Am ridicat bărbia, iar el și-a lipit buzele de ale mele. M-am înfiorat și l-am prins cu dinții de buza de jos, mușcându-l ușor. A oftat, strângându-mă în brațe. Mi-a întredeschis buzele, explorând și zăbovind.

Avea încă ochii închiși când buzele ni s-au despărțit.

— Credeam că n-o s-o faci, i-am șoptit eu.

L-am privit în ochi, iar el a zâmbit timid.

— N-am putut să mă abțin.

— Mă bucur.

Mi-am dus mâna la gât și am încercat să-mi iau pulsul. Inima îmi bătea nebunește.

— N-am știut că poți să ai o asemenea senzație. A fost incredibil.

— Stai un pic, a spus el, ridicându-mi bărbia spre el. Doar n-a fost primul tău sărut, Calla. Nu se poate.

M-am retras la umbra pinilor care ne înconjurau, încercând să-mi ascund roșeața din obraji.

El a rămas pironit în loc.

— Haide. Ce s-a întâmplat?

— A fost primul meu sărut, am spus eu, scuturându-mi pământul de pe rochie. Asta-i tot ce am de zis. Las-o baltă.

— Mi-e greu să cred asta, a spus el, plimbându-și mâna pe trunchiul unui pin înalt. Dar dacă a fost primul tău sărut, mă bucur că nu te-am dezamăgit.

— Nu, am spus eu, simțind încă acea căldură care mă învăluia. N-am fost dezamăgită.

S-a apropiat de mine, dar eu am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Însă asta nu se va mai repeta.

— Poftim? a întrebat el, ridicând din sprânceană.

— Ăsta a fost primul meu sărut, am spus eu, pentru că nu sunt ca alte fete și trebuie să respect niște reguli.

— Reguli de sărutat?

Părea gata să pufnească în râs, însă când am încuviințat din cap, a tras o înjurătură, lovind pământul cu tocul cizmei.

— Nu-ți cer să dispari, am zis eu, revenind lângă el, fără să-l ating însă. Dar nu sunt ca alte fete, Shay. Eu nu-mi permit să fiu egoistă.

— Și dacă m-ai săruta, ai fi? a întrebat el, în timp ce mă mângâia pe obraz.

— Foarte, am spus, întorcând obrazul și atingându-i ușor cu buzele podul palmei, bucuroasă să-i simt mirosul și căldura.

— Și dacă aș încerca să te sărut din nou? a murmurat el.

— N-o face, am spus eu, și i-am dat la o parte mâna, deși era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, nu face asta.

— Totuși, am ceva care te-ar putea interesa, a spus el, desfăcându-și ghiozdanul și scoțând dinăuntru o carte. Am găsit ceva.

— Vrei să-mi ții vreo lecție? am spus eu, aruncând o privire spre cerul din ce în ce mai întunecat. Mai ții minte discuția noastră despre vederea nocturnă?

— O să dureze doar câteva secunde, a spus el. Voiam să vezi chestia asta.

Cartea pe care o ținea în mână era groasă și foarte veche, cotorul părea gata să se destrame.

— O carte?

— Uite de ce v-am încălcat teritoriul pe munte, a spus el și a întors cartea cu fața spre mine.

Când am văzut titlul volumului, literele acelea negre ce păreau înfierate pe copertă, m-am transformat pe necugetate în lup și am făcut câțiva pași înapoi, gata de atac. Blana mi se înfoiase. Shay s-a împleticit și s-a dat și el înapoi, pierzându-și răsuflarea. Cartea zăcea pe pământ, exact în locul în care o scăpase din mâini.

— Calla, Calla, a spus el, pronunțându-mi numele în șoaptă, dar clar și răspicat ca o incantație. Ce se întâmplă? Ce am făcut?

Îl priveam fix, arătându-mi caninii amenințători.

— Te rog, transformă-te la loc, a spus el, iar vocea îi tremura. Nu știu ce am făcut, dar îmi pare rău.

Am adulmecat aerul, încercând să-mi dau seama dacă mai era cineva în zonă, dacă nu cumva era o capcană. Dar nu am simțit nici un miros; eram singuri. L-am cercetat cu privirea, dar pe chipul lui înfricoșat n-am zărit nici urmă de trădare. Fără prea mare tragere de inimă, mi-am reluat înfățișarea umană. A răsuflat ușurat și a făcut un pas către mine. Eu m-am dat înapoi.

— Stai pe loc.

Shay a împietrit.

— Calla, ce se întâmplă?

Am clătinat din cap.

— Acum eu pun întrebările.

El a încuviințat imediat din cap. Mi-am aruncat ochii asupra cărții, arătând cu degetul tremurând spre volumul gros care zăcea pe jos.

— Cine ești, Shay? Cine ești cu adevărat? Și de unde ai luat chestia aia?

— Știi cine sunt. Sunt doar eu. Și nu te-am mințit cu nimic, a spus el, însă roșeața din obraji îi trăda vinovăția. Și am luat cartea din biblioteca unchiului meu.

Îmi țineam brațele întinse, încordate, gata să-l pocnesc dacă ar fi fost nevoie.

— Și pe unchiul tău nu-l deranjează că-i împrumuți cărțile?

Se juca cu fermoarul gecii.

— Nu chiar.

Mă uitam la el și îmi dădeam seama cât de rău îi părea că mă speriase. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă pe lângă corp și m-am ghemuit pe jos, mângâind pământul, în speranța că la atingerea țărânei aveam să mă liniștesc.

— Cum adică nu chiar?

— Bosque m-a lăsat să umblu prin casă, dar mi-a cerut să nu intru în bibliotecă. Colecționează volume rare. A lăsat să se înțeleagă că un adolescent n-ar putea să aibă grijă cum trebuie de cărțile lui.

— Și tu ai avut? am întrebat eu, aruncând un ochi spre volumul care zăcea abandonat pe pământ.

El a bodogănit ceva și a ridicat cartea de pe jos, scuturând-o de praf.

— N-a fost vina mea. M-ai speriat, a spus el, strângând cartea la piept. De obicei am mare grijă de cărți. Nici n-aș fi scos-o din casa lui Bosque dacă n-aș fi vrut să-ți arăt ceva. Plus că mi s-a părut nedrept să-mi interzică să intru în bibliotecă, a adăugat el, dând ochii peste cap. Ține unele cărți sub cheie.

— Dacă ușa e mereu încuiată, cum ai luat cartea? am întrebat, în timp ce-mi plimbam degetul pe scoarța unui copac.

Preț de o clipă, pe buzele lui am întrezărit un zâmbet diabolic.

— Nu sunt pasionat doar de filosofie, a spus el. Am trecut printr-o fază rebelă când eram mai mic. Atunci voiam să fiu hoț profesionist. Citeam foarte mult din *Hoții și regii* pe atunci.

A văzut că ridic din sprânceană și a pufnit în râs.

— Sunt niște benzi desenate, dar oricum așa am învățat cum să sparg încuietori de unul singur. Încă sunt destul de bun la asta. Era foarte tare că puteam intra și ieși din camerele de cămin după cum aveam chef.

Chiar dacă eram cu nervii la pământ, n-am putut să nu mă amuz imaginându-mi-l pe Shay cum se furișa în toiul nopții pe holurile unui internat de elită.

— Dar de ce ai plecat? Dacă tot erai la internat...

— Așa ai zice, nu? a întrebat el, începând să străbată luminișul în lung și în lat, cu pași mari. Unchiul meu a spus că rutina te face să fii leneș, că trebuie să văd mai mult din lume. Cred că am văzut mai mult decât mi-aș fi dorit.

— Îmi imaginez.

— Dar e greu să te muți. N-am rădăcini. N-am prieteni adevărați. De-asta mi se pare că într-un fel îmi este dator, a

spus Shay. Și sunt foarte pornit împotriva cenzurii. Și nu cred nici în fructul oprit.

Părea atât de sigur de el, încât mi s-a făcut rău. Habar n-avea ce primejdie îl paște.

— Deci ești un fan înrăit al Evei? am întrebat.

— Evei i se face reclamă proastă. Aș alege oricând Pomul Cunoașterii Binelui și Răului în locul Edenului, a spus el, rânjind. Am fost în Eden. Cred că e supraapreciat.

— Am impresia că originalul era mai bun decât versiunea lui Efron, am murmurat eu, ascunzându-mă în spatele unui trunchi de copac.

— Dar nu am putut rezista ispitei de a sparge încuietoarea și de a intra prin efracție, a continuat Shay. Am considerat rugămintea unchiului meu ridicolă și, într-un fel, insultătoare. Am trăit prin mai toată lumea, iar eu întotdeauna ajungeam să stau într-un internat plictisitor. Când am ajuns în casa familiei lui, el a inventat regula asta. Ador cărțile, mai ales pe cele vechi. N-aș distruge niciodată o carte. Iar asta mi-a sărit în ochi. Cred că e de la începutul epocii moderne, poate din Evul Mediu târziu, nu pot să-mi dau seama cu exactitate când a fost scrisă. N-are pe ea nici datele editurii, nici anul, nimic.

— Nu, n-are.

— Ai citit cartea asta? a întrebat el.

— Nu, am răspuns, iar mâinile au început să-mi tremure din nou. N-am citit-o.

— Dar ai mai văzut-o, a spus el, apropiindu-se de mine.

Mi-am dezvelit colții.

— Nu te apropia. Și nu veni cu cartea aia la mine.

S-a uitat lung la ea și a întors-o cu fața spre el.

— Te temi de ea, a spus el, uitându-se când la mine, când la carte. De ce ți-e frică de o carte pe care nu ai citit-o?

Oare aș putea să-i spun adevărul? *Habar n-aveam cum să pun cap la cap piesele acelui puzzle, care începea să-mi dea fiori.*

A deschis cartea. M-am cutremurat, iar el a închis-o la loc.

— OK, nu ne uităm la carte, am înțeles. Voiam doar să-ți arăt harta.

— Harta? am întrebat eu.

El a încuviințat din cap.

— Sunt patru hărți, de fapt. Par să fie aleatorii, fiecare înfățișează alt colț al globului.

Tonul vocii lui a devenit meditativ.

— Îmi pare rău că nu vrei să te uiți. Sunt incredibile. Nici nu poți să-ți dai seama cât de surprins am fost să găsesc harta unei regiuni din vestul Americii de Nord într-o carte atât de veche. Nici nu mă mir că unchiul meu n-a vrut să pun mâna pe ea. Dacă ar conține vreo dovadă că europenii din Evul Mediu știau ceva despre interiorul continentului american, atunci chiar că e ceva important. Textul ăsta probabil că valorează milioane de dolari.

A cântărit volumul în mâini de parcă ar fi vrut să-i măsoare valoarea. Am schițat o grimasă, așteptând să vorbească din nou.

— Bineînțeles că aici nu apar toponimele de astăzi. Cartea este scrisă în latină, dar poți recunoaște zonele geografice. Când m-a atacat ursul, căutam un lanț de peșteri. Cochetez de ceva vreme cu speologia.

Am simțit fiori reci pe șira spinării. S-a uitat la mine și s-a încruntat.

— Speologia, a spus el, se ocupă cu explorarea peșterilor.

— Știu ce înseamnă speologia, am spus. Căutai peștera Haldis?

El a clipit surprins.

— Haldis... numele ăsta apare pe hartă.

M-am gândit s-o iau la fugă.

— Deci, dacă nu ai citit cartea și nu ai văzut nici hărțile, de unde știi despre peșteră? a întrebat el. Am citit toate traseele montane, m-am uitat pe toate hărțile topografice și singurul loc în care am găsit un indiciu despre peștera sau muntele cu numele ăsta a fost cartea unchiului meu.

S-a uitat din nou la carte. Mi-am dat seama cât de mult voia s-o deschidă, să se uite din nou pe imaginile pe care tocmai le descrisese.

Am continuat să-l privesc atentă, în timp ce luam acea decizie, întrebându-mă oare ce soartă aveam să-mi pecetluiesc singură.

— Sarcina mea, de fapt sarcina tuturor *Gardienilor* de aici, este de a proteja peștera Haldis de dușmanii noștri. *Căutătorii.*

M-am uitat lung la titlul cărții: o singură frază în latină, scrisă cu litere negre pe copertă.

Bellum omnium contra omnes.

Am închis ochii, dar încă vedeam literele negre ca smoala, ca și cum cuvintele acelea mi-ar fi fost înfierate pe interiorul pleoapelor. Cuvintele interzise continuau să-mi răsune în urechi.

Războiul tuturor împotriva tuturor.

• Capitolul 14 •

În luminiș se lăsa întunericul, iar ferigile de un verde aprins începeau să capete nuanțe terne de albastru și cenușiu.

— Ai crezut că e Hobbes, nu?

Am aruncat o privire spre copacii învăluiți în întuneric, temându-mă să nu ne pândească cineva din pădure.

— De-asta ai ales cartea?

L-am auzit pe Shay bătând ușor pasul pe loc.

— Da, m-am gândit c-am dat peste un tratat nepublicat.

Părea un pic dezamăgit.

— Am fost foarte entuziasmat, de fapt. Dar trebuie să recunosc că nu am apucat s-o citesc încă. M-au captivat hărțile. Plus că nu sunt prea bun la latină. O să dureze ceva să-i dau de capăt cu traducerea.

Auzeam cum bate cu degetele în coperta de piele.

— Nu-i Hobbes, nu-i așa?

— Nu, am zâmbit eu, în întunericul din ce în ce mai obscur. Cu siguranță nu este Hobbes. Acum, ia-o de aici.

— Dar tu de unde știi?

În vocea lui simțeam nerăbdarea.

— Pentru că mi s-a interzis s-o citesc. Dacă o citesc, voi plăti cu viața. Ia-o de aici acum, am spus eu, pierzându-mi vocea.

— Dar cum poți să riști o pedeapsă cu moartea doar pentru că citești o carte? a întrebat el, îndesând volumul în ghiozdan.

L-am luat de mână.

— Nu putem vorbi aici despre asta. Haide.

— Unde mergem? a întrebat el, împiedicându-se de o piatră și ciocnindu-se de mine în timp ce-l trăgeam prin grădină.

— La mașină.

— Vrei să mergem la tine în mașină? a întrebat el, strângându-mă de mână.

— Nu ca să ne facem de cap, am spus, dar nu i-am dat drumul la mână. Trebuie să fim siguri că nu ne ascultă nimeni.

Când am ajuns la mașină, i-am deschis portiera, după care m-am așezat pe scaunul șoferului și mi-am pus capul pe volan.

— Ce se întâmplă, Calla?

L-am auzit cum își desfăcea ghiozdanul.

— Ce-i cu cartea asta?

— Lucrurile care sunt scrise acolo pot fi citite doar de *Păzitori.* Pentru ceilalți sunt prea primejdioase. Este textul lor cel mai sacru.

— Deci iar am ajuns să discutăm despre *Păzitori,* a conchis Shay. Ai de gând să-mi spui și mie cine sunt?

— O să-ți povestesc despre război.

Am ridicat capul și am privit prin parbriz spre parcarea întunecată.

— Se pare că tu ai picat la mijloc. Dar nu înțeleg de ce.

— De asta e toată lumea atât de ciudată pe aici?

S-a aplecat spre mine.

— Pentru că aici se poartă un război supranatural despre care eu nu știu nimic? Despre care oamenii nu știu nimic?

— Da, am spus. Dar tu ești implicat în război doar din cauza unor persoane cu care ai legături.

— Tu? a întrebat el.

Am avut senzația că zâmbește.

— Nu numai eu. Și unchiul tău.

— Bosque? a izbucnit el. Ce are de-a face un consultant de afaceri multimilionar cu ce se petrece în lumea ta?

— Nu știu exact, am spus, plimbându-mi degetele pe marginea scaunului. L-am întâlnit prima dată pe unchiul tău vineri seara la Eden. Dar mi s-a spus clar că deține un loc important în lumea mea. Este *Păzitor.* Și încă unul puternic. Suficient de puternic încât să dea ordine celor care îmi dau mie ordine.

— Despre ce vorbești?

Am întors capul spre el, simțind neliniștea din glasul lui. Chiar și în obscuritatea aceea îmi puteam da seama că se albise la față.

Am oftat.

— Îmi pare rău, Shay. Dar unchiul tău nu este om. Și nu este nici fratele mamei tale. Nu știu cum și de ce ai ajuns în grija lui. Nici unul dintre *Gardieni* n-a mai auzit de vreun om care să trăiască printre *Păzitori...* în fine, până când ai apărut tu.

— Te înșeli, a spus el. Îl cunosc pe Bosque aproape de când m-am născut. N-a stat prea mult prin preajma mea când eram mic, dar este în mod sigur om.

— Nu mă înșel. *Păzitorii* au formă umană, dar nu sunt oameni.

Am văzut cum îi zvâcneau venele de la gât.

— Și dacă nu sunt oameni, ce sunt?

— Sunt *Cei Bătrâni.* Făpturi pline de magie în care se îmbină teluricul cu divinul. Sunt vrăjitori.

— Vrăjitorii nu sunt oameni? a întrebat el, uitându-se lung la mine. Adică *wiccanii* nu sunt vrăjitori?

— Oamenii sunt relativ nou-veniți pe această lume. Și există anumiți oameni care au îmbrățișat ritualuri păgâne și își spun vrăjitori, dar nu este deloc același lucru.

Am continuat să vorbesc uitându-mă fix la el.

— *Cei Bătrâni* dețin puterea de mult mai mult timp. Oamenii sunt muritori, fragili. *Cei Bătrâni,* nu. Au fost aici cu mult înainte ca oamenii să înceapă să măsoare timpul sau să scrie cronici. Ei călătoresc între lumi, între aceasta în care trăim și cea a spiritelor. *Păzitorii* veghează asupra ordinii pe pământ și au puterea de a-l proteja. Vrăjitorii sunt cei care domnesc asupra lumii și datorită lor aceasta nu se destramă. Acum îi lasă pe oameni să creadă că dețin controlul. Interesele *Celor Bătrâni* diferă de preocupările oamenilor.

Shay s-a sprijinit cu mâinile de torpedou.

— Bine. Acum, de dragul discuției, să spunem că te cred. Dar tu le spui *Cei Bătrâni* sau Vrăjitori, dar ai zis că unchiul meu este *Păzitor.* Care e diferența?

— *Păzitorii* nu sunt singurii vrăjitori de pe lumea asta. Războiul a început cu miliarde de ani în urmă și continuă și astăzi, fiindcă *Cei Bătrâni* s-au despărțit în două grupuri: *Păzitorii* și *Căutătorii.*

— Iar *Căutătorii* sunt dușmanii voștri?

A deschis torpedoul și a început să scotocească prin CD-urile mele de parcă ar fi încercat să găsească ceva cât mai pământesc pentru a abate cursul acelei bizare conversații.

— Da.

— De ce?

— Când pe lume au apărut oamenii, *Celor Bătrâni* li s-a cerut să-i protejeze.

Shay a scăpat din mână discul cu Sea Wolf pe care îl scosese din torpedou.

— Cine le-a cerut? Dumnezeu? Există un Dumnezeu?

— Chiar nu știu, am recunoscut eu, încruntându-mă. Teologia nu face parte din lucrurile pe care trebuie să le învețe un *Gardian*. Poate că există un Dumnezeu, poate că există mai mulți zei sau mai multe zeițe. Tot ce știu e că aceeași forță care i-a creat pe oameni le-a cerut *Celor Bătrâni* să-i protejeze, să-i călăuzească, să-i ajute să prospere pe pământ ca parte a creației divine.

— Deci, *Cei Bătrâni* erau îngeri?

Părea sceptic.

— Nu, nu chiar. Nu te gândi la corurile divine din rai. *Cei Bătrâni* călătoresc între lumea materială și cea spirituală, iar originea lor rămâne un mister... cel puțin pentru cei mai mulți dintre noi. Indiferent de tradițiile religioase pe care le-au inventat oamenii pe parcursul istoriei, nici una dintre ele nu poate explica originea *Celor Bătrâni* și locul lor pe această lume.

— Eu nu prea cred treaba asta, Calla, a spus el, ridicând CD-ul de pe jos. Sună a fantasmagorii religioase. A povești de adormit copiii.

Am început să-mi fac de lucru cu centura de siguranță.

— Eu îți spun doar ce mi s-a povestit și mie de când mă știu. Iar lucrurile de genul ăsta par întotdeauna cam dubioase, nu crezi?

— Dacă zici tu, a mormăit el. Și ce s-a întâmplat? Ce nu a mers bine?

— O parte dintre *Cei Bătrâni* nu a vrut să îndeplinească această sarcină, am continuat eu. Aveau alte idei despre felul în care și-ar fi putut folosi puterile și nu-i atrăgea prea tare gândul că ar fi trebuit să-i dădăcească pe oameni.

Shay s-a încruntat.

— Vezi, exact asta voiam să spun. Totul sună foarte biblic. îngeri căzuți, vanitate, invidie și răzvrătire – știu chestiile astea. Unele dintre internatele la care m-a trimis Bosque erau școli catolice.

— Deja ai spus că-ți place Eva, ceea ce înseamnă că nu ești un bun catolic.

— Am spus că m-a trimis la catolici.

Shay a început să cerceteze din nou colecția mea de muzică.

— Nu m-am convertit... încă. Deci, îngeri căzuți, război în ceruri – sunt pe pista cea bună?

— N-am zis că oamenii n-au încercat să-și explice ce și cum. Dar toate astea sunt încă speculații. Încerc să-ți povestesc ce se întâmplă, de fapt, pe pământ. Iar războiul se poartă aici, nu în ceruri.

— Deci, *Cei Bătrâni* care au refuzat să îndeplinească sarcina sunt... *Căutătorii*? Din cauza asta se poartă războiul?

M-am uitat în oglinda retrovizoare, temându-mă încă să nu fim supravegheați.

— *Păzitorii* au grijă de siturile sacre ale *Celor Bătrâni.* Locurile sacre de pe pământ le conferă *Păzitorilor* puterea pe care o folosesc ca să protejeze umanitatea. *Căutătorii* vor să preia controlul asupra locurilor sacre, să fure puterea *Păzitorilor* și să o folosească după bunul plac. Dacă vor reuși să câștige, oamenii vor fi supuși capriciilor și cruzimii *Căutătorilor.* Vor deveni sclavi, *Căutătorii* vor domina pământul, iar lumea naturală își va pierde pentru totdeauna echilibrul. Toate bunele intenții, speranța creației vor fi elucidate, iar pământul va fi distrus. Locurile sacre trebuie protejate.

— Iar *Gardienii,* cei ca tine, îi țin la distanță pe *Căutători?*

A închis torpedoul. Părea sfârșit.

I-am atins fața cu mâinile.

— Shay, te simți bine? Vrei să nu mai vorbesc despre asta?

A clătinat din cap. Firele nerase de păr de pe maxilarul lui îmi zgâriau mâinile.

— Nu. Vreau să aflu lucrurile astea, dar sincer nu prea au sens. Într-un fel îmi doresc să cred că ești nebună sau că minți. Dar apoi îmi amintesc că stau de vorbă cu o fată care se poate transforma în lup ori de câte ori își dorește.

I-am zâmbit vag.

— Deci, *Căutătorii* încearcă să ajungă la locurile sacre, a spus el, luându-mă de mână și împletindu-și degetele cu ale mele.

Îmi era mai ușor să vorbesc dacă mă atingea. Mă simțeam mai în siguranță.

— Din punct de vedere istoric, da. Dar n-au avut succes. Acum aproximativ trei sute de ani, războiul a ajuns la apogeu. Noi numim perioada aceea *Supliciul.* Atunci a fost ultima dată când o armată de *Gardieni* a fost chemată să lupte pentru *Păzitori.* Am câștigat, dar la limită. Apoi *Căutătorii* au fost vânați și aproape exterminați.

— Atunci, ce mai căutați aici?

— Acum suntem mai puțini. *Păzitorii* n-au nevoie de o armată de *Gardieni.* Dar *Căutătorii* reprezintă încă o amenințare, chiar dacă sunt slăbiți. Poartă un război de gherilă, fac ambuscade, lovesc și fug.

— Trebuie să te lupți des cu ei?

— De fapt, n-au mai ajuns prin părțile astea de aproape douăzeci de ani.

Mi-am mușcat buza, dar m-am străduit să povestesc mai departe.

— Dar acum două seri au fost aici.

— Acum două seri?

L-am strâns și mai tare de mână și am tras adânc aer în piept.

— Adică vineri?

Am încuviințat din cap.

— Cei doi bărbați care ne-au urmărit când am ieșit din club. Erau *Căutători.*

Mi-a dat drumul la mână și s-a lipit de geamul mașinii.

— Ce voiau?

Am ezitat. Nu mi se părea corect să-i spun lui Shay că vrăjitorii îl căutau pe el, până când nu aflam și motivul pentru care o făceau.

— Nu sunt sigură.

A lovit ușor parbrizul.

— Unchiul meu mi-a zis că au fost arestați. Credeam că a chemat poliția.

— Nu, am spus eu, strângând volanul în mâini. Pe unul l-am ucis eu. Celălalt a fost interogat de *Păzitori.*

— Tu l-ai omorât pe unul dintre ei?

S-a făcut mic în scaunul pe care stătea.

L-am străfulgerat cu privirea, uitându-mă la el cum bâjbâia prin întuneric încercând să deschidă portiera.

— Sunt o luptătoare, Shay. Cu asta mă ocup.

A împietrit brusc și a privit fix la cartea pe care o ținea în poală. Mă irita faptul că îi era frică și că mă judeca. Mi-am încrucișat mâinile la piept și am continuat să-l privesc, tot mai indispusă cu fiecare clipă care trecea.

— Uite, nu știu de ce ești aici, dar este clar că *Păzitorii* vor să te știe în siguranță. *Căutătorii* te caută, dar acum, *Gardienii* și *Păzitorii* se ocupă de siguranța ta. În principiu, nu ți se poate

întâmpla nimic, dar este foarte primejdios să cari cartea aia după tine.

A strâns volumul la piept.

— Numai din cartea asta pot afla câte ceva despre Bosque, despre care tocmai ai zis că nu poate fi unchiul meu. Și poate doar de aici pot afla tot ce trebuie să știu despre tine și cei ca tine. Vreau să aflu totul despre lumea ta. Acum fac parte din ea.

— Nu, am spus, dând drumul volanului. Nu poți face parte din ea. Ești om. Nu vreau să pățești ceva.

M-am uitat la el atent când am văzut că nu spune nimic. Și el mă privea, dar fără teamă în ochi.

— Nu e vorba numai despre mine, a spus el. Dar mi se pare că nu știi suficient de multe despre stăpânii ăștia ai voștri. Despre vrăjitorii ăștia care conduc lumea.

Acum era rândul meu să mă uit pe geam.

— De-asta am vrut să-ți arăt cartea, a spus el. Mă întrebam de ce au folosit un citat din Hobbes ca titlu.

M-am întors spre el și nu mi-am putut reține un hohot scurt de râs.

— N-au făcut asta. Hobbes a furat titlul de la vrăjitori.

— Poftim?

Îmi dădeam seama că nu credea o iotă.

Am ridicat din umeri.

— Din câte mi s-a spus, cu multe secole în urmă, *Păzitorii* aduceau filosofi în cercurile lor ca să-i distreze. Aveau un fel de curte, la care erau invitați cei mai inteligenți reprezentanți ai omenirii. Hobbes era unul dintre preferații lor.

S-a apropiat de mine, devenind brusc interesat.

— Așa...

— *Păzitorilor* le-a plăcut Hobbes atât de mult încât i-au povestit despre lumea lor. S-au oferit să-l crească în rang.

— Să-l crească în rang?

— Să-l facă unul de-ai lor. Cum ai face și dacă ai transforma un om în *Gardian.*

Shay a răsfoit cartea.

— Incredibil.

— Însă dezvăluirile *Păzitorilor* l-au oripilat. Credea cu prea multă tărie în autonomia umană. A refuzat oferta lor și a început să scrie împotriva lor.

— Vrei să spui că Hobbes a scris Leviathan pentru că a făcut o psihoză din cauza vrăjitorilor?

Lucrurile nu mergeau așa cum sperasem.

— Nu, nu o psihoză. Îi disprețuia sau nega ceea ce era evident. Hobbes a scris împotriva vrăjitoriei pentru că nu putea accepta realitatea, războiul dintre vrăjitori. Sau puterea atât de mare pe care *Cei Bătrâni* o au pe acest pământ.

Shay a clipit.

— Și ce i-au făcut *Păzitorii*?

— Nimic. Hobbes a fost pentru ei ca un animăluț de casă care făcea prostii. Așa se poartă cu toți oamenii, am spus eu. Ei bine, cred că i-au făcut ceva. Reușise să intre pe sub pielea lor. Are un renume prost printre ai noștri. Cărțile lui sunt cenzurate, după cum ai văzut. *Păzitorii* știu să țină ranchiună.

— Deci, războiul tuturor împotriva tuturor nu este o teorie socială?

Am încercat să-i zâmbesc și să-l consolez. Universul lui se destrămase. Sentimentul îmi era familiar. Nici lumea mea nu mai avea nici un sens.

— Hobbes a furat acea frază ca să-i provoace pe *Păzitori* în diatribele sale despre ordinea naturală în societatea umană. Din câte știu eu, cartea pe care o ai tu este istoria lumii noastre. Lumea noastră, nu a ta. Războiul tuturor împotriva tuturor este o cronică a *Celor Bătrâni,* a Războiului Vrăjitorilor.

— Dacă-i doar istorie, atunci de ce n-ai voie s-o citești? a spus el, scoțând aburi pe gură din pricina frigului.

Am pornit motorul și am dat drumul la căldură.

— N-am întrebat niciodată.

— Nu ești curioasă?

Îmi țineam privirea ațintită asupra bordului. Când m-am uitat în cele din urmă la Shay, el dansa amuzat, legănând cartea pe genunchi.

— Haide, hai să citim împreună.

— Este interzis.

Shay n-a dat înapoi.

— Și tocmai de asta e așa de interesant, m-a tachinat el. În plus, am intrat în lumea ta și nu știu de ce. Și nici tu nu știi. Poate că vom afla din cartea asta ce se petrece.

I-am pus o mână pe piept și l-am lipit de portieră.

— Ascultă-mă, Shay. Legile lumii mele nu cunosc abatere, pedepsele sunt aspre. Am crezut că am fost clară când ți-am explicat asta. Interzis înseamnă interzis. Dacă un *Păzitor* ar afla că am citit cartea, m-ar ucide.

— Așa cum te-ar ucide și dacă ar afla că m-ai salvat de urs?

— Exact. Atât de grav e.

— *Păzitorii* ăștia par a fi niște cetățeni model.

Mi-a vârât cartea sub nas, făcându-mă să mă trag înapoi.

— Nu face asta!

Mi-am pus mâinile în șold. Uram acea senzație de nesiguranță. Voiam să aflu mai multe despre stăpânii mei, dar prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru asta mă îngrozea.

Shay m-a luat de mână și mi-a descleștat pumnii. M-a cuprins un fior în momentul în care m-a atins ușor cu încheietura pe genunchiul dezgolit.

— Calla, în cartea asta este o hartă a peșterii. Informațiile de aici ne pot ajuta.

M-am uitat la degetele lui care se plimbau pe mâna mea.

— Nu putem spune nimănui că o citim.

A încetat să mă mai mângâie.

— Merge cineva de la noi de la școală la biblioteca publică?

— Nu, am spus eu. Toți merg la biblioteca școlii.

— Mie îmi place biblioteca din Vail. E mult mai bună decât cea de la Mountain School și nici nu sunt atâtea gâsculițe care pocnesc baloane de gumă și stau la bârfă în loc să citească.

— Nu te lua de bârfe. Fac lumea să se învârtă, am spus eu, ciupindu-l de mână.

— Ce-i corect e corect, a încuviințat el, râzând. Putem să aflăm despre ce e vorba în cartea asta. O să dureze ceva, dar împreună o s-o scoatem la capăt cu traducerea.

— Nu pot s-o citesc, am spus eu, strângându-l de mână. Mi-e prea frică. Și sunt varză la latină.

— Deci vrei să fac eu toată treaba și apoi să-ți spun despre ce e vorba în carte? a întrebat Shay. Nici o șansă, greierașule.

— Pot să fiu de ajutor. În timp ce traduci, eu o să fac muncă de cercetare. O să caut alte materiale de care ai avea nevoie ca să înțelegi istoria asta. Pot să-ți răspund la întrebări legate de lumea mea, pentru că n-o să înțelegi singur tot ce scrie în carte.

A încuviințat din cap și a băgat cartea *Păzitorilor* la loc în ghiozdan.

— Asta mi-ar fi de folos. Dar cum păstrăm secretul? Credeam că nu ai voie să stai de vorbă cu oamenii.

Mi-am sprijinit capul de tetieră.

— Păi, tocmai am primit un nou ordin, și anume să petrec mai mult timp cu tine. Mai exact, trebuie să fiu bodyguardul tău personal.

Privirea i s-a însuflețit deodată.

— Nu sună deloc rău.

L-am prins de mână când am văzut că încearcă să mă mângâie pe coapse.

— Totuși, regulile trebuie respectate.

— Sunt regulile tale, nu ale mele, m-a tachinat el, înainte să-i dau mâna la o parte. Biblioteca e deschisă până la opt seara, de luni până joi. Oricât de mult mi-ar plăcea să trag chiulul în fiecare zi, probabil c-o să mă ocup de carte numai între patru și opt. Poți să te întâlnești cu mine?

— Da. Nu patrulez decât duminica, am spus eu, mușcându-mi buzele când mi-am dat seama că mă angajam într-un act de trădare.

— Bun. Atunci așa rămâne, a spus el, cu un rânjet diabolic. O să fie distractiv.

— Ți se pare amuzant să ne riscăm viețile?

— De ce nu? a spus el, deschizând portiera. O să mă apuc de treabă în seara asta și poate până mâine o să am câteva întrebări pentru tine.

— Mersi, Shay.

— Plăcerea a fost de partea mea, lupoaico.

S-a dat jos din mașină înainte să apuc să-l pocnesc.

• Capitolul 15 •

Un Grand Cherokee negru metalizat era parcat în fața casei mele. Am tresărit întrebându-mă de ce era mașina lui Ren încă la mine acasă. Când am ajuns în pragul ușii de la intrare, am auzit acorduri de pian în sufragerie. Ren stătea la masa de la bucătărie. S-a ridicat în picioare când m-am apropiat de el.

— Ce cauți aici?

Tonul a fost mai aspru decât intenționasem. Ren nu venise niciodată la mine în vizită.

— Am vorbit un pic cu fratele tău, a spus el, aruncând o privire spre scări. Apoi te-am așteptat să ajungi acasă. Părinții tăi mi-au spus că nu e nici o problemă.

— De ce? am întrebat eu, sprijinindu-mi brațele de spătarul unuia dintre scaune. Adică, de ce m-ai așteptat?

— Voiam să-ți vorbesc.

— Despre?

A privit din nou către scări.

— Putem să mergem la tine în cameră?

Mi-am mușcat buza, simțind că mă ia ușor amețeala.

— De ce nu? Doar că e un pic dezordine.

Îmi și imaginam maldărul de haine aruncate peste tot.

— Doar să-i întreb pe-ai mei dacă n-au nimic împotrivă, OK?

— Sigur.

Mi-am îndreptat spatele în timp ce intram în sufragerie, încercând să mă relaxez.

M-am oprit pe hol să trag cu urechea, când i-am auzit discutând neliniștiți. Se punea ceva la cale.

— El a devenit un bărbat adevărat și are conformația unui războinic dintre cei mai buni, spunea tatăl meu. N-are rost să ne îngrijorăm. Iar Calla a fost mereu o luptătoare bună. O să se descurce.

— Poate, a răspuns mama. Dar de ce schimbarea asta? Nici unul dintre ei nu se așteaptă la așa ceva. E o încercare dură. Sunt atât de tineri.

— Sunt cu câțiva ani mai tineri decât eram noi, Naomi. Scopul testului este să vadă cât de bine pot lupta împreună, a spus tata.

Am auzit clinchetul de pahare și mi-am dat seama că-și turna ceva de băut.

— Este o vânătoare ca oricare alta.

— Nu este, a spus mama, cu o voce tremurândă. Nu a ucis niciodată un...

Când am auzit cuvântul „ucis”, am scăpat geanta din mână. S-au oprit din vorbit la auzul zgomotului.

Minunat. N-are rost să mă mai ascund acum.

Am dat un șut ghiozdanului trimițându-l în bucătărie.

Când am intrat în sufragerie, s-a văzut clar că i-am luat prin surprindere.

— Bună seara, Calla, a spus mama, încercând să se adune. Nu te-am auzit când ai venit.

Tata se cufundase în fotoliul de piele, cu ochii închiși. Dar știam prea bine că nu doarme. Acordurile muzicii lui Chopin pluteau în jurul meu ca șipotul unui pârâu ce curgea agale sub un cer lipsit de lună.

— Bună, am spus eu, împreunându-mi mâinile la spate. Eu și Ren o să urcăm la mine în cameră să vorbim un pic.

— Sună minunat, draga mea, a spus mama. Nu crezi că o să-i prindă bine Callei, Stephen?

— De ce nu?

Pe chipul tatălui meu s-a ivit un zâmbet pe care nu-l mai văzusem până atunci.

— Ren este un tânăr impresionant... nu se compară cu Emile. A fost o surpriză plăcută.

L-am privit neîncrezătoare. El continua să zâmbească.

— Ascultă ce-ți spun, Cal. E mult mai bine decât dacă ar fi trebuit să te căsătorești cu tatăl lui Ren.

— Ăăă, OK, am spus eu, aruncând o privire spre bucătărie și dorindu-mi să știu ce discutaseră părinții mei înainte să apar eu.

— Calla.

M-am oprit la auzul vocii mieroase a mamei.

— Este absolut normal ca Ren să te viziteze, dar trebuie să ții minte că ești o doamnă. Nu te compromite luând decizii care lasă de dorit.

— Nu, bineînțeles că nu, am spus eu, lăsând privirea în jos și gândindu-mă la sărutul lui Shay.

Când m-am întors în bucătărie, am întrezărit un zâmbet șiret pe buzele lui Ren.

Dacă a auzit ce a spus mama, o ucid.

— Să mergem, am spus, și i-am făcut semn să mă urmeze. Deci, ai vorbit cu Ansei?

— Mason m-a sunat în timp ce-l aduceam pe fratele tău acasă. Voia să se asigure că Ansei n-a intrat la idei în legătură cu justiția *Păzitorilor.*

M-am oprit în dreptul ușii dormitorului.

— De ce te-a sunat pe tine?

Vestea nu-mi pica tocmai bine. Mason chiar nu avea încredere în mine.

— Ce simț al proprietății ai, Lily, a spus Ren râzând. Mi-a spus că, din moment ce ești sora lui Ansei, fratele tău ar putea să nu ia în serios avertismentele tale. În plus, de-acum eu sunt șeful haitei. Așa e protocolul, eu sunt primul cu care trebuie să ia legătura, chiar înaintea ta.

— Presupun că așa e, am spus, simțind cum mă roade invidia.

Acum că Ren era partenerul meu, îmi pierdeam autoritatea totală asupra membrilor haitei mele. Masculii alfa aveau mai multă influență decât femelele. Ren conducea haita. Iar sarcina mea era să-l susțin și să mențin ierarhia.

— Nu-i vorba de tine, Cal, a spus el. Astea sunt regulile.

Am încuviințat din cap și am deschis ușa dormitorului.

— Oh, nu.

Era mai rău decât îmi închipuisem.

Ren a tras un fluierat.

— Dacă nu-ți plac hainele, cum se face că ai atât de multe? Nici nu se vede podeaua.

— Stai un pic, i-am spus, și am început să adun hainele de pe jos și să le arunc în dulap.

— Nu-ți face probleme.

După ce am făcut ordine pe pat, Ren s-a și întins, sprijinindu-și capul de câteva perne.

Mi-a făcut semn să mă apropii.

— Vino aici.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu mușc, Lily, a spus el, arătându-mi un zâmbet lipsit de colți.

M-am apropiat încet de pat și m-am așezat pe margine.

— Ren, tu știai de Mason și Nev?

A încuviințat din cap.

— De cât timp?

— Cam de șase luni, cred, a spus el, ridicând din umeri.

— Și restul haitei e de acord?

— Mai mult sau mai puțin, a spus el, un pic neliniștit.

— Ce înseamnă asta?

Ren a oftat.

— Sabine n-are nimic împotrivă. Îl iubește pe Nev, întotdeauna l-a iubit. Iar Cosette se ia mereu după Sabine, așa că și ea e de acord.

— Dar Dax?

Ren nu a răspuns, dar s-a întins pe o parte, întinzând mâna spre mine.

— Lui Dax nu-i convine, am spus eu, în timp ce încerca să mă tragă pe pat lângă el.

Inima a început să-mi bată nebunește.

— Dax crede că e prea riscant să-i lăsăm pe Nev și pe Mason să fie împreună, a spus el, lipindu-și corpul de al meu. Crede că e un semn de slăbiciune și o amenințare la adresa haitei.

— Îmi pare rău, am spus, minunându-mă de tonul relaxat al lui Ren.

Cum poate să fie atât de calm?

Simțeam cum mi se strânge stomacul.

A, da, el face asta tot timpul.

— Nu contează, a spus el și am simțit cum i se încordează pectoralii. Dax știe că eu sunt șeful și că Nev are permisiunea mea. El și Mason n-au decât să fie împreună dacă asta își doresc.

— Atunci gândim la fel, am spus, păstrându-mi îndoielile pentru mine.

Aveam senzația că Dax nu era foarte încântat de ordinele lui Ren.

— Da, așa e, n-o să fie nici o problemă.

— Bine.

Mă ținea atât de strâns, încât mă întrebam dacă o să mă relaxez vreodată.

— Deci, despre ce ai vrut să-mi vorbești?

— Voiam să văd dacă ești bine.

Privirea din ochii lui era blândă, iar vocea, incredibil de liniștită.

— S-au întâmplat atât de multe în ultima vreme. A fost greu pentru toată lumea. S-a oprit, vorbind și mai încet. Dar pentru un alfa e diferit.

— Ai dreptate.

Mi-am ținut răsuflarea când a început să-și plimbe mâna pe gâtul meu. Apoi și-a strecurat degetele pe sub părul care îmi cădea în valuri peste umeri.

— Sunt alături de tine, dacă mă lași.

Și-a apropiat fața de a mea.

— Ce faci? Am încercat să mă dau înapoi, dar și-a luat mâna din părul meu și m-a prins de ceafă.

În momentul în care a început să-mi vorbească din nou în șoaptă, i-am simțit răsuflarea lui caldă pe buze.

— Lasă-mă să te sărut, Calla. Nu știi cât am așteptat să fac asta. Nimeni nu trebuie să știe.

Am întredeschis buzele ca să trag aer în piept și exact în acea clipă și-a lipit gura de a mea. Sărutul a fost moale, ca o perdea de catifea. Am închis ochii, inima îmi bătea nebunește, iar un val de căldură mi-a cuprins întreg corpul. Mirosul lui mă învăluia. Mirosea a piele, lemn de santal și focuri de tabără tomnatice. S-a dat înapoi, iar buzele i-au alunecat pe gâtul meu.

Sângele îmi clocotea în vine și tremuram.

Oare chiar se întâmplă asta?

Nu puteam să-mi scot din minte imaginea lui Shay din luminiș. Nu puteam să uit cum îi cerusem să mă sărute și senzația electrică pe care am avut-o în momentul în care buzele ni s-au atins.

Dar aici e locul meu. Am încercat să alung din minte acea imagine.

Ren mă mângâia pe genunchi, își plimba degetele pe coapsa mea, strecurându-le pe sub tivul rochiei.

L-am prins de mână.

— Așteaptă.

Nu s-a smuls din strânsoarea mea și a continuat să mă sărute pe gât.

— Hai să trecem peste partea cu așteptatul, mi-a șoptit el, atingându-mi pielea cu buzele.

— Te rog, Ren.

Eram copleșită.

— E prea repede. Trebuie să așteptăm până la uniune.

S-a răsucit pe o parte, mârâind încet.

— Sunt sigur că o să-ți dai seama că recompensele amânate sunt supraapreciate.

— Îmi pare rău, am spus, luându-l de mână. Nu e că nu vreau...

Mi-am pierdut vocea, dându-mi seama că nu mai știam de fapt ce vreau.

— Să te ajut, a spus el, întinzându-se spre mine.

Am sărit imediat din pat.

— Vorbesc serios, Ren.

— Da.

S-a ridicat încet și mi-a spus:

— Ăsta e un teritoriu nou pentru tine. Ce sechestru tâmpit! Sper că *Păzitorii* nu te-au transformat într-o călugăriță sau ceva de genul acesta.

Am înșfăcat o carte de pe noptieră și am aruncat-o spre el.

— Ieși afară!

A prins cartea din zbor și a așezat-o pe pat.

— Liniștește-te, Lily. A fost o glumă proastă. N-am vrut să te jignesc.

Tremuram toată de umilință.

— Nu știi ce greu mi-a fost.

— Știu, îmi pare rău.

A venit lângă mine și mi-a luat fața în palme.

— Sunt sigur că n-a fost tocmai distractiv. Meriți mai mult.

Am încuviințat din cap. El s-a aplecat și și-a lipit ușor buzele de ale mele.

— O să-ți arăt cât de distractiv poate fi. Trebuie doar să ai încredere în mine.

— Îmi pare rău că m-am enervat, am murmurat eu.

— E în regulă. Tu ești șefa, a spus el. Nu fac presiuni asupra ta.

— Nu mai sunt supărată, dar sunt foarte obosită, am spus așezându-mă pe pat. A fost o zi grea.

— Așa e.

— Putem să încheiem pe seara asta? Deja am...

— După cum am spus, mi-a surâs el. Tu ești șefa. O să aștept până o să fii pregătită. Ne vedem mâine.

M-a sărutat pe frunte și a ieșit din cameră. M-am prăbușit pe perne simțind că îmi pierd controlul. *Cum să mai fiu și șefa cuiva?* Simțeam încă pe buze sărutul lui Ren, însă când închideam ochii, vedeam doar chipul lui Shay.

• Capitolul 16 •

Shay citea cu atenție și lua din când în când notițe, în timp ce eu mă foiam pe scaun.

— Nu pot să cred că nu ne lasă să intrăm cu lichide aici, am spus. Cum să citesc atâta fără să beau cafea?

— N-ai citit nimic, Calla, m-a corectat el, fără să se uite la mine. Ai stat pe scaun și te-ai uitat la mine cum citesc.

— Încă nu mi-ai cerut să caut nimic în volumele astea, i-am răspuns, uitându-mă spre cartea care zăcea deschisă în fața lui. Ai găsit ceva interesant?

Brusc, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Uite ce e, nu vreau să ai impresia că te critic. Te întreb doar ce ai descoperit până acum.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Ei bine, cartea pare să fie împărțită în trei. *De principis priscis,* care presupun că se referă la originile lumii voastre. Mai e un capitol intitulat *De proelio*...

A făcut o pauză, privindu-mă ca și cum s-ar fi așteptat să spun ceva.

— Lupta.

Shay a încuviințat din cap și a rânjit.

— Nu știu de ce, dar mă așteptam să știi cuvântul acela.

Am zâmbit și mi-am întins brațele pe spătarul scaunului. Doar pentru că pronunțasem acel cuvânt, și simțeam că mușchii mi se încordaseră, gata de atac. Stăteam jos de câteva ore, fusesem mai întâi la școală, apoi la bibliotecă. Shay m-a privit amuzat, apoi s-a întors la notițele lui.

— Ar putea conține niște detalii despre Războiul Vrăjitorilor, a spus el, uitându-se la carte. Presupun c-o să aflăm în curând.

— Și a treia parte?

Shay s-a încruntat, îndepărtându-și șuvițele blonde din ochi.

— Ultima este cea mai bizară dintre toate. Nu pot să-mi dau seama despre ce-i vorba.

A deschis cartea, frunzărind-o până când a ajuns la sfârșitul volumului.

— Este de departe cel mai scurt capitol și se cheamă *Praenuntiatio volubilis.*

— O înștiințare? am întrebat eu, luând un pix în mână și începând să mâzgălesc pe carnețelul pe care îl aveam în față.

Shay a aruncat o privire spre dicționarul de latină.

— Nu prea cred. Mai degrabă e vorba de o profeție sau o prevestire. Dar al doilea cuvânt, *volubilis,* mă face să cred că prevestirea asta nu este ceva bătut în cuie. Ca ideea de soartă sau destin. Indiferent ce scrie în Capitolul ăsta, e ceva ce poate fi schimbat, modificat.

— Deci, cartea se sfârșește cu descrierea unor lucruri ce s-ar putea întâmpla în viitor?

Nu știu din ce motiv, dar am simțit cum mi se ridică părul pe spate.

A mârâit dezgustat.

— Nu. Am citit ultima pagină să văd dacă găsesc vreo concluzie care să mă ajute să plasez într-un context restul cărții.

A dat paginile până când a ajuns la ultimele rânduri ale volumului.

Fiori reci începeau să-mi străbată întreg corpul.

— Și ce scrie?

— *Crux ancora vitae,* a spus el, ușor iritat.

— Poftim? am întrebat, ridicându-mă în picioare și începând să mă plimb pe lângă scaunul lui Shay.

— Cred că e un proverb sau ceva asemănător. Înseamnă: „Crucea este ancora vieții”. Nu știam că vrăjitorii tăi sunt creștini, a spus el, urmărind cu degetul cuvintele exacte din carte.

Am continuat să dau neliniștită târcoale mesei.

— În mod evident, nu sunt. Iar ce scrie în cartea aia nu are cum să țină de creștinism. Nu știu la ce se referă proverbul, dar sigur nu e creștin. Înseamnă altceva.

— Cred că te înșeli, Calla, a spus Shay. Cartea e foarte ușor de datat dacă analizezi latina în care este scrisă și chestia asta cu prevestirile. Eu mi-am dat seama comparând textul cu alte cărți rare. E scrisă în Evul Mediu târziu sau la începutul Renașterii, deci ar putea avea o influență creștină. Și apoi mai apare și chestia asta cu crucea.

— Poate că a fost scrisă în Evul Mediu, dar ideile care apar acolo sunt mai vechi. *Cei Bătrâni* au apărut pe lumea asta cu mult înaintea creștinismului.

— Dar dacă această carte e precreștină, și nu medievală, atunci ce dracu' înseamnă toate astea? a întrebat Shay, azvârlind volumul cât colo și pufnind disprețuitor. Cineva trebuie să-i spună tâmpitului care a scris-o cum să încheie o carte. Nu e nici o concluzie, doar un proverb patetic, a spus el. Și o imagine.

M-am oprit brusc, în spatele scaunului său.

— O imagine?

— Da, o imagine cu o cruce, a spus el, deschizând din nou cartea și uitându-se lung la ultima pagină. Cred că asta ar putea fi o dovadă că ideile din carte nu țin de creștinism. N-am mai văzut un asemenea crucifix.

M-am apropiat un pic, deși inima îmi bătea nebunește.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu te uiți? a întrebat el, ridicându-și privirea spre mine.

Când a citit teama din ochii mei, s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine.

— Calla, a spus el, luându-mă de mână. Înțeleg că ți-e frică de cartea asta. Dar dacă tot am mers atât de departe, cred că ar trebui să arunci un ochi pe ea.

Am clătinat din cap, dar el m-a strâns și mai tare de mână.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Îmi susținea privirea, ca și cum ar fi încercat să mă provoace.

Voiam să protestez, dar știam că, din momentul în care luasem decizia de a mă întâlni cu Shay la bibliotecă, nu mai aveam cale de întoarcere.

— Bine.

M-a condus înapoi la masă. Când a întors cartea spre mine, au început să-mi tremure mâinile. Shay s-a așezat pe scaun și și-a sprijinit capul în mâini.

— Ciudat, nu? Adică vezi că brațele crucii sunt diferite la două dintre capete. Crucea pare asimetrică, deși brațele au aceeași lungime.

M-am uitat lung la acea imagine, apoi la Shay.

— Nu recunoști desenul acesta?

— Să-l recunosc? a întrebat el, uitându-se la cruce. De unde?

— Shay, tu ai același desen tatuat pe ceafă, am spus eu, bătând cu degetul în ilustrația din carte.

Băiatul a pufnit în râs.

— Eu n-am tatuaje.

Am clipit, uimită.

— Ba da, ai.

— Cred că mi-aș fi amintit dacă mi-aș fi făcut un tatuaj, a protestat el. Am auzit că e destul de dureros.

A tresărit în momentul în care am întins mâna spre gâtul lui, răsucindu-i gulerul cămășii. Tatuajul era acolo, exact așa cum mi-l aminteam. Crucea, identică cu cea din cartea *Păzitorilor,* era desenată în cerneală neagră, pe pielea aurie de pe ceafa lui Shay.

— Vezi, ți-am zis eu că n-am tatuaje, a spus el, încercând să se smulgă din strânsoarea mea, însă eu l-am apucat de umăr, încercând să-l liniștesc.

— Shay, ai crucea tatuată pe ceafă. Mă uit la ea acum.

Am simțit cum se înfioară. I-am dat drumul la umăr și i-am masat ușor spatele.

— Calla, a șoptit el. Vorbești serios?

— Da, am spus eu, ghemuindu-mă în scaun. Îmi vine greu să cred că nu ți-ai văzut niciodată ceafa.

A căzut o clipă pe gânduri.

— Trebuie s-o fi văzut la un moment dat. Și nu-mi amintesc de nici un tatuaj. Unde e, mai exact?

A tremurat în momentul în care mi-am plimbat degetele pe conturul tatuajului.

— Da, aici.

— Dă-mi oglinda ta de buzunar. Mă duc la baie să mă uit în oglindă, a spus el, sărind din scaun și uitându-se la mine nerăbdător.

— N-am oglindă.

— N-ai? s-a mirat Shay. OK, mă descurc eu.

A luat-o la fugă, iar eu m-am cufundat în scaun, întorcându-mi atenția spre cartea pe care deja mă uitasem.

Câteva minute mai târziu, mi-am ridicat nasul din carte și l-am văzut pe Shay uitându-se dușmănos la mine, foarte precaut și neliniștit.

— Tu-ți bați joc de mine sau ce?

— Ai găsit o oglindă de mână?

— Am împrumutat una de la bibliotecară. I-am zis că am probleme cu lentilele de contact și oglinda de la baie nu mărește suficient.

— Porți lentile?

— Nu, a spus el, trăgând un scaun la masă. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

M-am îndreptat de spate și i-am zis.

— N-am nici un motiv să te mint, Shay. Vrei să spui că te-ai uitat și n-ai văzut nimic?

— Da, exact asta vreau să spun. Mi-am văzut ceafa și pielea de pe gât. N-am văzut nici un tatuaj. Cu atât mai puțin unul bizar, cu o cruce.

— Îmi pare rău. Crucea este tatuată pe gâtul tău. Nu știu prea multe despre vrăjile *Păzitorilor,* așa că pot doar să-mi dau cu părerea. Probabil că ți-au făcut o vrajă ca să n-o poți vedea.

M-am uitat din nou la imaginea din carte, plimbându-mi degetele peste ea.

— *Gardienii* au primit instrucțiuni să nu-ți povestească nimic despre lumea noastră, chiar dacă, pe de altă parte, li s-a cerut să te protejeze. Nu știu din ce motiv, dar *Păzitorii* nu vor să știi nimic despre ei.

S-a albit la față.

— Vrei să spui că unchiul meu m-a vrăjit ca să nu văd tatuajul?

— Nu este unchiul tău, am încercat eu să-i amintesc cu blândețe și fermitate în același timp. Și da, cred că asta a făcut.

Shay și-a pus coatele pe genunchi, ascunzându-și chipul în palme. M-am ridicat, nesigură, de pe scaun. Când l-am strâns în brațe, am simțit că-mi tremură picioarele. Inima îmi bătea nebunește. Chiar dacă știam că trebuia să mă țin la distanță de Shay, fizic vorbind, era prea crud să-l văd în starea aceea și să nu fac nimic pentru el.

Și-a luat mâinile de pe față și le-a încolăcit în jurul taliei mele. Trupul meu capta căldura degetelor sale. S-a cuibărit în mine, lipindu-și obrazul de gâtul meu și transmițându-mi impulsuri electrice. I-am aranjat ușor șuvițele blonde, ciufulite, și mi-am mușcat buza, abținându-mă cu greu să nu-l sărut pe frunte.

— Mersi, a murmurat el, însă vocea lui venea de undeva de departe. Și-a dres glasul. Mi-e un pic cam greu să accept ceea

ce devine tot mai evident pe zi ce trece: că habar n-am cine sunt.

Am chicotit ușor.

— Ți se pare amuzant? a spus Shay, destul de încordat.

Mă jucam cu degetele prin părul lui.

— Nu. Doar că mie mi se pare interesant. Eu am știut întotdeauna exact cine sunt și ce am să devin.

S-a îndreptat de spate, iar eu i-am dat drumul din îmbrățișare, rămânând însă ghemuită la picioarele scaunului său.

— Îți dorești să fii altceva decât ceea ce ești?

— Nu, m-am grăbit să-i răspund. Suntem ceea ce suntem. Nu-mi doresc să fiu altceva. Dar acum mă tem de ce ar putea însemna asta pentru cei la care țin.

Shay m-a privit și m-a mângâiat ușor pe obraz. Mă uitam în ochii lui. Mă simțeam de parcă aș fi dat întâmplător peste o grădină ascunsă.

M-am așezat la loc pe scaun, fără suflare, cu inima bătându-mi mai să-mi sară din piept.

Îi simțeam privirea ațintită asupra mea, în timp ce mâzgăleam în carnețelul de notițe.

— Am vrut să aflu ce scria în carte pentru că trebuia să știu mai multe despre *Păzitori* și *Gardieni.*

M-am întors cu fața la el. Shay mă privea plin de curiozitate. Am observat cu ușurare că nu părea jignit de retragerea mea bruscă.

— Dar e limpede că tot ce se petrece aici are legătură cu tine, Shay. Trebuie să aflăm cine ești.

A încuviințat din cap, fără să scoată un cuvânt.

Am arătat cu degetul spre volumul legat în piele.

— Deci, știm că simbolul ăsta este tatuat pe gâtul tău. Dar nu știm ce semnificație are.

Shay s-a uitat din nou la desen.

— Am și triunghiurile astea pe gât?

— Nu.

Fără prea multă tragere de inimă, mi-am tras scaunul mai aproape de el ca să pot vedea mai bine cartea.

— Dar tu crezi că sunt importante? a spus el, uitându-se în carnețelul meu.

M-am uitat în caiet și am descoperit cu surprindere că desenasem cel puțin zece triunghiuri pe coala albă.

— Tot mi se pare că le-am mai văzut la un moment dat, dar nu reușesc să-mi amintesc unde, am spus eu și mi-am mușcat buza, cufundată în gânduri.

— Oh!

Am scotocit prin ghiozdan și am scos pe masă manualul de chimie organică.

— Ai probleme la chimie? s-a încruntat Shay, privindu-mă în timp ce răsfoiam manualul.

Am clătinat din cap și am continuat să frunzăresc cartea până când am găsit explicațiile introductive ale experimentului de luni.

— Uite. Știam că le-am mai văzut undeva. Aici, în descrierea istorică a orei de alchimie, am spus, arătându-i triunghiurile. Astea sunt simboluri alchimice.

Shay s-a ridicat în picioare și s-a uitat peste umărul meu.

— Bine că ai citit introducerea. Eu am trecut direct la experiment.

Am zâmbit și am continuat să citesc.

— Cele patru triunghiuri reprezintă patru elemente: pământul, aerul, focul și apa.

Am privit imaginile din cartea *Păzitorilor,* comparându-le cu cele din manual.

— Dar nu înțeleg ce legătură au cu crucea.

— Cred că tocmai ai găsit răspunsul la prima întrebare a anchetei tale, Cal, a spus el, bătându-mă pe umăr.

— Da, bine. Dar n-am alt punct de pornire în afară de proverbul ăla. Cum era?

— Crucea este ancora vieții, a spus el, pe un ton prețios. Asta era ultima frază din carte. Apoi urma desenul.

Am notat fraza printre triunghiurile pe care le mâzgălisem în caiet.

— Ce scrie înainte de proverb?

— Alte tâmpenii. În voce i se simțea frustrarea. La sfârșitul cărții sunt două rânduri scrise separat de restul textului. Ultima frază este proverbul, iar cea dinainte este: „Scion să fie cel care va purta crucea”.

— Scion să fie cel care va purta crucea. Crucea este ancora vieții, am murmurat eu, iar apoi m-am uitat la Shay.

Am văzut sclipirea din ochii lui și mi-am dat seama că începea să înțeleagă. M-au trecut fiori reci pe șira spinării.

— Ce înseamnă Scion, Shay? am întrebat în șoaptă.

A înghițit în sec.

— Înseamnă „urmaș”.

— Urmașul cui?

Aveam dreptate, Shay era cineva important.

— Nu scrie exact. Poate fi urmașul oricui. Câteodată are și înțelesul de „moștenitor”.

— Shay..., am spus, întinzând mâna spre el. Mi-era teamă să-l ating, dar voiam să mai văd tatuajul odată.

— Nu, m-a oprit el.

S-a smucit și a făcut câțiva pași spre rafturile înalte de cărți care ne înconjurau.

Am sărit în picioare și m-am dus după el.

— Tu trebuie să fii moștenitorul. Ai crucea tatuată pe gât. Tu ești Scion.

— Nu, nu, nu, a spus el, făcând un pas înapoi, când a văzut că mă apropii de el. Toată povestea asta e o farsă... sau o glumă proastă.

Era tras la față și mă privea acuzator.

— Am un tatuaj pe care nu-l pot vedea. Unchiul meu nu este om, ci vrăjitor. Iar acum se pare că aș fi un fel de urmaș special care apare menționat într-o carte ce a fost scrisă cu câteva sute de ani înainte să mă nasc? Nu prea cred...

Când mi-am dat seama că era gata s-o ia la fugă, am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte pentru a-l opri.

— Shay.

La auzul tonului aspru al vocii mele, s-a oprit ca împietrit.

Exact atunci am făcut un salt, m-am transformat în lup și m-am năpustit asupra lui, trântindu-l la pământ. Mi-am înfipt labele din față în pieptul lui, lipindu-l de podea. M-am transformat la loc în om.

— Poate că ți-ai dori să fie o farsă, dar chiar în clipa asta te uiți la o fată care se poate transforma oricând în lup. Îți amintești?

L-am mângâiat ușor pe obraji, dându-mi seama că trupul meu era aproape lipit de al lui. Am închis ochii și m-am desfătat cu mirosul și căldura trupului său.

Shay s-a ridicat în picioare și și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu. Cu o mână m-a prins de ceafă și m-a tras spre el. Înainte să pot reacționa, buzele lui s-au lipit de ale mele.

La început, sărutul a fost lent, dulce, ca o explorare. Atingerea blândă a buzelor lui mă fermeca. Am deschis ușor gura, căzând pradă dorinței.

Apoi sărutul lui a devenit mai pătrunzător; m-a mângâiat pe spate, strecurându-și degetele pe sub bluză și atingându-mi pielea. Mă simțeam ca și cum aș fi sorbit raze de soare. Degetele mele au urcat de pe pieptul pe gâtul lui, mângâindu-i maxilarul. M-am lipit de el dorindu-mi să aflu mai multe despre misterele pe care le elibera cu atâta ușurință din corpul meu. Voiam să aflu mai multe despre acea senzație de libertate, de nesupunere.

Shay m-a prins de coapse și, dintr-o singură mișcare, m-a răsucit și m-a pironit de podea. Mâinile lui îmi explorau pielea, pe sub bluză, iar corpul îi era strâns lipit de al meu. Simțeam mirosul pasiunii lui îmbinându-se cu a mea, iar dorința noastră frenetică plutea în aer, ca amenințarea unui fulger gata să lovească. În loc să mă cufund în el, mă ridicam de la pământ, îmi încolăceam picioarele în jurul trupului lui. Degetele i se plimbau cu atenție peste formele mele, zăbovind în anumite locuri, iar eu îmi pierdeam răsuflarea, mă simțeam legată de el, dar în același timp liberă. Însă în momentul în care am oftat de plăcere, am revenit brusc la realitate.

Totul se învârtea în jurul meu când m-am eliberat din îmbrățișarea lui și m-am împleticit spre masă. Inima îmi bătea să-mi sară din piept și mă durea.

Nu pot să fac asta, nu pot. Dar îmi doream. Mai mult ca orice.

S-a ridicat în picioare și mi-a zâmbit. Vedeam din nou acea sclipire plină de căldură în ochii lui.

— Ce-i cu tine?

M-am prăvălit nervoasă în scaun, fără să-i adresez un cuvânt, supărată pe mine însămi, în timp ce trupul meu tânjea după el.

— Ah, da, a spus el, iar zâmbetul de pe chip i-a pierit. Regulile care interzic săruturile, plus planurile tale iminente de căsătorie. Când are loc?

— De *Samhain,* am spus eu, iar inima mi s-a strâns când mi-am dat seama cât de aproape era.

— Sam... cum? a încercat el să pronunțe cuvântul. Ar trebui să-mi spună ceva chestia asta?

Am mototolit o bucată de hârtie și am aruncat-o în el.

— Având în vedere că nici numele tău nu e tocmai ușor de pronunțat, mi se pare patetic că nu înțelegi.

Mi-a luat caietul pe care-l foloseam pe post de muniție și l-a aruncat în cel mai apropiat coș de gunoi.

— Doar pentru că am un nume irlandez nu înseamnă că sunt expert în toate limbile ciudate.

— Te pricepi destul de bine la latină, l-am atacat eu.

— Și de asta n-am timp să le învăț pe celelalte, i-a răspuns el.

— Mi se pare corect, am spus. *Samhain.*

— OK, *Samhain,* a spus el, pronunțând numele corect. Deci atunci te căsătorești. Când pică asta?

— Pe 31 octombrie.

— De Halloween? a întrebat el disprețuitor. Cât de romantic.

— Halloweenul nu contează. *Samhainul* e important, am spus, aruncându-i o privire fulgerătoare, pe care el a ignorat-o.

— Și contează pentru că..., a început el și a făcut un semn cu mâna, imitând fumul care se ridică în aer.

— *Păzitorii* își pot reînnoi puterile în acea noapte. De *Samhain,* vălul care desparte cele două lumi se subțiază.

Shay a lăsat mâna jos.

— Ce lumi?

— Cea pământească și cea de dincolo.

— Sună înfricoșător.

A luat un pix și a început să mâzgălească ceva pe caiet, dar am băgat de seamă că degetele îi tremurau. Mă întrebam dacă reacționa astfel din cauza fricii sau dacă simțea încă aceeași dorință neîmplinită ca și mine.

— Probabil că și este. Din fericire, *Gardienii* patrulează doar în jurul locului unde se desfășoară ceremonia. N-am fost niciodată nevoită să văd ce se petrece de fapt acolo.

Brusc, m-a cuprins o senzație de greață.

— Heei, a spus Shay, privindu-mă cu atenție. Te-ai înverzit la față. Ce se întâmplă?

M-am prins cu mâinile de marginea mesei, sperând ca senzația de amețeală să dispară.

— Anul acesta va trebui să fiu prezentă.

— De ce? a întrebat el, aplecându-se spre mine.

— Ceremonia e diferită de data asta, am zis și mi-am înfipt unghiile în masă, zgâriind vopseaua. Pentru că în aceeași noapte au decis să se facă și uniunea. Deci o să fiu prezentă.

— Știi ce presupune ceremonia?

Se albise la față.

— Nu, am spus eu, ritualul uniunii este secret. Nu știu mai nimic despre el.

— Nasol pentru tine, a murmurat el. De fapt, totul e cam nasol pentru tine.

— Încetează, Shay, am spus, încercând să mă reapuc de citit.

— Nu înțeleg de ce nu poți încălca regulile, a insistat el. Din câte am înțeles, Ren a fost deja cu jumătate dintre fetele din Vail.

S-a uitat la mine de parcă s-ar fi așteptat să fiu șocată.

— Toată lumea știe asta. Nu contează. Asta a fost alegerea lui, i-am răspuns eu, cu ochii ațintiți asupra mesei. Regulile sunt diferite pentru el.

— Cum adică? Băieții au voie să facă ce vor, iar fetele trebuie să asculte ordinele? a întrebat el, pufnind disprețuitor.

— Eu sunt femela alfa, am spus, strecurându-mi gleznele printre picioarele scaunului. Nimeni nu mă poate atinge. Astea sunt legile *Păzitorilor.*

— Dar Ren poate atinge pe cine vrea? a întrebat el. Pentru că asta face...

— El este masculul afla. E-n firea lui să vâneze.

Mi-am proptit atât de tare piciorul în scaun încât am auzit cum se crapă lemnul. Nu voiam ca Shay să-mi pună întrebarea pe care i-o citeam în priviri.

El s-a încruntat.

— Dacă și tu ești o alfa, atunci și tu ar trebui să ai vânătoarea în sânge.

N-am răspuns. Aveam senzația că picioarele o să-mi ia foc.

— Iar eu te-am atins...

Degetele i-au zvâcnit de parcă și-ar fi dorit să mă atingă și acum. Oare mă dorește la fel de mult cum îl vreau și eu?

— N-ar fi trebuit să te las.

Îmi simțeam corpul lipsit de vlagă.

— Putem să vorbim despre altceva, te rog?

— Dar nu e corect, a spus el, luându-mă de mână.

M-am îndepărtat de el.

— Corectitudinea n-are nimic de-a face cu asta. Aici e vorba de tradiție, iar tradiția e foarte importantă pentru *Păzitori.*

— Dar cum rămâne cu...

N-a putut să încheie fraza.

— Uniunea este prea aproape, am spus, strecurându-mi mâinile sub masă. Nu sunt liberă. Și ca să știi și tu, nici Ren nu mai e cu nimeni altcineva acum.

— E cu tine? a întrebat Shay, închizându-și zgomotos laptopul.

— E complicat. De fapt e simplu. Îi aparțin lui Ren, nu ție.

S-a cufundat în scaun.

— Nu pot să-l sufăr pe tipul ăla. Se comportă de parcă ai fi proprietatea lui.

— Nu-l înțelegi, am spus eu, dându-mi seama de inutilitatea conversației. Și n-o să mă mai săruți niciodată, Shay Doran.

— N-o să promit așa ceva, a spus el.

Mi-am întors privirea, sperând să nu observe roșeața care începea să-mi coloreze obrajii. Nu voiam să-mi promită așa ceva, dar alegerea nu-mi aparținea. *Trebuie să pun punct acum.*

— Bine, i-am spus, pe un ton cât mai rece. Sunt sigură că ai reușit să te descurci în viață și cu o singură mână.

Și-a luat mâinile de pe masă, cu o mișcare bruscă.

— N-ai face așa ceva.

Am pufnit în râs.

— Trebuie să te hotărăști dacă ești dispus sau nu să riști.

A ridicat din umeri și a mormăit ceva de neînțeles.

— N-am auzit ce-ai zis.

M-a cuprins un sentiment de frustrare și am simțit cum mi se strânge stomacul. Voiam să mă atingă din nou și eram supărată pe mine însămi din cauza asta, dar și pe el pentru că mă făcea să simt toate acele lucruri.

— Mă gândeam că e interesant să aflu că mă îndrăgostesc de o vestală, a spus el, iar chipul i s-a întunecat de furie.

— O ce?

— Ciudățenii de-ale istoriei.

Îmi zâmbea, dar zâmbetul îi era atât de rece încât mă făcea să mă înfior.

— Alt grup de fete deosebit de atrăgătoare, dar de neatins. Dacă își încălcau jurământul de castitate, erau îngropate de vii.

— Îngropate de vii? am repetat eu, cu o tresărire. Oare asta are să mi se întâmple dacă *Păzitorii* o să afle despre mine și Shay? Știam că dacă m-ar fi atins altcineva în afară de Ren, ar fi trebuit să suport consecințele, dar nu mă gândisem niciodată cât de grave ar putea fi acestea.

— Iar norocosul care ispitea o vestală sacră și o făcea să se abată de la jurământul ei era ucis în piața publică, și-a încheiat el povestirea.

Deodată m-am simțit goală pe dinăuntru. Mă înspăimânta pedeapsa pe care o riscam, cu siguranță, dar gândul că i se putea întâmpla ceva lui Shay mă făcea să mă simt cu mult, mult mai rău.

— Cred că ar trebui să învățăm din lecțiile istoriei atunci, am murmurat eu, încercând să-mi ascund tremurul vocii.

— Nu trăim în Roma antică, s-a răstit Shay.

— Din moment ce am încheiat subiectul, hai să ne întoarcem, te rog, la lucrurile cu adevărat importante, am spus eu, ignorând expresia lividă de pe chipul lui.

Shay mă privea insistent.

— Te rog, am murmurat eu.

— OK, a spus el, deschizându-și din nou laptopul. Deci, dacă am accepta ideea că eu aș fi acest Scion, unde am ajunge?

Mulțumesc.

— Păi, cred că atunci ar fi important să știm cine sunt strămoșii tăi, am presupus eu.

El a încuviințat din cap și a ridicat din umeri.

— Nu sunt faimoși.

— Nu ți-i amintești pe părinții tăi?

— Nu, au murit într-un accident de mașină când aveam doi ani. Nu mi-i amintesc deloc, nu țin minte nici măcar cum arătau.

Și-a așezat cartea *Păzitorilor* în poală și a început să-și plimbe degetele pe conturul crucii.

— N-am fotografii cu ei. Unchiul Bosque mi-a spus întotdeauna că cel mai bine e să uit de trecut.

M-am încruntat.

— N-ai nimic de la părinții tăi? Nici un obiect care să-ți amintească de ei?

— Doar o pătură pe care mi-a croșetat-o mama, a spus el, zâmbind rușinat. O tot căram după mine când eram mic.

Mă jucam cu capătul cozii, abținându-mă să nu pufnesc în râs.

— Cum îi chema?

— Tristan și Sarah Doran.

Am tresărit atât de brusc încât mai să cad de pe scaun.

Oh, Dumnezeule! *Nu, nu, nu*!

Și-a ridicat brusc privirea spre mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Tristan și Sarah? am repetat eu, simțind cum mi se cuibărește din nou în suflet un sentiment de groază.

— Da, Calla, ce înseamnă asta? a întrebat el. Mai ai și alte vești proaste?

— Nu știu ce înseamnă numele lor. Te rog să reții asta. Dar în seara în care am fost atacați, după ce am plecat de la Eden...

Când închideam ochii, vedeam chipul *Căutătorului* captiv.

— *Căutătorul* pe care l-am prins, pe care i l-am dus lui Efron, a pomenit numele lor, Tristan și Sarah, am spus eu, încercând să ignor paloarea bolnăvicioasă pe care o căpătase chipul lui Shay.

— Unul dintre bărbații care ne-a atacat îi cunoștea pe părinții mei? a întrebat, și am băgat de seamă că venele de la gât îi zvâcneau.

— Nu sunt sigură.

Încercam să-i spun adevărul, dar fiecare cuvânt pe care îl rosteam mi se părea un fir tras, care mi-ar fi putut destrăma întreaga viață.

— Ce a spus, mai exact? a întrebat Shay, aplecându-se spre mine și fixându-mă cu privirea.

— A întrebat unde ești tu..., am început eu, apoi am făcut o pauză încercând să-mi amintesc care fuseseră cuvintele exacte. Iar apoi a zis: „Nu știe, nu-i așa? Nu știe cine este? Nu știe că i-ați luat pe Tristan și pe Sarah? Ce aveți de gând să faceți?”

Shay s-a prins cu mâinile de speteaza scaunului.

— Credeam că băieții ăștia, *Căutătorii,* încercau să distrugă lumea. Parcă ei erau personajele negative, nu?

Am încuviințat din cap, căci nu știam ce explicație să-i dau.

S-a ridicat în picioare, a trântit monitorul laptopului și și-a luat ghiozdanul.

— Scuză-mă, trebuie să plec. E prea mult...

A clătinat din cap.

— Am nevoie să rămân un pic singur. Dar mâine mă întorc, tot aici.

Am rămas nemișcată în timp ce trecea pe lângă mine, dorindu-mi să pot pleca împreună cu el. Deodată, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

— Și, Calla, nu cred că eu sunt singurul căruia i se toarnă minciuni.

• Capitolul 17 •

Shay n-a ajuns la prima oră. Am simțit cum mi se face greață.

Oare i-au făcut Păzitorii ceva?

Mi-am petrecut următoarele două ore de curs rozându-mi unghiile. Când am intrat în laboratorul de chimie organică și l-am văzut așezat la locul lui, a trebuit să lupt din răsputeri cu instinctul de a alerga până în celălalt colț al clasei și de a-l îmbrățișa. Cei doi colegi ai lui de laborator, doi muritori, m-au zărit și s-au făcut mici în spatele băncii. Shay a observat cu coada ochiului mișcarea lor.

— Ai mereu efectul ăsta asupra oamenilor? a întrebat el, zâmbindu-mi.

— De obicei, da. Toți *Gardienii* au talentul ăsta. Ești tare ciudat că nu ți-e frică de mine, i-am spus, sprijinindu-mă de masă și încercând să-mi păstrez calmul. Unde ai fost azi-dimineață?

— Ți-ai făcut griji în privința mea? a întrebat el, zâmbindu-mi și mai larg. Te temi pentru ciudatul tău, recunoaște.

— Fii serios, am mințit eu.

— Am chiulit, a spus el, răsucind un creion între degete. N-am avut chef să mă ridic din pat de dimineață.

— Cred că ești cam inconștient cu chiulitul, am spus eu, enervată că aproape făcusem ulcer din cauza lui în timp ce el dormea neîntors.

S-a aplecat spre mine și mi-a spus în șoaptă:

— Păi, dacă e să mă iau după tine, unchiul meu e un vrăjitor cu puteri supranaturale, iar, din câte spune Logan, Bosque face parte din consiliul de conducere al acestei școli. Deci cam ce crezi că o să-mi facă? O să mă dea afară?

— Așa o fi, cum zici tu, dar aș aprecia dacă te-ai gândi un pic și la mine. Nu-mi trecea prin cap decât că *Păzitorii* te-au servit unui strigoi la micul dejun.

El s-a încruntat.

— Ce e un strigoi?

Am simțit un fior pe șira spinării.

— Nu contează. Data viitoare când lipsești, anunță-mă, OK?

— Îmi dai numărul tău de telefon? a întrebat el, rânjind cu toți dinții.

N-am putut nici eu să-mi rețin un zâmbet.

— Păi, cred că da.

Și-a scos telefonul și a notat repede numărul, în timp ce eu i-l dictam.

— Îl vrei și tu pe-al meu? a întrebat el, ridicând din sprâncene și privindu-mă plin de speranță.

— Sigur.

Mi-am scos telefonul și am tastat numărul.

— Iubițelul tău nu pare prea încântat, a spus Shay, zâmbind în continuare.

M-am uitat spre celălalt capăt al clasei. Ren ne privea sprijinindu-se nepăsător de bancă, cu o foarfecă în mână. Nu mai văzusem niciodată un instrument de laborator care să pară atât de periculos.

— Studiu plăcut, am murmurat eu, îndreptându-mă spre banca la care stăteam de obicei. Îmi venea să mă iau la palme pentru că fusesem atât de prietenoasă în public cu Shay.

Când am ajuns în dreptul băncii, Ren deja își făcuse de lucru cu instrumentele necesare pentru experimentul zilei.

— Salut, Ren.

Inima îmi bătea atât de tare, încât abia îmi mai auzeam glasul. Când m-am uitat la el, mi-am adus aminte de patul meu. Simțeam căldura trupului său lipit de al meu. Nu auzeam decât răsuflarea mea întreruptă în timp ce mâinile lui mi se plimbau pe piele, pe sub rochie.

Când am încercat să fac să dispară acele amintiri, în minte mi-a apărut imaginea lui Shay. Nu puteam să nu mă gândesc că îl trădasem pe Ren și că ceea ce făcusem era de neiertat. Dar în același timp mă enerva simpla idee că atâtea fete acceptaseră fără nici o problemă să fie sărutate, și nu numai, de Ren. În sufletul meu se dădea o luptă aprigă între cele două sentimente, ceea ce mă făcea să nici nu-l pot privi în ochi.

Pe de altă parte, parcă nici el nu ținea morțiș să mă privească.

— Calla, m-a salutat el rece.

Nu-mi aminteam să-mi fi lipsit vreodată porecla aceea pe care o detestam din tot sufletul.

Oare asta însemna că nu mai face presiuni asupra mea? Sau e supărat că am vorbit cu Shay? *Dumnezeule, o dau în bară orice aș face.*

Mi-am reținut un oftat și am început să scotocesc prin ghiozdan după caietul de chimie.

— Văd că ai început să respecți întru totul ordinele lui Logan, l-am auzit pe Ren mârâind mai aproape de mine decât m-aș fi așteptat. Când m-am întors să mă uit la el, am tresărit. Plana amenințător deasupra mea, la doar câțiva centimetri distanță.

— Ordinele sunt ordine, am spus eu, ridicând din umeri.

— Păi, acum ar trebui să fie mulțumit.

S-a sprijinit cu o mână de bancă, schimbându-și neliniștit poziția și stând atât de aproape de mine încât dacă aș fi făcut un singur pas înainte, mi-aș fi lipit corpul de al lui.

Am încercat să mă concentrez asupra conversației.

— Cine? Logan? Da, cred că o să fie mulțumit.

— Mă referam la Shay, a spus Ren, aruncând o privire mânioasă spre prima bancă.

Deodată mi-a venit în minte imaginea unor frumoase fecioare înghițite de niște morminte deschise, țipând în timp ce oamenii aruncau lopeți de pământ peste trupurile lor încă vii. *Trebuie să rezolv treaba asta.*

L-am luat de mână. S-a uitat din nou la mine, de data asta cu mai multă blândețe și curiozitate.

— Legat de seara trecută...

Sunt o femelă alfa. Iar el este partenerul meu. De ce e atât de complicat?

S-a îndreptat de spate și a făcut un pas înapoi. Mi s-a strâns stomacul când am văzut că dă să plece.

— Doamna Foris a zis că experimentul de azi o să ne ia toată ora, a spus el. Trebuie să ne apucăm de treabă.

— Ren..., am început eu.

M-am oprit văzând privirea rece din ochii lui. Am făcut un pas spre el, l-am prins de braț și l-am făcut să se întoarcă și să se uite la mine.

— Ascultă-mă, Ren. Totul e foarte complicat acum și tuturor ne-a fost greu. După cum ai spus și tu.

A încercat să-mi întoarcă spatele, dar eu am mârâit și nu l-am lăsat să plece. Am întrezărit un zâmbet vag pe chipul lui până atunci împietrit.

— Trebuie să știi că...

Am simțit că îmi pierd curajul preț de o clipă, dar am tras adânc aer în piept și am spus ce aveam de spus.

— Că nu vreau să mă lași în pace.

Ren s-a încordat și m-a privit cu prudență, de parcă ar fi așteptat încă o replică din partea mea. Când a văzut că nu mai spun nimic, și-a tras cu atenție brațul din strânsoarea mea.

— O să rețin asta.

Am continuat să lucrăm la experiment într-o tăcere stânjenitoare. Când s-a sfârșit ora, m-a cuprins tristețea. Ren a ieșit din clasă fără să-mi spună nimic.

Când am intrat în cantină, am găsit haita Haldis pălăvrăgind fericită la cele două mese ale noastre. Dax, Fey și Cosette stăteau într-o parte. Mai-marele grupului gesticula aprins, iar cele două fete se holbau la el. Bryn și Ansei vorbeau într-un colț în șoaptă, dar am observat ușurată că reușiseră să-și domolească un pic privirile pline de pasiune.

Aproape că m-am împiedicat când am zărit-o pe Sabine zâmbind. Se așezase lângă Mason și Neville. Mason tocmai le arăta niște întrebuințări ceva mai bizare ale unei banane și toți trei se prăpădeau de râs.

— Salut, Cal, a spus Ansei, când m-am așezat lângă el. Îmi dai un măr pe o portocală? L-ai luat pe ultimul înainte să apuc să-mi pregătesc prânzul.

— Sigur.

A început să scotocească imediat prin punga mea cu mâncare.

— Te simți mai bine, Cal? a întrebat Bryn. Erai pe altă lume la prima oră.

— Aham, i-am spus, înșfăcând prăjitura cu fulgi de ovăz din mâinile lui Ansei. N-am dormit prea bine, dar acum sunt OK.

În momentul în care Ren s-a apropiat de masa noastră, am început să cotrobăi nervoasă după sendviș prin pungă, încercând să-mi aduc aminte cum era să ai poftă de mâncare. De abia mușcasem din sendvișul cu friptură de vită, când am auzit o voce cunoscută.

— Salutare.

Mi se părea că Shay e fix în spatele meu.

— Aș putea să stau cu voi?

Îmbucătura de sendviș mi-a rămas în gât. Am început să tușesc, iar ochii mi s-au umezit. Ansei m-a lovit pe spate până când mi-am recăpătat suflul.

Mi-am dres glasul și m-am întors spre Shay. *Nu, Shay. Nu face asta. Nu înțelegi ce înseamnă așa ceva.*

— Te simți bine? a întrebat el.

Deși tonul lui era serios, avea o privire veselă.

— Vrei să stai cu noi?

Pe măsură ce pronunțam acele cuvinte, deveneam din ce în ce mai neîncrezătoare. Habar n-aveam ce voia să facă.

— Da, dacă nu vă deranjează.

La masă se lăsase tăcerea. Toți tinerii lupi se uitau fără să scoată o vorbă la băiatul muritor care era fie suficient de curajos, fie suficient de nebun încât să le invadeze spațiul vital. Am aruncat o privire în celălalt capăt al cantinei, către masa *Păzitorilor.* Era clar. Până și Logan își ridicase ochelarii de soare de pe nas ca să privească mai atent scena. Avea o expresie lenevșă, dar oarecum interesată pe chip.

— Sigur că nu.

Am clipit de uimire când am băgat de seamă cu câtă rapiditate se poziționase Ren lângă Shay.

— Toți așteptam cu nerăbdare să te cunoaștem mai bine, Shay. Te rog, stai cu noi.

Pe bune?

Ren s-a cufundat în scaunul de lângă mine și a tras punga mea cu sendvișuri în dreptul lui. Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii.

— Calla, poți, te rog, să-i dai scaunul tău lui Shay ca să stea cu noi?

Shay s-a încruntat.

— Pot să-mi trag un scaun de la altă masă.

— Nu-i nevoie, a spus Ren. Vocea lui era rece ca gheața și nu-și lua ochii de la mine.

Nu știam exact ce voia să facă, dar nu îndrăzneam să-l supăr cu ceva, mai ales acum că era vorba de Shay. Dacă trebuia să iau prânzul în picioare, atunci fie. Mi-am împins scaunul spre Shay.

Am simțit cum mă cuprinde cu brațul pe după talie. Când am întors capul, am văzut o sticlire întunecată în ochii lui Ren, în timp ce mă trăgea spre el de parcă s-ar fi lăudat cu un premiu.

— Deci, ce mâncăm la prânz? a întrebat Ren, trăgându-mă la el în brațe.

— Pot să mai aduc un scaun, a spus Shay, iar eu i-am simțit furia reținută.

În ochii negri ca tăciunele ai lui Ren strălucea dorința de a lansa o provocare, iar eu eram hotărâtă să o accept.

— Nu, am spus eu, străduindu-mă să-mi mențin calmul. E în regulă.

— Nu pare prea... confortabil.

M-am întors și l-am văzut pe Shay încleștându-și maxilarele în timp ce-l privea pe Ren cum își încolăcește brațele în jurul taliei mele.

— Oh, dar mie mi se pare extrem de confortabil, s-a alintat Ren.

M-am înroșit la față când m-a atins ușor cu buzele pe gât.

— Ție nu, Lily?

Shay a tresărit la auzul poreclei pe care o folosea Ren. M-am abținut din răsputeri să nu-l plesnesc pe masculul alfa peste față. Era, pur și simplu, crud.

— E în regulă.

Am străfulgerat-o cu privirea pe Bryn, care clipea des din gene spre mine. Ansei avea un zâmbet prostesc întipărit pe chip.

— Ooo, ia te uită. Ăsta e cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată, a spus Mason, sprijinindu-și bărbia în palme. Ce ați făcut voi doi în absența noastră? Să vă fie rușine.

Dax s-a uitat la noi și a mârâit aprobator. Fey i-a făcut cu ochiul și și-a trecut limba peste buze. Nev și-a ridicat privirea din caietul în care scria, a ridicat din sprânceană, după care s-a întors la ale lui.

Bryn și Ansei se strâmbau la mine. Până și Sabine chicotea. Cosette i-a aruncat o privire, după care s-a foit în scaun, fără să reușească să zâmbească. M-am dat bătută și m-am sprijinit de Ren, care m-a strâns și mai tare la piept, făcându-mă să mă gândesc la felul în care își cobora mâinile pe talia mea și la felul în care atingerea lui îmi punea pe jar anumite părți ale corpului pe care până de curând nici nu le băgasem de seamă. Apoi am văzut expresia de durere întipărită pe chipul lui Shay.

— Taci din gură, Mason.

Am înșfăcat portocala din pungă și am aruncat-o spre el. A râs și a prins-o din zbor.

— Nu ne băga în seamă, Shay, a rânjit Mason. Suntem doar o haită de animale sălbatice.

— La propriu, a pus Dax, întinzând brațele.

Întreaga haită a început să chicotească, ușor agitată, însă Shay i-a zâmbit lui Mason.

— Am observat, dar unii dintre voi sunt mai manierați decât alții.

S-a uitat dușmănos la Ren, care i-a întors privirea. Dax a încetat să mai zâmbească, iar Fey și-a arătat colții. I-am aruncat o privire amenințătoare când i-am văzut caninii ascuțiți. M-a privit aspru cu ochii ei verzi, pătrunzători și și-a acoperit dinții cu buzele.

— Ei bine, o să fie interesant, a spus Mason, scoțând ceva argintiu din buzunar și aruncându-i obiectul lui Shay.

Când a deschis palma, s-a văzut o bomboană în formă de inimioară.

Mason i-a făcut cu ochiul.

— Bine ai venit la masa noastră, frate. Sper să supraviețuiești.

— Cred că o să mă descurc.

Shay a răsucit ciocolata înfășurată în staniol între degete.

— Mersi. Nimic nu se compară cu iubirea.

Mi-a zâmbit și mi-a aruncat o privire lungă, iar eu am simțit că mi se înmoaie picioarele.

— Ai dreptate, a râs Mason, cufundându-se în scaun. Iar acum, dacă tot ne cunoaștem...

L-a prins pe Nev de mână, oprindu-l din scris.

— Haide.

— Unde? a întrebat Nev, nemulțumit că fusese întrerupt.

— Poezia, a rânjit Mason.

— În nici un caz, a spus Nev, dând să se ridice.

— Haide, a insistat Mason. E tare.

— Ai scris o poezie? a întrebat Shay, uitându-se la Nev.

— E o prostie, a spus Nev, smucindu-se din mâna lui Mason.

— Nev e poet, a spus Mason, smulgând caietul din mâinile lui Nev și fentându-l, în timp ce băiatul încerca să-și recupereze notițele. Asta e colecția lui de poezii. S-o citim?

Nev și-a îndreptat creionul spre Mason de parcă ar fi fost un cuțit.

— Dacă o arăți cuiva, te omor.

— Dacă spui poezia, ți-l dau înapoi, a zis Mason, așezându-se cu fundul pe caiet. Știu c-o știi pe de rost.

— Habar n-am de ce mă port frumos cu tine, a murmurat Nev.

— Farmecul meu irezistibil, a răspuns Mason.

— Irezistibil pe naiba.

— Și mie mi-ar plăcea s-o aud, a spus Ren, mângâindu-mă pe coapsă.

Mirosul lui mă liniștea și mă încălzea, dar atingerea mă făcea să mă înfior. *Te rog, te rog, Shay, uită-te în altă parte.*

Nev și-a azvârlit creionul pe masă.

— Fie... sună așa...

Ren și Cal sunt pasionali
Pentru că tinerii din Vail sunt banali
Bine și Cos n-au prea slăbit
Dax și Fey nici c-au pălit iar Ansei și Bryn sunt cam murdari

Bryn s-a înecat cu cola. Mason și Ansei au izbucnit în aplauze. Eu eram prea uimită pentru a reacționa.

Asta face Nev cel tăcut în timpul lui liber?

— „Bine?” s-a burzuluit Sabine, în timp ce Cosette ștergea sucul care se scursese pe masă. De când sunt eu Bine? Iar lui Cosette nu-i spunem niciodată Cos.

— Încercam să păstrez ritmul, a spus Nev. Scuze, v-am zis că nu e prea bună.

— Și de ce nu spui nimic de tine și de Mason? a întrebat Ansei.

— Ah, are alta despre noi doi, a spus Mason, ridicând din sprâncene.

Nev i-a dat un brânci, iar Mason s-a prăbușit pe podea râzând.

— E foarte mișto, a rânjit Shay. Poți s-o mai spui o dată, iar eu o să încerc să asociez numele cu fețele. Mi-ar prinde bine dacă ați ridica mâna când Nev vă rostește numele.

Nev s-a uitat la Ren, care a încuviințat din cap.

Cu o voce mai sigură ca prima dată, Nev a recitat din nou poezia. Fiecare dintre membrii haitei a ridicat mâna în momentul în care și-a auzit urnele, cu excepția lui Sabine, care

a pufnit disprețuitor, și a lui Fey și Dax care i-au arătat lui Shay degetul mijlociu când le-a venit rândul.

— Mersi.

Shay și-a apropiat scaunul de cel al lui Bryn, știind acum unde stăteau posibilii lui aliați. Bryn i-a zâmbit. Ansei i-a întins niște cartofi prăjiți.

Shay i-a zâmbit la rândul său lui Bryn și a luat un cartof.

— Calla mi-a povestit o grămadă despre tine, a spus el, ronțăind de zor.

— Da? a spus Bryn, aruncându-mi o privire panicată.

Am clătinat ușor din cap, iar ea s-a relaxat.

— Asta pentru că suntem super-tari, a intervenit Ansei, ridicând două degete în sus.

— Foarte frumos, frățioare, am murmurat. Foarte tare.

S-a înroșit, iar Bryn l-a pupat pe obraz.

— N-o băga în seamă. Chiar suntem tari. Deci, care e povestea ta, Shay?

— Nu-s prea multe de spus.

S-a uitat la mine și mi-a făcut cu ochiul. Eu l-am străfulgerat cu privirea.

Dacă îmi mai faci cu ochiul, îți smulg genele.

— Sunt în ultimul an, a spus el. Locuiesc cu unchiul meu la conacul Rowan.

Toți au icnit de spaimă. Nu-mi venea în minte decât imaginea unor holuri goale, acoperite de pânze de păianjen. Aproape că am căzut din brațele lui Ren, dar el m-a prins de talie, chicotind. Mi-am mușcat buza și l-am privit pe Shay. Niciodată nu mă gândisem unde anume locuiește în Vail, dar acum nu-mi venea să cred ce aud.

Trebuie să fie o greșeală. Asta e o instituție, nu o casă de locuit.

— Conacul Rowan? a repetat Ansei. Am crezut că ăsta e un soi de muzeu. Chiar locuiești acolo?

— Da. E al unchiului meu, dar nu vine prea des pe acolo. Călătorește foarte mult cu afaceri. În general sunt numai eu pe acasă, a spus el. Când e plecat, am impresia că se mai organizează tururi. Sunteți bine-veniți s-o vizitați, dacă vreți.

Shay i-a zâmbit larg lui Ansei, care a pălit.

— Foarte drăguț din partea ta, Shay, am spus. Dar sunt sigură că unchiul tău n-ar vrea să audă că o haită gălăgioasă a cotrobăit prin antichitățile alea valoroase.

Nu l-aș fi lăsat niciodată pe fratele meu să treacă pragul acelei case. De fapt, nu aș fi dorit nimănui așa ceva.

— Cum vreți, a spus el, reluându-și masa de prânz, care, din câte vedeam eu, era formată din patru batoane de cereale și un Sprite.

— Dar cum e să locuiești acolo? a întrebat Bryn, așezându-și bărbia pe umărul lui Ansei.

Am zâmbit când am văzut că ochii fratelui meu încep brusc să strălucească simțind-o aproape.

Shay și-a desfăcut sticla de Sprite cu un fâsâit.

— Nu pot să mă plâng că n-am loc. Conacul e imens și foarte opulent. Dar e destul de înspăimântător, sincer să fiu. Bosque, unchiul meu, e plecat în cea mai mare parte a timpului cu afaceri. Așa că de multe ori rămân singur. De două ori pe săptămână mai vin niște oameni să facă curat. Casa are sute de camere.

M-am foit neliniștită în poala lui Ren, gândindu-mă cu groază că Shay stătea singur în acea casă imensă.

Shay și-a coborât vocea de parcă ar fi spus o poveste cu fantome.

— E genul acela de loc în care ai impresia că ești urmărit de umbre.

— Umbre? a întrebat Ansei.

Am clătinat din cap spre Ansei, dar eu știam că se temea de același lucru ca și mine.

Strigoi. Acel gând întunecat îmi dădea fiori pe șira spinării.

Ren s-a întors spre mine.

— Te simți bine?

M-am uitat la el și am simțit că-mi pierd răsuflarea. Chipurile noastre erau la câțiva centimetri distanță unul de celălalt. Puteam să văd fiecare sticlire argintie din ochii lui asemenea unor galaxii ce se roteau ametitor peste adâncimi întunecate. Am simțit cum mă pierd în bezna catifelată a irișilor lui.

— Calla, tremuri. Te simți bine?

Tonul său îngrijorat m-a adus cu picioarele pe pământ.

— Tocmai mi-am amintit că n-am terminat tot ce aveam de citit pentru „Marile idei ale omenirii”, am spus eu, sărind deodată din poala lui. Trebuie să plec.

Fără să mai arunc vreo privire înapoi, am luat-o la fugă spre dulapuri și m-am adăpostit în cea mai apropiată toaletă. Nu știam exact de ce îmi bătea inima atât de repede și nici de ce nu mai aveam suflare. Tot ce știam era că nu mai puteam suporta să stau nici măcar o clipă la masă, făcând echilibristică pe sârmă, între Ren și Shay.

Am verificat toaletele ca să văd dacă eram singură. Erau goale. M-am dus la chiuvetă, am dat drumul la robinetul de apă rece și m-am aplecat să mă spăl pe față.

Ușa de la baie s-a deschis ușor, cu un scârțâit.

Măcar am avut două secunde de intimitate.

— Calla.

O mână puternică m-a apucat de umăr.

— Ieși de aici! am țipat și i-am dat un brânci lui Ren. Asta-i toaleta fetelor.

El a rânjit.

— Dacă intră careva, îi spunem că m-am rătăcit.

M-am uitat urât la el, încercând să-mi șterg fața cu podul palmei.

— Ești palidă. Ce-ai pățit?

Picăturile de apă de pe bărbie mi se prelingeau pe gât.

— Nimic. Am de terminat niște teme care mi-au rămas de aseară, am spus eu, îndreptându-mă spre uscătorul de mâini.

— Aha, iar tu nu uiți niciodată să-ți faci temele, a spus el, mârâind încet.

M-a prins.

— De ce mă urmărești? Îl priveam prin oglindă, în timp ce-mi aranjam bluza. Ți-am spus că mă simt bine.

Îmi zâmbea amuzat.

— Mi-ai spus că nu vrei să te las în pace.

Am aruncat șervețelul mototolit în coșul de gunoi.

— Și că tot veni vorba. Te-ai distrat bine astăzi?

A pufnit atât de tare în râs încât am avut impresia că se cutremură zidurile toaletei.

— Te referi la faptul că te-am ținut în brațe sau la mutra ăluia?

— Știe despre noi, Ren, i-am spus, sprijinindu-mă de chiuvetă. N-are rost să mai răsucești cuțitul în rană.

— Cred că pot să-mi dau seama și singur cât respect arată pentru relația noastră. Ai băgat de seamă cum se uită la tine?

— Nu fi absurd, m-am răstit eu, roșie în obraji.

— Sunt foarte serios, a spus el în șoaptă. Nu se teme de noi așa cum fac restul muritorilor. O să-l tolerez pentru că astea sunt ordinele *Păzitorilor,* dar să știi că îmi pune răbdarea la încercare când vine vorba de tine.

— Ești gelos, am spus, înghiontindu-l în piept.

În loc să-mi răspundă, și-a așezat mâinile peste ale mele, lipindu-le de marginea chiuvetei.

Mi-am arătat colții.

— Când ți-am spus că nu vreau să mă lași în pace, n-am vrut să zic să mă hărțuiești tot timpul. Iar acum aș vrea să rămân singură. Toaleta asta nu e chiar cel mai romantic loc.

A clătinat din cap.

— Trei lucruri am să-ți spun.

— Ce? am întrebat, încruntându-mă.

— Unu: ce te supără, de fapt?

Furia mi-a dispărut ca prin minune când am văzut expresia de îngrijorare din ochii lui.

— Strigoii. Ce a spus Shay... că are impresia că e urmărit de umbre. Mă tem că prin casă ar putea bântui strigoi care stau cu ochii pe el când Bosque e plecat. Nu știe nimic despre ei, am spus eu, înfiorându-mă. E periculos.

— Ești îngrijorată în privința lui, a spus Ren, iar în ochii lui s-au succedat cu rapiditate atâtea expresii încât n-am reușit să-mi dau seama ce simțea.

— Vorbim despre strigoi. Bineînțeles că sunt îngrijorată. Știi doar ce ar putea să-i facă.

N-avea nici un sens să mint în legătură cu instinctul meu de a-l proteja pe Shay. Nu puteam să ascund ce simțeam. Din fericire, din moment ce acesta era și ordinul lui Logan, nici nu trebuia să mă ascund. Cel puțin, nu pentru moment.

Ren și-a încleștat maxilarele și nu a mai spus nimic. Apoi, ca și cum ar fi luat o decizie, expresia confuză de pe chipul lui a pierit.

— Dacă ar fi adevărat, atunci ar fi periculos. Dar deocamdată nu știm nimic exact. În plus, *Păzitorii* vor ca Shay să fie în

siguranță. Nu cred că ar fi dispuși să-i pună dinadins viața în primejdie. Un strigoi neținut în frâu ar ataca orice om. Eu nu mi-aș face probleme. E cam ciudat puștiul. Probabil că și-a imaginat umbrele alea.

— Sper, am spus eu, și am aruncat o privire spre ușă, îngrijorată că cineva ne-ar fi putut surprinde acolo. Trei lucruri ai spus?

— Da. Doi: ai vrea să mergem la vânătoare după ore? a întrebat el, apropiindu-se de mine și zâmbindu-mi din colțul buzelor.

— La vânătoare?

— Pe versantul nostru sunt niște cerbi care se înmulțesc un pic prea repede.

Am tresărit de plăcere la auzul acelei invitații, dar am clătinat din cap.

— Sună minunat, dar n-am cum.

— De ce nu? a întrebat el, dezamăgit.

Mi-am mușcat buza și am decis să fiu sinceră. Cât puteam.

— Știi că Logan m-a rugat să petrec mai mult timp cu Shay...

N-a spus nimic, dar am auzit un mârâit surd, amenințător și gutural.

— Îl ajut în fiecare după-amiază la teme.

Mârâitul s-a transformat într-un strigăt ascuțit și crâncen.

— În fiecare după-amiază?

— Ordinele trebuie respectate, m-am plâns eu.

— Da.

La auzul tonului resemnat al vocii lui, am dat înapoi.

— Și trei? am întrebat eu, sperând să trecem peste acel subiect deranjant.

— Trei.

M-a mângâiat pe față cu o mână, în timp ce pe cealaltă mi-o strecura pe după umeri. Și-a lipit corpul de al meu, iar inima a început să-mi bată cu putere. Am profitat că aveam o mână liberă și i-am dat un brânci.

— Nu prea cred, Lily, a spus el. Dacă vrei să scapi de mine, trebuie să faci mai mult de atât.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă smulg din brațele lui, dar el m-a imobilizat, uitându-se la mine cum mă zbăteam. Rânjea în timp ce mă așeza deasupra chiuvetei.

— Ce faci? am întrebat, începând să mă panichez. Dacă intră cineva?

— Dacă intră, o să se întoarcă cu spatele și o să plece, a murmurat el, sărutându-mă pe ureche. Nimeni nu se pune cu mine.

Își lipise șoldurile de genunchii mei, depărtându-mi coapsele și ridicându-mi fusta. L-am prins de tricou și m-am agățat de el ca să nu cad în chiuvetă. Își lipise trupul de al meu și mi-am pierdut răsuflarea când l-am simțit atât de aproape de mine. Un val de căldură mi-a cuprins pieptul, sexul și am simțit că mă sufoc.

— Nu putem..., am spus, dar el și-a lipit buzele de ale mele.

Sărutul mă amețea și mai tare. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui.

— Ai spus că nu vrei să fii lăsată în pace, mi-a zis, sărutându-mă pe obraji. Mă conformez.

— Nu cumva încâlci regulile? am întrebat, deși de-abia dacă mai puteam să vorbesc. Cum rămâne cu uniunea?

— Prefer să te am când vreau eu, a spus, strecurându-și mâna între coapsele mele.

Am simțit cum mă lasă puterile.

— Nu pot să respir.

— Asta înseamnă că-ți place, a spus el și m-a sărutat din nou.

Am văzut cu coada ochiului o umbră.

— Ren, așteaptă. Cred că...

Ușa s-a dat de perete.

— Oh, Doamne, a spus asistenta Flynn, fără să pară câtuși de puțin impresionată. Vă întrerup?

Ren a înjurat în barbă. Iată o persoană cu care el nu se putea pune.

— Scuzele mele, domnișoară Flynn. Tocmai plecam.

M-am înroșit când a început să-mi încheie nasturii cămășii. Nici nu-mi dădusem seama că aveam bluza desfăcută.

— Îmi pare bine că am vorbit, Lily. Ne vedem la ore.

S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe frunte, după care i-a zâmbit triumfător domnișoarei Flynn, în timp ce ieșea din baie.

Am închis ochii și mi-am lăsat corpul să alunece de pe chiuvetă. Nu știu cum, dar am reușit să-mi susțin greutatea. Eram sigură că aveam să mă prăvălesc pe podea. Pe undeva, într-un loc ascuns al minții mele, încă mai simțeam îmbrățișarea

lui Ren, dar apoi, imaginea aceea începătoșată pierea și lăsa loc liber chipului zâmbitor al lui Shay. Nu pot să trăiesc așa.

Am revenit cu picioarele pe pământ la auzul unui râset cristalin, melodios. Asistenta Flynn se apropia de mine, în timp ce ușa din spatele ei se lovea de perete.

— Sărăcuța de tine. Așteptarea asta trebuie să fie tare grea pentru tine. Am auzit că Renier este un amant incredibil. Toți *Păzitorii* vorbesc despre el...

Zâmbetul de pe buzele ei roșii și lucioase era batjocoritor și crud.

— Dar regulile sunt reguli. Ren e un mascul alfa, deci... nerăbdarea lui poate fi trecută cu vedere. A ta însă e o dezamăgire.

M-am prins cu mâinile de chiuvetă, simțind un gol în stomac.

— Ai grijă, micuțo. Sau o să-i spun lui Logan că uniunea voastră progresează un pic prea repede. Ai face bine să-l mulțumești pe șeful tău. Iar picioarele astea minunate ale tale nu trebuie să se desfacă până de *Samhain,* a spus ea, mângâindu-mă pe obraz, cu degetele ei subțiri și albe ca creta. O să trec cu vederea de data asta, dar fără alte abateri.

Și-a înfipt unghiile în pielea mea, suficient de tare încât să mă facă să icnesc de spaimă, fără să mă zgârie însă. Imitând gestul lui Ren, s-a apropiat de mine și și-a lipit buzele de fruntea mea.

Râsul Lanei Flynn se transforma într-un cotcodăcit, pe măsură ce se îndepărta. Am urmărit-o cu privirea. Când s-a întors cu spatele la mine, cocoașa parcă îi tresărea.

• Capitolul 18 •

Shay a trântit pe masă cartea împrumutată de la bibliotecă, împingând-o cât colo. Volumul a aterizat pe cealaltă parte a mesei, după care a picat pe jos cu un pocnet surd. Era a cincea carte care sfârșea astfel de când mă așezasem lângă el, la ora patru după-amiaza.

— Vrei să te cerți cu mine sau vrei doar să vezi câte cărți poți să rupi înainte să ne dea afară din bibliotecă?

Mi-a răspuns lovind furios în tastatura laptopului.

— Haide, Shay. Încetează.

S-a cufundat în scaun.

— Chiar n-ai nimic împotrivă să fii tratată așa?

— Și cum sunt tratată, mă rog?

— Ca un obiect, a spus el, iar venele de pe gât îi zvâcneau puternic.

— Nu-i deloc așa.

M-am ridicat în picioare și am început să adun cărțile de pe jos.

— Pur și simplu nu înțelegi felul în care interacționăm noi. Suntem amândoi alfa și ne provocăm unul pe celălalt în permanență.

— Bineînțeles, a spus el.

Mi-am așezat mâna pe cartea cea mai apropiată de el, ca să n-o mai poată arunca peste masă.

— Și tu cum îl provoci pe el?

— Asta nu-i treaba ta, am spus, luând cartea de lângă el. În plus, nici nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat dacă nu l-ai fi provocat tu, insistând să te așezi la masa noastră. Tu i-ai invadat teritoriul, iar Ren a răspuns cum a crezut de cuviință. Ce-a fost în mintea ta când ai făcut asta?

— Vezi, tocmai ai recunoscut, a spus el. Te-ai referit la tine ca fiind un „teritoriu”.

— E un fel de a spune, Shay. Iar tu n-ar trebui să faci pe victima. Ai și tu partea ta de vină. L-ai provocat pe Ren din cauza mea, știi foarte bine.

A pufnit disprețuitor, concentrându-se asupra calculatorului.

— Uite ce e, am spus, sprijinindu-mi capul în palme. Ți-am explicat cum stau lucrurile și n-ai cum să le schimbi.

— Aici te înșeli, s-a răstit el. Din două motive. În primul rând: nu știu cum stau, de fapt, lucrurile, știu doar cum îmi spui tu că trebuie să fie pentru că astea sunt ordinele *Păzitorilor.* Habar n-am ce simți tu, de fapt, în legătură cu căsătoria asta a ta aranjată, pentru că tu nu-mi spui nimic.

Îmi venea să azvârl din nou cărțile pe jos.

— Și în al doilea rând: cred că situația se poate schimba.

Expresia hotărâtă din ochii lui mă îngrozea.

— Te înșeli și trebuie să încetezi. Întâi săruturile, acum faza de la cantină. Nu știi cât de periculos e ce faci. Ren e și așa gelos...

— Tu m-ai rugat să te sărut prima dată și cu siguranță nu ți-a displăcut nici a doua oară, a spus el, dându-se pe spate în scaun. Are și motive de gelozie.

Am luat o carte și m-am așezat.

— Asta nu e bine. El este un alfa. Iar tu te porți ca un intrus, ca un lup singuratic. Dacă Ren o să aibă impresia că te amesteci în treburile haitei, primul lui instinct va fi să te ucidă.

A schițat un zâmbet trufaș.

— Aș vrea să-l văd că încearcă.

M-am năpustit imediat asupra lui, înfigându-mi unghiile în umerii lui.

— Ai luat-o razna de tot? Ren este *Gardian,* n-ai putea niciodată să-l înfrângi.

— Dacă am luat-o razna? a murmurat el. Da, câteodată cred că da.

M-a atins ușor pe obraji. Și-a plimbat degetele pe chipul și pe buzele mele.

— N-am simțit niciodată așa ceva pentru nimeni.

Nici eu. Am întredeschis ușor buzele când m-a atins. *Nici nu știam că pot simți așa ceva.*

Când mă atingea Ren, aveam impresia că mă încearcă o mie de senzații frenetice, că trupul meu se lăsa purtat de un vânt sălbatic asupra căruia nu aveam nici un control. Atingerea lui Shay era blândă, diferită și, într-un fel, mă făcea să tânjesc după ea. Felul în care îmi atingea buzele aprindea în mine o flacără care ardea mocnit, mă încălzea, iar căldura emanată de ea se răspândea în tot corpul meu, de la obraji, spre gât, cuprinzându-

mi într-un final fiecare părticică de piele într-un foc atât de mistuitor încât aveam impresia că nimic nu avea să-l stingă vreodată. Știam că dacă aș mai fi stat încă o clipă lângă el, l-aș fi lăsat să mă mai sărute o dată. Sau l-aș fi sărutat chiar eu. M-am așezat repede la loc, mi-am strâns genunchii la piept și am sperat că nu avea să bage de seamă că tremuram.

— Te-am rugat să nu mai faci asta, i-am spus. Nu vreau să fiu îngropată de vie și nici tu nu cred că arzi de nerăbdare să fii biciuit în public.

A dat să protesteze, dar apoi a ridicat din umeri.

— Bine. Dar dacă poți să-mi tolerezi câtuși de puțin prezența, vreau să-ți spun că aș mai sta cu voi la prânz. De fapt, chiar m-am distrat după ce ați plecat tu și Ren. Îmi plac prietenii tăi, haita ta, Ansei și Bryn sunt foarte tari. Iar Mason... sincer n-am mai cunoscut pe nimeni ca el. E fantastic.

Am încuviințat din cap fără să spun nimic.

— Neville nu vorbește prea mult, dar când deschide gura, spune de fiecare dată ceva interesant. Tipul mai solid, Dax, și fetele alea rele, Sabine și Fey, sunt un pic înspăimântători, dar interesanți, a spus el, chicotind.

— Dax este beta în haita lui Ren, la fel cum Bryn este în a mea, am spus. Dax, Sabine și Fey reacționează la fel ca și Ren când te văd. Nu te temi să-l provoci pe liderul lor. Asta îi face defensivi din start. Ca să nu mai vorbim că nimeni n-a mai pomenit un asemenea comportament la un muritor. Haita te crede nebun.

Să nu te miri dacă o să înceapă să pună pariuri cât o să dureze până când Ren o să-ți sară la gât.

— Păi, nu prea mă încadrez în profilul uman în ultima vreme, a spus el. Nu că m-aș fi încadrat vreodată.

S-a uitat în altă direcție.

— Și ăsta e adevăratul motiv pentru care am vrut să iau prânzul cu voi.

Mi s-a strâns inima când m-am gândit ce viață singuratică ducea Shay, acum probabil mai mult ca niciodată.

— Poți sta cu noi. Oricum, haita trebuie să aibă grijă de tine. Dar fii atent. Dacă nu-l provoci pe Ren, n-o să-ți facă nimic, cum nici astăzi n-ar fi făcut.

— Știi, vorbești tot timpul despre cât de puternici sunteți voi, *Gardienii,* a spus Shay. Nu înțeleg atunci, de ce nu ripostați?

— Să ripostăm? am zis eu și m-am încruntat la el. împotriva cui?

— A *Păzitorilor.* Nu știu ce ți-a stârnit interesul pentru cartea asta, dar la început ai spus că primești ordine pe care n-ai vrea să le respecți. De ce accepți să-ți dea cineva ordine?

— Asta e datoria noastră. Sarcinile noastre sunt sacre, am spus și m-am așezat turcește pe scaun. Și primim recompense. *Păzitorii* ne oferă tot confortul pe care ni-l dorim. Case, mașini, bani, educație. Trebuie doar să cerem și primim...

— Doar libertatea n-o primiți, a murmurat Shay.

I-am aruncat o privire furioasă.

— Și ce s-ar întâmpla dacă ai refuza să îndeplinești un ordin?

— Asta nu se întâmplă niciodată, i-am răspuns. După cum ți-am spus, sarcinile noastre sunt sacre. De ce le-am refuza?

— Teoretic? a spus el, străfulgerându-mă cu privirea. Din câte mi se pare mie, voi sunteți mai puternici decât *Păzitorii.*

— Din punct de vedere fizic, da.

Glasul mi-a pierit și fiori reci m-au trecut pe șira spinării.

— Shay, la un moment dat, ai spus că te urmăresc niște umbre în conacul Rowan. Vorbeai la propriu?

— Cum ar putea o umbră să mă urmărească la propriu? Adică alta decât a mea...

Mi-a făcut semn să-i dau un text istoric din Evul Mediu, iar eu i l-am înmânat.

— Ai văzut umbre, forme întunecate care nu au nici o legătură cu lucrurile din casă mișcându-se pe lângă tine sau deasupra ta? am întrebat eu, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Nu. E pur și simplu o casă foarte veche și înfricoșătoare, a spus el, deschizând cartea. De ce mă întrebi asta?

— Nu putem să luptăm împotriva *Păzitorilor* pentru că ei au o armă în plus.

— Poftim? a făcut el, ridicând brusc privirea.

— *Păzitorii* mai au și alți aliați pe lângă *Gardieni.* Noi suntem soldații lor și protejăm locurile sacre. Însă vrăjitorii au și gărzi de corp, strigoii.

— Strigoi?

Am văzut spaima din ochii lui și am încuviințat din cap.

— Cei din umbră. Ei nu fac parte din această lume. *Păzitorii* îi pot convoca ori de câte ori doresc. Nimic în lume nu se poate opune unui strigoi, iar ei pot fi controlați numai de *Gardieni.*

Dacă, teoretic, un *Gardian* ar încălca un ordin... Vocea mea a început să-mi tremure. Sau dacă *Păzitorii* ar ști că eu sunt aici cu tine și această carte, un strigoi ar fi trimis să rezolve problema.

— Înțeleg, a spus el încet. Și tu crezi că în casa unchiului meu ar putea fi strigoi?

— M-am gândit că poate Bosque le-a cerut să te păzească în absența lui. Dar ar fi prea riscant. Dacă nu este nici un *Păzitor* prin preajmă, strigoii pot ataca. Sunt imprevizibili. Iar tu ai fi în pericol. Eram doar îngrijorată, am spus, trosnindu-mi degetele.

— Bine, a spus el, scuturându-și umerii de parcă ar fi încercat să îndepărteze niște gânduri neplăcute. Dacă tot îți riști viața, mai bine să ne asigurăm că merită. Hai înapoi la treabă.

I-am zâmbit recunoscătoare.

— Așa să facem.

— Cred că am dat peste ceva interesant, a spus el, trăgând cartea *Păzitorilor* spre el și răsfoind primele pagini.

M-am aplecat deasupra cărții, după care m-am ridicat brusc în picioare, îndreptându-mă de spate. Am aruncat o privire spre rafturile înalte, încărcate de cărți, din jurul nostru.

— Ce se întâmplă? a întrebat Shay.

Am așteptat și am ascultat. Nu am auzit nimic.

— Mi s-a părut că aud ceva în spatele rafturilor. Nu contează. Ce ai descoperit?

— Așa. Din ce ți s-a spus ție, când a început Războiul Vrăjitorilor?

— Înainte ca oamenii să înceapă să scrie istoria. După cum ți-am spus, *Păzitorii* sunt atât pământeni, cât și divini. Și mult mai bătrâni decât lumea pe care o știm noi astăzi.

— Cartea se pare că susține altceva, a spus el, indicându-mi unul dintre pasaje.

— Poftim?

— Potrivit cărții ăsteia, prima bătălie din Războiul Vrăjitoarelor a avut loc la sfârșitul Evului Mediu, pe la 1400.

— Imposibil.

— Vrei să-ți citesc?

Am încuviințat din cap.

Shay și-a trecut mâna peste pagina la care era deschisă cartea.

— *1400 d.Hr.*: *Odată cu Ascensiunea Vestitorului și însuflețirea puterii noastre, au început și Marea Schismă, și procesele împotriva poporului nostru.* Îți sună cunoscut? a întrebat Shay, făcând o pauză.

— Deloc.

— Păcat, a spus el, închizând cartea. Speram să-ți spună ceva Ascensiunea Vestitorului. Sună interesant.

— Habar n-am ce e un vestitor și nici ce ar putea fi însuflețirea puterii.

— Cred că înseamnă că *Păzitorii* și-au dobândit puterile magice la 1400.

— Asta n-are nici un sens, am spus, aruncând o privire peste notițele lui. *Păzitorii* nu au dobândit puteri magice, le-au avut dintotdeauna.

— Doar dacă..., a spus el, dându-și scaunul un pic mai în spate.

— Doar dacă ce? am întrebat, privindu-l cu atenție.

— Doar dacă povestea pe care o știi tu nu e cumva o minciună.

— Dar de ce ar minți în legătură cu originile lor?

Părea ușurat că nu-l plesnisem.

— Nu știu. Tu să-mi spui.

— Habar n-am. Nu știu nimic mai mult decât ceea ce ți-am povestit... Nici unul dintre noi nu știe.

— Atunci, presupun că n-avem ce să înțelegem din asta, a spus el, cu un oftat.

Le-am simțit mirosul înainte să văd umbra cu coada ochiului.

— Calla! a strigat Shay, dar eu auzisem zbârnâitul arbaletei și mă ascunsesem deja în spatele scaunului. Săgeata s-a proptit în cotorul unei cărți de pe un raft care cu numai o clipă înainte se afla la același nivel cu pieptul meu. M-am azvârlit la podea, rostogolindu-mă exact în momentul în care l-am văzut pe *Căutător* țintind din nou.

— Nu! a țipat Shay, sărind pe masă și năpustindu-se asupra străinului. *Căutătorul* a gemut în momentul în care Shay s-a izbit de el și au început să se rostogolească încrâncenați pe podea.

— Shay, nu! Ieși de aici! am spus și m-am preschimbat pe loc în lup, încordându-mi toți mușchii.

— Vino aici, lupoaico!

M-am întors și am văzut un alt *Căutător* ivindu-se din spatele raftului, cu o sabie în fiecare mână. Lamele străluceau în timp ce el le rotea frenetic prin aer.

I-am aruncat o privire lui Shay, care era încă prins în luptă, după care mi-am concentrat atenția asupra noului meu adversar. Ambii *Căutători* erau tineri, nu aveau mai mult de douăzeci și cinci de ani, și păreau să fi venit singuri. Chiar și așa arătau fioros: aveau niște fețe aspre, bărbi nerase, părul vâlvoi și o privire disperată și febrilă în ochi. M-am lipit de rafturile cu cărți, mârâind.

Shay se lupta înverșunat cu celălalt *Căutător.* Se rostogoleau pe podea, fiecare încercând să obțină un avantaj. *Căutătorul* bâiguia niște cuvinte de neînțeles, scrâșnind din dinți în timp ce încerca să-l doboare pe Shay. Însă nu era înarmat.

— Haide, copile, șuiera el. Liniștește-te. Nu vreau să-ți fac rău. Lasă-mă să-ți explic. Connor, treci aici și ajută-mă!

Shay i-a răspuns *Căutătorului* cu un pumn în maxilar. A urmat un al doilea pumn în plină figură.

— Vorbesc serios, copile, a spus străinul, scuipând sânge, în timp ce vocea i se îngroșase brusc și devenise mai nazală. Probabil că Shay îi spărsese nasul. Suntem aici ca să te ajutăm.

— Termină, Ethan, n-avem timp să stăm la vorbe. Ripostează! Dă-i una în cap, doar n-o să moară.

Connor s-a uitat preț de o clipă în altă parte, iar eu am profitat de moment și am sărit pe lângă el, alunecând pe podea și evitând lamele ascuțite.

Connor a înjurat, s-a întors spre mine, dar eu fugeam deja către Shay. Ethan a ridicat brațul în apărare, așa încât colții mi s-au înfipt în bicepsul, și nu în gâtul lui. A țipat, încercând să-și smulgă brațul din încleștarea dinților mei, dar atunci mi-am înfipt colții și mai adânc în el. Shay s-a ridicat în picioare și a fugit spre celălalt capăt al raftului de cărți.

— Lasă-l, lupoaico! a țipat Connor.

Am fugit de lângă Ethan în momentul în care Connor s-a năpustit asupra noastră. Fiindcă își luase avânt, s-a prăvălit peste prietenul lui. Ethan a urlat, apoi a rămas fără suflare.

— Fugi, Calla! a țipat Shay.

M-am dat într-o parte și o mare de cărți s-a prăvălit asupra celor doi *Căutători.* Blana mi s-a zburlit în momentul în care rafturile s-au izbit de podea, la câțiva centimetri de mine.

Am aruncat o privire în sus și l-am văzut pe Shay stând în fața următoarelor două rafturi. Mi-am schimbat înfățișarea, am venit repede lângă el și am clătinat din cap când am văzut rânjetul de pe fața lui.

— Ești bine?

— Poftim? Nu mă săruți? a întrebat el, arătând cu degetul spre grămada de cărți, părți de mobilier rupt și *Căutători.* Sunt un erou.

— Ești imposibil, i-am răspuns eu.

— Încerc doar să-ți arăt că nu sunt cu nimic mai prejos de masculul tău alfa. Hai să luăm cartea și să plecăm dracului de aici.

Shay a sărit peste talmeș-balmeșul de pe jos, a îndesat cartea *Păzitorilor* în ghiozdan, și-a strecurat mâna pe sub breteaua genții mele și s-a întors la mine.

M-am uitat lung la grămada de cărți, mâini și picioare ce se iveau dintre rafturi. Degetele unuia dintre *Căutători* tresăreau.

— Ar trebui să-i ucid, am murmurat eu.

— Nu cred că ar fi o idee bună, a spus Shay, arătând sala principală a bibliotecii. Cred că o să avem spectatori.

— Am auzit un zgomot îngrozitor acum câteva clipe. Se auzea de aici, a spus administratorul uimit, apărând de după colț, însoțit de bibliotecara de serviciu.

— Oh, Dumnezeule! a strigat el, scăpându-și ochelarii din mână. E cineva sub cărțile alea?

— Sună la Urgențe! Voi ați văzut ce s-a întâmplat? a întrebat bibliotecara, ducându-și o mână la piept, iar eu mă temeam ca nu cumva să facă vreun infarct. E cineva sub rafturile alea?

Administratorul stătea cu telefonul în mână, uitându-se în același timp, mut de uimire, la grămada de cărți și de rafturi. Bibliotecara i-a smuls celularul din mână și a început să tasteze disperată. Nu făcea infarct, dar îi plăcea dramatismul.

— Nu, doamnă, a spus Shay foarte serios, uitându-se la ea cu ochi mari și inocenți. Noi căutam un loc mai retras ca să putem studia în liniște, dar se pare că nu ne-a ieșit.

N-am putut să-mi rețin un zâmbet când l-am luat de mână și am ieșit în fugă din bibliotecă.

• Capitolul 19 •

Luna însângerată. Samhain. Luna însângerată. Samhain. Mergeam spre sala de clasă fără să mă pot gândi la altceva. Se apropiau vertiginos, iar eu eram mai puțin sigură ca niciodată în legătură cu amândouă.

Când am intrat în laboratorul de chimie organică, Ren mi-a zâmbit larg.

— Lily.

Nu puteam să-i susțin privirea. Parcă mă provoca. M-am prefăcut că-l lovesc în fluierul piciorului, iar el s-a ferit din calea mea.

În timp ce așezam eprubetele, m-am întors spre el.

— Ren, ce știi tu despre *Samhain?*

S-a apropiat de mine, cu un aer meditativ.

— Păi să vedem, e ziua ta de naștere, dar și a mea. Dar, firește, asta știm deja.

Am roșit în momentul în care și-a încolăcit mâinile în jurul taliei mele.

Își plimba buzele pe urechea mea.

— Cred că singurul răspuns pe care ți l-aș putea da fără să te superi ar fi că este cea mai fericită zi din viața mea. Sau ceva pe-acolo. Cu siguranță nu pot să spun că e sfârșitul zilelor mele de holtei sau că e ziua în care mă leg definitiv la cap. Hmmm, tocmai mi-am dat seama că va trebui să-ți iau două cadouri, unul pentru ziua ta și unul pentru aniversarea noastră. Ce complicat...

— Te rog, i-am spus, dându-i un cot.

Și-a păstrat zâmbetul strengăresc chiar și după ce s-a întors la masa de lucru și a început să cântărească niște frunze de ceai. Mi-am deschis manualul.

— Deci, extragem cofeina din ceai?

— Așa se pare, a spus el, scoțând un cântar din dulap.

I-am întins un pahar Berzelius și am început să mă joc cu pliurile fustei. Faldurile mi se ondulau pe genunchi, distrăgându-mi atenția. Asta era ultima contribuție a lui Naomi la garderoba

mea. N-am stat prea mult pe gânduri înainte să dau verdictul: o detestam.

— Eu vorbeam serios când te-am întrebat de *Samhain.* Știi ceva despre ritualuri?

— În afară de lucrurile pe care le știm cu toții, nu. Lumea spiritelor, vălul dintre cele două lumi se subțiază, bla, bla, bla. Dar tatăl meu mi-a spus că e o noapte plină de primejdii, că spiritele sunt imprevizibile când au atâta putere, mi-a explicat el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am cutremurat, întrebându-mă ce fel de spirite aveau să fie prezente la uniune.

A întins mâna spre carbonatul de calciu.

— Atunci a murit mama, a spus el în șoaptă.

Am rămas cu mâna în aer tocmai când încercam să aprind arzătorul Bunsen. Dar Ren nu-și ridicase ochii de la masa de lucru. Își încleștase maxilarele, dar altfel nu lăsa să se vadă că ar fi fost trist.

— Mama ta a fost ucisă de *Samhain*? am întrebat eu, uimită.

Habar n-aveam că stabiliseră data uniunii noastre exact în ziua comemorării morții Corinnei Laroche.

El a rămas cu privirea ațintită asupra cântarului.

— Da, a murit într-o ambuscadă a *Căutătorilor...* doar știi povestea. A fost ultimul atac reușit al *Căutătorilor.*

Știam, într-adevăr, povestea. Toți tinerii lupi o știau. Devenise deja legendă. *Căutătorii* atacaseră tabăra haitei Năpasta de pe versantul vestic al muntelui. Ambuscada avusese loc înainte de răsărit, pe când Corrine era acasă cu fiul ei. Mai mulți *Gardieni,* inclusiv mama lui Ren, au fost uciși până când s-au dezmeticit *Păzitorii.* Contraatacul *Gardienilor* a fost dur: *Păzitorii* au organizat o campanie ce a durat șase luni, pentru a-i căuta și a-i distruge pe insurgenții care se ascundeau în diverse tabere, lângă Boulder. Până la incidentul de vineri de la Eden, atacul *Căutătorilor* împotriva haitei Năpasta fusese ultimul atac de proporții din regiune.

Mi se făcuse pielea de găină.

Ren s-a uitat la mine și mi-a zâmbit când a văzut că tremuram.

— E în regulă, Calla. Nici n-o mai țin minte. Iar sarcina mea e să-i ucid pe cei care au luat-o de lângă mine. Nu-i rău. Așa reușesc să-i fac dreptate, într-un fel.

Mi-am mușcat buza și l-am ascultat în continuare.

— De ce încerci să strici marea surpriză?

Tonul lui vesel m-a luat prin surprindere.

— Credeam că ești o fană înrăită a regulilor *Păzitorilor.*

— Cred că ar fi bine să știm măcar un pic din ceea ce va trebui să facem, am murmurat eu.

— Ai de gând să aprinzi chestia aia? m-a întrebat, arătând cu degetul spre arzătorul Bunsen. Trebuie să-l încălzim douăzeci și cinci de minute, a spus el, uitându-se în manual, și să amestecăm în același timp.

— Da, scuze, am spus eu, luând aprinzătorul și grăbindu-mă să aprind flacăra.

— Vrei să amesteci tu? a întrebat el, așezând paharul Berzelius deasupra flăcărilor.

— Sigur, am spus, iar el mi-a înmânat o baghetă de sticlă.

Era destul de plictisitor să amesteci. Am oftat, sprijinindu-mă de masa de laborator. Ren a luat în mână unul dintre nenumăratele pliuri ale fustei mele.

— Fusta asta arată ca un acordeon, se amuza el. Dar ție îți stă minunat.

— Mersi, i-am răspuns sec. Cred că îi și spune: „fustă-acordeon”. Sau cel puțin așa mi-a zis mama.

— Deci, știi că acum noi ar trebui să fim oficial împreună.

— Și?

— Și vrei să luăm cina împreună?

— Adică să ieșim doar noi doi?

Am încercat să-mi concentrez atenția asupra experimentului, deși inima îmi bătea nebunește.

— Când?

— Înainte de uniune. Hai să luăm cina împreună, apoi te duc câteva ore la Balul Lunii însângerate, până când începe ceremonia.

Mâinile îi urcau de pe pliurile fustei până spre marginea puloverului, strecurându-și degetele pe sub cașmirul deschis la culoare și mângâindu-mi spatele.

Am gemut și l-am prins de încheietură, punând astfel capăt explorării lui provocatoare.

— Suntem la oră, am șuierat eu printre dinți.

Am aruncat o privire prin clasă și am văzut că mai mulți studenți erau cu ochii pe noi. Ashley Rice mă privea dușmănos. N-am avut inima să mă uit spre Shay.

Rânjind în continuare, Ren încerca să-și elibereze mâna din strânsoare.

— Ai zis că amesteci.

— Comportă-te civilizat, i-am spus, apoi i-am dat drumul la mână și l-am ciupit înainte să mă întorc la treabă.

— Nu prea cred, a răspuns el, mulțumindu-se să mă mângâie pe mână.

Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură, din buricele degetelor până în creștetul capului.

— Deci, vrei să luăm cina și apoi să mergem la bal? Cred că ar fi drăguț să stăm un pic doar noi doi.

Își plimba degetele peste podul palmei mele și am simțit cum mi se înmoaie genunchii.

Mi-am dres glasul.

— Noi doi? Singuri?

— Da, a spus el. A trebuit să-l iau pe Dax cu mine la vânătoare după ce m-ai refuzat. Deși nu pot să zic că m-a dezamăgit... a doborât singur un cerb cu douăspe ramificații.

Am ridicat din sprâncene.

— Impresionant.

— Clar. Dar nu Dax era partenerul la care speram. Ai fost atât de ocupată cu protejatul lui Logan, încât n-am stat deloc împreună.

— Nu începe.

— Voiam doar să spun că ar trebui să ieșim și noi în oraș ca oamenii. Nu crezi?

— Cred că da, am spus, perfect conștientă de vocea mea nesigură. Deja îmi închipuiam cum avea să reacționeze Shay când avea să audă asta.

— Nu ți-ar plăcea?

Tonul glumeț din vocea lui începea să dispară.

Nu știam ce să-i răspund.

— Nu... adică, da, mi-ar plăcea să iau cina cu tine. Sunt doar surprinsă. Credeam că o să mergem cu toată haita la ceremonie, ca un grup.

S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Nu crezi că ar fi mai bine să mergem doar noi doi?

M-a mușcat ușor de lobul urechii. Am simțit cum mă topesc. Am scăpat pe jos bagheta de sticlă și m-am prins cu mâinile de marginea băncii ca să nu mă prăbușesc.

Ren s-a uitat speriat la mine.

— Ești bine?

Am încuviințat din cap, căci nu-mi puteam stăpâni tremurul vocii. El a zâmbit și și-a întors privirea spre manual.

— OK, ce urmează? Ne trebuie tifon. Unde e tifonul?

A început să caute pe masă, în timp ce eu încercam să-mi amintesc cum să respir.

M-am ținut la distanță de el tot restul orei. Era într-o dispoziție deosebit de glumeață, prea glumeață, iar reacțiile mele erau atât de imprevizibile încât deja începusem să-mi fac griji ca nu cumva să mă sperii, să vărs lichid inflamabil pe bancă și să dau foc laboratorului.

Când s-a terminat ora și m-am îndreptat spre dulap ca să-mi iau pachetul cu mâncare pentru prânz, Shay a apărut lângă mine.

— Mă conduci până la cantină? l-am întrebat eu.

El a lovit cu piciorul o doză goală de cola, azvârlind-o până în celălalt capăt al holului.

— Ren a fost cam prietenos azi, nu-i așa?

Minunat.

— Nu trebuie să stai cu ochii pe noi toată ora.

— Nu trebuia să stau cu ochii pe voi ca să-mi dau seama, a spus el, pufnind disprețuitor. Nu și-a luat mâinile de pe tine.

M-am înroșit.

— Doamna Foris n-a zis nimic, așa că am impresia că exagerezi.

— Doamna Foris n-ar spune niciodată nimic. I-e frică de voi.

Am ridicat din umeri. Avea dreptate. Am continuat să mergem spre dulapuri, într-o tăcere stânjenitoare. M-am simțit ușurată când Shay a vorbit în cele din urmă.

— Ce faci diseară? Vrei să ieșim să bem o cafea sau ceva? Cred că putem să tăiem biblioteca de pe listă.

— Asta clar. Dar nu pot să ies nici la cafea.

— De ce nu?

— Mama organizează ceva, am bâiguit eu. Ceva legat de uniune.

— Ah, a spus el, sprijinindu-se de dulapul de lângă mine, în timp ce eu îmi căutam mâncarea pentru prânz. Ce anume?

Mi-aș fi dorit să mă fac mică și să mă ascund în dulap.

— Treburi femeiești.

— Sună minunat, a spus el, deși eu îmi îngropasem capul în jachetă.

Mi-am dat seama însă că mă purtam ca un struț speriat, mi-am venit în fire și mi-am luat pachetul cu masa de prânz.

— OK, să mergem să mâncăm.

Shay m-a urmat fredonând Marșul nupțial, până când l-am pus la punct cu un ghiont în stomac.

• Capitolul 20 •

— Au! am țipat, încercând să mă țin la distanță de acele din mâinile lui Sabine. Era a treia oară când mă înțepa și eram sigură că o făcea intenționat.

— Scuze, a spus Sabine, nu foarte convinsă.

— Calla, nu te mai mișca, a bombănit mama. Sabine, fii mai atentă.

— Da, Naomi, a răspuns ea, plecându-și capul.

Însă eu am văzut-o cum zâmbește, iar dacă nu m-ar fi împiedicat faldurile rochiei, i-aș fi dat una.

Bryn stătea în fața mea, cercetând din priviri rochia de mireasă.

— Cred că trebuie să mai strângem în partea asta, a spus ea, arătând spre umărul stâng.

Mama s-a ridicat în picioare.

— Ai ochi buni, Bryn. Sabine, mai avem nevoie de niște ace aici.

Am prins-o pe Sabine de umăr.

— Dacă mă mai înțepi o singură dată, îți fac capul pernă de ace.

— Calla, nu așa se adresează o doamnă supușilor ei, s-a răstit mama. Cosette, cum merge cu tivul?

— Aproape am terminat, s-a auzit vocea lui Cosette, de undeva de jos. Nici n-o vedeam de toate faldurile de tafta.

— La naiba, Sabine! am spus, frecându-mi umărul care mă ustura. Dacă o să încep să sângerez pe rochia asta, o să-ți pară rău.

— Nu te-am înțepat atât de tare, a spus Sabine, de data asta fără să-și mai ascundă zâmbetul.

— Probabil că până la urmă tot o să sângerezi pe ea, a spus Fey, din colțul în care se retrăsese.

Se ținuse cât putuse de departe de activitatea respectivă, de parcă dacă s-ar fi atins de mătase s-ar fi infectat cu vreun sindrom de prințesă frumoasă.

— Fey! a apostrofat-o mama, arătându-și colții.

M-am clătinat pe piedestalul pe care mă plasase mama pentru proba rochiei de mireasă. Bryn m-a prins de mijloc ca să nu cad.

— Au, am spus fără vlagă, în timp ce simțeam alte ace înțepându-mi pielea.

— Scuze, a spus Bryn, dându-mi drumul.

— Despre ce vorbește? am întrebat-o pe mama, care clătina din cap.

— Cum ai aflat despre ceremonie? a întrebat-o mama pe Fey, străfulgerând-o cu privirea.

— Îmi cer scuze, doamnă, a spus Fey, uitându-se lung pe geam. Dax l-a auzit pe Emile discutând despre asta cu Efron.

— Dax ar trebui să învețe să fie mai discret, a spus mama.

Bryn rămânea pe poziții, văzând că încă nu-mi recăpătasem echilibrul.

— Mamă, te rog, am murmurat eu. Spune-mi ceva despre ceremonie.

Mama și-a umezit buzele, aruncând o privire spre figurile neliniștite din camera mea.

— Pot să-ți spun câte ceva, a spus ea în șoaptă. Și te asigur că pe rochia asta n-o să fie nici un strop de sânge.

— Ah, bine, am spus eu, ceva mai liniștită.

— Pentru că o să te transformi în lup înainte să ucizi.

— Să ucid? am întrebat eu, uitându-mă în oglindă.

Arătam ca una dintre soțiile lui Henric al VIII-lea cu puțin timp înainte să i se spună că avea să fie înlocuită.

— Haide, Cal, a spus Fey, luând un ursuleț jerpelit de pluș din șifonierul meu. Părea că se pregătește să-i smulgă capul. Probabil că vânătoarea o să fie singurul moment distractiv al serii.

— Asta până când se duce cu Ren la culcare, a spus Sabine, pe un ton mieros.

Fey a început să râdă în hohote. Până și Cosette chicotea pe înfundate pe sub faldurile rochiei.

— Taci din gură, Sabine, a spus Bryn și i-a dat un brânci.

Am zâmbit, încântată.

— Sincer, fetelor, a intervenit mama, proptindu-și mâinile în șold. Vă purtați ca o hoardă de barbari.

Apoi s-a întins spre mine și mi-a luat chipul în palme.

— Calla, ceremonia este superbă. O să te așteptăm cu toții în crâng, cu excepția lui Bryn, care te va însoți la locul sacru. Apoi o să te lase singură acolo. Tobele vor trezi la viață spiritele pădurii, iar cântecul războinicului va fi ultimul lucru pe care îl vei auzi înainte să fii chemată ca să ni te alături.

— Cine mă va chema?

— Vei ști atunci, a murmurat ea, cu un zâmbet pe buze. Nu vreau să-ți povestesc chiar totul. Misterul face ca ritualul să fie deosebit.

Deosebit? M-am uitat lung în ochii ei înnegurați, fără să mă simt deloc specială, ci doar neliniștită.

— Și prada?

De asta erau îngrijorați părinții mei cu o seară înainte.

Mama și-a împreunat mâinile și mi-a spus:

— Vânătoarea e o încercare, trebuie să demonstrezi în fața tuturor că tu și Ren sunteți în stare să conduceți împreună haita.

— O să vânăm împreună? Iar *Păzitorii* o să asiste?

Nu puteam să-mi închipui o asemenea scenă.

— Prada va fi prezentată la finalul ceremoniei, a spus ea, netezindu-mi pliurile rochiei. Am tresărit în momentul în care am simțit o nouă înțepătură.

— Și care-i prada? a întrebat Bryn, luându-mă de mână.

Degetele îi tremurau.

— O să afli de-abia în seara respectivă, a spus mama. Surpriza face parte din provocare.

— Tu ce a trebuit să vânezi când te-ai căsătorit cu Stephen? a întrebat Sabine.

Am observat cu surprindere că își împreunase mâinile, de parcă vestea aceea ar fi înspăimântat-o la fel de mult ca și pe mine.

Mama s-a îndreptat către noptieră și a luat o perie. Nu a spus nimic, doar s-a apropiat de mine și a început să-mi pieptene șuvițele încâlcite.

Când deja eram sigură că nu avea să ne spună nimic, a vorbit:

— Un *Căutător.* Unul pe care îl capturasem.

— Ah.

În minte mi-a venit chipul *Căutătorului* pe care îl prinsesem în fața clubului Eden. Mi-am adus aminte cum țipa în biroul lui Efron. Oare mai e în viață? Oare *Păzitorii* l-au băgat într-o

închisoare secretă, iar acum îl vor arunca la picioarele noastre în noaptea uniunii?

Am auzit ceva vibrând în pat. Fey și-a vârât mâinile pe sub crinolină și mi-a găsit telefonul.

— Să răspund?

— Cine e?

Ea s-a uitat la telefon.

— Shay.

Peria mamei s-a înfipt și mai tare în părul meu.

— Cine-i Shay? a întrebat mama.

— Muritorul de care avem grijă pentru Logan, i-a răspuns Fey, în timp ce-mi arunca telefonul.

— Mamă! am țipat eu, de-abia reușind să prind telefonul în timp ce ea mă trăgea de păr.

Am auzit peria căzând pe podea, iar mama s-a postat imediat în fața mea. Avea chipul mai palid decât așternuturile mototolite de pe pat.

— De ce te sună muritorul *Păzitorilor*? De ce?

— Știi cine e Shay?

Telefonul încă vibra în mâinile mele.

— Eu... s-a aplecat și a ridicat peria de pe jos. Am auzit câte ceva de la Lumine. Dar nu știam că așa îl cheamă.

— Ce ți-a spus Lumine despre el?

O priveam atent în timp ce-și făcea de lucru, așezând în ordine lucrurile de pe noptiera mea.

— Nu contează, a spus ea, fără să se uite la mine. Nu mi-am dat seama că sunteți apropiați.

— Chiar prea apropiați, a spus Sabine în șoaptă.

— Ce vrei să spui? Mama se uita când la Sabine, când la mine. Fraternizezi cu alți tineri în afară de Ren? Asta e o rușine!

Am încercat să-i dau una lui Sabine și probabil că m-aș fi prăbușit pe podea dacă nu m-ar fi prins Bryn.

— Bineînțeles că nu, Naomi, a răspuns Bryn. Logan i-a cerut Callei să aibă grijă de Shay. Să-l apere.

Chipul mamei mele a pălit și mai tare.

— De ce ar vrea...

Nu a mai scos un cuvânt și a început să bătucească pernele. M-am uitat la telefonul care vibra în continuare, neștiind dacă să răspund sau nu.

— Naomi, nu-i așa că ne-ai promis desert și niște cadouri? a întrebat Bryn. Cred că ne-ar prinde bine o pauză.

— Da, da! a zis mama și s-a îndreptat spre ușă. Parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Am pregătit ceai și *petit four*. Haideți în salon.

— Mulțumesc, Bryn, i-am șoptit la ureche, în timp ce fetele o urmau pe mama și ieșeau din dormitor.

Mi-a strâns repede mâna, apoi a fugit după Fey, care se întorsese spre ea, ridicând din sprâncene.

— Ce naiba-i aia *petit four*?

Am răspuns la telefon.

— Hei.

— Calla, s-a auzit vocea surprinsă a lui Shay. Nu credeam că o să răspunzi.

— Da, am spus eu, ascultând cum mama dădea instrucțiuni fetelor pentru aranjarea cănilor de porțelan și a argintăriei. Dar nu pot să vorbesc prea mult.

— O să-ți spun repede ce am de zis. Cred că mi-am dat seama de ce nu am găsit nimic util la bibliotecă.

— De ce?

— M-am tot gândit la simbolurile alea alchimice, a spus el. Mai știi, cele din desenul cu crucea?

— Aham...

— Așa că am continuat cercetările și am descoperit că nu apar numai în acel desen.

Îl auzeam cum răsfoiește paginile cărții.

— Pe hartă e desenat un triunghi, exact deasupra peșterii. Știi harta pe care am folosit-o ca să urc pe munte...

— Deasupra peșterii Haldis e desenat un triunghi?

— Da, a spus el. Triunghiul e inversat și tăiat cu o singură linie.

— E simbolul pământului, am spus, revăzând cu ochii minții simbolurile alchimice. Probabil că peștera are o legătură cu puterea fundamentală a pământului.

— Nu știi ce e în peșteră, nu? a întrebat Shay.

— În peșteră? am repetat. Eu am avut întotdeauna impresia că locul contează, nu ce e înăuntru. *Păzitorii* au vorbit mereu despre caverna asta ca fiind un loc sacru. Crezi că este ceva înăuntru?

— Cred că ar trebui să aflăm.

— Vorbești serios?

— Nu ne mai putem întoarce la bibliotecă după ce ne-au atacat *Căutătorii.* Și tu ai spus asta. Dar trebuie să încercăm să facem ceva.

— Nu sunt sigură, am spus. Mi se uscase gâtul. Peștera e la mare înălțime. Probabil că deja a nins foarte mult acolo.

— Sunt un bun cățărător, mă descurc, a spus el. Știu că pot s-o fac, Calla.

— Va trebui să facem asta într-o zi de duminică, când sunt de gardă cu Bryn, am spus eu în șoaptă. N-o să fie nici o problemă să scap de Bryn. O să fie mai mult decât încântată să-și poată petrece ziua singură cu Ansei. Dar nu cred că o să reușim să ne cățărăm suficient de repede și să ne întoarcem până o să-și înceapă tura cealaltă patrulă. Adică, eu aș putea singură...

— Nici să nu te gândești să mergi fără mine...

Mama a apărut în pragul ușii, fluturând un milieu.

— Calla, hai la jocuri și cadouri! Vrei să te ajut să-ți scoți rochia? Ai grijă să nu pierzi acele.

— Jocuri? Simțeam că mă ia cu leșin. Jocuri? a zis Shay și a izbucnit în râs. Dar ce faci acolo? O petrecere a burlăcițelor? Nu-i de mirare că n-ai vrut să-mi spui nimic despre asta. Cred că ești tare nefericită.

Am acoperit telefonul cu mâna.

— Vin în două minute, mamă.

— Nu-i politicos să-ți lași musafirii să aștepte, a spus ea pe un ton aspru, după care a coborât scările.

— Calla? a întrebat Shay. Mai ești?

Mă uitam în oglindă și îmi imaginam cât de distractiv ar fi să fac rochia aceea bucăți, transformând-o în cel mai scump confetti din lume.

— Da, scuze.

— Deci, când mergem?

Nerăbdarea din vocea lui Shay mă făcea să râd și să plâng în același timp. *Samhainul* era peste o săptămână. După uniune nu mai aveam cum să mă întâlnesc pe ascuns cu Shay. Mă întrebam chiar dacă o să mai am voie să-l văd.

— Duminica asta. Duminică mergem la peșteră.

— În trei zile? a întrebat el. Oh, Doamne, eram entuziasmat de planul meu fenomenal, dar acum deja îmi fac griji.

— Așa și trebuie. Ne vedem mâine.

— Nu-mi spui nimic despre rochia ta?

I-am închis telefonul în nas.

— Vin, mamă! am țipat, sărind de pe piedestal.

De abia ieșisem din cameră, când am călcat din greșeală pe tivul rochiei și am căzut în nas. Am încercat să mă ridic în picioare, dar n-am reușit să mă eliberez din straturile roz, aurii și ivorii care mă înfășurau într-un adevărat cocon. Iar dacă începeam să mă zbat, acele cu gămălie mă înțepau ca un roi de albine furioase.

Când Bryn m-a eliberat în cele din urmă din temnița mea de satin, țipam ca din gură de șarpe.

• Capitolul 21 •

— Deci ce faci diseară? m-a întrebat Shay, pe când ieșeam de la cursul de „Mari idei ale omenirii”.

— Mă ocup de eseul ăsta, am spus, arătându-i caietul. Am început să rămân în urmă din cauza... întâmplărilor recente.

— Pot să vin la tine? a întrebat el, în timp ce-mi arăta o pagină plină cu notițe. Am putea să-l scriem împreună.

— Nu cred că e o idee bună să vii la mine acasă.

— De ce nu? m-a întrebat și s-a oferit să-mi țină cărțile, cât timp îmi descuiam dulapul.

— Mamei mele nu i-ar conveni.

— Oh, dar sunt un băiat așa drăguț.

— Asta nu... auuuu!

Ansei tocmai aruncase cu o minge de fotbal în mine.

— *Gol*!

Am înșfăcat o sticlă cu apă din dulap și i-am aruncat-o în față.

— Frumoasă revenire, a zis el amuzat, ștergându-se. Dar n-ai voie să ucizi mesagerul.

— Încă respiri, am spus. Care-i mesajul?

— Nev cântă la Burnout diseară. Ne-a spus să venim.

— Ce este Burnout? a întrebat Shay.

— Un bar, în vestul orașului, am spus, trăgându-mi geaca pe mine. De fapt, e mai degrabă o bodegă.

— Haide, Cal, îți place la nebunie locul ăla, a spus Ansei, săltând mingea pe genunchi. Nu te preface că barurile de cartier nu-s de nasul tău. În plus, n-am mai făcut nimic împreună, cu ambele hai... ăăă, cu toții, de când am fost la Eden. Tre’ să ne relaxăm puțin... împreună.

— La ce oră?

— La zece.

— Nu știu ce să zic, am spus, uitându-mă la Shay.

Ansei mi-a urmărit privirea.

— Ar trebui să vii și tu, Shay. Hai cu noi în seara asta, a spus el. Știm să ne distrăm și în afara prânzului.

— Cum o să reușiți să intrați? a întrebat Shay. Sau aveți cărți de identitate false, iar eu nu știu nimic despre asta?

— Nev e prieten cu patronul, a spus Ansei. Nici nu-i nevoie de cărți de identitate.

— Sună minunat, a spus Shay, cu un zâmbet șiret.

— Oh, da, am spus, încercând să nu mârâi. Sună minunat.

Ansei radia de fericire.

— Mason vine să ne ia după ora nouă. Trebuie să mergi pe Autostrada 24, Shay. Apoi la dreapta o să vezi un drum de țară. Intri pe el și ajungi chiar la bar.

— O să fiu acolo, a spus Shay.

Am scotocit prin buzunarele gecii și i-am aruncat lui Ansei cheile de la mașină.

— Poți să conduci tu până acasă, An. Așteaptă-mă la mașină, vin într-un minut.

— Serios? Ce tare!!!

A zbughit-o spre parcare înainte să apuc să mă răzgândesc.

Odată ce a dispărut din câmpul meu vizual, l-am străfulgerat pe Shay cu privirea.

— Ai înnebunit?

— Că vreau să-l ascult pe Nev cum cântă? a spus Shay, zâmbind ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu prea cred. Am auzit că-i talentat. Deși presupun că Mason nu poate fi tocmai obiectiv.

— Știi ce vreau să spun, am zis, fără să-i zâmbesc. Ren o să fie acolo.

— Da, probabil.

Nu puteam să-mi scot din minte imaginea celor doi băieți în același bar întunecat și aglomerat. Era ca și cum ai fi scris pe un panou cuvântul „dezastru” și l-ai fi luminat cu neoane stridente în toiul nopții.

— O să vrea să..., am spus, după care mi-am mușcat buza.

— Să fie iubitul tău? a întrebat Shay ridicând din sprâncene. Să vă afișați în public?

Am privit în pământ și am încuviințat din cap.

— Înțeleg.

— Mulțumesc, Shay, am spus, răsuflând ușurată că nu începea o discuție. Chiar mi-ar plăcea să poți sta și tu cu noi.

— Serios? a spus el, agățându-se cu mâinile de ușa dulapului meu și legănând-o înainte și înapoi. De ce, mai exact?

M-am încruntat.

— Chiar nu poți să accepți?

— Nu prea cred, mi-a spus el, zâmbindu-mi poznaș. Nu, nu pot.

— De ce ești întotdeauna atât de dificil?

Când am văzut cum zâmbea, am simțit un junghi în inimă, amintindu-mi cât de tare mă făcea să râd neastâmpărul lui. Mă aștepta o noapte lungă și agitată, fără prezența lui liniștitoare.

— Spune-mi.

— Nu știu dacă are vreo importanță, dar o să-mi fie dor de tine, i-am spus, apropiindu-mă și mai mult de el. Ziua de duminică mi se pare atât de departe...

În secunda următoare, mi-am mușcat buzele.

De ce am spus asta? *N-ar trebui să spun niciodată așa ceva.*

— Îmi pare bine să aud asta, a spus Shay, cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun. Dar oricum, să știi că diseară vin și eu.

— Poftim? am întrebat, iar inima a început să-mi bată haotic. Dar tocmai ți-am spus.

— Știu, Calla, a spus el, strângându-mă de mână. Ne vedem diseară.

M-am uitat lung la el, dar Shay a izbucnit în râs și a plecat.

•

Mason a intrat cu Land Roverul pe drumul de țară. Vehiculul impozant părea nelalocul lui printre motocicletele și mașinile tunate ale clienților obișnuiți ai barului.

Bryn și-a desfăcut centura de siguranță.

— Nu știu de ce a trebuit să venim aici. Mai degrabă aș fi mers la Eden.

— Nev nu cântă la Eden, a spus Mason. În plus, e bine să mai mergem și prin alte locuri.

— Ai încredere în mine, aici e mai bine ca la Eden.

Mi se întorcea stomacul pe dos la simplul gând că m-aș fi putut întoarce în clubul lui Efron. Am schimbat o privire cu Mason. Nu trebuia să ne spunem nimic, pur și simplu ne citiserăm gândurile unul altuia. Logan nu și-ar fi arătat niciodată chipul la Burnout.

Ansei și-a strecurat mâinile în jurul taliei lui Bryn, ajutând-o să coboare din mașină.

— O să te distrezi, doar știi asta.

Și-a țuguiat buzele, iar el i-a dat o sărutare. Bryn radia de-a dreptul.

Burnout fusese ridicat pe rămășițele unei cafenele construite pe marginea drumului și distruse într-un incendiu cu zece ani în urmă. În loc să demoleze complet vechea clădire, proprietarul alesese să construiască barul în jurul și pe temelia vechiului local. Bucățile de lemn carbonizat se iveau pe ici, pe colo în spațiul acela îngust, ca niște piese de artă modernă. Stinghiile din lemn de esență tare de pe podea erau ușor ondulate, iar pe alocuri, ieșeau în relief atât de ascuțite încât te-ai fi putut împiedica cu ușurință în ele.

Singura sursă de lumină din bar erau reclamele la bere care atârnau pe pereți. Rotocoalele de fum se ridicau în aer ca un văl, umplându-mi nările și acoperind alte mirosuri. Câțiva clienți de-ai casei, bine abțiguiți, stăteau cocoțați pe taburetele de la bar, iar motocicliștii cu gecile lor de piele se înghesuiau la mesele din colțurile obscure ale localului. În fața barului, era o platformă plată ce servea drept scenă.

Neville stătea pe marginea scenei, legănându-și picioarele, cu chitara în poală, nepăsător. Shay se sprijinea de platformă. Nev ne-a văzut și ne-a salutat scurt, dând din cap. Ansei și Mason s-au dus imediat spre scenă.

Bryn m-a strâns de mână.

— Când încep să vorbească despre muzică, pierd noțiunea timpului. Nu vrei să stăm jos?

Am văzut că se uita în cealaltă parte a barului, unde stăteau Ren, Dax, Fey, Sabine și Cosette.

— Sigur.

Când am ajuns în dreptul mesei, Ren s-a ridicat în picioare și a întins mâinile spre mine.

— Mă bucur că ai venit.

Am simțit că-mi crește pulsul, dar m-am apropiat de el, lăsându-l să mă strângă în brațe și să mă conducă spre scaunul liber de lângă el.

— Mersi, am șoptit eu, înainte să ne așezăm. Bryn s-a cufundat în scaunul de lângă mine.

— Bună, copii, am spus eu, zâmbindu-le celorlalți lupi. Îmi pare bine să vă văd.

— Hei, Calla, a spus Dax.

Sabine mi-a zâmbit scurt. Cosette a murmurat ceva, însă prea încet, și nu am auzit-o din pricina zumzetului din bar.

— Fey, am spus eu, uitându-mă la lupoaica mea, în timp ce mă așezam mai confortabil în scaun. Mason mi-a spus că ai venit aici cu Dax.

— Da, a spus ea, apropiindu-și scaunul de Dax.

Am dat să zic ceva, dar apoi m-am gândit că ar fi mai bine să mă abțin. Mai bine să văd ce au de gând.

Ren s-a uitat spre scenă, iar privirea i s-a oprit asupra lui Shay.

— Fanul tău a ajuns mai devreme. Te așteaptă.

Mi-am mușcat obrazul pe dinăuntru. Doar un miracol mă poate ajuta să supraviețuiesc în noaptea asta.

— Ansei l-a invitat.

— Trebuie să-i mulțumesc pentru asta, a spus Ren cu un zâmbet ucigător.

— Cred că e un lucru bun, a spus Bryn, intrând în defensivă. Logan vrea să avem grijă de el. Iar Calla n-ar trebui să se ocupe singură de asta. Este responsabilitatea haitei.

— Bineînțeles, a spus Ren, iar iritarea din vocea lui a dispărut. Trebuie să o ajutăm să aibă grijă de puști.

— O să vedem dacă poate să reziste și în afara școlii, a spus Dax.

Fey i-a șoptit ceva, iar el a început să râdă zgomotos.

— Nu vrei să ne spui și nouă despre ce vorbiți?

M-am aplecat spre ea și am înșfăcat-o de încheietură. Fey a încercat să se elibereze din strânsoarea mea.

— Nu chiar.

Bryn a tras adânc aer în piept, cu un șuierat, iar Fey a încetat să se mai opună.

— Scuze, Cal. Nu voiam să par lipsită de respect, a spus ea repede. Era o glumă de-a noastră.

— Înțeleg.

Am țintuit-o cu privirea până când s-a uitat în altă parte. I-am dat drumul la mână în momentul în care Ren m-a strâns de umăr.

— Ia-o ușor, mi-a spus el. E seara noastră liberă. Dax, du-te și mai ia-ne ceva de băut de la bar.

Dax a încuviințat din cap, atingând-o pe Fey pe coapsă înainte să plece spre bar.

Ansei, Mason și Shay s-au așezat la masă.

— Salut, băieți, a spus Ren, zâmbindu-le nepăsător. Mă bucur că ai venit cu noi, Shay.

Am încercat să ignor expresia dură de pe chipul lui Ren.

— Acela nu e barmanul de la Eden? a întrebat Bryn, uitându-se spre scenă.

Doi bărbați se urcaseră pe scenă lângă Nev. L-am recunoscut pe lupul Năpastă care fusese la Eden și care acum cânta la bas.

— Caleb, a spus Mason. Și da, lucrează la Eden. E bun prieten cu Nev.

— Cine cântă la tobe? a întrebat Ansei.

— Tom, a răspuns Mason. El e patronul, dar îi place să colaboreze cu muzicienii care mai vin și cântă pe aici.

Neville a vorbit în microfon. Chiar dacă vocea lui era amplificată, era greu să-l auzi din cauza murmurului din bar.

— Sabine. Am avea nevoie de tine. De ce nu-ți iei scaunul ca să vii aici?

Membrii haitei mele s-au uitat la ea surprinși, iar ceilalți schimbau între ei zâmbete. Ren a tras scaunul meu mai aproape de al lui, încolăcindu-și brațul în jurul taliei mele. Mi-am intersectat preț de o clipă privirea cu a lui Shay, după care m-am uitat repede la formație, simțindu-mă ca o funie de care trăgeau amândoi în același timp.

Sabine a urcat pe scenă, târându-și scaunul după ea. Nev i-a dat o tamburină și a tras un microfon în dreptul ei.

— Ce se întâmplă? a întrebat Bryn.

— Sabine îl acompaniază pe Nev. Câteodată fac și duete, a spus Ren. Are o voce minunată.

— Serios? a spus Bryn, în timp ce se îndopa cu alune. Cine ar fi crezut...

Cosette s-a uitat urât la ea.

— Bună seara, a spus Nev și toate privirile s-au ațintit deodată asupra lui. Eu sunt Nev, la bas îl avem pe Caleb, pe Tom îl cunoașteți cu toții, iar minunata Sabine ne onorează și ea cu prezența în această seară.

Noi am fost singurii care au aplaudat. Se pare că ceilalți clienți nu veniseră acolo pentru muzică.

Neville i-a făcut semn lui Tom. Proprietarul barului și Caleb s-au uitat scurt unul la celălalt, iar în următorul moment, basul și tobele au pornit, într-un ritm lent și mistuitor. Pe buzele lui

Neville flutura un zâmbet. Degetele lui au ciupit ușor corzile chitarei, după care a început să cânte.

Mason a rânjit, iar eu am încuviințat din cap. *Da. Acum înțeleg despre ce vorbești.*

Sabine a preluat ritmul. Vocea ei era dulce, dar în același timp întunecată, ca primele umbre ale amurgului. Muzica, un amestec de mătase și pietriș, mi se scurgea prin vene. Ritmul era subtil și amețitor.

Membrii haitei Năpasta se legănau, purtați de ritmul muzicii lui Neville. Picioarele mele urmau sound-ul basului.

Vedeam picioarele lui Bryn alunecând pe podea și mișcându-se pe ritmul invizibil al sunetului. Se uita la Ansei, iar ochii îi străluceau.

— Ți-am promis că o să dansezi.

— Deja? s-a supărat Ansei. Aș vrea să mai stau să ascult un pic.

Zâmbetul de pe buzele ei a pierit.

— Dansez eu cu tine. Dacă nu te superi, a intervenit Shay, întorcându-se spre fratele meu.

— Cum vrea doamna, a spus Ansei.

Bryn nu-și putea ascunde expresia uimită de pe chip, dar i-a întins imediat mâna lui Shay și i-a zâmbit jucăuș.

— Să dansăm.

Shay a condus-o pe ringul denivelat de dans. Câțiva motocicliști s-au uitat curioși după ei în timp ce mergeau spre scenă. Neville a încuviințat din cap, zâmbind în momentul în care Shay și-a strecurat brațele în jurul lui Bryn, începând s-o conducă în pași de dans.

— Hmm, a murmurat Ansei. Se pricepe.

— Îți faci probleme? m-am amuzat eu.

El a rânjit.

— Deloc. Nu după ea umblă Shay.

— Mă întreb de unde ți-a venit ideea asta, a spus Ren, strângându-mă de mijloc.

Ansei a dat înapoi.

— Scuze, frate. Nu m-am gândit înainte să vorbesc.

— Într-adevăr, nu dansează rău, a spus Ren, iar ochii negri i-au sclipit. Dar cred că ar trebui să-i arătăm noi cum se face.

Am tresărit, dar am constatat cu surprindere că se întoarce spre Cosette și o întreabă dacă vrea să danseze.

Fata a făcut ochii mari, a zâmbit timid și a încuviințat din cap. Ren a luat-o de mână și au plecat de la masă. Dax și Fey i-au urmat.

M-am încruntat.

— Cam ciudat, a spus Ansel. Ești OK?

— Da, sunt bine, am spus, încercând să ignor sentimentul neplăcut care m-a încercat când l-am văzut pe Ren plecând cu Cosette.

Oare așa o să fie după uniune? *O să plece cu alte fete de câte ori o să aibă chef*?

— Nu-ți face probleme, Calla, a spus Mason. Shay e ca un ghimpe în coasta lui și încearcă să-ți demonstreze că nu-i pasă.

— Nu contează, am spus, jenată că și ei începeau să-și facă probleme. N-am chef să dansez cu Ren.

Mason bătea ritmul cu degetele în masă.

— Dar de dansat trebuie să dansezi, a spus el, ridicându-se în picioare și întinzându-mi mâna.

— Super, am rămas singurul fără parteneră, a spus Ansei, în timp ce mă ridicam de la masă. Unde e Sabine când am nevoie de ea?

— Cred că Sabine mai degrabă te-ar mușca decât să danseze cu tine, am spus eu.

— Corect, a rânjit el. O să aștept... poate Bryn își aduce aminte că mă place.

— Bun plan, i-a spus Mason, trăgându-mă după el pe ringul de dans.

De abia dacă ajunsesem lângă scenă, când ritmul muzicii s-a schimbat, devenind mai lent.

— Cât de romantic, a spus Mason și m-a pupat pe obraz.

Am pufnit în râs și am început să ne mișcăm în cerc pe podeaua accidentată.

Deodată, Mason și-a lăsat mâinile să cadă de pe șoldurile mele și am simțit degetele altcuiva încolăcindu-se în jurul mijlocului meu.

— Pot să intervin, Mason? a spus Ren din spatele meu.

— Bineînțeles, a răspuns Mason, plecând ușor capul.

Ren s-a întors spre mine.

— Ai fost obraznic, l-am apostrofat, mai enervată că mă abandonase cu câteva minute înainte decât că întrerupsese dansul meu și al lui Mason. Ai fi putut să aștepți.

El a zâmbit.

— Nu, voiam să dansez cu tine acum.

— Foarte bine, dansăm. Ești mulțumit?

— Aproape, mi-a răspuns el, plimbându-și buzele pe fruntea mea.

Mă concentram să nu alunec pe podea.

— Vrei să știi ce m-ar face cu adevărat fericit? m-a tachinat el.

— Nu sunt sigură.

Ochii lui întunecați ca norii de furtună mă priveau intens și-mi dădeau fiori pe șira spinării.

— Lasă-mă să te duc acasă astă-seară, a spus el, băgând mâna în buzunar. Vreau să-ți arăt ceva.

— Ce?

Am văzut lucind un obiect argintiu. *Niște chei.*

— Casa noastră.

— Casa noastră? am întrebat uitându-mă când la el, când la chei.

— Da, din noul complex. E gata. L-am întrebat pe Logan dacă pot să mă duc s-o văd, iar el mi-a dat cheile. Cred că aș putea să-ți fac și ție rost de niște chei dacă ai vrea.

— Casa... noastră? m-am bâlbâit eu.

— Da, Calla, a spus el și mi-a zâmbit. Adică locul în care vom locui împreună după uniune. Când o să fim perechea afla. Ai uitat?

— Vrei să mergem diseară acolo?

— Doar ca s-o vedem.

— Și Logan ne-a dat voie?

— Logan nu trebuie să afle că am fost împreună, a spus el, fluturându-mi cheile pe sub nas. Hai, nu ești curioasă?

— Un pic.

Dar eram și mai curioasă să știu ce ar fi vrut Ren să facem odată ajunși acolo.

A zâmbit, strecurându-și brațul pe sub mijlocul meu.

Am făcut ochii mici.

— Și o să mă duci direct acasă după aceea?

— Da, dacă asta vrei, a spus el cu blândețe, plimbându-și degetele peste pomeții mei. Dar sunt tentat să văd dacă te pot convinge să nu te mai comporți ca o adevărată doamnă, așa cum vrea mama ta să fii.

— Deci ai auzit-o, am mârâit eu, înroșindu-mă în obraji.

De parcă mi-aș dori să fiu o doamnă. N-ar însemna decât să pretind că nu am nici un sentiment în afară de simțul datoriei.

— Nu pot s-o învinovățesc că vrea să-ți protejeze virtutea, a spus el, zâmbind. Mi-ar plăcea să-i intru în grații, dar parcă mai degrabă aș face o petrecere în pijama cu tine în viitoarea noastră casă. Promit că nu suflu o vorbă.

L-am lovit ușor în fluierul piciorului.

— Nu-mi vine să cred ce spui. Încetează.

— Sau poate că așa am strica momentul, a continuat el, cu o privire neînduplecată. Sunt destul de flexibil. Fac pariu că aș putea să mă urc pe acoperiș și apoi să cobor pe burlan ca să mă strecor pe fereastră la tine în dormitor. Poate o să te surprind într-o seară, cât de curând.

Am înlemnit în brațele lui.

— N-ai face asta.

— N-aș face-o, s-a amuzat el. Doar dacă m-ai ruga tu.

Inima îmi bătea mult prea repede față de ritmul lent al melodiei lui Nev.

— Aici e locul tău, Calla, a spus el, trăgându-mă mai aproape și ridicându-mi bărbia. Fii cu mine. Spune-mi că asta îți dorești.

Nu puteam să-mi iau ochii de la el.

— Că asta îmi doresc?

— Da. O să-ți ofer tot ce îți dorești, tot ce ai nevoie, orice, întotdeauna. Îți promit. Dar spune-mi un singur lucru.

— Ce?

— Că vrei asta, că vrei să fim împreună, a spus el, atât de încet, încât abia dacă îl mai auzeam. Spune-mi că într-o zi o să mă iubești.

Mâinile au început să-mi tremure pe gâtul lui.

— Ren, știi că o să fim împreună. Știm amândoi asta de multă vreme.

M-a privit cu asprime.

— Nu despre asta vorbeam.

— De ce îmi pui întrebările astea? am zis, încercând să mă trag înapoi, în timp ce el continua să mă strângă la piept.

— De ce nu? mi-a răspuns zâmbitor.

— Vrei să spui că tu mă iubești? am întrebat, simțind că iau foc.

Deși încercam mai degrabă să-l provoc decât să-i pun o întrebare serioasă, am văzut o sclipire în ochii lui.

— Tu ce crezi?

Și-a lipit gura de a mea, la început cu blândețe, apoi din ce în ce mai apăsat, desfăcându-mi buzele. Luată prin surprindere, am înlemnit în brațele lui. A continuat să-mi mângâie buzele cu ale lui, încet, dar și metodic, perseverent. M-am cufundat în acel sărut, hrănindu-mă cu căldura corpului lui Ren, încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, știind că acest lucru nu-l va face decât să mă tragă și mai aproape de el.

Zgomotul de sticlă spartă și de lemne rupte m-a readus la realitate.

La naiba. Am știut că e o idee proastă.

M-am întors, așteptându-mă să-l văd pe Shay venind spre noi. Dar nici măcar nu se uita la noi. De fapt, nimeni nu se uita.

Muzica se oprise. Masa la care stătuseră până atunci tinerii lupi era cu susul în jos. Pe podea erau pahare sparte; cele care nu se făcuseră cioburi se rostogoleau pe stinghiile de lemn ale podelei, spre colțul barului. Dax îl înșfăcase pe Mason de gulerul cămășii și mârâia la el. Din câte vedeam, Mason parase un pumn de-al lui Dax, iar acum îl prinsese de braț pe băiatul mai solid, îndepărtându-i mâna. Fey stătea lângă Dax. Ansei îl prinsese pe Dax de braț și se străduia să-l țină departe de Mason.

Shay era fix în spatele lui Ansei, gata de atac. Bryn se ridicase de pe scaun și o străfulgera pe Fey cu privirea.

Ren mi-a dat drumul și s-a dus glonț la Dax. Eu am luat-o după el.

— Ce dracu’ se întâmplă?

Mason îl privea dușmănos pe Dax.

— N-ai nici un drept.

— Iar tu tre’ să înveți să-ți ții gura.

— Nu te mai purta ca un măgar, a spus Ansei, trăgându-l pe Dax de braț, fără să reușească să-l clintească nici măcar cu un centimetru.

— Are dreptate, Dax, a intervenit Shay. Care-i problema ta?

— Taci din gură și nu te băga, s-a răstit Fey.

Neville i-a aruncat chitara lui Sabine, care rămăsese cu gura căscată, a sărit de pe scenă și a venit lângă Mason. Îl străfulgera pe Dax din priviri.

— Termină, frate. Ce crezi că faci?

Dax nu l-a băgat în seamă.

M-am uitat de jur-împrejur, temându-mă că aveau să ne dea afară din bar. Dar restul clienților își vedeau de băuturile lor, fără să se sinchisească de încă o încăierare.

Ren l-a prins pe Dax de umăr.

— Dă-i drumul, ieși afară și așteaptă-mă acolo. Acum.

Dax și-a luat mâna de pe cămașa lui Mason, i-a aruncat o ultimă privire dușmănoasă, după care s-a întors cu spatele și a ieșit din bar. Fey se pregătea să-l urmeze.

— Tu unde crezi că pleci? am întrebat, tăindu-i calea.

— Scuze, Cal, a spus ea, iar în ochii ei am văzut o strălucire de oțel. De data asta sunt de partea lui.

— Ai grijă, Fey, am mârâit eu.

Ea nici măcar nu s-a clintit.

— Ai ceva cu mine?

— O să-ți spun după ce aflu ce s-a întâmplat.

— Bine, a spus ea, ocolindu-mă și fugind după Dax.

Neville s-a luat după ea, palid la față.

Ren l-a prins de braț.

— Urcă pe scenă și apucă-te de cântat. Nu știu ce s-a întâmplat adineauri, dar orice ar fi fost, s-a terminat.

— Dar...

— Sunt bine, Nev, a spus Mason, strângându-l pe Neville de umăr. O rezolvăm noi. Du-te și cântă.

Fără prea multă tragere de inimă, Nev s-a reîntors pe scenă, iar peste câteva clipe, muzica a reînceput, deși ritmul era acum vizibil mai agresiv.

— Îmi spune și mie cineva ce se petrece? am întrebat.

— Nimic, mi-a răspuns Mason, ajutând-o pe Cosette să îndrepte masa. Cum a spus și Ren, s-a terminat.

— Nu poți să spui că n-a fost nimic, a protestat Ansei.

— Ce s-a întâmplat? a continuat Ren.

— Hai să nu facem mare tam-tam din asta, a spus Mason, tras la față. Și-a pierdut cumpătul, nimic mai mult.

— Nu cred că putem s-o lăsăm pur și simplu baltă, Mason, a spus Shay, în șoaptă. E grav. Dax a întrecut măsura.

M-am întors spre Bryn.

— Ce a făcut Dax?

Ea s-a uitat la Mason, apoi la Ansei.

— Nu i-a plăcut cum a vorbit Mason... despre Neville.

Ren și-a încleștat maxilarele.

— Înțeleg.

S-a îndreptat spre ieșire, iar eu l-am urmat. Când am ajuns pe la jumătatea barului, s-a întors brusc spre mine.

— Mă descurc singur, Calla.

— Ar trebui să vin și eu. Problema asta ne privește pe amândoi.

El a clătinat din cap.

— Mă ocup eu. Dax știe deja că a încurcat-o. Ar fi mai bine dacă ai rămâne aici și ai încerca să-i convingi pe ceilalți că totul e în regulă.

— Bine.

Chiar se întâmpla. Ren avea acum autoritatea. L-am privit cum ieșea din bar.

Cum aș putea să-i conving că totul o să fie bine? Nimic nu pare să fie.

Eram atât de nervoasă, încât simțeam cum mi se zbat și mă dor toți mușchii. Nu suportam să fiu tratată ca și cum i-aș fi fost inferioară. Îmi condusesem întotdeauna haita singură și, deodată, toți anii în care fusesem femela alfa nu mai contau. Acum nu eram decât partenera lui Ren. Am simțit cum mă strânge cineva de umăr, iar când m-am întors, l-am văzut pe Shay.

— A fost ceva tensiune aici.

Am încuviințat din cap.

— Avem probleme. Dax și Fey nu prea sunt de acord cu relația dintre Nev și Mason.

— Am observat, a spus el, privind spre intrare. Ce crezi că o să facă Ren?

— Nu știu sigur. Dar am încredere în el.

De parcă aș avea de ales.

— Așa și trebuie, mi-a spus, cu un zâmbet în colțul gurii. Păi...

— Păi... ce?

— Hai să dansăm.

— Poftim? Nu-mi venea să cred.

— Ren a avut parte de un dans cu tine. Acum e rândul meu.

— Nu-mi amintesc să fi promis ceva în acest sens, am spus și am făcut un pas înapoi. În plus, trebuie să vorbesc cu ceilalți. Să readuc lucrurile la normal.

— Exact la asta mă gândeam. O să te ajut.

M-am încruntat, nedumerită, în momentul în care am văzut că își trece un braț pe după talia mea și mă ia de mână. M-a tras aproape de el, întinzându-și brațele ca niște săgeți.

— Ce dracu' e asta? am întrebat.

— Tango, a răspuns el, înaintând în pași mari de dans, ușor melodramatic.

— Și cum mă ajută chestia asta? am spus, uitându-mă la lupii care ne priveau siderați.

— Nu muzica îmblânzește fiara, Cal, ci râsul, a spus Shay, aplecându-mă pe spate, atât de aproape de podea încât am măturat lemnul cu părul.

M-am uitat din nou spre masă și am rămas uimită de ce am văzut. Planul lui Shay dădea roade. Ansei și Mason deja chicoteau. Bryn se tăvălea pe jos de râs și nici măcar Cosette nu-și putea reține un zâmbet.

Shay a oftat și m-a înfășurat pe brațul lui, ca pe o funie.

— Ar fi mult mai amuzant dacă aș avea și un trandafir între dinți. Nu-i așa că aș fi de-a dreptul fermecător?

— Ai fi ridicol, am chicotit eu.

— Fermecător de ridicol.

Până și motocicliștii din bar se puseseră pe râs.

M-am lipit de trupul cald al lui Shay. Când mă ținea aproape de el, chiar îmi venea să cred că totul avea să fie bine. M-am întrebat dacă el știa cât de fericită mă putea face, în ciuda grijilor permanente cu privire la viitor. Deodată am simțit cum mă năpădesc regretele și am încetat să mai râd. Dacă ar fi văzut ceva mai devreme sărutul meu și al lui Ren, Shay ar fi suferit foarte tare. Merita mai mult, mult mai mult decât i-aș fi putut oferi eu.

— Deci, nu ești supărat pe mine? am întrebat, pe când mă făcea să mă învârt ca o balerină.

— De ce să fiu? a întrebat el. Nu tu ești aia intolerantă. Din partea mea, Fey și Dax pot să se ducă naibii.

Nu văzuse sărutul.

Am răsuflat ușurată, după care am simțit cum mă roade vinovăția.

De ce nu vreau să afle? *Nu este corect să ascund adevărul.*

Nimic nu putea să schimbe ceea ce ne fusese scris mie și lui Ren. Shay trebuia să înțeleagă asta mai bine ca oricine. Dar

văzându-i zâmbetul și căldura din priviri, îmi dădeam seama că nu aveam curajul să-i spun nimic despre sărut.

— Cred că ar trebui să-i spui și lui Neville de planul ăsta strălucit al tău, i-am spus. N-aș vrea să creadă că ne batem joc de el.

— Nev are simțul umorului, a răspuns Shay, lăsându-mă iar pe spate. Cred că o să înțeleagă.

— Dacă zici tu.

M-am uitat spre scenă. Shay avea dreptate. Deși Nev părea ușor confuz, zâmbea cu gura până la urechi.

— Știi, dacă te-aș săruta la sfârșitul cântecului, chiar că i-am lăsa pe toți cu gura căscată, a spus Shay, ținându-mă în continuare aplecată.

Nu puteam să nu zâmbesc, la rândul meu, văzând rânjetul diabolic de pe chipul lui.

— Dacă mă săruți, Ren o să te omoare.

— În dragoste și în război orice este permis, a spus el. Dar cel puțin o să mor fericit.

— Ești îngrozitor, i-am spus, înfigându-mi unghiile în umărul lui. Ridică-mă odată!

— Nu vreau să dezamăgesc publicul, a spus el.

— O să trebuiască să se obișnuiască cu dezamăgirea.

Deja ametisem de la cât mă învârtise.

— Am fost foarte clară când ți-am zis ce o să se întâmple dacă o să mă mai săruți. Cred că o să rămâi fără o mână.

M-a ridicat în brațe, după care m-a lăsat din nou pe spate.

— Așa îți rezolvi toate problemele? Cu amenințări violente?

— Nu.

— Mincinoaso.

Mi se învârtea capul când m-a lăsat jos, dar corpul îmi era ușor ca un fulg.

Am pufnit în râs în momentul în care Shay a început să danseze polca. Neville clătina din cap, dar râdea și el. Muzica s-a oprit. Nev a spus ceva formației lui, ceva ce nu am putut desluși, iar în următorul moment au început să cânte un cover punk-rock după *Roll Out the Barrel.*

Shay se rotea în cerc din ce în ce mai repede.

— Ți-am zis că o să funcționeze.

M-am lipit de el, amețită, dar euforică, odihnindu-mi obrazul pe umărul lui. Apoi l-am văzut pe Ren. Stătea în dreptul ușii, fără să-și ia ochii de la noi. Era nemișcat ca o stană de piatră.

M-am desprins din brațele lui Shay.

— Cred că spectacolul s-a terminat.

— Minunat, a spus el, ca pentru sine, urmărindu-mi privirea. Du-te și vorbește cu el.

— Scuze, am spus eu, îndepărtându-mă de el un pic nesigură pe picioare, căci încă nu-mi recăpătasem echilibrul după toate piruetele și învârtelile.

— Știu că trebuie s-o faci, a spus el, cu un zâmbet trist. Mă duc să stau cu Mason și Ansei, poate vor să știe de unde am învățat mișcările șmechere de polca.

M-am îndreptat grăbită spre Ren, dar am simțit că mi se strânge stomacul. Traversase ringul de dans și avea o privire dușmănoasă în ochi. Eram cu nervi întinși la maximum. Nu făcusem nimic rău. M-am gândit la casa noastră cea nouă, la uniune, la cum m-ar fi condus el acasă și brusc mi-am dorit să nu fac nimic din ceea ce-mi ceruse Ren.

— Ce a fost asta? s-a răstit Ren.

— Încercam să degajăm atmosfera, am spus eu, păstrându-mi calmul și făcând cu mâna spre haită, care râdea la masă. A fost o glumă. Și uite ce succes am avut.

— Nu puteai să găsești o modalitate prin care să nu-l lași pe Shay să te pipăie peste tot?

— N-a fost așa, m-am răstit eu. Deși mi-aș fi dorit.

— Bine, a spus, luându-mă de braț. Încearcă să eviți pe viitor chestiile astea. Nu-mi place când te atinge alt bărbat.

Alt bărbat? Din ziua în care îl cunoscusem pe Shay, Ren nu-i spusese altfel decât „puștiul acela”. Era clar, pe liderul haitei îl rodea gelozia.

— Bineînțeles, Ren, i-am tăiat-o eu. Dar acum, te rog să mă scuzi, cred că mi-a ajuns pe seara asta.

— Ce tot spui?

— Plec. Am făcut ce mi-ai cerut. Haita s-a liniștit. Acum nu vreau decât să plec de aici.

— Nu te purta așa, a oftat Ren, aranjându-mi o buclă de păr după ureche.

I-am dat mâna la o parte. Mă făcea să mă simt ca un copil.

— N-am încercat să te cert, a spus el, încercând încă o dată să mă liniștească. Ai dreptate, puștiul ăla mă calcă pe nervi. Nu-mi place să fiu gelos. Nu-i vina ta.

Părea sincer, dar eram prea supărată ca să pot trece cu vederea. Și iar începuse cu „puștiul acela”, numai că de data asta mă mustra și pe mine ca pe o fetiță.

— Mulțumesc pentru sinceritate, i-am spus. Dar nu vreau să mai stau. Te rog, nu mă obliga.

Știam că putea s-o facă și detestam lucrul acesta.

— Unde te duci? a întrebat el.

— Mă duc în pădure, unde e locul lupilor pe timp de noapte, am spus, zâmbindu-i cu caninii dezgoliți. Poate că o să aud chemarea lunii.

— Aș vrea să stai cu mine, mi-a șoptit el. Dar n-o să te forțez.

— Super.

Am plecat înainte să mai apuce să-mi spună ceva.

Am ieșit val-vârtej din bar, făcând bucăți un scaun în care am dat prea tare cu piciorul. Odată ajunsă afară, am simțit aerul rece al nopții cum îmi sfichiuiește pielea și mă liniștește. Fey și Dax erau încă în parcare, stăteau foarte aproape unul de celălalt și vorbeau în șoaptă.

Dax părea surprins și enervat.

— Te-a trimis Ren să ne mai ții și tu o predică? a întrebat el, îndreptându-și umerii lați, în timp ce venea spre mine.

— N-am nimic să vă spun nici unuia dintre voi, m-am răstit eu, trecând pe lângă ei și luând-o la goană.

Mi-am schimbat înfățișarea și am alergat spre pădure fără să mai arunc nici o privire în urmă, spre Burnout.

• Capitolul 22 •

Shay se sprijinea de automobilul său Ford Ranger. Mi-a făcut un semn scurt cu mâna în momentul în care am sărit în spatele mașinii și am scos de acolo pioletul, pe care și l-a legat de rucsac.

Mi-am schimbat înfățișarea și i-am surprins un zâmbet pe care încerca zadarnic să și-l rețină.

— Ce este?

— Îmi aminteam când am fost aici ultima dată, a spus el, strângându-și șireturile bocancilor săi de munte. M-am trezit în mașină. Am crezut că am adormit înainte s-o pornesc pe munte și că toată întâmplarea fusese un vis.

M-am aplecat în față, încordându-mi spatele.

— Mda, așa și sperasem că o să se întâmple.

— M-ai lăsat fără cunoștință și m-ai târât la mașină. Nu-i așa?

— Nu te-am târât, am spus eu. Te-am cărat.

A râs și a clătinat din cap.

— În cazul ăsta, îți mulțumesc. Ești gata?

Shay s-a dovedit a fi un cățărător încercat, urcând cu grație, ținând pasul cu mine, care alergam în salturi prin pădure, puțin înaintea lui. Doar o dată s-a oprit ca să-și fixeze colțarii înainte să traversăm o porțiune acoperită cu gheață, peste care eu am sărit din doi pași gigantici. Nu și-a folosit deloc pioletul, care a rămas agățat de rucsac până când am ajuns pe vârful versantului.

Am sărit în fața lui când am ajuns în dreptul peșterii. Am lăsat capul în jos, aproape lipit de pământ, și am început să dau târcoale. Nu puteam să mă abțin să nu schelălăi.

Shay a apărut din spatele meu.

— O să fie bine, Calla.

Mi-am luat înfățișarea umană, bătătorind neliniștită zăpada de sub picioare în timp ce mă uitam la peșteră, o deschizătură întunecată în versantul muntelui, ce-mi părea o gură gigantică gata să ne înghită pe amândoi.

— Nu sunt tocmai sigură de ceea ce facem, am spus. Dacă află cineva că am fost aici?

— Cum ar putea să afle? a întrebat Shay.

— După miros, Shay. Orice *Gardian* care vine aici o să-și dea seama că am intrat înăuntru.

— Dar ai spus că nici unul dintre voi nu poate să intre în peșteră. Credeam că e interzis.

— Este... dar...

— Vrei să ne întoarcem?

M-am uitat la el, apoi din nou la peșteră. Din câte știam eu, nici un *Gardian* nu păși dincolo de acea intrare. De ce s-ar fi schimbat acum lucrurile?

— Deci, mergem mai departe sau nu? a întrebat Shay.

— Mergem, am spus eu, lăsând la o parte îndoielile.

Și-a dat jos rucsacul și a scos dinăuntru o lanternă frontală. Ne mișcăm încet, căci de-abia vedeam prin întuneric la lumina slabă a lanternei. Tunelul părea drept, dar nu puteai să-ți dai seama unde se termină.

Când lumina de afară abia dacă se mai întrezărea, am înghețat. Am simțit un miros bizar. M-am transformat din nou în lup, adulmecând aerul. Simțeam în continuare mirosul, era persistent, dar nu-mi era cunoscut, aducea vag cu un amestec de lemn putrezit și benzină. Am lăsat capul în jos și am înaintat târându-mă pe burtă. Shay mergea cu pași șovăielnici pe lângă mine, luminând pe jos. Am văzut amândoi în același timp oasele. Mi s-a zbârlit blana și m-am ghemuit și mai aproape de pământ.

Peste tot erau împrăștiate rămășițe de animale, în cea mai mare parte căprioare. M-am uitat mai atent la grămada de oase și m-am înfiorat. Craniul gigantic al unui urs rânjea la mine din cealaltă parte a tunelului.

— Calla, a șoptit Shay din spatele meu, exact în momentul în care am auzit un foșnet.

Am aruncat o privire de jur-împrejur, dar era prea întuneric ca să zăresc ceva. Auzeam un scârțâit pe piatră, din ce în ce mai aproape de mine. Am scos un scheunat și m-am zbârlit toată. Shay mișca lanterna înainte și înapoi, iar eu urmăream lumina.

Tocmai făcusem încă un pas înainte când am auzit țipătul speriat al lui Shay.

— Calla! Deasupra ta! Fugi!

Am făcut un salt înainte și am plonjat în întuneric, după care am auzit cum un corp masiv se lovește de piatră, fix în spatele

meu, chiar acolo unde mă aflasem și eu cu câteva secunde mai înainte.

— Oh, Dumnezeule, a bâiguit Shay, în timp ce eu mă roteam pe loc, mârâind.

Pustnicul maro se uita fix la mine, cu cele trei perechi de ochi ale sale, care străluceau ca niște rezervoare de benzină. Avea picioarele lungi și subțiri, acoperite cu peri fini, ca de mătase, care se ridicau în sus în timp ce păianjenul se concentra asupra prăzii lui. M-am dat înapoi, dezvelindu-mi colții, cu un aer amenințător, deși eram înfricoșată. Păianjenul era enorm, aproape la fel de mare ca un cal.

Pântecul îi zvâcnea în timp ce se uita la mine. M-am dat când într-o parte, când în alta, încercând să-i distrag atenția. Păianjenul s-a năpustit înainte cu o viteză incredibilă. Am simțit cum mă atinge ușor cu unul dintre cele opt picioare și de-abia dacă am reușit să mă dau din calea lui. M-am învârtit în cerc, știind că păianjenul era probabil fix în spatele meu. Îl auzeam cum își târăște picioarele pe suprafața de piatră a peșterii. Cu inima bătându-mi nebunește, mi-am stors creierii în căutarea unui alt plan de atac. Lupii nu aveau instincte de vânătoare când venea vorba de uriașe insecte-mutant. Creatura asta nu se asemăna cu nici unul dintre inamicii cu care mai avusesem de-a face până atunci.

M-am întors, uitându-mă fix la păianjen, căci mă hotărâsem să-l schilodesc până aveam să găsesc o modalitate de a-i da lovitura fatală. Expresia dură de pe chipul meu probabil că l-a luat prin surprindere pe agresor. Și-a ridicat în aer picioarele din față, iar eu m-am năpustit asupra lui, prinzând unul dintre ele între colți și trăgând cât puteam de tare. Piciorul fusiform a trosnit între maxilarele mele și l-am smuls. Când am aterizat pe pământ și m-am uitat din nou la păianjen, cei șase ochi întunecați ai săi străluceau îndurerați. M-am uitat țintă la bestia aceea gigantică, ce se ghemuia și tremura, pregătindu-se de atac. Tăcerea lui era mai înspăimântătoare decât orice țipăt.

Păianjenul s-a ridicat din nou în picioare, lansându-se într-un atac. Am sărit într-o parte, dar nu suficient de repede. M-am prăbușit pe piatra rece, iar păianjenul m-a țintuit la pământ cu două dintre picioarele sale. Mă zvârcoleam încercând să ripostez, să-l mușc și m-am cutremurat în momentul în care și-a apropiat capul de umărul meu. Mârâiturile mele disperate s-au

transformat într-un scâncet când i-am văzut colții. Mi-am înfipt dinții într-unul dintre picioarele lui exact în momentul în care m-a mușcat de umăr. Am auzit o pocnitură surdă. Apoi am văzut un obiect înfigându-se în spatele păianjenului și am auzit gâlgâitul sângelui. Păianjenul s-a ghemuit, mi-a dat drumul, iar eu m-am târât un pic mai încolo. Un lichid albastru-deschis curgea din rănile mari pe care Shay i le făcuse cu pioletul. Lovea furios și hotărât în țepii ascuțiți de pe spatele neprotejat al păianjenului, în mod repetat. Înnebunit de durere, pustnicul a încercat să-l atace. M-am năpustit asupra lui și i-am mai rupt un picior. Păianjenul se clătina. Sângele lui albăstrui se scurgea pe pământ. Creatura și-a întins picioarele și s-a prăbușit. Shay a alergat spre creatura care se zbătea în agonie, și-a încleștat maxilarele și i-a aplicat o ultimă lovitură între ochi. Păianjenul a mai tresărit o singură dată, după care a rămas nemișcat.

Shay a tras adânc aer în piept și s-a îndepărtat de lângă cadavru. Strângea între degete mânerul pioletului, iar venele de pe brațe i se umflaseră. Am adulmecat aerul și am ascultat, dar mirosul pericolului iminent dispăruse. Mi-am schimbat înfățișarea și m-am întors spre Shay.

A făcut ochii mari când a văzut că nu mai sunt pregătită de atac.

— Ești sigură că nu mai e încă unul?

— Nu, a fost singurul, am spus, frecându-mi spatele în locul în care mă mușcase păianjenul.

Simțeam cum îmi curge un firicel de sânge, dar, datorită lui Shay, bestia nu apucase să-și înfigă cu putere colții în mine. Rana nu era adâncă, dar mă durea.

— Ce a fost asta? a întrebat el înfiorat, uitându-se la păianjenul gigantic.

— Un pustnic maro, am murmurat eu. Poți să-ți dai seama de asta pentru că are doar șase ochi.

A ridicat din sprânceană.

— Tocmai am terminat un capitol despre arahnide la ora de biologie.

— Calla, ăsta nu-i un păianjen, a murmurat el. Păianjenii nu se fac așa mari. Ce-i chestia asta?

— Este un păianjen, dar a fost transformat de *Păzitori.* Au abilitatea de a face așa ceva. De a altera ordinea naturală.

Probabil că pustnicul era ultima linie de apărare a peșterii Haldis, în caz că *Gardienii* ar fi fost înfrânți.

Însă nu știam care dintre *Păzitori* crease acea bestie și când avea să vină în peșteră să vadă ce se întâmplă cu ea.

— Cred că n-am făcut bine că l-am omorât, am spus. Am lăsat în urmă încă un semn al prezenței noastre aici.

— Ești nebună? Ce voiai să facem? Să luăm craniul ăla de urs și să-l învățăm să facă aport?

— Așa e, am spus. Dar tot n-am rezolvat nimic.

Nu mi-a răspuns. Se holba în continuare la arahnida neînsuflețită, alb ca varul la față.

— Te simți bine? am spus, făcând un pas spre el.

— Nu suport, dar deloc, păianjenii.

S-a uitat peste umăr de parcă s-ar fi așteptat să vadă acele creaturi oribile cățărându-se pe el.

Un zâmbet vag mi-a fluturat pe buze.

— Ai reușit să te descotorosești cu destulă dibăcie de chestia asta... pentru un arahnofob.

M-am uitat lung la pioletul pe care îl ținea în mână; de pe lamele ascuțite se scurgea sânge.

— Unde ai învățat asta? Ai mișcări de războinic.

Chipul palid al lui Shay a prins un pic de culoare și a aruncat pioletul în aer, prinzându-l mai apoi cu ușurință de mâner.

Brusc, am simțit un junghi și am rămas fără suflare. M-am atins cu mâna pe umăr și am băgat de seamă cu surprindere că încă mi se scurgea sânge din rană.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus, încercând să ignor durerea. Ai avut o perioadă în care ai vrut să fii ninja sau ceva de genul.

A clătinat din cap, roșu la față.

— Indiana Jones. Îmi plăcea că știa să se folosească de orice avea la îndemână când era în primejdie. Știi... e versatil.

— Există benzi desenate cu Indiana Jones? am întrebat, ridicând din sprâncene.

— Mda, a spus, lovind cu piciorul în păianjenul mort.

— Ah, l-am tachinat eu, cu zâmbetul pe buze, deci, știi să mânuiești bine biciul.

A ridicat nepăsător din umeri.

M-am întors spre tunelul negru care se deschidea în fața noastră.

— Păi, presupun că e bine de știut pe viitor.

Am înaintat cu pași prudenți. Îmi țineam privirea ațintită asupra oaselor împrăștiate pe podea și îmi masam locul în care mă mușcase păianjenul. Sângerarea se oprise în cele din urmă, dar rana mă durea din ce în ce mai tare și aveam senzația că se mărea. M-am împiedicat de niște pietre, iar Shay m-a prins de braț.

— Ești bine?

— Da, nu-i nimic. Doar că nu prea mai văd pe unde merg.

M-am îndreptat de spate încercând să mă concentrez asupra drumului întunecat din fața mea. Aerul din peșteră părea mai rece, iar frigul îmi intra în oase. Chiar dacă Shay lumina drumul, îmi era din ce în ce mai greu să văd pe unde calc, căci privirea mi se încețoșa cu fiecare pas pe care îl făceam. Pământul îmi fugea de sub picioare și m-am împiedicat din nou.

— Ce se întâmplă, Calla? a întrebat Shay. Nu ești atât de împiedicată. De fapt, nu ești deloc împiedicată.

— Nu știu ce se întâmplă.

Aveam impresia că înot într-o mare de întuneric și, până la urmă, m-am prăbușit la pământ.

— Ești rănită? a întrebat Shay.

Picioarele îmi tremurau și simțeam cum corpul mi se răcește cu fiecare clipă.

— Poate. Păianjenul m-a mușcat, dar n-am crezut că rana e atât de adâncă încât să conteze.

— Unde te-a mușcat? a întrebat Shay, ghemuindu-se lângă mine. Arată-mi.

Mi-am desfăcut geaca și mi-am ridicat tricoul, după care mi-am mușcat buza, ezitând.

El a pufnit în râs.

— Nu încerc să mă dau la tine, Calla. Trebuie să vedem cât de gravă e mușcătura.

Am încuviințat din cap și mi-am ridicat tricoul. Mușcătură era la nivelul coastelor inferioare, pe partea dreaptă a corpului. Mi-am sucit gâtul, dar nu am reușit să mă uit peste umăr.

Shay a icnit de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? am spus, răsucindu-mă în stânga și în dreapta, până când am reușit să văd cu coada ochiului o parte din spate.

Am simțit că mi se face greață.

— Cum e posibil așa ceva? a întrebat el, cu vocea sugrumată de spaimă.

Am clătinat din cap.

— Fir-ar... așa e... am uitat.

Încetasem să mai tremur, aveam deja spasme.

— Mușcătura păianjenului e necrozată.

— Necrozată? Adică ucide celulele din țesut?

— Așa se pare. Îmi amintesc că am citit ceva despre cangrenarea rapidă.

Am închis ochii și am simțit cum mă cuprinde o senzație de greață.

— Oh, Dumnezeule, Cal. Se răspândește. Văd cu ochii mei, a gemut el. Parcă mănâncă din tine.

Am încercat să zâmbesc, dar zâmbetul mi s-a preschimbat într-o grimasă.

— Mersi că mă ții la curent. Mă simt mult mai bine acum.

— De ce nu te vindeci? a întrebat el. Părea panicat. Credeam că sângele *Gardienilor* are proprietatea asta.

— Sângele meu mă protejează, într-adevăr... dar nu de orice, am icnit eu. Veninul este înșelător, iar până acum n-am avut de-a face cu veninul unui păianjen magic. S-ar putea să nu reușesc să mă vindec suficient de repede fără ajutor.

— Ce ne poate ajuta?

— Alt *Gardian,* i-am spus, sânge din haită.

— Putem s-o sunăm pe Bryn? Sau pe Ansei?

— Cât de repede se răspândește?

El n-a răspuns.

— Presupun că răspunsul este nu, atunci.

Deja nu-mi mai puteam sprijini trupul cu brațele. M-am prăbușit pe piatra rece a peșterii.

— Calla! a strigat Shay, strângându-mă la pieptul lui. Haide, trebuie să găsim o soluție.

Am clătinat din cap.

— Nu există. Pleacă de aici.

— Nu.

— Shay, trebuie să cobori de pe munte. Dacă te găsește cineva aici, o să te omoare.

— Nu te las să mori în peștera asta, s-a răstit el.

— N-ai de ales. N-ai ce să faci.

Durerea care îmi năpădise mușchii începuse să se domolească, lăsând loc unei amorțeli bizare și mai înspăimântătoare.

— Ba da.

Încercam să mă concentrez asupra lui Shay. Chiar dacă vederea îmi era încețoșată, agresivitatea vocii lui m-a surprins.

Și-a dat jos geaca, și-a tras puloverul peste cap și și-a sfâșiat tricoul alb.

— Ce faci?

— Trebuie să mă transformi, Calla, a spus Shay. Grăbește-te, înainte să mă pierd cu firea.

S-a înfiorat și am știut că îi era și frig, și frică.

— Nu.

— N-avem timp de discuții.

Și-a schimbat poziția astfel încât capul meu să se sprijine de gâtul lui. Trupul mi se răcise atât de tare încât în momentul în care i-am atins pielea caldă, dezgolită, mi s-a părut că-mi arde carnea.

— Fă în așa fel încât sângele meu să te poată vindeca.

— Ești nebun, am murmurat. Nu pot să fac asta. Nu contează ce se întâmplă cu mine. Pleacă acum. Fugi. Tu o să fii bine.

— Da, corect. Dacă mori tu, eu sunt ca și mort, a spus el. Știi asta. Am nevoie de ajutorul tău.

— N-am mai transformat pe nimeni până acum. Ar putea să iasă prost.

— Haide, s-a răstit el. O mușcătură și o vrajă. De-atât e nevoie, așa ai spus. Cât de greu poate să fie?

M-a luat de ceafă și mi-a lipit buzele de umărul lui.

— Te rog, Calla.

Mirosul pielii lui, înviorător și tare ca un lac de munte, m-a învăluit și mi-a limpezit gândurile. M-a străpuns un nou junghi, de parcă trupul meu ar fi tânjit cu disperare după un leac. Mi-am înfipt unghiile în pieptul lui dezgolit și am lăsat să-i curgă sânge. S-a încordat, fără să se dea mai în spate. Caninii mi s-au ascuțit. Shay m-a apucat de umeri și mi-a lipit trupul de al lui. A tresărit în momentul în care și-a dat seama că mâinile i se afundă în blană și că îmbrățișa un lup alb. A tras adânc aer în piept. Și-a încordat mușchii, dar a rămas neclintit.

Din rănile adânci de pe pieptul lui Shay a țâșnit sângele. A gemut și și-a dat ochii peste cap. S-a legănat un pic, agățându-

se de mine. Mi-am luat înfățișarea umană, mi-am dus mâna tremurândă la gură și mi-am mușcat pielea moale. Mi-am apropiat rana de buzele lui întredeschise. Puterile mă părăseau. De abia dacă mă mai țineam pe picioare. M-am străduit să-mi mențin mintea trează și să nu tremur în timp ce spuneam incantația cu o voce din ce în ce mai slabă.

— *Bellator silvae servi.* Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem în ajutor în clipele acestea de restriște.

Pământul a început să ne fugă de sub picioare. Chipul lui Shay s-a schimonosit în timp ce eu mă uitam fix la el, sperând că spusesem corect vraja.

Shay era străbătut de niște curente de energie. Și-a lăsat mâinile să cadă de pe mijlocul meu și s-a prăbușit la pământ. A rămas o clipă nemișcat, a tras adânc aer în piept, după care a început să aibă spasme. Urla.

Nemaiputând să mă mai țin pe picioare, m-am prăbușit pe pământ lângă el, tremurând și chinuindu-mă să rămân conștientă. Chipul i se schimonosea pe măsură ce corpul i se despărțea treptat în două. Cândva un simplu muritor, acum Shay se transforma în lup și om deopotrivă: avea două euri, era pe de-a întregul *Gardian.*

Au mai trecut câteva clipe. Aveam ochii deschiși, dar nu vedeam nimic și nu mă puteam mișca. Respiram din ce în ce mai greu; niște valuri întunecate amenințau să mă înghită. În peșteră domnea tăcerea.

E prea târziu, am spus, închizând ochii.

Am auzit ecoul unui scheunat în întuneric, am simțit blana mângâindu-mi chipul și am auzit un lipăit pe podeaua de piatră.

Am încercat să spun ceva, dar nu am reușit să scot nici un sunet.

Am simțit ceva cald și moale pe buze. Un lichid fierbinte se prelingea pe gâtul meu. Avea un gust dulceag, ca mierea sălbatică.

Sângele haitei.

— Bea, Calla, a șoptit Shay. Trebuie să înghiți sau o să te îneci.

M-am străduit să-mi mișc mușchii gâtului pentru a înghiți sângele.

— Așa, a spus el, mângâindu-mă pe cap. Nu uita să respiri.

După câteva înghițituri dureroase, am început să beau fără probleme. Îmi simțeam din nou picioarele. La început m-au durut, dar apoi a fost mai bine. Mi-am recăpătat treptat vederea, iar pământul a încetat să se mai cutremure sub mine. I-am dat mâna la o parte și m-am ridicat în capul oaselor.

S-a uitat la rana de la mână.

— E suficient?

— Cred că da, i-am spus. Ia uită-te.

Mi-am ridicat tricoul, iar el a încuviințat din cap.

— Da, se vindecă. E clar.

A înghițit în sec și s-a uitat în altă parte.

— Totuși, nu e o priveliște prea frumoasă.

M-am acoperit repede cu tricoul.

— Dacă a început să se vindece, o să fie bine.

— OK.

— Te simți bine? am întrebat, cercetându-l cu privirea.

— Da, a spus, răsucindu-și gâtul. A durut tare. Dar acum mă simt bine.

S-a încruntat un pic.

— Bine, dar un pic diferit. Cred că îmi place.

— Ești diferit. Acum ești *Gardian*.

Și-a schimbat înfățișarea, iar acum, un lup de un maroniu-deschis se uita la mine clipind din ochii verzi ca mușchiul și dând din coadă. Apoi Shay și-a reluat forma umană și mi-a zâmbit.

— Deci, cum arăt ca lup? Bine? Par dur? a întrebat el. Cât de tare sunt acum?

— Oh, Dumnezeule, am spus, simțind că-mi stă inima-n loc. E groaznic. E un dezastru.

Zâmbetul de pe fața lui a pierit.

— De ce? Nu crezi c-o să mă descurc?

— Nu-i vorba despre asta, Shay, am spus. Nu pot să cred că am făcut așa ceva. Ce-o fi fost în capul meu?

— N-ai mai stat pe gânduri, mi-a răspuns el. Erai pe moarte. N-am avut de ales.

— La fel de bine puteam să mor. Acum chiar sunt moartă.

În peștera Haldis erau doi lupi, nu doar unul. Eu și acest lup nou și straniu.

— Nu, a spus el. Nu ești, dar ai fi fost dacă nu m-ai fi transformat.

— Acum și mirosul tău de lup o să se facă simțit în toată peștera, Shay. Cum o să-l ascundem? am întrebat eu, privindu-l lung. Ceea ce am făcut este interzis... am încălcat regulile de două ori! N-am voie să fiu aici și nici nu trebuia să-mi treacă vreodată prin cap să te transform pe tine.

M-am gândit la hoitul păianjenului, la sângele meu care șiroia pe pământ – nu era cu putință să șterg dovezile.

Mi-a zâmbit din colțul buzelor.

— Ei bine adaugă chestia asta pe lista lucrurilor pe care oricum nu aveai voie să le faci. Deja a ajuns destul de lungă.

— Poți să fii serios?

— Sunt, Calla, a spus el, iar tonul vocii lui era foarte hotărât. M-ai transformat. Sunt fericit. Credeam că te convinsesem deja că n-o să treacă nimeni pe aici să ne adulmece crimele. Iar în ceea ce privește școala, o să găsim o modalitate să ascundem treaba asta. Au cum să-și dea seama?

Voiam să ripostez, dar m-am străduit să iau în calcul și spusele lui.

— Dacă nu te dai de gol. Trebuie să fii foarte prudent.

— Cum aș putea să mă dau de gol?

— Păi... n-ai voie să-ți schimbi înfățișarea când te poate vedea cineva.

— Asta e simplu.

— Nu atât de simplu precum crezi. De fiecare dată când vei fi nervos sau te vei simți amenințat, instinctul de prădător al lupului va încerca să preia controlul asupra corpului tău. Să nu-ți arăți niciodată caninii. Să nu mârâi și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-ți pierzi cumpătul.

— Deci, trebuie să-l evit cu orice preț pe Ren.

M-am făcut că nu aud.

— Acum vei avea simțurile mai ascuțite. Mirosul, auzul.

— Am observat, a zis el, amuzat. Ca om mi se părea că păianjenul ăla miroase tare urât.

— Exact. Nu poți să reacționezi la lucrurile pe care nu le-ar băga de seamă un muritor.

— O să fie bine. Sunt un actor bun.

Și-a întins mâinile de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu mai rămăsese pe el vreun indiciu care să trădeze faptul că era lup.

— Și acum o să mă înveți cum să fiu *Gardian*?

Am încuviințat din cap.

— Tare! a spus, schimbându-și formele de mai multe ori la rând.

— Ce faci, Shay? l-am întrebat, scuturându-mi jeanșii de praf.

— Nu-mi vine să cred cât de simplu e. Să-mi schimb înfățișarea adică. Sunt vârcolac acum... ce tare!

N-am reușit să mă abțin să nu râd până când m-a durut burta. Poate că avea să fie bine, totuși. Entuziasmul lui Shay îmi dădea curaj. Știam că era periculos, dar eram dependentă de acel sentiment de neînfricare. Mi-a zâmbit diabolic.

— N-am auzit niciodată un *Gardian* spunând așa ceva, i-am zis eu, în timp ce-mi ștergeam lacrimile de pe față.

— Păi, eu sunt special, a rânjit el.

— Chiar că ești, am spus clătinând din cap, dar zâmbind. Haide, specialule. Să mergem să găsim ce apăra bestia aia de păianjen.

Shay a încuviințat din cap și și-a tras tricoul pe el. Rana de pe umăr, unde îl mușcasem, se închisese. Am continuat să ne croim drum prin întuneric. Mijeam ochii pe măsură ce înaintam prin tunel. Nu știam dacă privirea începuse să mi se obișnuiască cu întunericul, dar peștera părea mai luminoasă. Shay a stins lanterna. Peștera a rămas luminată, o licărire caldă, roșiatică. El mi-a făcut semn în față, spre locul în care tunelul cotea brusc la dreapta. Sursa de lumină părea să vină de după colț.

Ne-am uitat nedumeriți unul la altul și am continuat să înaintăm cu atenție. Vălul de lumină roșiatică devenea din ce în ce mai intens pe măsură ce ne apropiam de capătul tunelului. Aerul din peșteră se încălzise. Era aproape fierbinte. Shay și-a scos geaca. Eu mi-am desfăcut haina, uitându-mă speriată de jur-împrejur și pășind cu băgare de seamă pe lângă peretele ce cotea. Tocmai eram pe cale să trec pragul și să intru în următoarea încăpere, când am simțit că mă ia de mână. Când m-am uitat la el, mi-a zâmbit.

— Vom face asta împreună.

M-a tras mai aproape de el, astfel încât să ne potrivim pasul pentru a trece împreună în următoarea cameră.

După ce am cotit, în fața noastră s-a deschis un spațiu larg. Pereții erau vălurițți, cu tente de rugină, ocru și sângeriu. M-am uitat cu atenție la zidurile cavernei și mi-am dat seama că erau acoperite cu cristale ce reflectau multitudinea de nuanțe roșiatice care străluceau din centrul încăperii.

În mijlocul camerei sferice se afla o femeie. Plutea, iar corpul ei fantomatic radia o lumină caldă. Am tresărit când privirea ei a poposit asupra noastră. Dar ea zâmbea. Îl privea fix pe Shay, întinzând mâinile spre el, făcându-i semn să se apropie. Am icnit de spaimă și m-am întins să-l prind de braț, dar el mi-a dat drumul la mână și a pășit ușor spre femeie. Era departe de mine și nu-l mai puteam trage înapoi.

Când s-a întins și l-a luat de mâini, am vrut să țip, să-l avertizez, dar paralizasem cu totul, din creștet până în tălpi.

Lumina din peșteră a pâlpâit după care s-a întețit atât de mult încât mi-am acoperit ochii. Apoi, dintr-odată, s-a stins și am rămas în întuneric. Am tresărit în momentul în care Shay a reaprins lanterna. Am fugit spre el, înspăimântată să nu fi pățit ceva.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, atingându-l ca să văd dacă nu cumva era rănit. De ce te-ai dus așa spre ea?

— N-ai auzit-o? a întrebat el, clipind.

— Ce să aud?

Nu-mi venea să cred că acea femeie ciudată nu-l rănise.

Avea o expresie de uimire întipărită pe chip.

— A fost așa frumos. A cântat, și aveam senzația că știam dintotdeauna melodia, numai că n-o mai auzisem de ani de zile.

— Ce ți-a zis?

— Fie ca Scion să poarte crucea, a murmurat el. Crucea este ancora vieții. Aici odihnește Haldis.

— Aici odihnește Haldis?

Vorbele acelea nu aveau nici un sens.

S-a uitat în jos, iar eu i-am urmărit privirea. Lumina lanternei frontale se răsfrângea direct asupra palmelor lui. Nu erau goale, în mână ținea un cilindru îngust, curbat la capete, cu marginile ușor ridicate. În lumină, obiectul reflecta multitudinea de nuanțe roșietice care străluciseră mai devreme pe zidurile peșterii.

— Ce-i asta? am întrebat, încruntându-mă când am observat cilindrul straniu.

— Este Haldis, a răspuns el enigmatic.

— Aham, bine. Dar ce este, de fapt?

— Nu știu. Nu e greu și e cald de parcă ar fi plin de energie.

— Serios?

De abia dacă atinsesem obiectul cu vârful degetelor când mi-am tras mâna și am scăpat o înjurătură.

— Calla?

Părea speriat.

— A durut, am spus, fără să-mi iau privirea de la cilindru. Degetele încă îmi tremurau. Tare. Parcă m-a mușcat.

M-am întors către Shay.

— Presupun că tu ești singurul care îl poate atinge.

— Singurul? a spus, încleștându-și degetele, protector, în jurul Haldisului și întorcându-l în mâini când pe o parte, când pe alta. Interesant.

— Ce este? am întrebat, aplecându-mă peste umărul lui.

— Are o deschizătură la un capăt, ca o fantă, a spus, arătându-mi cilindrul.

— E ceva înăuntru? am întrebat, uitându-mă prin gaura îngustă.

L-a scuturat, ținându-l la ureche.

— Nu, dar nu-i chiar gol pe dinăuntru. Habar n-am ce e.

— O să ne dăm seama mai târziu. Acum trebuie să coborâm de pe munte înainte să ajungă aici următoarea patrulă.

L-am luat de braț și l-am condus afară din cameră.

— O să ne simtă mirosul?

— Puțin probabil. Acum că ești și tu *Gardian,* n-o să-ți recunoască mirosul. O să creadă că ești doar unul dintre lupii care au hoinărit pe aici.

— Tare.

Când am ieșit din peșteră, mi-am luat înfățișarea de lup. Shay mi-a urmat exemplul. S-a scuturat și s-a uitat întrebător la mine.

Haide, a venit vremea să alergăm. L-am mușcat în joacă de umăr.

A lătrat și a sărit într-o parte. Își dădea urechile pe spate și se uita la mine. A scâncit, râcâind cu laba prin zăpadă.

L-am privit preț de o clipă, după care am înțeles. *Dacă vrei să vorbești, concentrează-te și transmite-mi gândurile tale.*

Răspunsul lui șovăitor și-a făcut pe nesimțite loc în mintea mea.

OK.

M-am lins pe bot înainte să întorc spatele peșterii și să mă năpustesc în pădure. M-am uitat o singură dată în urmă și am văzut că Shay era exact în spatele meu. M-am afundat în pădure, săltând prin nămeții înalți și proaspeți. Am coborât dealul în goană, sărind peste bălțile înghețate și lăsând în urma

noastră nori de zăpadă. Parcă am fi călătorit înapoi în timp, din iarnă se făcea acum din nou toamnă.

Mă simt de parcă aș putea alerga așa mereu, am auzit vocea uimită a lui Shay în mintea mea.

Am lătrat scurt și am alergat și mai repede delectându-mă cu forța propriilor picioare.

Noaptea deja învăluise poalele muntelui când am ajuns în dreptul mașinii lui Shay. Un smoc transparent și argintiu de nori umbrea luna strălucitoare, ale cărei raze fantomatice pătrundeau printre ramurile copacilor în pădure.

Și-a schimbat înfățișarea și s-a dus spre mașină, scotocind prin buzunare în căutarea cheii. Mi-am luat și eu înfățișarea umană și m-am apropiat de el privindu-l cum zornăie cheile în mână.

— Pot să te duc acasă? a întrebat el.

M-am uitat la lună, înăbușindu-mi un oftat în momentul în care mi-am amintit că Ren mă invitase la vânătoare de căprioare.

— Aș prefera să alerg. În ultima vreme am stat prea mult timp înăuntru, la bibliotecă.

Shay a zâmbit.

— Da. A fost incredibil. Probabil că vrei să stai pe afară tot timpul.

— Îmi pare bine că ți-a plăcut, am spus, apropiindu-mă de el.

În ciuda schimbării, avea același miros pe care ajunsesem să-l iubesc, o mireasmă de frunze verzi ce nu avea nimic în comun cu parfumul amețitor al nopții de toamnă.

— Nu ți-am mulțumit că mi-ai salvat viața.

— Ei bine, tu m-ai salvat de două ori, deci încă nu suntem chit, s-a amuzat el. Dar nu prea cred că vreau să fim. Aș prefera să nu mai trec prin ce am trecut.

— Atunci ne dorim același lucru, i-am spus, privindu-l în ochi.

Se uita fix la mine, iar irișii lui gri erau inundați de lumina lunii. M-a mângâiat pe obraz.

— Vrei să mergi acasă? am întrebat, prinzându-l de mână și lipindu-mi chipul de degetele lui, desfătându-mă cu mirosul lui și înfiorându-mă la gândul că o lume întreagă ne aștepta s-o explorăm. Ești obosit?

— Nu chiar. Sunt destul de încordat după toate astea.

— Ți-e foame? am întrebat, cu un zâmbet malefic.

• Capitolul 23 •

Nu mai scheuna. Ai optsprezece ani și tot ca un cățeluș te porți.

Deși îl tachinam un pic, eram totuși iritată din cauza lui. Mă concentram asupra vânatului și eram încordată.

Nu-i vina mea, a spus el pe un ton plângăcios. *N-am mai avut coadă până acum. Nu pot să-mi dau seama ce trebuie de fapt să fac cu ea. Îmi distrage atenția.*

M-am oprit pe o creastă de munte, scrutând din priviri vâlceaua de sub ochii noștri. La un kilometru de noi păștеau căprioarele, al căror miros îmi gâdila nările, purtat de vânt. Nu băgaseră de seamă prezența noastră, iar blana lor maronie căpăta nuanțe cenușii în lumina lunii.

Va trebui să-ți dai seama dacă vrei să faci chestia asta, m-am răstit eu în gând la el.

A înaintat în salturi spre mine, după care s-a așezat pe picioarele din spate, rânjindu-mi cu limba scoasă exact ca un lup.

Mă descurc eu.

Vom vedea. Am ridicat botul, adulmecând din nou aerul. *Mai ții minte ce te-am învățat*? *Căprioarele nu sunt ca iepurii. Trebuie să ne coordonăm atacul ca să doborâm o ciută.*

Lupul maroniu, a cărui blană deasă avea irizări aurii, a râcâit cu laba pământul acoperit de zăpadă, enervat în mod evident de tonul meu superior.

Da, știu. Eu sar în lateral, tu la gât.

Exact. Mi-am îndreptat privirea spre turmă. *Vezi puiul care stă cel mai în dreapta*? *Pe el îl vânăm. Îl separăm de restul turmei.*

A făcut un pas înainte ca să-și poată da cu părerea mai bine.

Nu-i un pic cam prea sfrijit?

Suntem doar doi, Shay. N-avem nevoie de o căprioară matură. Tocmai am mâncat iepurele ăla. Cât de înfometat ești?

Mi-a aruncat o privire plină de reproș.

În regulă. Atâta timp cât nu insinuezi că n-aș putea doborî un căprior.

Am dat nervoasă din urechi.

Nu-i o competiție asta. Vrem doar să mâncăm ceva.

Și-a arătat colții, țopăind jucăuș în jurul meu.

Dacă nu-i o competiție, atunci de ce mă critici?

Nu te critic, te învăț.

M-am întors și l-am privit cum se lipea ușor de mine.

Pot din când în când să mai primesc și o notă bună, domnișoară Tor?

A făcut un salt înainte și m-a apucat cu dinții de umăr.

Taci, m-am răstit eu, dar el deja fugise.

Și-a aplecat capul într-o parte, privindu-mă cu tristețe.

Am adulmecat aerul.

Ești imposibil.

Auuu, mă adori.

Și-a întins picioarele din față.

Am încercat să-mi arăt colții, dar până la urmă n-am reușit decât să rânjesc.

Haide, Mowgli. S-o omorâm pe Bambi.

A început să râdă arogant.

Îți dai seama că tocmai ai amestecat două personaje Disney care nu au nici o legătură unul cu celălalt? *Personaje Disney. Uau, Calla, acum îmi pare rău pentru tine.*

M-am răsucit pe labe și am început să cobor pe burtă versantul. Shay venea după mine pășind atent pe urmele mele, înaintând amândoi în tăcere pe lângă copaci. Am pândit din ascunzișul nostru umbrit de pinii care împrejmuiau vâlceaua. Căprioarele nu ne remarcaseră prezența și loveau cu copitele în troienele de zăpadă, în căutarea hranei.

Ești gata? Nici nu m-am uitat la el, când i-am transmis acel gând.

Întotdeauna.

Am sărit printre copaci. Căprioarele uluite s-au împrăștiat care încotro. M-am concentrat asupra puiului și l-am îndepărtat de restul turmei. Am lătrat spre animalul înspăimântat, făcându-l să cotească brusc la stânga. Shay s-a ivit ca fulgerul din spatele meu. Prinzând deodată viteză, a făcut un salt în aer și și-a înfipt colții în pulpa căprioarei. Ciuta a scheunat și a început să se clatine. Sângele roșu șiroia pe zăpadă, în timp ce puiul se zbătea zadarnic încercând să scape, în ciuda rănii fatale. Uitându-se fix la lupul maro, căprioara nu m-a văzut când m-am năpustit asupra ei. Următorul țipăt al ciutei s-a stins în

momentul în care mi-am înfipt colții în gâtul ei. Gura mi s-a umplut de un lichid fierbinte ca arama și mi-am încleștat maxilarele și mai tare. Puiul de căprioară s-a înfiorat, după care a căzut secerat la pământ.

Shay a alergat spre hoit, dând din coadă.

Bravo.

Încă simțeam sângele fierbinte al căprioarei în gură; stomacul îmi ghiorăia. M-am uitat la Shay.

Doamnele au prioritate, a spus el, plecându-și respectuos capul.

M-am lins pe bot, după care am început să mă înfrupt din pradă. Shay s-a așezat la picioarele căprioarei și a început să desprindă cu dinții carnea caldă de pe oase.

Apoi s-a lins pe buze.

E bună.

Mai bună decât iepurele?

Am mai luat o îmbucătură. Shay și-a aplecat capul într-o parte și a dat din urechi. *Mai bună decât o cină și un film.* Și-a dezvelit dinții de plăcere după care a început să înfulece cu poftă din vânat.

Când îi sugerasem prima dată să vânăm împreună, dăduse înapoi. După cum mă așteptasem însă, odată ce a ucis primul iepure, și-a dat seama că, fiind lup, avea un instinct natural de a ucide pentru hrană și de a devora came crudă.

După ce ne-am pus burțile la cale, am aruncat o privire în jur. Zorii coborau deasupra vâlcelei, pătând ultimele umbre ale nopții cu un roz pastel.

Cred că ar trebui să ne întoarcem.

Mă învârteam neliniștită în jurul scheletului.

Presupun că s-a făcut destul de târziu.

Shay s-a ridicat în patru labe.

Mai degrabă devreme; soarele o să răsară în vreo două ore. Să ne întoarcem la mașina ta.

Eram relativ departe de potecă, în momentul în care Shay și-a schimbat înfățișarea. I-am urmat exemplul, uimită de decizia lui. Blana de lup ne proteja mai bine de frig decât hainele. M-am încruntat și mi-am strâns geaca în jurul corpului în momentul în care am simțit crivățul rece pe piele.

— Ce este?

— M-am tot gândit, a spus el, jucându-se agitat cu fermoarul hainei. La Haldis. Trebuie să știm ce este.

M-am uitat spre buzunarul lui, unde era ascuns ciudatul obiect.

— La bibliotecă nu suntem în siguranță. *Căutătorii* au stat cu ochii pe noi până să ne atace. Asta e clar.

M-am înfiorat și mi-am frecat mâinile.

— Îmi pare rău, știu că e frig, a spus el.

Ochii lui verzi s-au întunecat și a devenit prudent.

— Vreau să văd expresia de pe fața ta când o să-ți spun asta. Încă nu mă pricep atât de bine la limbajul corporal al lupilor.

— De ce ai nevoie să-mi vezi chipul? am zis și am început să înaintez spre el, dar m-am oprit când am văzut că dă înapoi.

— Pentru că n-o să-ți placă planul meu și vreau să văd dacă ai de gând să mă ataci, ca să știu să fug.

Am râs, dar el mă privea cu seriozitate.

— Crezi că o să te atac?

L-am privit curioasă, iar el a tras aer în piept.

— Trebuie să ne apucăm de studiu, nu?

Am zâmbit și am încuviințat din cap.

— Dar la biblioteca publică n-avem cum să mai mergem, iar cea a școlii iese din discuție.

— Da.

Deveneam din ce în ce mai nerăbdătoare în timp ce el cântărea în minte toate alternativele.

Shay a mai făcut câțiva pași înapoi, depărtându-se de mine cât să nu trebuiască să țipe ca să-l aud.

— Cred că e un plan pe cinste, am murmurat eu.

— Promite-mi că o să mă asculți până la capăt înainte să te enervezi.

A mai aruncat o privire spre drumul ce ducea înapoi în parcare, ca și cum ar fi calculat cât timp i-ar fi luat să alerge până la mașină.

Colțurile buzelor mi s-au ridicat, într-un zâmbet periculos.

— Promit.

— Super.

Nu părea deloc convins.

— Cum ar fi dacă am putea obține toate informațiile *Păzitorilor* chiar de la sursă?

— De la sursă?

— Din cărțile lor.
— Nu înțeleg, am zis eu, nedumerită.
El și-a îndreptat umerii.
— Trebuie să intrăm în biblioteca de la conacul Rowan.
Acum nu vântul era cel care mă făcea să tremur.
— Te rog, spune-mi că glumești.
— Nu glumesc.
— Eu nu pun piciorul acolo.
— De ce nu?
— Nici nu-mi vine să cred că propui așa ceva!
A mai făcut un pas spre mine.
— Ascultă-mă, Calla. Unchiul meu călătorește mai tot timpul. Nu e niciodată acasă. N-o să ne prindă și avem nevoie de informațiile pe care le putem găsi la bibliotecă. Nu cred că Războiul tuturor împotriva tuturor e singura carte pe care n-a vrut să pun mâna.
— Și tocmai de asta e periculos să ne furișăm acolo, l-am contrazis eu.
— Bosque nu știe că pot să descui ușa. Sunt mereu singur. Personalul de serviciu vine doar marțea și duminica. N-o să mergem marți, iar duminică tu oricum patrulezi. N-are cine să afle dacă mergem în altă zi.
— Nu știu ce să zic...
— Logan ți-a spus că trebuie să ai grijă de mine, nu?
— Da, dar...
— Nu crezi că ar părea și mai ciudat dacă nu te-aș invita niciodată la mine acasă?
— Poate...
— Cu siguranță, a rânjit Shay. N-o să te răzgândești, nu?
— Nu.
Am oftat.
— Deci, care e verdictul? a întrebat el.
— Presupun că ar trebui să încep să fac o listă, am spus. Se pare că o să mai adaug pe ea încă un lucru nepermis.
— Așa te vreau, fetițo.
— Nu-mi spune așa, sunt o alfa.
— Cum zici tu.

• Capitolul 24 •

Prima zi de școală a lui Shay, după transformare, a trecut fără nici un incident semnificativ, cu excepția unei mici întâmplări la cursul de „Mari idei ale omenirii”. De îndată ce a intrat Ren în clasă, Shay s-a încordat, iar umbra de lup a început să se contureze în spatele umerilor lui, făcându-l să se zbârlească, îi prevăzusem reacția, așa că l-am străfulgerat cu privirea până când s-a domolit. Până la sfârșitul zilei aproape că începusem să împărtășesc siguranța lui Shay cum că expediția noastră la Haldis avea să rămână secretă, dar optimismul meu a fost de scurtă durată.

Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă de îndată ce am trecut pragul casei. Am adulmecat aerul și am simțit duhoarea strigoilor. M-am gândit să intru pe ușa din spate, ca să nu trebuiască să trec prin bucătărie, dar era deja prea târziu.

— Asta probabil că e fata noastră...

Oh, Dumnezeule, au aflat. Până aici mi-a fost.

Inima a început să-mi bată cu putere. Nu mai auzisem niciodată acea voce la mine în casă. Când am intrat în sufragerie, *Păzitorul* ședea în fotoliul de piele al tatei, zâmbindu-mi.

— Te așteptam, Calla, a spus Efron. Trebuie să fii tare ocupată de vii acasă așa târziu. Și în timpul săptămânii. Sper că n-ai început să intri în belele.

Nu era singur. Pe lângă strigoii care se roteau amenințători deasupra umerilor lui, era însoțit de Logan și de Lumine, care stăteau pe canapea.

De ce au venit toți aici?

Am încercat să mă gândesc la orice altceva în afară de faptul că îl transformasem pe Shay, întrucât nu voiam ca ei să-mi simtă frica.

— Respect ordinele, am spus eu, uitându-mă la Logan, care a încuviințat din cap. După cum mi-ai cerut.

— Da, am auzit. Ren al nostru are impresia că dai prea multă importanță ordinelor pe care le primești.

Oare o să trebuiască să nu-mi mai petrec timpul cu Shay pentru că Ren e gelos?

— Dacă am înțeles eu greșit..., am început eu.

— Nu, nu. Știu că tu ești nevinovată, dragă Calla, a zis Logan, amuzat. Lui Ren i se zbârlește blana la simplul gând că te-ar putea atinge alt bărbat. Dar așa e el, nimic mai mult. Ai grijă în continuare de băiatul nostru.

— Da, Logan, am murmurat eu.

— Aici erați, a ciripit mama, care tocmai intra în încăpere, aducând o tavă de argint cu cești de ceai și prăjiturele. Bine ai venit acasă, Calla. Probabil că ai băgat de seamă că avem musafiri. Tatăl tău patrulează astăzi, desigur.

Am încuviințat din cap. Mama nu părea agitată. Poate că, în fond, nu aflaseră de uciderea păianjenului. Dar dacă nu veniseră aici ca să mă pedepsească, despre ce era vorba?

Am auzit o portieră trântindu-se afară.

— Au sosit și restul invitaților, a spus Lumine, alegând una dintre cești de porțelan. Mai sunt și alții?

S-a auzit un ciocănit la ușă.

— Calla, te duci tu să răspunzi? Eu servesc ceaiul.

Am privit-o pe mama cum turna agitată ceaiul în cești, devenind din ce în ce mai neliniștită. *Cine era oare*?

M-am dus la ușă și, când am deschis-o, am văzut doi bărbați. Pe unul dintre ei îl cunoșteam bine, despre celălalt știam doar din auzite. Și nimic de bine.

— Ea trebuie să fie Calla, a spus tatăl lui Ren, cercetându-mă destul de lung cu privirea din cap până-n picioare. Ei bine, cel puțin nu-ți dau de nevastă o urâtă, băiete. N-arată tocmai rău, nu-i așa?

N-am putut să mă abțin și am mârâit, arătându-mi colții.

A pufnit în râs, uitându-se la Ren.

— Și are și atitudine. Asta e bine. N-o să te plictisești cu ea.

Ren n-a spus nimic și și-a ațintit privirea asupra prețului de la intrare. Emile Laroche și-a făcut loc pe lângă mine și a intrat în sufragerie, admirând casa de parcă ar fi încercat să-i pună un preț. Era bine că tata era de gardă. Încercam din răsputeri să nu mă holbez la bătrânul alfa și nici nu am băgat de seamă când Ren a venit lângă mine și m-a sărutat pe frunte.

— Mă bucur să te văd, mi-a șoptit el și m-a luat de mână.

Am bâiguit câteva vorbe în loc de salut, holbându-mă în continuare la tatăl lui Ren. Nu-l mai văzusem până atunci pe Emile Laroche; haitele Umbra Nopții și Năpasta se ținuseră departe una de cealaltă până de curând, când tinerii lupi se împrieteniseră. Bătrânul alfa Năpastă nu semăna deloc cu fiul lui. Ren era puternic, dar suplu, în timp ce Emile era scund, lat în umeri, iar hainele stăteau să-i plesnească pe mușchii pronunțați. Ochii și părul lui Ren erau închise la culoare. Părul lui Emile avea nuanța paielor uscate, iar ochii îi erau de un albastru-deschis, ca un pârâu înghețat.

— Naomi! a lătrat Emile, rânjindu-i mamei. Ești o adevărată priveliște pentru ochii mei triști.

— Emile, a spus mama, uitându-se în jos. Te servesc cu ceva de băut?

— Ceva mai tare decât chestia aia, a spus el, arătând cu degetul spre ceainic.

— Bineînțeles, a spus ea, dispărând în bucătărie.

— Și pentru mine la fel, a strigat Efron după ea, zâmbindu-i lui Emile. Mersi de idee.

— Cu plăcere, a spus Emile, sprijinindu-se de perete, lângă Efron. Bună seara, stăpână, tinere stăpân.

— Mulțumim că ai venit, Emile, a spus Lumine, mestecând în ceai. Știu că o asemenea întâlnire nu are precedent.

Mama s-a întors cu băuturile pentru Emile și Efron. A aruncat o privire prin încăpere și și-a supt buzele.

— Mai aduc niște scaune.

— Nu vrei să stai la mine în poală? a întrebat Emile, dând pe gât paharul dintr-o înghițitură.

M-am uitat lung la el, dar Efron râdea din toată inima, în timp ce Logan mustăcea. Lumine s-a strâmbat dezaprobator, dar a continuat să-și soarbă ceaiul.

— Aduc sticla, a murmurat mama, în momentul în care Emile i-a întins paharul gol.

Am ajutat-o să aducă scaunele din bucătărie în sufragerie și m-am așezat lângă Ren, încercând să-mi dau seama ce naiba se petrecea.

— Păcat că nu e și Stephen aici, a început Lumine.

— Da, mare păcat, a pufnit Emile pe nas, cufundându-se în scaun. Au trecut ceva ani de când ne-am caftit ultima dată.

— Liniștește-te, prietene, a spus Efron. Avem nevoie de ambele haite acum. Va trebui să renunți pentru moment la prejudecățile tale.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Naomi, întinzându-i o sticlă de whisky lui Emile.

— Credem că a apărut o problemă la Haldis, a spus Lumine. Poate că am amânat un pic prea mult crearea noii haite.

Am încercat să-i privesc nedumerită, ca și cum n-aș fi știut nimic, deși simțeam cum teama mi se furișa în suflet. *Au aflat*!

— N-am văzut nimic când am patrulat, a spus Naomi.

— S-a întâmplat ceva înăuntrul peșterii, a continuat Lumine. Se poate ca una dintre ultimele noastre linii de apărare să fi fost doborâtă, dar nu putem fi siguri înainte să facem o cercetare. Logan?

Dar n-au aflat chiar tot. Oare cât timp o să le ia până să-și dea seama?

Logan s-a uitat la mine și la Ren.

— Mâine nu veți merge la școală. Vreau ca noua haită să patruleze zona din jurul peșterii și în special intrarea. Nu vă aventurați prea departe înăuntrul cavernei... dacă l-ați deranjat, vă veți da seama.

— Pe cine? am întrebat, încercând să par uimită.

— Spre deosebire de voi, creatura asta este un fel de animal de casă, a spus Logan. Un animal de casă foarte periculos, care apără peștera. Bineînțeles, asta doar în cazul în care dușmanii reușesc să treacă de loialii noștri *Gardieni.*

— O să ne atace? a întrebat Ren.

— Cu siguranță, a răspuns Logan. De asta trebuie să cercetați zona și apoi să-mi spuneți ce ați aflat. El nu-și părăsește vizuina. Dacă îl vedeți viu, fugiți. N-o să vă urmărească dincolo de ieșire. Dar dacă i s-a întâmplat ceva, trebuie să știm. Împărțiți-vă în două grupuri. Trimiteți câțiva lupi la peșteră. Ceilalți trebuie să cerceteze zona, ca să afle ce sau cine s-a apropiat de Haldis. Trebuie să aflăm dacă nu cumva *Căutătorii* au trecut pe acolo.

— Ce fel de animal este? a întrebat Ren, strângându-mă de mână.

— N-aș vrea să vă stric surpriza, a răspuns Logan. E spectaculos.

L-am strâns și eu pe Ren de mână, ca să nu se vadă că tremur.

Eu trebuia să fiu unul dintre lupii care intra în peșteră. De fapt, eu trebuia să fiu singurul. Dacă nu... nici nu voiam să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla.

— Și vrei să mergem mâine? am întrebat, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii.

— Da, a încuviințat Logan. Trebuie să acționăm acum. Dacă au trecut de linia noastră de apărare, trebuie să facem niște schimbări cât de curând.

— O să-i sun pe lupi când ajung acasă, a spus Ren, uitându-se la mine. OK, Calla?

Înainte să apuc să-i răspund, Emile a pufnit disprețuitor.

— N-ai nevoie de permisiunea ei, băiete.

— Emile, l-a întrerupt Lumine. Calla s-a dovedit a fi un bun conducător al tinerilor haitei Umbra Nopții. Ren face bine că îi cere părerea.

Emile a bodogănit ceva, iar Efron a râs pe înfundate.

— Da, am spus. Sună-i.

Trebuie să-mi dau seama cum să fac să intru singură în peșteră mâine.

— Ne întâlnim la prima oră a dimineții, atunci? a întrebat el, strângându-mă de mână. La capătul potecii?

Am încuviințat din cap.

Lumine s-a ridicat în picioare, netezindu-și fusta.

— Excelent. Asta e prima voastră încercare. Să nu ne dezamăgiți.

— Niciodată, a murmurat Ren.

— Foarte bine, a spus Efron, cu un surâs. Atunci, vă urăm noapte bună.

— Mulțumim pentru ceai, Naomi, a spus Lumine. Ești, ca întotdeauna, o gazdă minunată.

— Stăpână, a spus mama, făcând o reverență.

Logan s-a oprit în dreptul nostru înainte să iasă pe ușă.

— Vânătoare plăcută!

Strigoii i-au urmat, plutind prin aer, fără să scoată un sunet. Ușa de la intrare s-a trântit, iar Ren s-a ridicat în picioare, însă Emile și-a mai turnat un pahar. I-a întins mamei sticla.

— Pentru vremurile de altădată?

— Nu, mulțumesc, a spus ea.

— Mai stăm? a întrebat Ren, uitându-se când la tatăl lui, când la mama mea.

— Nu este politicos să lăsăm două doamne singure, acum când Stephen nu este aici să aibă grijă de ele.

Emile s-a așezat lângă mama, strecurându-și degetele prin părul ei. Ea a pălit, dar nu s-a clintit.

— Ne purtăm singure de grijă, m-am răstit eu.

— Dar nu ca un bărbat, a spus el, plimbându-și acum degetele pe obrazul mamei. Naomi, ce prostii i-ai băgat fetei ăsteia în cap? Sper că n-o să-i facă probleme băiatului meu.

— O să fie o bună parteneră, a spus ea. Pe măsura fiului tău.

M-am uitat lung la ea. Nu înțelegeam de ce nu-i dădea un brânci. Știam cât de puternică era mama; poate că n-ar fi putut să-l înfrângă pe Emile în luptă, dar ar fi putut să se apere fără probleme.

— Într-adevăr e bună. La fel ca mama ei, presupun. Ești o fată bună, Naomi. Îți știi locul. Întotdeauna mi-a părut rău că nu am putut fi prieteni mai buni.

— Mulțumesc, a șoptit ea, dar mâinile îi tremurau.

— Noaptea abia începe, a continuat Emile, aplecându-se și sărutându-i urechea. Și aduce cu ea nenumărate posibilități. Am putea recupera timpul pierdut.

— Cum îndrăznești? Pleacă de lângă ea.

Mă ridicasem în picioare.

Emile s-a întors spre mine mârâind.

— Renier, ia-ți cățeaua și du-o sus!

— Nu plec nicăieri!

Aș fi sărit la gâtul lui Emile dacă nu m-ar fi ținut Ren de umeri.

— Tată, ar trebui să mergem. E târziu și profităm prea mult de ospitalitatea care ni s-a arătat, a spus Ren, calm. Stephen o să se întoarcă în curând.

— Presupun că da, nu-i așa?

Zâmbetul lui Emile era ca lumina unei locomotive ce se apropia vertiginos.

— Ar trebui să-mi prezint omagiile.

— Am multe teme de făcut și tot n-am apucat să-i sun pe cei din haită să le spun că mâine trebuie să mergem la Haldis, a adăugat Ren. Aș vrea să plecăm. Te rog.

— Nu știu cine te-a învățat să fii așa moral, fiule.

Emile și-a terminat băutura și a trântit paharul pe brațul fotoliului pe care stătea mama.

— A fost o plăcere, Naomi.

— Ne vedem mâine, a spus Ren, fără să se uite la mine și urmându-și tatăl.

Am privit-o pe mama ridicându-se în picioare și aranjându-și bluza.

— Așa, acum hai să facem un pic de ordine.

A început să strângă paharele și să le așeze pe tava de ceai.

— Mamă. N-ai nimic de zis?

— Ce vrei să spui, dragă?

— De ce l-ai lăsat pe Emile să se poarte așa?

— E un mascul alfa, Calla. Așa sunt ei.

Continua să facă ordine prin sufragerie, fără să mă privească.

— Tata nu-i așa!

— Nu, a răspuns ea, ridicând tava.

Am urmat-o în bucătărie.

— Dar Efron și Lumine au păreri diferite când vine vorba de caracterul liderilor lor. Lumine încurajează o atitudine stoică și bineînțeles...

— Eleganța, am spus eu. Cum aș putea să uit.

Mama mi-a adresat un zâmbet vag.

— Iar Efron crede că e mai bine să aibă conducători cu... o mână de fier.

— Așa se cheamă? m-am răstit eu. Pentru că eu aș spune că Efron și Emile sunt niște lichele!

— Nu fi dezgustătoare, Calla, s-a răstit ea. E rușinos.

— O să-i spui tatei? am întrebat.

A trântit vasele în chiuvetă.

— Bineînțeles că nu. Și așa îl urăște pe Emile și, dacă n-ai auzit, stăpânii noștri ne-au spus că acum cooperarea este esențială. Nu ne putem permite să lăsăm doi alfa să se omoare în bătaie în timp ce noi încercăm să punem bazele unor noi linii de apărare. S-ar comporta prostește.

— Prostește?!? Nimeni în afară de tata nu are dreptul să te atingă!

— Nici un bărbat inferior nu mă poate atinge. Aici este vorba despre doi alfa rivali. Și sper că nu va trebui să ai de-a face cu așa ceva. Emile o să profite de orice ocazie ca să-l provoace pe tatăl tău. A vrut întotdeauna să demonstreze că el este masculul dominant din cele două haite. Și lucrurile s-au înrăutățit de la moartea lui Corine.

— Dar...

S-a întors spre mine și mi-a făcut semn să tac.

— Las-o baltă, Calla. A trecut.

— Deci asta înseamnă eleganța?

Nu mai puteam să-mi stăpânesc furia.

— Să te porți ca o târfă cu fiecare bărbat care vine la tine în salon?

Am căzut pe jos înainte să-mi dau seama că mă lovise. Obrazul îmi pulsa de durere.

— Ascultă-mă cu atenție, Calla, a spus mama, cu pumnii încleștați. Ți-am zis o dată și nu-mi place să mă repet. Emile nu este orice bărbat. Este un alfa. Nu poți să te opui unui mascul afla, chiar dacă aparții altuia. Îți pui viața în pericol dacă faci asta. Înțelegi?

Eram atât de uluită, că nu puteam nici să vorbesc.

— Înțelegi?

Nu văzusem niciodată o privire atât de aspră în ochii ei.

— Da, mamă, am șoptit.

— Probabil că ești obosită.

Și-a reluat expresia binevoitoare.

— Când termin aici, o să-ți fac un ceai de mușețel și o să-ți pregătesc o baie fierbinte. Mâine ai o zi grea.

Am încuviințat din cap și am urcat scările. Ușa dormitorului lui Ansei era închisă, iar din cameră răsuna muzica. Probabil că mama îl trimisese la el în cameră când sosiseră *Păzitorii.* N-a auzit nimic.

M-am gândit să bat la ușă, dar am ales să mă duc la mine în cameră și să-l las să mai viseze încă un pic la iubirea adevărată. Am închis ușa și am început să plâng, gândindu-mă în cât timp avea să vină mama cu ceaiul și cât de curând aveau să afle *Păzitorii* în ce măsură îi trădasem.

• Capitolul 25 •

— Nu puteți intra cu toții în peșteră, le-am spus, plimbându-mă încoace și încolo, la poalele versantului abrupt.

Lupii din haita mea mă priveau cu ochi rugători. Încă îi așteptam pe lupii Năpastă. Primele raze ale dimineții dădeau o nuanță ruginie pământului, o culoare care îmi amintea de Haldis. M-am înfiorat știind că scopul misiunii de astăzi era chiar misteriosul obiect și că nici unul dintre membrii haitei mele nu era conștient de asta. Nici unul dintre ei nu putea intra în peșteră. Ar fi aflat că am fost acolo, însoțită de un alt lup. încercam din răsputeri să-i țin departe de cavernă.

— Dar Logan ține un animal de casă înspăimântător acolo! a exclamat Fey. Nu-i corect să nu-l vedem și noi! Fac pariu că e monstruozitor!

— Chiar ai spus „monstruozitor”? a întrebat Bryn.

Fey i-a aruncat o privire dușmănoasă. Începuseră să se ciondănească din ce în ce mai mult după seara de la Burnout.

— Nu vorbim aici de ce e corect și ce nu, ci de ordinele primite, am spus, scrâșnind din dinți, sătulă de smiorcăiala lor. N-aveți decât să vă certați cu Ren când ajunge.

Iar eu o să mă asigur că Ren o să mă trimită numai pe mine în peșteră.

S-au auzit foșnete din pădure și am știut că sosește haita Năpasta. Din spatele copacilor s-au ivit cinci lupi. Văzând că eram încă în formă umană, și-au schimbat pe rând înfățișarea. Ren era ultimul.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

— Haita mea e mai interesată să vadă curiozități decât să-și facă datoria, am spus.

— Nu asta am..., a început Fey.

— Taci, Fey, am mârâit eu.

De când mă vizitaseră *Păzitorii* și tatăl lui Ren, cu o seară înainte, nu mai eram atât de dispusă să fiu tolerantă.

Ren a izbucnit în râs, salutând restul haitei.

— Nu-ți face probleme, Lily. Nici haita mea nu vorbește decât de creatura din peșteră.

— Perfect, am bombănit eu. *Hai că intru eu în peșteră.* Oricum, ruta de patrulare e mult mai importantă. Trebuie să aflăm neapărat cine s-a furișat pe munte în lipsa noastră.

— Calla are dreptate, a spus Ren, ridicând vocea. Poteca e mult mai importantă decât orice ar fi în peșteră.

Câțiva dintre ei au mormăit, însă mârâitul lui Ren i-a redus la tăcere.

— Tocmai de aceea eu voi fi cel care va intra în peșteră, a spus el.

— Dar..., am protestat, încercând să-mi ascund spaima.

— Și cu asta am încheiat discuția, a spus Ren, fără să mă bage-n seamă. Calla o să caute dovezi ale prezenței *Căutătorilor* la intrarea în peșteră. Bryn și Ansei, voi o să veniți cu mine în cavernă. Restul o să facă ce le ordonă Calla, iar dacă aud că vă plângeți, o să aveți de-a face cu mine. O să vă ajungem din urmă după ce verificăm peștera și o să patrulăm împreună la întoarcere.

Nimeni nu a mai spus nimic. Am încercat să-mi ascund uimirea. Bryn și Ansei? Nu înțelegeam de ce alesese doi lupi din haita mea, în loc să-i ia pe ai lui. Cel puțin așa aș fi putut să vorbesc cu ei când ieșeau din peșteră.

Și Bryn, și Ansei păreau uimiți, dar i-au urmat exemplul lui Ren când acesta și-a luat înfățișarea de lup. Am făcut același lucru, iar restul haitei și-a concentrat atenția asupra mea. Doar Dax i-a mai aruncat lui Ren o ultimă privire oropsită.

Uite cum o să facem.

Mi-am împărtășit gândurile grupului ce îmi fusese încredințat. Chiar dacă simțeam că teama îmi știrbește din putere, tot trebuia să mă comport ca o afla.

Patrulați în cercuri din ce în ce mai largi, începând din centru și îndreptându-vă spre sud. Mason, Nev, Sabine și cu mine vom merge pe ruta est-vest. Dax, Fey și Cosette vor alerga de la vest la est. Așa o să evităm să ne intersectăm și o să acoperim o zonă cât mai mare. Întrebări?

Mă simțeam un pic vinovată pentru că mă răstisem mai devreme la Fey și speram să mă revanșez punând-o în aceeași echipă cu Dax.

Au lăsat boturile în jos, ascultători. *Bun. La treabă.*

Fey a luat-o înainte, iar Dax și Cosette au urmat-o pe ruta de vest.

Când mă pregăteam să urc versantul cu Mason și Nev, am auzit în minte vocea lui Ren.

Calla?

Ce este? M-am oprit și am ciulit urechile. Era clar că voia să-mi transmită ceva numai mie.

Îmi pare rău că te-am dat la o parte. Dar e important să-i obișnuim să patruleze și în alte grupuri. O să am grijă de Bryn și de Ansei.

Bineînțeles. Mersi.

Sunt sigur că n-ai să ratezi ceva prea palpitant în peșteră. Te anunț ce am găsit de îndată ce termin.

Apoi nu i-am mai auzit vocea. *Oare ce avea să găsească acolo*?

Nu mai pierdeți vremea. Din cauza fricii și a frustrării l-am mușcat pe Mason de picior. Apoi mi-am transmis gândul și lui Nev și Sabinei. *Haideți să mergem.*

Hei! a protestat el. Te așteptam pe tine.

Asta nu-i o scuză.

Am dat din coadă, dorindu-mi să simt și altceva în afară de senzația aceea de gol în stomac.

Ți-am spus, frate, s-a plâns Nev. *Am știut întotdeauna că e un tiran.*

Sabine nu spunea nimic și aștepta ordinele. Mă întrebam la ce se gândea.

Auzeam în gând râsetele lui Nev și Mason, în timp ce urcam dealul în fugă. Se mușcau jucăuși de spate și zburdau unul pe lângă celălalt, încercând să preia conducerea. Însă picioarele mele nu mai cunoșteau bucuria alergatului.

Trecuseră doar câteva zile de când Shay și cu mine ucisesem păianjenul lui Logan și luasem Haldisul din lăcașul lui. Pierdusem atât de mult sânge, încât ar fi putut să pătrundă în piatră și să păteze pereții peșterii. Poate că duhoarea păianjenului ar fi putut acoperi mirosul meu. Sau nu? Ce avea să facă atunci Ren?

M-am speriat de o veveriță care țopăia în fața mea. Mason m-a mușcat de falcă. *Ești bine*?

Mă doare capul. Hai să alergăm mai încet. Oricum ar trebui să începem să adulmecăm.

Ne-am răspândit în direcții diferite, amușinând pământul, înaintând în salturi lente, în căutarea unor mirosuri necunoscute, a unor indicii pe care știam că nu aveam să le

găsim. Singurul lucru peste care puteam da era o dovadă că eu și Shay am fi zăbovit pe munte. Îi simțisem mirosul ceva mai devreme, pe la începutul potecii, dar știam că prietenii mei nu ar fi avut cum să-l recunoască. Îi conduceam conștiincioasă pe Nev, Mason și Sabine ca și cum am fi mers la vânătoare, întrebându-mă tot timpul ce se întâmpla în peșteră.

Putem să ne oprim să mâncăm ceva? Vocea lui Mason mi-a întrerupt gândurile. *Am văzut o potârniche mai devreme și mor de foame. Nu cred c-o să găsim ceva. Poate doar un lup singuratic care a hoinărit pe aici.*

Deși mă așteptasem la asta, când l-am auzit pe Mason vorbind despre lupul necunoscut am răsuflat ușurată.

Nici eu n-am descoperit mai multe, a răspuns și Neville. *Votez pentru prânz, dar nu potârniche. Nu-mi place că mi se lipesc penele de limbă. Ce ziceți de un iepure*? *Îmi plac la nebunie iepurii grași.*

Trebuie să te concentrezi, s-a răstit Sabine. *Ar trebui să mâncăm după ce terminăm de patrulat. Dacă în zona asta s-a stabilit o nouă haită de lupi, trebuie să-i gonim. O să fie prea confuză situația.*

E doar un lup, Sabine. Nu te mai da mare în fața Callei, i-a răspuns Nev. *Am mai vânat cu tine. O să alergi după primul iepure care-ți iese în cale.*

A adulmecat disprețuitoare aerul.

Mă îndoiesc.

Stomacul îmi chiorăia de foame, amintindu-mi că începusem acea sarcină inutilă cu câteva ore în urmă.

Tocmai mă pregăteam să le răspund când am auzit un urlet. Era urletul lung și aspru al lui Ren, care străbătea muntele, chemând haita la conducătorul ei. Toată ușurarea pe care o simțisem în momentul în care am știut că identitatea lui Shay avea să rămână ascunsă a dispărut. În câteva minute aveam să dau ochii cu Ren și nu știam ce găsise în peșteră.

Poate ăsta e semnalul că putem lua prânzul. Mason a fugit în direcția urletului.

Hai să vedem ce vrea. M-am întors, conducând haita înapoi pe creastă.

Ren, Bryn și Ansei ne așteptau când am ajuns. Mi-am scuturat agitată capul când am văzut ce loc alesese pentru întâlnirea noastră – exact pajiștea unde îi salvasem prima dată viața lui

Shay. Am râcâit cu laba în pământ, căci nu voiam să împart cu alții acel loc, dorindu-mi deodată ca Shay să fi fost aici, și nu lupii.

M-am apropiat cu prudență de Ren, încercând să nu par speriată. El părea calm și aștepta în tăcere să sosească și ceilalți lupi.

Fey și Cosette s-au ivit din pădurea de la est.

Unde-i Dax? Vocea lui Ren a răsunat în gândurile noastre.

I s-a făcut foame, a răspuns Fey, privind peste umăr.

Dax s-a ivit din pădure târând după el o căprioară pe care tocmai o vânase.

Aplauze pentru Dax. Nev s-a repezit și și-a înfipt colții în pulpa căprioarei, ajutându-l pe Dax să care prada.

Lui Ansei îi curgeau balele în timp ce țopăia pe lângă pradă.

Conducătorii mănâncă primii, a spus Dax, plecându-și botul și arătându-și dinții.

Ansei s-a lipit cu burta de pământ, pleoștindu-și urechile. *Scuze, Ren.*

Nu-ți face probleme. Ren a venit lângă mine și și-a lipit botul de al meu. *Ți-e foame*?

Și-a vârât nasul în falca mea. Nu părea ostil. Poate că nu găsise nimic. Văzând că Ren era destul de relaxat, stomacul mi-a ghiorțăit când am auzit de hrană. *Cred că da.*

Care-i partea ta preferată? M-a înghiontit, îndemnându-mă să mă apropii de căprioară. Mirosind sângele proaspăt, mi-a mai trecut iritarea. *Coastele.* M-am lins pe bot.

Te rog.

M-am înfipt în pradă. Ren s-a așezat lângă mine, smulgând hălci de carne de pe umărul căprioarei.

Restul haitei ni s-a alăturat, așezându-se respectuoși la distanță.

Știu că acum vă delectați cu prada. Gândurile lui Ren au ajuns la noi chiar dacă el continua să mănânce. *Dar trebuie să vă aduc la cunoștință niște lucruri, așa că fiți atenți.*

Ce era în peșteră? a întrebat Dax, cu botul roșu de sânge.

N-o să-ți vină să crezi, a spus Bryn, iar blana i s-a zbârlit.

Un păianjen gigantic, mort. Ren a smuls piciorul căprioarei din umăr.

Sună îngrozitor. Sabine s-a distanțat de haita care se înfrupta de zor. Fie nu-i era foame, fie îi trecuse auzind de păianjenul mutant.

Cât de mare? a întrebat Mason.

De trei ori cât Dax. Ansei a lins-o pe Bryn pe falcă.

Așa crede Logan că arată un animal de casă? Nev a mârâit, vârându-și cu ferocitate capul în coastele căprioarei.

Cred că era mai degrabă o santinelă, decât un animal de casă, a răspuns Ren.

E bine că are atâta încredere în capacitatea noastră de a apăra peștera, a pufnit Sabine.

Ren și-a arătat colții. *În orice caz e mort, iar Logan mi-a cerut să-l sun imediat dacă peștera nu mai e apărată de creatura aia.*

Când ți-a cerut asta? M-am uitat la el, căci nu-mi mai aminteam acea parte a conversației.

Aseară, după ce am plecat de la tine, m-a sunat.

Mi-am pus botul pe labe, întrebându-mă oare de câte ori avea să mai primească Ren ordine de care eu habar n-aveam.

Nu era prea încântat, a continuat Ren. *Tata, Logan și Efron sunt pe drum spre peșteră acum. Voiau să mai verifice ceva, dar au zis că asta nu ne privește pe noi.*

Haldis. M-am ridicat în patru labe, dând târcoale haitei, năpădită de gânduri. Veneau să vadă ce s-a întâmplat cu Haldis. Altceva n-aveau ce să caute.

Voi ați găsit ceva pe drum? a întrebat Ren.

E un lup singuratic pe munte. Fey și-a încordat spatele, scuturându-și blana. Încă nu l-am văzut, dar mirosul lui e nou. În rest, doar mirosurile noastre.

Shay. Și ei dăduseră de urma lui Shay. Mi s-a zbârlit blana.

N-am găsit însă nici urmă de Căutător, a adăugat Dax, înghițind o bucată enormă de vânat.

Nici noi. Nev s-a așezat pe picioarele din spate.

Nici măcar un iepure gras. Mason l-a mușcat în joacă pe Nev de ureche.

Haideți să mai căutăm cât coborâm panta. Ren a lăsat deoparte căprioara din care rămăseseră acum doar oasele. Bryn, du-te cu grupul lui Dax. O să vin și eu după tine. Ansei, tu cobori cu Calla.

Tu ești șeful, a răspuns Ansei, plecându-și capul într-o parte și scărpinându-și urechea cu laba din spate.

Haita s-a despărțit, alergând spre pădure.

Venim acum, a spus Ren grupului. *Trebuie să vorbesc ceva cu Calla.*

M-am uitat după lupii mei care se făceau nevăzuți în pădure, înainte să mă întorc spre Ren.

Ce se întâmplă?

Ren s-a apropiat de mine, țintuindu-mă cu privirea lui întunecată.

De ce ai intrat în peșteră?

Inima mi-a sărit din loc, dar am început să adulmec pământul, prefăcându-mă complet dezinteresată. *Nu știu despre ce vorbești.*

A făcut un salt spre mine și m-a aruncat pe spate. Am încercat să mă întorc, dar el era deasupra mea, țintuindu-mă la pământ. Și-a încleștat fălcile în jurul gâtului meu, strângându-mă. Aproape că nu mai puteam să respir.

Îți știu mirosul, Calla. Ai fost acolo. Acum două sau poate trei zile.

L-am lovit și l-am zgâriat cu ghearele. *Încetează! Lasă-mă să mă ridic.*

Bryn și Ansei probabil că ți-au recunoscut și ei mirosul, dar au pretins că nu au simțit nimic, ceea ce înseamnă că au mințit pentru tine. De ce încerci să divizezi loialitatea haitei? *Chiar vrei să lupți împotriva mea*? Și-a înfipt colții în gâtul meu, silindu-mă să mă predau. Nu m-am gândit niciodată că aș fi putut să-l urăsc pe Ren, dar în acel moment nu eram prea departe. M-a mușcat și mai tare, făcându-mă să mă schimonosesc de durere. Am continuat să mă zbat, iar el a mârâit. *Nu te mai zbate. Spune-mi adevărul.*

Am scheunat și m-am potolit. *Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun. Eram curioasă, așa că am intrat în peșteră weekendul ăsta când făceam de gardă.*

Am auzit un mârâit surd în pieptul lui Ren. *Tu ai omorât păianjenul lui Logan*?

Am început să iau în calcul toate posibilitățile, punând în balanță riscul la care mă expuneam mințind sau înflorind adevărul; sub nici o formă nu puteam să-i spun toată povestea.

Nu, am răspuns, alegând minciuna. *Peștera avea un miros bizar, periculos. N-am zăbovit prea mult pe acolo.*

Am așteptat, sperând că avea să mă creadă, întrebându-mă cât de departe pătrunsese în peșteră și până unde îmi simțise mirosul.

De ce n-ai spus nimic? Încă mârâia, dar strânsoarea îi mai slăbise.

M-am strâmbat din nou, dar am rămas nemișcată. *Îmi pare rău, Ren. M-am gândit că Logan o să mă pedepsească. Știi că nu avem voie să intrăm înăuntru.*

Ești mai curajoasă ca mine. De ani de zile vreau să mă furișez în peșteră. A încetat să mai mârâie și mi-a dat drumul, împingându-mă cu botul, ajutându-mă să mă ridic. *Nu mi-a plăcut să-ți fac asta, Calla. O să te protejez întotdeauna, dar nu poți să ai secrete față de mine. Și nici lupii tăi nu pot să aibă – o să vorbesc cu Bryn și Ansei despre asta mai încolo.*

Îmi pare rău. Nu puteam să mă uit în ochii lui.

Și-a băgat nasul în umărul meu. *Am nevoie să ai încredere în mine. Înțelegi*?

Da. Îmi tremurau labele. *Cine crezi că a omorât păianjenul*?

Singurul miros pe care l-am simțit a fost cel al lupului singuratic, a răspuns Ren. *Presupun că e același pe care l-a adulmecat și Dax, și grupul tău pe traseu. Mi-e greu să cred că ar fi putut ucide singur păianjenul lui Logan – trebuie să fi fost un adevărat războinic.*

M-am gândit cum manevra Shay pioletul și cât îi admiram curajul și îndemânarea în luptă.

Vreau să am grijă de tine, Calla. Ren s-a apropiat și mi-a lins botul. *Nu-ți asuma riscuri când nu e cazul. Ești prea importantă pentru asta. Am nevoie să fii lângă mine. Îmi pare rău dacă te-am rănit.*

Nu m-ai rănit. L-am lăsat să-și apropie botul de mine, căci, deși mă simțeam umilită, eram ușurată că nu continuase să vorbească despre asta.

A fugit spre pădure fără să-mi mai spună nimic, lăsându-mă singură pe pajiște. Când am închis ochii, l-am văzut pe Shay, i-am simțit buzele pe brațele mele, primele scântei ale dorinței atunci când mă atingea. Am ridicat botul, căci îmi venea să urlu de neputință, detestând acea tăcere impusă. *Păzitorii* aveau să înceapă în curând vânătoarea, aveau să-i caute pe cei care furaseră Haldisul. Oare ce se va întâmpla?

• Capitolul 26 •

Urcasem jumătate din treptele de piatră ale conacului Rowan, după care m-am oprit, împietrită de spaimă. Shay a trebuit să mă târască după el pe scări.

— M-am răzgândit, am spus. Simțeam că-mi tremură picioarele.

— Prea târziu, a spus el, rânjind și trăgându-mă după el.

— N-ar fi trebuit să te transform niciodată. Atunci n-ai fi putut să mă târăști după tine.

— Nu ușurezi deloc lucrurile, a spus el, străduindu-se să mă facă să mai înaintez cu un pas. Îmi ești datoare, îți amintești? M-ai abandonat săptămâna trecută la bar. Cred că Ren și-a petrecut restul serii gândindu-se în ce ordine avea să-mi rupă oasele.

— Probabil că da.

— Exact. Ai noroc că sunt aici să-ți fac turul casei.

— O să-ți rămân veșnic îndatorată. Sunt sigură că e o casă minunată. Acum lasă-mă să plec, am spus, zbătându-mă să scap din brațele lui.

— Haide, Cal, urcă treptele. Ai fost de acord cu asta. Chiar vrei să te car înăuntru?

M-am uitat lung la ușile duble de fildeș.

— Poate.

— Dacă asta vrei, o să te arunc pe umăr ca omul de Neanderthal, a rânjit el. N-o să fie prea plăcut.

Am făcut ochii mici.

— Ți-ar plăcea, nu?

— Vrei să vezi cum e?

M-am smuls din strânsoarea lui, repezindu-mă pe scări. Shay a scos o cheie gigantică de alamă din buzunarul gecii. Am măsurat din priviri fațada clădirii, în timp ce deschidea ușa.

Impozanta clădire se contura limpede pe fundalul cerului, fațada ei având culoarea singuratică a cetii. Conacul se întindea pe o suprafață enormă, de ambele părți ale intrării principale. La nivelul fiecăruia dintre cele trei etaje se vedeau ferestre înalte cu menouri. Pe frontoane se întrezăreau sculpturi înfățișând

felurite creaturi: șerpi încovrigați, cai cabrându-se, grifoni și himere urlând. Gargui înaripați se ghemuiau de-a lungul acoperișului, gata parcă să se năpustească în gol.

— Vii? a întrebat Shay, ținând ușa deschisă.

Mi-am luat ochii de la statui, am tras adânc aer în piept și am pătruns în întunecimea conacului. Odată ajunsă înăuntru, am icnit de spaimă. Ușile dădeau într-un salon spațios, de jur-împrejurul căruia era construit un balcon. În dreptul peretelui din fundul camerei, erau două scări de marmură care duceau la etaj, urcând spre dreapta și spre stânga. Pe tavan atârna un candelabru de cristal minuțios lucrat, care capta razele de soare reflectate prin ferestre, proiectând nenumărate curcubeie pe podeaua de piatră. Deși nemobilată, încăperea era plină de obiecte de artă, de la vaze scumpe de porțelan, care îmi ajungeau până la brâu, până la armuri complete, cu halebarde amenințătoare și buzdugane fioroase, ținute în mănuși de fier.

— Așa cum ți-am descris-o, a spus Shay, venind lângă mine. Opulentă.

Ecoul vocii lui a răsunat în întreaga încăpere.

Am încuviințat din cap.

— Biblioteca este la etajul al doilea, după ușile astea, a continuat el. Scările duc înspre aripile de vest și de est. Vrei să ne apucăm de studiu chiar acum sau vrei să-ți fac înainte turul casei?

— Vreau să mă asigur că nu ne paște nici o primejdie, am bâiguit eu.

— Atunci, facem turul, a spus el, îndreptându-se spre scările de la dreapta. Eu locuiesc în aripa de est.

În timp ce îl urmam, am aruncat o privire peste umăr. Casa era cufundată într-o tăcere stranie; zgomotul pașilor noștri răsuna pe lespezile de piatră.

— Cum te-ai obișnuit să locuiești aici?

Mi-am dat seama că vorbeam în șoaptă.

— De fapt, nu m-am obișnuit, a spus el, ridicând din umeri. E destul de ciudat să stai aici singur tot timpul.

— Nu-mi vine să cred cât e de liniște.

— Câteodată dau muzica la maximum la mine în cameră și deschid ușa ca să se audă în toată casa. Ajută un pic.

Am cotit pe un coridor lung. Pe pereți, la distanțe egale, atârnau portrete în mărime naturală. M-am uitat la unul dintre

ele și am împietrit. Un bărbat era parcă suspendat într-un hău întunecat, cu chipul schimonosit de durere, în agonie, iar torționarii săi erau ascunși privirii de nuanțele întunecate ale pânzei în ulei. M-am uitat la tabloul de pe peretele opus. Era asemănător, numai că personajul principal era o femeie.

— Putem să mergem mai repede? am murmurat eu.

— Scuze, a spus Shay. Ar fi trebuit să te avertizez în legătură cu tablourile. Gusturile artistice ale lui Bosque au o tendință morbidă.

— Nu zău?

Mi-am ținut privirea în pământ în timp ce înaintam.

— Dar ce reprezintă?

— Nu știu, a spus el. Am crezut că ar putea fi martiri, dar tablourile nu au legende, iar supliciile nu corespund celor prin care au trecut martirii creștini despre care am auzit eu.

— Deci îi plac pur și simplu tablourile care înfățișează oameni în agonie?

— Poate, a răspuns el. Totuși, multe obiecte de artă au ca temă suferința și moartea. Tablourile lui Bosque nu sunt foarte diferite de cele pe care le vezi într-un muzeu.

— Probabil.

A cotit brusc la dreapta, iar eu m-am grăbit să-l urmez, intrând pe un hol lăturalnic. Când am făcut din nou la dreapta, aproape că m-am ciocnit de un bărbat. Un bărbat chipeș, cu aripi largi, desfăcute. Am țipat îngrozită, m-am aruncat la podea, preschimbându-mă în lup și dezvelindu-mi caninii.

— Ce s-a întâmplat, Cal?

Shay s-a încruntat, părând să nu bage de seamă amenințarea aflată la doar câțiva metri de el.

M-am furișat pe lângă el, cu ochii ațintiți asupra creaturii înalte și înaripate ce ținea o suliță în mână, îndreptată spre noi. Incubul nu se mișca, de parcă ar fi împietrit chiar înainte să-și folosească arma.

— E o statuie, a râs Shay de mine. Mârâi la o sculptură.

Am făcut un pas spre el și am mirosit piciorul de marmură al incubului. Shay încă râdea în momentul în care mi-am schimbat din nou înfățișarea și i-am aruncat o privire urâtă.

— Ai fi putut să mă previi că ai statui cu demoni în casă.

— Sunt mii de sculpturi în casa asta. Nu cred că poți să mergi mai mult de douăzeci de metri fără să dai peste una. În grădină sunt chiar și mai multe.

— Sunt toate ca asta? am spus, fără să-mi iau ochii de la statuie.

— Majoritatea, a răspuns el. Unele înfățișează femei înaripate, nu bărbați, dar toate au sulițe în mână. Altele sunt animale, de fapt creaturi mitologice.

M-am înfiorat.

— De ce te-ai speriat? a întrebat el. Credeam că îți făceai probleme în privința strigoilor.

— Mai sunt și alte lucruri de care trebuie să ne îngrijorăm pe lângă strigoi, am murmurat eu.

— Vrei să spui că statuia a fost construită după o ființă reală? a întrebat el, atingând vârful aripii incubului.

— Da.

Și-a tras mâna înapoi.

— La naiba.

— Oricum, încotro ne îndreptăm? am întrebat, dorindu-mi să ne îndepărtăm cât mai repede de statuie.

— Mă gândeam să-ți arăt camera mea, a spus el, zâmbind timid. E în capătul holului.

M-a condus pe coridor, oprindu-se în fața ultimii uși de pe dreapta.

— Ei bine? l-am întrebat, așteptând să deschidă ușa.

— Încercam să-mi amintesc când am făcut ultima dată curat în cameră, a spus el.

— Nu se ocupă menajerele lui Bosque? am întrebat, înghiontindu-l și rânjind.

El a clătinat din cap.

— Le-am rugat să nu intre aici. Prefer să nu-mi scotocească străinii prin lucruri.

— Mai ales că mai citești câte o carte interzisă înainte de culcare.

— Mda, și ăsta ar fi un motiv, a spus el, deschizând ușa.

Camera lui Shay nu era nici în perfectă ordine, dar nici murdară. Pe pat avea un morman de cărți, iar câteva pulovere atârnau pe un scaun de lemn. Volumul *Păzitorilor* zăcea deschis pe un birou vechi. Haldisul era lângă carte, strălucind ușor în lumina după-amiezii. Oricum, se vedea podeaua, iar în încăpere

nu erau aruncate mormane de haine murdare, deci era mult mai bine decât la mine în dormitor.

Shay a aruncat o privire prin cameră.

— Nu-i chiar așa de rău.

— Pentru mine asta ar fi o îmbunătățire majoră, am spus.

— E bine, măcar știu că nu ești vreo maniacă.

Când am izbucnit în râs, a făcut un pas spre mine și și-a trecut mâna prin părul meu.

— Deci..., a murmurat el.

Deodată am simțit cum aerul din încăpere se încinge. Deveneam conștientă de faptul că eram singură cu Shay în dormitorul lui. *Revino-ți, Cal. Poți să-ți ții hormonii în frâu măcar cinci minute*?

Am aruncat o privire prin cameră, descurajată și disperată să găsesc o modalitate de a detensiona situația. Oricât de mult mi-aș fi dorit să mă atingă Shay, în urma discuției cu Ren, nu mai eram atât de dornică să-mi asum riscuri. Privirea mi-a căzut asupra unui cufăr mare, pe jumătate ascuns sub o pereche de jeanși aruncați peste el.

— Ce-i asta? am spus eu, îndreptându-mă spre cufăr.

— Nimic, pe bune, a spus el, venind după mine. Doar niște chestii pe care le-am colecționat și le-am cărat după mine de-a lungul anilor.

I-am aruncat un zâmbet răutăcios.

— Nu te cred.

— Hei!

N-a reușit să mă prindă de braț suficient de repede ca să mă împiedice. M-am așezat în genunchi lângă cufăr, ca să ridic capacul greu.

Când am văzut ce e înăuntru, am pufnit în râs.

— Sunt numai benzi desenate.

— Ei bine da, a spus el, aplecându-se și așezând maldărele în ordine. Dar sunt benzi desenate foarte bune, iar unele chiar foarte greu de găsit.

Am răsfoit câteva. Apoi am dat la o parte un teanc și am dat peste ceva moale. M-am încruntat, am dat revistele la o parte și mi-am îngropat degetele în pluș. Când am scos mâna din cufăr, am observat că țineam în pumnul strâns o pătură frumoasă de lână.

Shay și-a dres glasul.

— Mi-a croșetat-o mama.

— Țin minte, am spus, plimbându-mi mâna pe țesătura moale. Este singurul lucru care ți-a rămas de la ea.

Mi-a smuls pătura din mâini.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat, gândindu-mă că poate îl supărasem pentru că o scosesem din cufăr.

— Nu știu, a murmurat el. E ciudat.

— Ce anume?

— Pătura..., a spus el. Am impresia... parcă miroase altfel. Dar nici măcar nu m-am apropiat de ea.

— Ah, da, am spus eu, încuviințând din cap. Nu miroase altfel. Tu ești altfel. Mirosul ți s-a ascuțit acum.

S-a încruntat. A dus pătura la nas și a inspirat adânc. Am sărit ca arsă când a închis brusc ochii și a căzut pe spate, gemând.

— Shay? l-am întrebat, apucându-l de braț. Ce se întâmplă?

— Eu... îmi amintesc. Îi văd chipul. Țin minte cum râdea.

— Oh, Shay, am murmurat, strângându-l în brațe.

A deschis ochii, iar din privirea lui îți puteai da seama că începea să-și amintească mai multe.

— Nu se poate.

— Ba se poate, am încercat eu să-l liniștesc. Mirosul și amintirile sunt legate între ele. Simțurile tale de *Gardian* te-au făcut să-ți amintești unele lucruri pe care le uitaseși.

— Poate, mi-a spus și s-a încruntat.

— Ți s-au părut reale? am insistat eu. Cunoscute?

— Cu siguranță.

— Atunci, ea este mama ta.

— Așteaptă un pic, nu... nu..., a spus el, mototolind pătura în mână.

— Shay?

M-a apucat de mână și m-a tras după el pe hol.

— Ce este? am întrebat, în timp ce alergam înapoi spre salonul principal.

Nu a răspuns și s-a oprit în fața ușii mari de lemn ce dădea spre bibliotecă. A scos din buzunarul pantalonilor un obiect ce se asemăna cu un briceag militar elvețian, pe care l-a vârât apoi în yală. Am auzit un pocnet, iar ușa s-a deschis.

A intrat în încăpere fără să scoată o vorbă. Eu îl urmam cu pași șovăielnici, admirând priveliștea. Biblioteca era de departe una dintre cele mai mari încăperi pe care le văzusem vreodată,

în afară de sala de sport a școlii. Se întindea pe al doilea și al treilea etaj al conacului. Pe trei dintre pereți, din podea până în tavan, se ridicau rafturi pline de cărți. O scară de fier forjat în spirală te ducea către balcoanele care înconjurau ultimul rând de rafturi. Nu mai văzusem niciodată atât de multe cărți. Nu era de mirare că Shay își dorise atât de mult să ajungă aici. Frumoasă și înspăimântătoare, biblioteca părea aproape „prea perfectă” ca să fie un loc sigur. Semăna cumva cu o plantă carnivoră ce se folosea de florile ei strălucitoare pentru a ademeni insectele.

— Incredibil, am murmurat.

Shay se holba la peretele exterior. Era singura parte a bibliotecii care nu era plină de cărți. Ferestrele înalte cu vitralii încadrau un șemineu imens, în care doi oameni ar fi putut sta cu ușurință în picioare. Am urmărit privirea lui Shay. Se uita la un tablou care atârna deasupra șemineului.

Spre deosebire de tablourile grotești de pe holurile conacului, acest portret părea mai tradițional, deși expresiile de pe chipurile personajelor înfățișate erau atât de sobre încât păreau aspre. O femeie îmbrăcată într-o rochie albă, simplă stătea pe un scaun. Avea părul de culoarea ciocolatei, iar șuvițele i se revărsau pe un umăr. Ochii ei de un verde pal păreau plini de lacrimi. În spate, cu mâinile pe umerii ei stătea un bărbat. Și expresia de pe chipul lui era severă, dar și foarte tristă, iar buclele de un blond-închis îi cădeau ușor pe obraji.

Uitându-mă la cei doi străini, am simțit că mi se pune un nod în gât. Nu mai văzusem niciodată niște chipuri atât de triste. M-am apropiat de Shay.

— De ce nu mi-a spus? a murmurat el.

— Cine? Ce?

— Unchiul meu, a spus el, luându-și ochii de la portret. Asta e mama mea... iar bărbatul cred că este tata.

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Ești sigur?

— La fel de sigur cum ești și tu că simțul ascuțit al mirosului m-a făcut să-mi amintesc ceva real, a spus el. Asta e femeia pe care am văzut-o când am mirosit pătura.

— Dar Bosque nu te-a lăsat să păstrezi nici o fotografie cu ei.

— Exact. Atunci de ce ar ține un tablou cu ei în bibliotecă? Și de ce n-ar vrea ca eu să-l văd?

— Poate că s-a temut că o să-ți amintești ceva dacă ai fi văzut imagini cu părinții tăi. Îți amintești acum că ai văzut tabloul?

— Nu, a spus Shay, uitându-se la portret.

L-am luat de mână.

— Te simți bine?

— Nu știu. Mi-ar prinde bine dacă măcar ceva din viața mea ar avea sens, a spus el, plimbându-și degetele peste podul palmei mele.

— Înțeleg.

L-am strâns ușor de degete. Săpaserăm amândoi în trecut și scoseserăm la iveală secrete despre care nu am fi vrut să știm nimic.

— Și acum ce facem?

— Ceea ce trebuia să facem de la bun început, a spus el.

— Studiem?

— Studiem.

M-am uitat lung la rafturile ce se întindeau pe mai multe etaje.

— Ai vreo idee de unde să începem? Sau știi dacă unchiul tău are vreun catalog cu cărți?

— Păi, atunci care ar mai fi provocarea, nu? a chicotit el.

— Bine, o să mă pun pe căutat, i-am spus, ignorându-i privirea ironică.

El mi-a zâmbit ușor poznaș.

— Totuși ar fi ceva.

— Ce anume?

— Un raft ținut sub cheie.

— Sună promițător. Te-ai mai uitat acolo?

El a roșit și s-a scărpinat la ceafă.

— Deși nu-mi place să recunosc, m-am simțit un pic vinovat că am dat buzna așa în biblioteca lui Bosque. M-am gândit să mă revanșez cumva, așa că nu mi-am băgat nasul în raftul ăla... E ca un fel de compromis al sorții.

— Ești tare ciudat, am murmurat eu.

— De asta mă placi, a spus el rânjind și îndreptându-se spre colțul opus al încăperii.

Lângă peretele exterior, în dreptul unui imens orologiu, ce ticăia leneș, se afla un dulap din lemn de mahon frumos lucrat. Shay a umblat la încuietoare și l-a deschis. Înăuntru erau șase

rafturi cu cărți legate în coperte de piele neagră. A luat o carte de pe raftul superior.

— E scrisă de mână. Ca un jurnal.

— Are și un titlu?

S-a uitat pe prima pagină.

— *Analele Haldis.*

Titlul îmi era cunoscut și aveam impresia că acele cărți nu erau ceea ce căutam.

— Și sunt și niște date, a continuat el. 1990-l995.

Am scos un volum de pe un raft de mai jos.

— Asta e datată 1945-l990.

Am început să citesc, iar suspiciunile mi s-au confirmat. Era o genealogie, istoria completă a haitelor de *Gardieni.*

— Nu înțeleg, a zis Shay și s-a încruntat. E o listă de nume, exact ca un arbore genealogic. Și are și legende despre membrii familiilor.

— Asta n-o să ne ajute, am spus, închizând cartea și așezând-o la loc pe raft. Trebuie să ne concentrăm asupra altor cărți din bibliotecă.

S-a uitat uimit la mine.

— Cum adică?

— Cărțile astea nu spun nimic despre ceea ce ne interesează pe noi cu privire la Haldis.

— Despre ce sunt?

— Sunt arhivele *Păzitorilor* despre haitele de *Gardieni.*

— Serios? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

Am încuviințat din cap, i-am luat cartea din mână și am așezat-o la loc pe raft.

— Închide biblioteca.

— Nu vrei să le citești? a întrebat el. E istoria ta.

— Știu istoria asta, am spus. Iar dacă o citim, o să ne certăm.

— De ce?

— Pentru că aici nu se povestește doar ce s-a întâmplat cu haitele. Se vorbește despre cum au fost formate, cine vor fi stăpânii lor și deciziile pe care le-au luat în trecut *Păzitorii* cu privire la împerecheri.

— La împerecheri? a spus el, uitându-se spre raftul cel mai de jos. Vrei să spui că într-una dintre cărțile astea scrie de ce ați fost cuplați tu și Ren?

— Da. Și se vorbește și despre toate celelalte uniuni din istoria haitei. E un arbore genealogic, printre altele.

Privirea îi rămăsese ațintită asupra cărților, iar degetele îi tremurau.

— Las-o baltă, Shay.

— Dar...

— N-ai ce să faci în legătură cu asta, am spus. O să te enervezi degeaba. Acum închide raftul.

A bombănit ceva, apoi l-a închis și l-a încuiat.

— Mai ai să-mi dai vreun ordin, tu, măreață alfa?

— Nu fi nesimțit.

Am făcut semn cu mâna spre rafturile care acopereau încăperea de sus până jos.

— Avem destul de lucru. Nu trebuie să ne transformăm orele de studiu într-o telenovelă.

— O telenovelă?

M-a privit lung, după care s-a repezit la mine și m-a strâns în brațe. Îl simțeam cum tremura.

— Shay?

Mi-a luat un minut să-mi dau seama că, de fapt, râdea. Am zâmbit, după care am pufnit și eu în râs. Mi se scurgeau lacrimi pe obraz, începuse să mă doară burta, dar râdeam din tot sufletul. Stăteam unul lângă altul, iar ecourile hohotelor noastre de râs se loveau de podeaua de piatră și umpleau încăperea aceea imensă a conacului Rowan.

Înainte să-l cunosc pe Shay, nu râsesem niciodată cu atâta poftă, simțindu-mă atât de liberă. Dar chiar dacă acum îmi permiteam să râd nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva, odată cu uniunea, Shay avea să dispară și, odată cu el, și șansa de a mă mai simți vreodată ca acum.

• Capitolul 27 •

Câțiva porumbei speriați și-au luat zborul de pe burlanul de deasupra ferestrei cu vitralii. Am sărit de pe scaun, răsturnându-l în momentul în care am auzit foșnetul de aripi și le-am zărit umbrele pe fereastra de sticlă colorată.

Shay a căscat și s-a întins.

— Calla, nu te mai speria de fiecare dată când auzi un zgomot!

— Sunt doar prudentă, am spus eu, ridicând scaunul de pe jos și așteptând ca bătăile inimii să mi se domolească.

— Suntem în siguranță aici, a spus el, mai dând o pagină din cartea pe care o citea. Iar dacă am găsi ceva util, aș putea spune chiar că ideea mea a fost genială.

Mi-am aruncat ochii pe cuprinsul cărții *Semne și simboluri în cultura umană.*

— Deja e enervant. Nici una dintre crucile despre care am citit nu se aseamănă cu tatuajul tău.

Ne-am uitat amândoi la mormanul de cărți de pe masă. *Nimic. Nu găsim nimic. E inutil.*

Înfrântă și epuizată, mi-am întins mâinile pe masă și am pus capul pe ele.

— Cred că ne întoarcem de unde am pornit, a spus Shay, trântind pe masă un volum mare, de istoria artei.

— Cum adică? am întrebat, privindu-l nedumerită.

— Adică ar trebui să traducem cartea, a spus, punând deoparte cartea de istoria artei și revenind la *Războiul tuturor împotriva tuturor.*

— Cred că ai dreptate, am zis, dând capul pe spate și masându-mi ceafa. Dar poate că ar trebui să sărim peste prima parte.

— Poftim?

Shay deja răsfoia paginile volumului.

— În loc să începem cu începutul, mai bine să ne uităm direct la sfârșit. Tu ai zis că femeia aceea ți-a cântat ultimele fraze din text, după care a spus: „*Aici odihnește Haldis*”. Deci poate că ar

trebui să citim ultima parte a cărții, nu începutul. Ai spus oricum că este cea mai scurtă, deci o să ne ia mai puțin timp.

— Nu-i o idee rea, a spus el, deschizând volumul.

M-am uitat din nou la desenele din carte înfățișând cruci medievale sculptate în lemn. Shay și-a dres glasul. Am ridicat privirea, dar el stătea cu nasul în carte, concentrat asupra textului.

— Voiam să te întreb ceva.

M-am încruntat, căci mi-am dat seama că încerca să mimeze indiferența și nu-i prea ieșea.

— Ce?

— În ultima vreme am tot auzit vorbindu-se la școală despre o chestie care se cheamă Luna însângerată.

A luat dicționarul de latină, răsfoind paginile, fără să se uite, de fapt, la ele.

— Cred că mai sunt doar câteva zile până atunci.

— Da. Nu face asta, Shay. Te rog. Te rog.

— Despre ce e vorba? a întrebat el, cufundându-se în scaun.

— Ah, am spus eu, răsuflând ușurată. Ăăă, să vedem. Este Balul Lunii însângerate, dar toată lumea îi spune, pe scurt, Luna însângerată. E un eveniment bizar, ca un fel de petrecere de Halloween la care se dansează cotilion. Vin și părinții elevilor muritori de la internat, iar la sfârșitul balului își iau copiii acasă pentru vacanța de toamnă. Cântă o orchestră de cameră, e multă băutură și poți să intri fără buletin. E ridicol, dar, în mare, amuzant. Dacă ai legătură cu școala, fie că ești elev sau părinte, atunci automat ești invitat. Adulții beau mult, discută despre ce au de gând să facă pentru școală și semnează cecuri. Studenții, la fel, beau mult și dansează în costume elegante pe care n-o să le mai poarte niciodată.

— De ce se cheamă Luna însângerată?

Mi-am încleștat degetele ca pe niște gheare.

— Pentru că se ține în prima noapte cu lună plină de după echinocțiul de toamnă. Luna în acea perioadă poartă numele de „lună însângerată”.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre geam, privind frunzele cum cad pe pământ ca niște picături de ploaie.

— Dar de ce „însângerată”?

— Pentru că, în noaptea aceea, lumina lunii e perfectă pentru vânătoare.

Picioarele mi-au zvâcnit când m-am gândit la pradă.

— Este perioada Marii Vânători. Luna însângerată mai este cunoscută și sub numele de Luna Vânătorului. Anul ăsta pică pe 31 octombrie. Destul de târziu, dar asta este.

S-a întors și s-a uitat la mine.

— N-ar fi mai simplu să-i spuneți balul de Halloween? Sau stăpânii tăi nu sunt de acord cu colindatul și cu împărțirea bomboanelor?

Mi l-am închipuit pe Logan mergând la colindat de Halloween. M-am întrebat în ce s-ar fi costumat.

— Nu, este *Samhain,* ai uitat? Halloweenul nu este sărbătoarea adevărată. *Păzitorii* țin la vechile tradiții. Este *Balul Lunii* însângerate, întotdeauna s-a numit așa.

Cum am pomenit cuvântul „tradiții”, am simțit un gol în stomac.

— Și merge toată lumea? Nu numai muritorii?

Acum părea mai agitat.

Am încuviințat din cap și l-am privit suspicioasă, căci băgasem de seamă că vocea îi era un pic schimbată.

— E o petrecere frumoasă. Merge toată lumea. Luna însângerată și balul de absolvire sunt cam singurele evenimente la care socializează toți elevii. Cred că se organizează doar ca să le dea muritorilor de la noi de la școală impresia de normalitate.

A bătut cu degetele în masă, după care a început să vorbească:

— Deci... știu că e cam târziu, dar sper să mă ierți pentru că sunt băiat și nu mă gândesc la unele lucruri din timp. Dar nu ai vrea să mergem împreună?

Am simțit cum mi se strânge stomacul. *De ce ți-e teamă nu scapi.*

— Calla?

Nu voiam să mă uit la el.

— Îmi răspunzi?

— Nu pot, i-am spus în șoaptă și i-am aruncat o privire.

S-a sprijinit de masă și a schițat o grimasă.

— De ce nu?

— O să fiu cu Ren. Mergem împreună la Balul Lunii însângerate, dar doar pentru o oră sau două. Balul e în aceeași noapte cu uniunea noastră, am spus eu, concentrându-mi atenția asupra cărții deschise din fața mea. Hai s-o lăsăm baltă.

— Nu pot să iau în serios treaba asta cu uniunea, Cal, s-a răstit el. Tu și prințul tău lup vă veți uni destinele pe vecie pentru că cineva spune că așa trebuie. Astea sunt prostii și știi și tu asta. Și Ren nici măcar nu-și dă seama cât de norocos e că te are. E prea ocupat să își facă de cap cu alte fete la școală.

— Nu-i adevărat! Și încetează odată să te mai iei de Ren.

M-am ridicat în picioare și l-am străfulgerat cu privirea.

— Ai stat cu noi aproape în fiecare zi, iar el a fost mai mult decât respectuos cu tine, chiar după ce ai făcut la Burnout și în ciuda privirilor de cățeluș pe care mi le arunci întruna.

— Priviri de cățeluș? a izbucnit Shay, ridicându-se brusc în picioare.

Și-a dat scaunul la o parte și a început să-și îndese cărțile în ghiozdan.

— Shay! am strigat, ținându-mă cu mâna de burtă deoarece simțeam din nou că mă ia greața.

— Acum, cel puțin știu ce simți, de fapt, pentru mine, a spus el, iar vocea îi tremura în timp ce încerca să tragă fermoarul rucsacului.

M-am ridicat imediat în picioare și l-am luat de mână.

— Încetează, te rog. Nu așa...

Mi-am pierdut vocea. Știam că nu pot să termin acea propoziție.

— Nu așa ce?

M-a prins de mână și m-a tras mai aproape de el. Cu cealaltă mână a început să-mi mângâie obrajii, și am simțit cum mă străbat fiori fierbinți. M-am dat înapoi și m-am așezat pe scaun, clătinând din cap.

— Te rog, nu. Nu pot.

Am înjurat în gând în timp ce-mi ștergeam lacrimile fierbinți ce mi se scurgeau pe obraji. Nu-mi dădeam seama ce era în neregulă cu mine; nu eram obișnuită să plâng, iar acum mai tot timpul încercam să-mi ascund lacrimile.

— Calla.

Când m-am uitat la el, am văzut cât de îngrozit era că plângeam.

— Dumnezeule, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun nimic.

Ne-am apucat din nou de citit, într-o atmosferă tăcută și încordată. Shay și-a pus căștile în urechi și a dat volumul atât de tare încât acordurile de chitară răsunau în toată încăperea.

Dincolo de vitralii, cerul era negru ca smoala. Shay și-a scos deodată căștile din urechi. L-am privit întrebător.

— Uniunea este în noaptea de *Samhain*? m-a întrebat el. în aceeași noapte cu balul?

— Haide, Shay, l-am rugat eu, masându-mi tâmplele. Chiar nu mai pot să vorbesc despre asta.

— Nu, nu e vorba despre tine, a spus el, arătând cu mâna spre textul *Păzitorilor.* E vorba despre dată.

— Da, uniunea are loc chiar de *Samhain,* am răspuns eu. Pe 31 octombrie.

Și-a încrețit sprâncenele, gânditor.

— Și de ce are loc atunci?

— Pentru că este unul dintre cele opt sabaturi – zilele în care *Păzitorii* au cea mai mare putere, am spus eu. *Samhainul* este unul dintre cele mai importante sabaturi.

El a bătut cu degetele în carte.

— Când vălul dintre cele două lumi se subțiază. Țin minte că ai spus asta.

Am încuviințat din cap, iar el s-a uitat din nou la notițele pe care le luase. Pe chipul lui se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat?

— E oarecum ironic. În noaptea de *Samhain* trebuie să aibă loc un ritual în care e implicat și Scion. Nu sunt sigur despre ce e vorba, dar mi se pare că este exact ritualul despre care se vorbește în tot Capitolul ăsta, *Praenuntiatio volubilis.* E un cuvânt aici care îmi dă bătăi de cap. Înseamnă „dar” sau ceva asemănător. Contextul în care apare e destul de bizar.

— Dar? am repetat eu.

— Cam așa ceva, a spus el, căutând în dicționar. Nu știu despre ce e vorba, dar Scion are legătură cu sărbătoarea voastră.

— De fapt, nu e sărbătoarea noastră, Shay, e data aleasă de *Păzitori* pentru uniune, l-am lămurit eu. Vrei să spui că în carte scrie că și tu trebuie să fii acolo?

— Păi, asta-i chestia. Din câte am citit, Capitolul nu pare să descrie uniunea. Nu sunt sigur despre ce e vorba. Vorbește mult despre cele două lumi și despre întuneric, iar la un moment dat menționează un fel de întrunire care are legătură cu acest „dar”, însă tot nu pot să-mi dau seama ce înseamnă.

— Și cum ne dăm seama?

— Poate că tu ar trebui să renunți să mai cauți informații despre tatuajul meu și să citești mai multe despre *Samhain,* să afli ce alte ritualuri ar putea să aibă loc, pe lângă așteptata uniune.

— Ren a spus ceva interesant despre *Samhain* săptămâna trecută.

Shay s-a uitat lung la mine.

— Deci, acum facem schimb de informații cu Ren?

— Nu i-am spus despre... proiectul nostru; încercam doar să aflu mai multe despre sabat.

Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să mă duc legată la ochi la ceremonie și nu puteam să sufăr acel sentiment.

— Oricum, a spus că e o noapte plină de primejdii. Lumea spiritelor este imprevizibilă, fiind mult mai puternică atunci când vălul se subțiază.

— Cum de știe Ren lucrurile astea? a mormăit el.

— Relaxează-te, Shay, m-am răstit. Mama lui a fost ucisă de *Căutători* în timpul unui atac care a avut loc de *Samhain.* De-aia știe.

— Ah, scuze, a spus el, bătând ușor cu pixul în masă. *Căutătorii* au ucis-o pe mama lui Ren?

— Da.

— Câți ani avea?

— De-abia împlinise un an.

— Uff, ce nașpa, a spus el. Deși asta explică multe în privința lui.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, s-a grăbit el să răspundă, ridicându-se de la masă și îndreptându-se spre mormanele de cărți. Ar trebui să ne vedem mai departe de treabă.

• Capitolul 28 •

A doua zi de dimineață, Shay a intrat în sala de clasă cu o expresie chinuită pe chip. După ce a sunat clopoțelul și s-a sfârșit prima oră de curs, i-am făcut semn lui Bryn să plece și m-am îndreptat spre Shay, care rămăsese în banca lui și mă privea cum mă apropiam de el.

— Hei, Cal.

Avea niște cearcăne negre și arăta de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Oare pot să te conving să chiulești de la următoarea oră?

— Dacă e important, am răspuns, simțind cum mi se strecoară frica în oase.

Am pornit-o împreună spre cafeneaua școlii, unde era pustiu și liniște. El s-a așezat jos și a tras un scaun lângă el. După ce m-am așezat și eu, și-a proptit fața în palme și a rămas tăcut preț de o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

Vorbeam atât de încet, încât nici măcar eu nu mă auzeam.

— Știi, mi-ai spus că mama lui Ren a fost ucisă de *Căutători* într-o ambuscadă?

Am încuviințat din cap.

— O chema Corrine Laroche?

— Da.

De ce mă întreabă lucrurile astea?

L-am văzut cum își încleștează maxilarele.

— Am citit în *Analele Haldis* însemnările din anul de după ce v-ați născut tu și Ren. Voiam să aflu dacă se consemnase ceva despre atac.

L-am privit tăcută, ușor enervată în sinea mea că îmi ignorase rugămintea de a nu cerceta analele, dar curioasă să aflu ce descoperise.

— N-a fost nici un atac, a spus el în șoaptă. Corrine Laroche a fost executată.

Am avut impresia că timpul se oprește în loc, că încăperea se golește de aer, iar eu nu mai sunt în stare să mă clintesc.

— E adevărat, Calla, a spus el, tot în șoaptă. Ea și alți lupi din haita Năpasta au plănuit o revoltă împotriva *Păzitorilor. Căutătorii* au ajutat-o. *Păzitorii* au descoperit complotul, iar ea a fost pedepsită.

Începeam din nou să-mi simt mușchii zvâcnind.

— Au ucis-o, Calla, a spus Shay. Au întins o capcană *Căutătorilor* care soseau în sprijinul revoltei. Când au apărut *Căutătorii, Păzitorii* deja strânseseră o armată care i-a măcelărit aproape pe toți.

— Dar Ren... M-am înecat, căci nu puteam da glas acelui gând înspăimântător.

— L-au mințit pe Ren în legătură cu cele întâmplate, a murmurat el, iar din tonul vocii lui îmi dădeam seama că și lui i se întorcea stomacul pe dos la auzul acelor lucruri. Din câte am citit, se pare că i-au mințit pe toți lupii care nu au fost implicați în complot și i-au eliminat pe cei care au fost.

— Nu se poate!

— Și nu e numai asta, a spus el, luându-mă de mână. După ce am citit despre mama lui Ren, am început să răsfoiesc iar *Războiul tuturor împotriva tuturor,* în căutarea altor revolte. Așa am aflat despre istoria voastră. Istoria voastră reală.

Degetele lui erau atât de calde, încât mâna mea părea rece și lipsită de vlagă.

— Cum adică „istoria reală”?

— Am studiat ultimul capitol din *De proelio,* secțiunea în care se vorbea despre ultimul conflict major din Războiul Vrăjitorilor, cel căruia tu îi spuneai Supliciul.

— Dar știu totul despre Supliciu, am spus eu, încruntându-mă. Au fost vremuri grele, în care s-a vărsat mult sânge, mulți *Gardieni* au căzut în luptă, dar a fost o victorie importantă pentru *Păzitori.* Atunci aproape că i-am eliminat pe *Căutători.*

— Nu, Calla. Nu asta s-a întâmplat.

M-a strâns de mână, forțându-mă să-l privesc în ochi.

— Supliciul nu a presupus anihilarea *Căutătorilor,* ci înăbușirea unei revolte a *Gardienilor. Căutătorii* au încercat să-i ajute pe răsculați, iar *Păzitorii* au contraatacat. Au ucis *Gardieni* și *Căutători* deopotrivă. Iar *Păzitorii* au creat atunci o armă mortală care i-a ajutat să obțină avantajul în război, o armă care s-a numit *Cel Căzut.* Nu sunt sigur ce anume a fost, dar cu

ajutorul ei au înăbușit revolta. Toți *Gardienii* și *Căutătorii* care au reușit să scape s-au ascuns.

Mi-am smuls mâinile din strânsoarea lui și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Revolta a atras după sine o nouă atitudine față de *Gardieni,* a continuat el, fără să-și ia ochii de la mine. Haite mai mici, interzicerea transformării oamenilor în *Gardieni,* o conducere mai strictă, cu pedepse mai aspre pentru nerespectarea regulilor și întărirea relațiilor de familie pentru a se preveni eventualele revolte. *Păzitorii* erau de părere că *Gardienii* nu și-ar fi pus familiile în pericol, nici măcar pentru a-și susține cauza.

— Ce cauză, Shay? De ce s-au revoltat atât de mulți *Gardieni* secolul trecut?

Nu-mi venea să cred ce aud.

— Pentru libertate, a spus el. *Gardienii* s-au revoltat pentru că nu mai suportau să fie sclavi.

— Nu suntem sclavi, am șoptit eu, înfigându-mi unghiile în brațe. *Gardienii* sunt soldații fideli ai *Păzitorilor.* Noi îi slujim, iar ei ne oferă tot ce avem nevoie... educație, bani, case. Totul. Datoria noastră este sacră.

— Deschide ochii, Calla, a mârâit Shay, străbătând cu pași mari încăperea. Chestia asta se cheamă hegemonie. Antonio Gramsci. Citește ce a scris. Este o formă de guvernare în care cei oprimați sunt convinși să sprijine sistemul represiv, să investească și să creadă în el. Dar, în fond și la urma urmei, asta nu înseamnă decât că tu și restul *Gardienilor* sunteți sclavi.

— Nu te cred, am spus eu, clătinând din cap. Nu pot să cred nimic din toate astea.

— Îmi pare rău, a murmurat el. Dar poți să citești chiar tu ce s-a întâmplat cu mama lui Ren data viitoare când vii la conacul Rowan. Iar în ceea ce privește restul...

Am auzit un foșnet. Când am deschis ochii, am văzut că avea în mână câteva foi rupte dintr-un caiet.

— Știam că o să-ți vină greu să crezi. N-am închis un ochi toată noaptea și am transcris tot Capitolul ca să poți să citești cu ochii tăi. Îți spun adevărul.

Am ridicat mâna ca să-l opresc.

— Nu pot să le iau. Ține-le.

— Crezi că aș minți când vine vorba de așa ceva? a spus el, vârându-mi foile sub nas, cu ochii scăpărând de furie. Deja știm

că au executat-o pe mama lui Ren. Ăștia sunt *Păzitorii,* Calla. Asta fac ei.

Am deschis gura, gata să urlu la el, dar am izbucnit în plâns.

— Știu că e adevărat, Shay. Știu că-mi spui adevărul.

A îngenuncheat lângă mine și m-a strâns în brațe. Tremuram din tot corpul, iar lacrimile îmi ardeau obrajii. Shay mi-a lipit capul de pieptul lui, mângâindu-mă pe umeri și pe spate. M-a sărutat ușor pe cap.

— O să fie totul bine, Calla. O să găsesc eu o cale să te salvez, să te scot de aici. Îți promit.

Mi-am lipit obrazul de gâtul lui și am pufnit din nou în plâns. El m-a strâns și mai tare în brațe.

— Ce se petrece aici? a răsunat aspru vocea Lanei Flynn, din dreptul ușii duble care dădea în sala de mese.

Am înghețat în momentul în care mi-a văzut chipul brăzdat de lacrimi, pentru ca mai apoi să-și mute privirea spre Shay, care își păstra calmul. S-a ridicat în picioare, și-a dres glasul și s-a postat în fața mea, protejându-mă de privirile ei scrutătoare.

— Îmi pare rău, soră Flynn. Ne-am certat. Calla merge la Balul Lunii însângerate cu cineva care nu mi-e tocmai simpatic și n-am știut cum să fac față situației. Îi sunt dator Callei cu niște scuze.

Sora Flynn a zâmbit, încântată de suferința noastră.

— Ah, da, iubirea neîmpărtășită este un sentiment îngrozitor. Nu-i de mirare că-l disprețuiești pe Ren. Până și eu am fost tulburată când l-am văzut sărutând-o pe această fată. Pasiunea tinereții este pur și simplu... delicioasă.

M-am uitat brusc la Shay și am simțit că pălesc. Sora Flynn radia de plăcere văzând cum venele de pe gâtul lui Shay încep să se umfle și să pulseze.

M-a cuprins frica. *Shay, nu te transforma. Te rog, nu te transforma.*

A făcut câțiva pași și s-a postat în fața lui, plimbându-și unghiile lungi pe obrajii și pe gâtul lui și coborând mai apoi pe piept și pe abdomen. Mi-am înăbușit un geamăt în momentul în care și-a agățat degetul de talia pantalonilor lui și l-a tras atât de aproape de ea încât corpurile lor aproape că s-au lipit.

— Nu-ți face griji, dragul meu, băiatul meu de aur. Încă mai avem nevoie de tine aici.

Shay a rămas ca o stană de piatră, în timp ce ea s-a întors spre mine.

— Logan va afla despre asta, Calla. O domnișoară ca tine ar trebui să fie mai discretă.

I-a dat drumul lui Shay și a ieșit din încăpere. Băiatul a răsuflat ușurat.

— Nu-i doar o soră medicală, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

— Nu știu exact ce este. Sabine a spus la un moment dat că ar fi o păstrătoare de vrăji, dar nu știu ce înseamnă asta.

M-am apropiat de Shay, iar el a împietrit.

— Nu mi-ai spus niciodată că te-a sărutat.

— Nici lui Ren nu i-am spus că m-ai sărutat tu, i-am spus și am oftat adânc. Ce vrei să-ți zic? Chiar vrei să ne certăm așa cum i-ai zis lui Flynn că făceam?

— Nu. A râs încet. Poate mai târziu.

— Mi se pare corect.

S-a întors și m-a privit cu îngrijorare și blândețe în același timp.

— Ce ai de gând să faci?

Am clătinat din cap.

— Habar n-am. Nu pot să-mi las haita de izbelițe.

— Dar nu poți nici să rămâi aici, a răspuns el.

— Shay, cine sunt *Căutătorii*?

Niciodată în viață nu avusesem atât de multe întrebări ca acum.

— Nu știu.

A făcut câțiva pași prin cameră, dând cu piciorul în scaunele care îi stăteau în drum.

— E clar că s-au aliat cu *Gardienii* care s-au revoltat cu mult timp în urmă și că au ajutat-o pe mama lui Ren; de ambele dăți au plătit pentru că au complotat împotriva *Păzitorilor,* dar încă nu mi-am dat seama cine sunt cu adevărat și ce caută. Oricum, nu cred că sunt dușmanii tăi, Cal, sunt dușmanii *Păzitorilor.*

— În momentul ăsta nu știu dacă are vreo importanță, am spus eu, ridicând din umeri. Am omorât un *Căutător.* Dușmanii *Păzitorilor* au fost întotdeauna și ai mei. Poate că e prea târziu pentru altceva.

— Niciodată nu e prea târziu, a spus el, dând cu pumnul în masă, care a trosnit sub lovitura lui. Răspunsurile trebuie să fie

în cartea aia! Trebuie să-mi dau seama ce scrie în ultimul capitol. Cred că se referă la o schimbare, la mutabilitate. Cred că acolo e cheia.

Zăream umbra lui de lup șerpuindu-i în jurul trupului și învăluindu-l ca o mantie.

— O să mai încercăm, am spus și l-am atins pe piept, adulmecându-i mirosul de lup amestecat cu cel de sudoare. Trebuie să tragi aer în piept, Shay. Alungă lupul din tine. Mai ai puțin și te transformi.

— Nu știu cum să mă opresc, a mârâit el.

— Respiră, i-am spus, punându-i mâna pe gât și așteptând ca bătăile inimilor noastre să revină la normal. Astăzi și mâine o să vin la tine acasă și o să lucrăm împreună.

Mâna i se plimba în sus și în jos pe spatele meu.

De ce nu poate fi mereu așa? *Doar noi. Nimic altceva care să tulbure liniștea*?

— Și apoi? Cum rămâne cu uniunea?

La auzul acelei întrebări, am simțit o înțepătură în piept.

— Nu știu.

Aveam impresia că nu mai pot fi sigură de nimic.

Am încercat să mă liniștesc în timp ce intram în laboratorul de chimie organică, în ciuda supărării, a sentimentului de neputință și a dorinței disperate de a putea controla măcar un aspect al vieții mele. Acele lucruri noi și îngrozitoare pe care le aflasem despre *Gardieni* și *Păzitori* îmi schimbaseră cu totul percepția asupra locului meu în lume. Acum că aflasem ce se întâmplase cu mama lui Ren și cum fuseserăm cu toții mințiți, mă treceau fiori la gândul că trebuia să petrec ceasuri întregi singură cu el, înainte de uniune. Cum să-i ascund adevărul? Nu mă simțeam suficient de puternică pentru asta.

— Astăzi facem recapitulare, a spus Ren, arătând cu degetul spre notițele pe care le ținea în față. Doamna Foris fie este binevoitoare cu noi, fie s-a săturat să-și mai piardă instrumentele de laborator din cauza nervilor tăi.

S-a uitat la mine și a zâmbit, iar eu mă întrebam dacă până la urmă o să reușesc să-mi duc planul la bun sfârșit. Apoi mi-am adus aminte cum își înfipsese colții în gâtul meu.

— Ren, va trebui să amânăm întâlnirea noastră de mâine-seară.

— Cum așa?

Mi-am împreunat degetele ca să nu-și dea seama că tremur.

— Nu pot să merg și la cină și apoi să ajung și la bal devreme. N-am destul timp.

S-a întors spre mine, sfredelindu-mă cu privirea.

— Cum adică n-ai destul timp? Ne aranjăm cum vrem timpul.

— Bryn e foarte agitată și vrea să mă ajute cu pregătirile. E o chestie între fete, iar ea chiar a luat-o în serios. Și mama mea, la fel... știi cum face.

Am oftat, încercând să par dezamăgită.

— Cred că am pierde prea mult timp, mai bine am merge să dansăm cu restul haitei.

— Deci, vrei să mergem direct la uniune, cu restul haitei?

Și-a încleștat degetele în jurul caietului, sfâșiind încet filele.

Încercam din răsputeri să nu bat în retragere în timp ce îi vorbeam, străduindu-mă să găsesc o explicație rezonabilă.

— Ne putem întâlni direct acolo? Oricum locuiești pe cealaltă parte a muntelui, deci îți e și ție peste mână să vii să mă iei de-acasă, iar eu oricum trebuie să studiez la bibliotecă cu Shay după școală.

Buzele lui Ren s-au curbat într-un rictus.

— Te întâlnești cu el înainte de uniune? În loc să iei cina cu mine?

Am adoptat cel mai plângăcios ton cu putință.

— Îmi pare rău, dar Logan a spus că trebuie să-l fac fericit pe puștiul ăsta și, oricum, Shay a fost destul de distrus că am refuzat să merg cu el la bal. M-am gândit că, dacă accept să petrec puțin timp cu el înainte, o să mai dreg cât de cât lucrurile.

A albit la față, iar în ochii lui am văzut o sclipire rece, ca de oțel.

— Te-a invitat să mergi cu el la Balul Lunii însângerate?

Vorbea atât de încet, încât de-abia dacă înțelegeam ce-mi spunea.

Mi-am dat seama un pic cam prea târziu de greșeala fatală pe care o făcusem. Am avut impresia că oasele mi s-au golit brusc, pentru ca apoi să se umple cu gheață. Până să apuc să răspund, Ren deja plecase de lângă mine și ajunsese în fața clasei. Am auzit bubuitura și țipetele studenților din clasă când m-am întors spre el.

Scaunul pe care stătuse cocoțat Shay se rostogolea pe podea. Ren se apleca peste el, lipindu-l de masă. Nu auzeam ce-i spunea, dar vedeam buzele masculului alfa mișcându-se cu rapiditate în timp ce se apleca peste băiat. Cei doi colegi de laborator muritori ai lui Shay se ghemuiseră la pământ, de parcă ar fi încercat să evite să-i atragă atenția lui Ren. Se holbau însă la Shay cu ochii cât cepele, căci îi vedeau puterea și simțeau fiara care se ascundea sub pielea lui. Știau. Dacă nu făceam ceva imediat, nu aveau să fie singurii.

Doamna Foris rămăsese la catedră, paralizată de frică. Își ținea mâna la gură, făcuse ochii mari și privea cum laboratorul ei de chimie se transforma într-un ring de luptă. Câțiva muritori au ieșit glonț din încăpere. *Păzitorii* se uitau îngrijorați unii la alții, aplecându-se peste mese și șușotind între ei.

Am alergat spre bancă. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut cât de puțin mai avea Ren până să-și piardă controlul. Umbra de un cenușiu-închis a lupului plana deasupra lui ca o aură. Caninii ascuțiți îi sticleau în timp ce-l înșfăca pe Shay de umeri, țintuindu-l pe bancă. Shay își înfipsese unghiile în antebrațul lui Ren; nu arăta înspăimântat, doar indignat. Umbra lui de lup se ridica deasupra mesei, având aceeași înălțime ca și el. Mi-am ținut răsuflarea, sperând ca Ren, orbit de furie, să nu bage de seamă, în doar câteva secunde aveau să se transforme amândoi în lupi, sărind unul la beregata celuilalt.

— Ren, nu! am strigat eu, năpustindu-mă și încolăcindu-mi brațele în jurul pieptului lui.

M-am folosit de toată forța mea pentru a-l trage de pe Shay.

Shay s-a ridicat în picioare, cu pumnii încleștați. Și-a supt buzele și am văzut cum îi sclipesc caninii ascuțiți. Am tras repede aer în piept și am clătinat disperată din cap spre el. Dacă își pierdea controlul și se transforma în lup, eram amândoi pierduți.

— Nu te mișca, am șuierat eu. Trebuie să te liniștești.

Mușchii îi zvâcneau, iar venele de la gât i se umflaseră, dar a rămas nemișcat. Vedeam cum se străduiește să-și înăbușe furia.

L-am întors pe Ren cu fața la mine, lipindu-mă de corpul lui. Inima îi bătea nebunește și mârâia amenințător.

— Te rog, Ren. Adu-ți aminte de Logan, trebuie să te gândești la Logan.

L-am tras mai aproape de mine, lipindu-mi obrazul de mușchii tari de pe pieptul lui.

Ren a mai mârâit o dată, după care a tăcut. Simțeam că respiră mai ușor și bătăile inimii i se liniștesc.

— Dă-mi drumul, Lily.

De-abia în momentul în care am auzit acea poreclă, mi-am dat seama că furia i se domolise.

Mi-am descleștat brațele din jurul trupului său. Mușchii mă dureau; atât de tare îl strânsesem pe masculul alfa în brațe, încât simțeam că-mi arde fiecare părticică a corpului.

Ren s-a uitat la mine cu o privire resemnată în ochii săi negri. Am observat cum îmi zâmbește vag din colțul buzelor. Fără să se mai uite nici măcar o dată la Shay, a ieșit agale din laborator.

Am tras adânc aer în piept și m-am înfiorat.

— Ce tip simpatic, a spus Shay.

Eram brusc furioasă pe el. Totul se întâmpla numai din vina lui. Lumea mea avusese un sens înainte să-i salvez lui viața. Acum, totul se ducea de râpă.

L-am plesnit peste față. A făcut ochii mari; a atins cu vârful degetelor urma roșie pe care o lăsase mâna mea pe obrazul lui. Fără să-i vorbesc, m-am întors cu spatele, am urmat exemplul lui Ren și am ieșit din clasă.

Nu l-am găsit nici pe hol, nici în sala de mese sau la cantină. Cred că plecase din școală. Mâhnită și tulburată, m-am îndreptat spre dulapuri, sperând că avea să vină să ia prânzul cu haita. Când am ajuns la destinație, am găsit un bilețel împăturit și îndesat printre crăpăturile ușii de oțel a dulapului. Mi-am mușcat buza când l-am deschis. Îmi dădeam seama cât de supărat era după felul în care îl scrisese: atât de apăsat, încât aproape că sfâșiase hârtia cu pixul.

Calla. N-o să mai vin pe aici nici azi, nici mâine. Ne vedem la uniune.

M-am așezat turcește și m-am sprijinit de ușa de oțel. Am stat așa până când a sunat de intrare. M-am târât spre cantină, fără să-mi mai iau pachețelul cu mâncare din dulap.

La masă, a fost liniște cam zece minute, după care Ansei s-a încruntat și a aruncat o privire în jur.

— Hei! Unde e Ren? Dar Shay?

Fusesem atât de tulburată încât nu băgasem de seamă că lipseau ambii băieți. Restul lupilor s-au foit în scaune, devenind

brusc neliniștiți, observând și ei că liderul lor și prietenul nostru muritor cu care deja se obișnuiseră lipseau. Am aruncat o privire prin cantină. Shay nu se zărea nicăieri. *Păzitorii* se adunaseră la o masă și stăteau unul lângă altul, cu capetele plecate. Nu-l vedeam pe Logan printre ei. Tinerii *Păzitori* începuseră să se comporte ciudat de când Efron și Logan se duseseră să investigheze peștera Haldis. Mirosul înțepător al neliniștii lor îmi umplea nările, ori de câte ori treceam pe lângă ei pe holuri sau prin sălile de clasă.

Din moment ce nu-l vedeam pe Shay nicăieri în cantină, m-am uitat la lupii lui Ren, așteptându-mă ca masculul alfa să-l fi sunat pe Dax pentru a-i spune ce se întâmplase la ora de chimie. Însă expresia de pe chipul vârstnicului cel solid al haitei era la fel de nedumerită ca a celorlalți lupi de la masă.

— A avut loc un incident, am spus, în șoaptă. S-au certat la oră azi-dimineață.

— De ce? a zis Ansei și s-a încruntat.

Am încercat să ignor senzația din ce în ce mai puternică de disconfort pe care o simțeam în piept și în gât.

Am auzit un fluierat din cealaltă parte a mesei.

— La naiba, a spus Mason, aplecându-se spre mine și subțiind buzele. S-a întâmplat în sfârșit, nu?

Dax s-a uitat la Mason, apoi la mine, a pufnit în râs și și-a îndesat mâna în buzunare.

— Era și cazul. Mi-ești dator cu zece dolari, frate. I-a luat mai mult timp decât estimasem.

— Stai așa, a rânjit Mason, uitându-se la mine. Shay a rămas fără vreun deget? Sau un brat?

Am clătinat din cap.

— Mi-ești dator cu douăzeci, a spus Mason, întinzând mâna spre Dax, care îl privea acum dușmănos. Șeful tău are mai mult control de sine decât ai fi crezut.

— În nici un caz. Am zis că asta aș fi făcut eu în locul lui, nu că Ren ar face asta. Am pus pariu pe zece dolari.

Dax a scos o hârtie mototolită din buzunarul jeanșilor și a trântit-o în palma lui Mason.

Fey și-a plimbat degetele prin părul lui Dax.

— Îmi pare rău. Credeam că ai să câștigi.

— Ce se întâmplă aici?

Ansei devenea din ce în ce mai confuz auzindu-i pe cei doi.

Dax și-a trosnit încheieturile.

— Ren i-a dat puștiului o lecție. Shay se ține după Calla din prima zi în care a ajuns aici.

Ansei mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ren a aflat că Shay m-a invitat la Balul Lunii însângerate, iar veștile astea nu i-au picat tocmai bine, am spus în șoaptă. L-a izbit pe Shay de o masă de laborator, iar eu a trebuit să-i despart.

Dax și Fey au izbucnit în râs. Cosette a pălit și și-a tras scaunul mai aproape de Sabine, care a îmbrățișat-o pe mezină.

— Shay te-a invitat oficial să ieșiți împreună? a murmurat Bryn. Și tu ce ai zis?

— A zis nu, bineînțeles! a spus Sabine, străfulgerându-ne pe rând cu privirea. Ce băiat încăpățânat și prost. Calla, cum de s-a întâmplat așa ceva? Te-am avertizat. I-ai dat speranțe?

— Sabine, și tu erai acolo când Logan mi-a cerut să petrec mai mult timp cu Shay. N-am vrut să se ajungă la asta. El m-a întrebat, iar eu i-am explicat că merg deja cu Ren.

Sabine m-a privit disprețuitor. Cosette i-a urmărit reacția și a imitat-o. M-am cufundat în scaunul meu.

Ansei rotea încet un măr în mână, privindu-l cu un aer absent. Fey și Dax depășiseră criza de râs și acum discutau termenii pariului făcut inițial cu Mason.

— Eu cred că îi ești dator cu încă zece, a spus Neville, aruncând în aer o pană de chitară și prinzând-o mai apoi ca pe o monedă. Ai spus cu gura ta că Shay o să rămână fără o mână sau măcar un deget dacă Ren își pune mintea cu el.

— Știam că pot să mă bazez pe tine, a spus Mason, luându-l pe după umeri pe Neville.

— Încetează, a spus Dax, dezvelindu-și caninii. Am pus pariu pe zece.

— Ce ar fi dacă i-am lăsa singuri într-o cameră, fără Calla, să vedem dacă Shay o să rămână cu toate degetele? a întrebat Fey, odihnindu-și mâna pe bicepșii lui Dax. Poate că ți-ar plăcea atât de mult să-l vezi pe băiat plin de sânge că i-ai da lui Mason încă zece dolari.

— Ce e în capul vostru? am spus, lovind atât de tare cu pumnul în masă încât aproape că am dărâmat-o. Chiar nu vă dați seama cât de gravă e chestia asta? Ren l-a atacat pe Shay

în văzul lumii, iar acum a plecat de la școală. Ar putea avea probleme serioase cu Logan din cauza asta.

— Da, s-a auzit o voce mieroasă în spatele meu. Ar putea avea.

Zâmbetul lui Logan tăia parcă în carne vie. Mi se strânsese stomacul. M-am întors ușor spre stăpânul nostru.

— Calla, a spus el, dându-se ușor într-o parte și făcându-i semn cuiva să vină lângă el.

M-am prins cu mâinile de marginea scaunului când l-am văzut pe Shay făcând un pas înainte.

— Eram destul de îngrijorat din cauza incidentului care a avut loc de dimineață la ore, a spus Logan. După cum vă puteți da seama cu ușurință, veștile au ajuns repede la urechile mele pentru că unchiul lui Shay este un foarte bun prieten de-al tatălui meu.

Am încuviințat din cap, încleștându-mi și mai tare mâinile pe scaun până când s-a auzit o trosnitură.

— Din câte mi-a spus Shay, vina e numai a lui. Se pare că te-a insultat foarte tare și l-a provocat pe Ren să-ți apere onoarea, a spus Logan, aplecându-și capul într-o parte. Și sora Flynn mi-a povestit ceva asemănător despre o ceartă dintre tine și Shay care ar fi putut contribui la acest... incident neplăcut.

Încercarea lui Shay de a-l acoperi pe Ren m-a surprins, dar am încuviințat din cap, ascunzându-mi sentimentele.

— Da, asta s-a întâmplat.

— Înțeleg, a spus Logan, încuviințând din cap în direcția lui Shay și privindu-l de parcă ar fi așteptat ceva.

Shay și-a dres glasul.

— Calla, îmi cer scuze pentru că mi-am pierdut cumpătul de dimineață. Am întrecut măsura. Nu-l învinovățesc pe Ren că a făcut ce a făcut după ce a auzit ce s-a întâmplat. Sper să mă poți ierta.

Logan a zâmbit și s-a uitat la mine.

De-abia dacă îl puteam privi pe Shay.

— Mulțumesc. E în regulă.

Tânărul nostru stăpân i-a privit în treacăt pe ceilalți lupi.

— Certurile între prieteni sunt neplăcute și cel mai bine este să le uităm repede. Felul în care l-ați primit pe Shay în grupul vostru a fost emoționant. Haideți să nu stricăm ceva atât de

frumos. Sunt sigur că Ren o să reușească să-l ierte și așa trebuie să faceți cu toții.

Lupii au încuviințat în tăcere.

Logan a zâmbit din nou.

— Foarte bine. Atunci vă las să vă împăcați.

A zăbovit preț de o clipă cu privirea asupra lui Mason, după care a plecat.

— Vrei să stai jos? l-am întrebat pe Shay.

— Nu astăzi, altădată, sper.

S-a sprijinit cu mâinile de masă și s-a aplecat spre noi, uitându-se la fiecare lup în parte.

— Îmi dau seama că nu e un moment potrivit, dar vreau să știți că îmi pare rău. Înțeleg că v-am pus pe toți într-o poziție dificilă provocându-l pe Ren. Voi sunteți prietenii mei și ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să stric această prietenie. O să vin mâine la voi dacă nu aveți nimic împotrivă.

Nimeni nu a răspuns, iar eu am încuviințat scurt din cap.

— Mulțumesc.

Shay s-a îndepărtat, iar eu m-am dat cu capul de masă.

— Amabil din partea lui. Poate că nu e chiar așa de copil, a mormăit Dax, care începuse să joace skanderbeg cu Fey. Nu mă deranjează să stea prin preajma noastră, atâta timp cât își cunoaște locul.

Fey și-a arătat dinții.

— Dar tot mi-ar plăcea să-i văd cum se bat.

Neville și Mason se îndepărtaseră și vorbeau în șoaptă.

Sabine a făcut ochii mici și m-a sfredelit cu privirea.

— Băiatul ăsta pare să știe foarte multe despre relația noastră cu Logan... mai multe decât ar trebui...

Tocmai mă pregăteam să deschid gura ca să resping speculațiile ei, când Ansei a intervenit brusc și i-a răspuns tăios:

— Nu cred că ar trebui să ne mire, având în vedere că stă cu noi la masă în fiecare zi. Probabil că s-a prins care-i dinamica grupului. E băiat deștept.

Nu s-a uitat la Sabine în timp ce vorbea și a încercat să ridice nepăsător din umeri, însă gesturile sale aduceau mai degrabă cu niște spasme. Începuse să râcâie cu unghiile coaja mărului.

M-am încruntat la fratele meu mai mic, după care m-am uitat la Dax. Mă gândeam în continuare la ora de chimie și îmi

aminteam privirea deznădăjduită pe care o zărisem în ochii lui Ren înainte să plece.

— Îmi fac griji pentru Ren. Mi-a lăsat un bilet în care mi-a scris că n-o să vină la școală nici azi, nici mâine. Habar n-am unde s-a dus.

Dax s-a uitat la mine. În momentul în care i-am distras atenția, Fey i-a trântit mâna pe masă.

Dax și-a frecat cotul, fără s-o bage în seamă.

— Dau eu de el. Să mă sigur că n-a omorât toți cerbii din pădure. Dar ar trebui să fie bine.

I-a aruncat o privire lungă lui Fey.

— Vrei să mă ajuți să-l găsesc? Asta în caz că e încă nervos și ar vrea să-și verse nervii pe mine?

— Și să chiulim de la orele de după-amiază? a întrebat ea, întinzându-și degetele ca și cum ar fi fost niște gheare. Sigur. Mi-ar prinde bine să alerg un pic.

— Vreau să-l găsim pe Ren, dar nu chiuliți de la ore, le-am spus. *Păzitorilor* nu le place când lipsim de la școală. Avem deja destule probleme.

Fey a dat cu pumnii în masă.

— La naiba. Hai să mergem.

Dax m-a privit dușmănos, după care i-a rânjit lui Fey.

— Să mergem.

A luat-o de mână. Ea s-a smuls din strânsoarea lui și l-a înghiontit în coaste. El i-a făcut cu ochiul, iar Fey a izbucnit în râs și a zbughit-o din cantină. Mârâind jucăuș, Dax a luat-o la fugă după ea.

• Capitolul 29 •

Shay mă privea în timp ce mă întindeam pe patul lui. Se uita la mine, mângâindu-mă cu blândețe din priviri.

— Cum de te-ai răzgândit?

— Nu pune întrebări, am murmurat eu. Sărută-mă și atât.

El a zâmbit și s-a întins lângă mine; își plimba mâna peste linia arcuită dintre șoldul și talia mea.

— Ești sigură?

— Da, am spus, agățându-mă de gâtul lui și trăgându-l mai aproape de mine.

Buzele ni s-au unit, iar eu m-am cufundat în îmbrățișarea lui, lipindu-mă de el. Mă mângâia pe gât. Apoi mâinile i-au coborât pe pieptul meu. Bătăile inimii lui mă asurzeau. Degetele i se îndreptau spre nasturii bluzei mele.

A desfăcut unul. Apoi doi. Trei.

Mi-a atins urechea cu buzele.

— Vrei să mă opresc?

Nu reușeam să-mi găsesc cuvintele, dar am clătinat din cap.

Buzele lui coborau pe gâtul meu.

De undeva de afară s-a auzit un tunet.

Nu. Nu era un tunet.

Acel huruit, deși înfundat, era mai aproape de mine decât ar fi putut fi o furtună.

Mi-am ațintit privirea asupra holului ce se întrezărea dincolo de ușa deschisă a dormitorului.

Vedeam ceva în umbră. Doi ochi arzând ca niște cărbuni aprinși.

Mârâitul lui Ren se auzea din ce în ce mai amenințător pe măsură ce se apropia, învăluit în întunericul care îi ascundea blana de un cenușiu-închis.

Am încercat să vorbesc, dar nu aveam glas. L-am prins de braț pe Shay. El și-a ridicat privirea spre mine și a zâmbit.

— Te iubesc.

În acel moment, Ren s-a ghemuit la pământ și a sărit, năpustindu-se asupra lui Shay și dărâmându-l de pe pat.

În timp ce se rostogoleau pe podea, Ren l-a prins pe băiat de gât. Am auzit cum își înfige colții în carnea lui, trosnindu-i oasele, și am închis ochii.

Când i-am deschis din nou, Ren își luase înfățișarea de om și stătea aplecat deasupra corpului neînsuflețit al lui Shay.

Masculul alfa s-a întors spre mine.

— N-aveam încotro, a șoptit el. Ești a mea.

— Știu, am șoptit eu, fără să mă mișc, în timp ce el se apropia de mine. Îmi pare rău.

S-a aplecat peste mine și m-a sărutat cu buzele încă ude de sângele lui Shay. Gustul acela m-a înfierbântat. Am gemut și l-am apucat de tricou, trăgându-l mai aproape de mine. Cu coada ochiului, vedeam trupului lui Shay scânteind în întuneric și schimbându-și forma. Din băiat devenea lup, pielea i se preschimba în blană, în timp ce se scufunda într-o mare de sânge. Se transforma întruna până când, în cele din urmă, a dispărut.

•

Am deschis brusc ochii. M-am prins cu mâinile de stomac și m-am străduit să-mi alung senzația de greață. Aveam impresia că toată încăperea se învârtește cu mine. M-am uitat în tavan. Pe piept aveam o ediție scorojită din *Watership Down.* Căutând alinare, citisem câteva pagini înainte de culcare. Telefonul vibra amenințător pe noptieră. L-am ridicat și m-am uitat lung la ecran. Shay Doran.

— Vin mâine, Shay, am nevoie să stau singură noaptea asta, am spus și i-am închis telefonul înainte să apuce să-mi spună ceva.

Nu puteam să-i aud vocea acum, când în urechi îmi răsunau încă ultimele lui cuvinte din vis: *Te iubesc.*

Oare e îndrăgostit de mine? *Vreau să fie îndrăgostit de mine*?

Am auzit niște pași șovăielnici pe hol. M-am întors pe o parte ca să mă uit spre prag și l-am văzut pe Ansei trecând prin fața ușii. M-am întors pe spate, frecându-mă la ochi, încercând să mă trezesc. Mă trântisem în pat imediat cum mă întorsesem de la școală, doborâtă de somn după acea zi îngrozitoare.

Podeaua a scârțâit când Ansei a trecut a doua oară prin dreptul ușii mele. L-am văzut cum s-a uitat pe furiș la mine, înainte să se facă nevăzut pe hol.

— Ansei, nu sunt un soare; nu mai orbita și treci încoace, am strigat eu.

S-a ivit din nou în pragul ușii. M-am încruntat când l-am zărit pe Ansei apropiindu-se neliniștit de patul meu.

— Te porți ciudat, am spus eu, bătătorind pătura și făcându-i semn să se așeze. Stai jos.

S-a cocoțat pe marginea patului, răsucind între degete buclele mătăsoase de păr care îi atârnau peste urechi.

— Trebuie să te tunzi, i-am spus.

El a ridicat din umeri.

— Bryn vrea să-mi schimbe coafura și mi-a zis că trebuie să-l las un pic să crească.

— Tu ai vrut să fiți împreună, am spus eu. Acum ai devenit ținta ideilor ei inovatoare. Slavă Domnului, poate așa n-o să mă mai bată pe mine la cap.

El a zâmbit timid.

— Nu mă deranjează.

— Las' că vezi tu, am murmurat eu, invidioasă pe simplele intimități pe care ei doi le puteau împărtăși.

Zâmbetul de pe chipul lui a dispărut.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre Shay.

M-am ridicat în picioare, devenind deodată prudentă și întrebându-mă dacă nu cumva țipasem în somn.

— Ce-i cu el?

Îmi evita în continuare privirea.

— Știi că azi, la prânz, Sabine a zis că i se pare că știe mai multe despre noi decât ar trebui?

Știe. Bryn și Ansei au intrat în peșteră cu Ren – și-au dat seama.

— Păi, a început el, studiind atent broderia de pe fețele mele de pernă. Cred că m-a luat gura pe dinainte acum două săptămâni când urcam pe munte.

Nu știam dacă trebuia să mă simt ușurată sau îngrozită.

— Te-a luat gura pe dinainte?

— De fapt, ca să fiu mai precis..., a spus el, înghițind în sec de câteva ori. Cred că i-am explicat câteva chestii...

— Ansei!

În cele din urmă, s-a uitat la mine, cu ochi mari și rugători.

— Îmi pare rău, Calla, nu m-am putut abține. Am petrecut mult timp împreună și e un tip pe cinste. Dar ori de câte ori

vorbește despre tine, are o sclipire în ochi. E mort după tine. Iar mie mi-a părut rău pentru el, gândindu-mă că nu are nici o șansă atâta timp cât Ren e prin preajma ta.

Am mijit ochii, iar el s-a grăbit să termine ce avea de spus.

— Așa că am încercat să-i explic că între voi doi e ceva mai vechi și că acum ați început să stați împreună, iar el îmi tot punea întrebări la care nu aveam cum să răspund fără să divulg anumite lucruri. Și apoi m-am trezit că-i povesteam despre *Gardieni* și haită și de ce e important ca Ren și cu tine să faceți uniunea.

A rămas fără suflare, așteptând să-mi dezlănțui furia.

Când a văzut că nu încep să urlu la el, s-a mai relaxat.

— Să știi că n-a fost atât de șocat pe cât mă așteptam.

— Păi, el citește mult, am spus eu, găsind pe loc o justificare. Cred că acceptă cu mai multă ușurință supranaturalul decât majoritatea muritorilor.

Ansei s-a luminat la față și și-a plecat capul.

— Da, mi-a împrumutat o bandă desenată cu *Omul de Nisip.* E foarte tare.

M-am prăbușit la loc printre perne.

— Nu vreau să aud nimic despre benzile desenate. I-ai spus ceva lui Bryn despre asta?

— Nu.

— Ansei?

— OK, da, i-am zis. Dar ne poți învinovăți?

S-a întins pe pat.

— Nu-i vina noastră, Calla. Ne-am pus amândoi o mulțime de întrebări după ce am intrat în peșteră cu Ren. Știm că ai fost acolo și am simțit și mirosul unui alt lup.

Nu i-am răspuns, iar el s-a apropiat și mai mult de mine.

— Bryn și cu mine am vrut să-ți vorbim despre asta de când am intrat în peșteră, dar mi se pare că ne eviți. Ea a zis că ar fi mai bine să vorbesc doar eu cu tine.

— Despre peșteră? am întrebat. N-am vrut să vă fac probleme cu Ren.

— Nu numai despre asta, a spus el. Având în vedere că petreci atât de mult timp cu Shay și că se comportă de parcă ar face parte din haită în ultimul timp, ne-am gândit că între voi s-a întâmplat ceva. Așa e?

N-am scos un cuvânt. Inima a început să-mi bată mai repede.

Ansei a tăcut. Apoi a răsuflat adânc.

— Când am auzit despre cearta de ieri, am început să pun cap la cap niște lucruri. Adică, nu-l cunosc prea bine pe Ren, dar știu să citesc oamenii. Nu are atâta încredere în el pe cât vrea să pară, mai ales când vine vorba de tine.

M-am întors și m-am uitat la el. *Ren n-are încredere în el*?

Când a văzut cât de surprinsă eram, a încuviințat din cap.

— Așa e. Ren are simțul proprietății, dar e și deștept. N-ar fi sărit așa la Shay, în văzul lumii, dacă n-ar fi fost sigur că exista o posibilitate...

Ansei a tăcut, de parcă ar fi fost peste puterile lui să-și ducă la capăt ideea.

— O posibilitate...?

M-am încruntat. Inima îmi bătea nebunește.

Ansei și-a coborât glasul, privindu-mă cu luare-aminte.

— Ca tu să fii, de fapt, îndrăgostită de Shay.

Am avut senzația că inima mi se prăvălește de pe un vârf de munte spre care galopase până atunci. Mi-am pierdut răsuflarea. Am închis ochii. *Oare sunt*?

— Calla?

Nu-l mai auzeam, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— L-ai transformat în lup?

M-am ridicat în picioare, înfigându-mi degetele într-o pernă și sfâșiind bumbacul.

— Așa, totul ar avea sens, a spus Ansei pe un ton blând, trasând modele cu degetele pe cuvertură. Ai vrut ca Shay să fie unul de-al nostru ca să nu trebuiască să fii cu Ren. El era celălalt lup din peșteră. Nu-i așa?

Nu știam ce să spun, ce să fac. Să spun adevărul? Sau să mă afund și mai mult în minciună? Nu voiam să-i implic pe Ansei și pe Bryn în asta. Deja încercaseră să mă protejeze mințindu-l pe Ren. Nici nu mă puteam gândi la prețul pe care ar fi trebuit să-l plătească dacă i-ar fi trădat cu bună știință pe *Păzitori.*

Am dat vehement din cap și, din teamă pentru siguranța lui, am mințit.

— Nu. Nu-i așa. Știi doar că era un lup singuratic. Am intrat singură în peșteră. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine mai devreme și să-ți mulțumesc că n-ai zis nimic. Și lui Bryn la fel.

— De ce te-ai dus acolo? a întrebat el, privindu-mă neîncrezător. Ce încercai să faci?

— Știu că a fost o prostie, am bâiguit eu. Eram curioasă și patrulam singură, așa că m-am strecurat înăuntru și am fugit când am simțit mirosul păianjenului.

Ansei a tresărit.

— Și eu aș fi fugit. N-am văzut niciodată așa ceva.

— Nici eu, am spus, amintindu-mi din nou de luptă, de Haldis, de Shay.

— Ar fi trebuit să ne spui. Ren s-a enervat. E un lider bun. Vrea să cooperăm.

— Știu.

— N-ai încredere în noi? a întrebat Ansei. Știu că s-au schimbat multe de când cu formarea noii haite, dar încă suntem prietenii tăi. Nu te-am lăsa baltă, Calla.

— Îmi pare rău, An, am spus, ezitând înainte să vorbesc din nou. De ce te-ai gândit că l-am transformat pe Shay? În afară de mirosul de lup din peșteră...

Ansei și-a ridicat privirea și s-a uitat la mine.

— Pentru că și eu aș fi fugit cu Bryn dacă cineva mi-ar fi spus că nu aș putea să fiu cu ea. Dacă nu ar fi fost *Gardian,* aș fi transformat-o eu și aș fi fugit cu ea ca să fim împreună tot restul vieții.

M-am uitat lung la el, după care am încuviințat din cap. O iubește. Asta înseamnă iubirea. Așa trebuie să fie.

— Mersi că n-ai țipat la mine că ți-am zis asta, mi-a spus el, cu un zâmbet trist.

Am încuviințat din nou din cap, căci mi se pusese un nod în gât și nu mai puteam să vorbesc.

— Aș vrea să-mi spui ce simți, Cal, mi-a zis el. Vreau să te ajut. Și Shay, și Ren sunt băieți buni. Nu te judec, indiferent de decizia pe care o iei. Dar trebuie să-ți asculți inima.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar.

— Nu-i atât de simplu.

— Ba sigur că e, mi-a spus el, exasperat. Dumnezeule, Calla, tu nu iubești pe nimeni și nimic?

Mi-am ațintit privirea asupra patului. Poate că nu. Încerc doar să fiu puternică. Oare să fii alfa înseamnă să nu mai poți iubi pe nimeni?

Când m-am uitat la el și și-a dat seama că eram pe punctul de a izbucni în plâns, s-a oprit.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Am spus ceva îngrozitor.

Am schițat un zâmbet vag.

— Te iubesc, frățioare, i-am spus, întinzându-mă spre el și strângându-l în brațe.

Și-a cuibărit capul în gâtul meu și l-am mângâiat pe claia de păr răvășit, de un blond-cenușiu. Voiam să-i spun totul. Mă simțeam atât de singură. Dar nu puteam risca. Îmi doream cu disperare să-mi țin haita departe de toată acea nebunie.

— Și îi iubesc și pe lupii noștri, am murmurat eu, simțind adevărul și forța din spatele acelor cuvinte. Promite-mi, An, că indiferent de ce o să se întâmple, o să fii puternic. Vreau s-o protejezi pe Bryn, să protejezi haita.

A devenit pe dată serios.

— Despre ce vorbești?

— Aș vrea să-ți pot spune, i-am șoptit. Dar e prea riscant. Sunt prea multe lucruri despre care încă nu știu nimic. Te rog, promite-mi.

A încuviințat din cap.

— Și eu te iubesc.

• Capitolul 30 •

— N-ai dormit azi-noapte, nu-i așa? am întrebat, îndreptându-mă spre banca lui Shay, la sfârșitul primei ore de curs.

Își petrecuse o bună parte din oră folosindu-și brațele pe post de perne, iar domnul Graham nu-l deranjase sau nu băgase de seamă că dormea, pentru că Shay avusese bunul-simț să nu sforăie.

— Am lucrat la ultimul capitol. Cred că am făcut niște progrese, a spus el, scoțând o foaie ruptă dintr-un caiet din buzunar. Ia uită-te.

Am luat hârtia și am ascuns-o în buzunar.

— O să mă uit mai târziu și vorbim după-amiază la bibliotecă.

— Sigur, a spus, ridicându-se în picioare. Să nu vin la chimie astăzi? Ar fi mai ușor pentru tine?

Nu a spus „și pentru Ren”, dar am zâmbit când am văzut că simplul gând îl făcea să se strâmbe.

— El n-o să fie acolo. Și chiar dacă ar veni, cel mai bine ar fi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Toți *Păzitorii* sunt cu ochii pe noi... și i-ar spune lui Logan dacă ar observa că lucrurile sunt încă tensionate.

— Ren nu vine? s-a mirat Shay. Doar nu... adică... Logan nu a...

— Nu, am spus eu, repezindu-mă să-l liniștesc. Ren e doar nervos... cred. Nu a fost prea exact, dar mi-a spus că n-o să mai treacă pe aici până la balul de astă-seară.

Am oftat și m-am așezat în banca de lângă Shay.

— Ceea ce ai făcut tu ieri... cu Logan. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. Ai câștigat respectul întregii haite. Ar fi putut ieși urât pentru Ren, de fapt pentru noi toți.

A încercat să mă atingă, dar apoi s-a gândit mai bine și s-a oprit, îndesându-și mâinile în buzunar.

— Da, păi, câteodată o mai și nimeresc și fac ce trebuie, a spus el, cu un zâmbet în colțul gurii. O să-ți ceri scuze că m-ai plesnit?

— Nu.

— Așa mă gândeam și eu.

Chiar atunci a sunat de intrare. M-am ridicat în picioare. Nu-mi plăcea faptul că se abținuse să mă atingă și știam că dacă nu aș fi plecat mai repede de acolo, eu aș fi fost cea care s-ar fi întins spre el.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic pe tot parcursul zilei. Eram foarte aproape de a-mi pierde mințile și nu-mi permiteam acest lucru. M-a ajutat faptul că Bryn mi-a dat desene cu sugestii de coafuri pentru seara uniunii pe tot parcursul orei de franceză. Golul rece din stomac a început să devină dureros când m-am așezat în banca goală la ora de chimie organică. Aveam o altă profesoară și m-am întrebat dacă doamna Foris alesese să nu vină la școală din cauza stresului prin care trecuse ora trecută sau dacă nu cumva chiar demisionase de urgență.

Din moment ce nu aveam de făcut nici un experiment, mi-am îndreptat atenția asupra notițelor pe care le mâzgălise Shay pe foaia de hârtie. După scrisul haotic și așezarea cuvintelor în pagină îmi dădeam seama cât de neputincios se simțise. *Scion, două lumi, dar*?? *Ce este vălul*? Ceva mai jos de acel talmeș-balmeș de cuvinte, transcrisese un paragraf, care deși era confuz, conținea cel puțin două propoziții întregi.

Cei care l-au așteptat pe copilul recoltei trebuie să-i aleagă soarta Pentru a reîncepe, caută crucea Pentru a păstra puterea, fă darul (??)

Punctuația trăda enervarea lui Shay.

Două lumi se confruntă, Scion trăiește între ele Când vălul se subțiază, trebuie făcut darul (??)

De nu, o lume va dispărea, și cealaltă va rămâne.

La sfârșitul paginii notase și mai multe întrebări și presupuneri despre misteriosul pasaj. L-am mai citit o dată. Shay avea dreptate; cu excepția faptului că îl menționa pe Scion și că descria un ritual de *Samhain,* pasajul nu avea nici un sens. Era imposibil să aibă loc și un alt eveniment în același timp cu uniunea noastră. Am mai citit o dată acele cuvinte, încercând să le înțeleg.

La prânz, nici unul dintre lupi nu a protestat când Shay și-a tras un scaun la masa noastră, mai ales pentru că luase decizia înțeleaptă de a se așeza între Neville și Bryn, și nu lângă mine. Dar chiar și acum când sosise Shay, grupul nostru părea incomplet.

— Ai dat de Ren? l-am întrebat pe Dax.

El a mormăit, încuviințând din cap.

— Și?

M-am încruntat văzând că nu spune nimic.

— Și e bine, a spus în cele din urmă Dax, înfulecând o felie de pizza. O să-l vezi diseară.

M-am uitat la Fey. L-a privit pe Dax, care a clătinat din cap. Apoi s-a întors spre mine și a ridicat din umeri, după care și-a concentrat atenția exclusiv asupra prânzului.

Am ridicat din sprâncene, dar am decis să nu mai spun nimic.

•

Imediat după ore, a început să ningă ușor. Modelul pe care îl trasau fulgii de zăpadă pe vitraliile conacului Rowan ondulau nuanțele aurii ale sticlei colorate.

Shay bătea cu creionul în caietul din fața lui, în timp ce eu m-am lăsat să cad pe un scaun.

— O să te descurci diseară?

Nu m-am uitat la el, îmi căutam un pix în ghiozdan, dar am încuviințat din cap.

— Sper.

— Calla!

Simțeam încordarea din vocea lui.

— Trebuie să-ți spun ceva și de data asta n-am să mă mai repet. Vreau să mă asculți.

Am strâns în mâini geanta de pânză.

— Shay...

A ignorat tonul amenințător al răspunsului meu.

— Iartă-mă, dar trebuie să o fac. Te rog, uită-te la mine.

Am ridicat privirea și m-am uitat la el. Avea maxilarele încleștate.

— Știu că te-am forțat când a venit vorba de sentimentele tale pentru Ren și de loialitatea față de *Păzitori.* Ceea ce am făcut ieri, de față cu sora Flynn și mai apoi la ora de chimie, m-a făcut să înțeleg că faptele mele vă pun, pe tine și restul haitei, în pericol. Nu vreau asta.

S-a ridicat în picioare și a făcut câțiva pași spre șemineul masiv, uitându-se lung la portretul în care erau înfățișați părinții lui.

— Așa că eu mă retrag. După seara asta, o să vă las pe tine și pe Ren în pace. O să fii cu el, știu asta și știu câte lucruri sunt

acum în joc pentru tine, mai ales că ai aflat adevărul despre *Păzitori.* Nu vreau să te pun și mai mult în pericol.

— Shay, asta e..., am început eu.

— N-am terminat.

A rămas în fața șemineului, fără să se uite la mine.

— Trebuie să înțelegi că asta nu înseamnă sub nici o formă că...

Am văzut cum își lasă umerii în jos. Când a vorbit din nou, vocea lui era guturală.

— ... că mă dau bătut în fața lui. Știi ce simt pentru tine. Asta n-o să se schimbe.

Mi-am luat privirea de la el și i-am spus:

— E adevărat că dacă ne lași în pace pe mine și pe Ren, o să fim toți mai în siguranță. Mai ales pentru că acum începi să te obișnuiești cu instinctele tale de lup. Iar în ceea ce privește restul...

Inima îmi bătea atât de tare încât nu-mi mai auzeam vocea. Când m-am întors spre el, stătea drept în spatele meu, iar în priviri îi scânteia o lumină caldă, primăvăratică.

— Îi aparțin lui Ren, am spus eu, detestând acele cuvinte și sperând ca Shay să mă sărute și să mă facă să uit de tot. Nu pot face nimic ca să schimb asta.

— Nu aparții nimănui decât ție însăți, a spus el, în șoaptă. Și de-abia aștept să-ți dai seama de asta.

Tulburată de ceea ce îmi spusese, am scos din ghiozdan hârtia pe care mi-o dăduse de dimineață, căci nu voiam să mă gândesc la cât de puțin timp mai aveam de petrecut împreună. S-a aplecat peste umărul meu.

— Deci, ce crezi despre asta?

— Nu-i nimic nou, i-am spus, înmânându-i foaia de hârtie. Mi-ai povestit deja lucrurile astea.

— Ce crezi că înseamnă „copilul recoltei”? a spus el, încruntându-se la vederea notițelor mâzgălite chiar de el pe hârtie.

— Cred că înseamnă că trebuie să mai căutăm, am spus și m-am ridicat de pe scaun.

— Așteaptă, m-a oprit el, împingând o carte spre mine. M-am gândit că poate vrei să vezi cu ochii tăi asta.

Am deschis-o și m-am uitat lung la titlul de pe prima pagină. *Analele Haldis.* Anii scriși mai jos erau primii cinci din viața mea.

— Mama lui Ren? am murmurat eu.

El a încuviințat din cap. Am tăcut și am frunzărit cartea până când am găsit pasajul. Shay a păstrat tăcerea în timp ce eu citeam, deși a tresărit când am închis cartea și mi-am șters lacrimile de pe obraji.

— Părinții mei erau acolo. *Păzitorii* au trimis lupii din haita Umbra Nopții după *Căutători.* Dar haita nu știa... nimeni n-a știut ce s-a întâmplat cu Corrine. *Păzitorii* i-au dat-o unui strigoi.

— Calla..., a spus el, întinzându-se spre mine, dar eu m-am dat înapoi și am clătinat din cap.

— Sunt bine, am spus, îndreptându-mă spre scara în spirală ce dădea spre balcon. Avem de lucru.

Douăzeci de minute mai târziu, m-am întors la masă cu brațele pline de cărți. Le-am așezat pe masă. Am luat volumul cel mai mare, i-am zâmbit lui Shay și am început să citesc.

Stăteam unul lângă altul, iar tăcerea mormântală din bibliotecă era întreruptă doar de scrijelitul unui creion sau de filele răsfoite. Umbrele se scurgeau în încăpere, pe măsură ce orologiul gigantic din colțul bibliotecii marca trecerea orelor.

Am clipit de câteva ori, neîncrezătoare, citind paragraful despre ritualurile de sabat.

— Hei.

L-am citit din nou. Shay s-a frecat la ochi și a căscat.

— Ai găsit ceva?

Am aruncat un ochi pe încă o pagină din *Mari Ritualuri.*

— Posibil. Când e ziua ta?

— Pe 1 august, a spus el, fără să-și ia ochii de la cartea pe care o citea.

Am bătut din palme. La auzul zgomotului s-a ridicat în picioare, tresărind.

— Ce?

M-am ridicat în picioare, sărind în sus de bucurie.

— Tu ești! Tu ești copilul recoltei. Termenii se pot substitui – Scion și copilul recoltei sunt una și aceeași persoană.

— Despre ce vorbești? Ziua mea e în mijlocul verii; copilul recoltei ar trebui să se fi născut toamna, nu-i așa, când oamenii adună recolta?

— Nu, am spus eu, cu un zâmbet larg. Iată și răsplata cercetărilor mele. De când am început să citesc despre *Samhain,* am decis să mă documentez și despre celelalte

sabaturi. Întâi august este recolta vrăjitoarelor în Roata Anului. Tu ești copilul recoltei; trebuie să fii tu. În sfârșit, am descoperit ceva!

A clipit de câteva ori, după care s-a uitat la pagina mototolită pe care ne-o înmânasem unul altuia pe tot parcursul după-amiezii.

— Deci, este vorba numai despre mine. În pasajul ăsta... în orice are să se întâmple în ritualul de *Samhain.*

Zâmbetul mi-a pierit când i-am văzut expresia îngrijorată de pe chip.

— Da, da, așa este.

— *Samhain,* a murmurat el. E în seara asta.

— Da, am spus eu și mi-am mușcat buza. Dar nu are ce să ți se întâmple diseară. În nici un caz. Toți *Păzitorii* sunt preocupați cu uniunea. Vor fi acolo. Uniunea n-are nimic de-a face cu Scion – ritualul de astăzi e legat numai de noua haită.

— Ei bine, profeția vestește doar data, nu și anul, a spus el. Iar profețiile vorbesc despre viitor, nu?

— Crezi că e vorba despre un eveniment îndepărtat?

— Așa ar trebui să fie.

A încuviințat din cap, dar era încă îngrijorat.

— Cel puțin am făcut progrese, într-un fel, a spus el, uitându-se la ceas. Nu spuneai că Bryn vine la tine la cinci și jumătate ca să vă pregătiți pentru noaptea cea mare?

— Da, de ce?

— E șase, a spus el, arătându-mi ceasul.

— O să mă omoare! am strigat, începând să-mi îndes notițele în geantă. N-o să avem timp să mai mergem și la bal.

— Aveam impresia că te pregătești pentru uniune, a spus el, încruntându-se.

— Asta fac, am spus. Dar ceremonia are loc lângă locul unde se desfășoară balul. Toți cei implicați se strâng la bal, dansează și beau câteva ore în cinstea noastră. Dar apoi plecăm și mergem la ritualul de *Samhain,* în timp ce muritorii rămân la petrecere.

— Înțeleg, a murmurat Shay.

Nu voiam să plec, dar nu mai aveam ce să-i spun. Nici un hohot de râs nu mi-ar fi putut alina durerea. Mi-am tras haina pe mine, iar el a încuviințat din cap. A zâmbit, dar nu-și putea ascunde tristețea din ochi.

— Succes, Calla.

• Capitolul 31 •

— Gata, ăsta a fost ultimul.

Bryn m-a întors cu fața spre ea ca să mă poată studia mai bine.

— De ce are atât de mulți nasturi? am spus, întrebându-mă dacă aveam să mai ies vreodată din rochia aceea.

— Se numesc ornamente, Calla. Mama ta le adoră. Ești sigură că nu vrei să te fardez? Aș putea să-ți fac măcar ochii, ca să iasă în evidență, să arate ca și cum ți-ar sări din cap, a spus Bryn, apropiindu-se de mine cu o pensulă de machiaj.

— Nu, fără fard.

Mă întrebam de ce mi-aș fi dorit să-mi sară ochii din cap; suna groaznic.

— Am fost de acord să-mi faci părul. Dar eu nu mă fardez.

Mă întrebam de ce aș fi vrut „să-mi sară ochii din cap”; suna groaznic. Mă străduiam din răsputeri să-mi alung senzația de greață. Dacă era să sară ceva din mine în acea seară, cu siguranță avea să vină din stomac.

— Se strică, a spus ea, și m-a plesnit peste mână când am încercat să ating buclele pe care mi le strânsese cu grijă în creștetul capului. Nu pune mâna. Ești sigură că nu vrei să-ți fac ochii?

I-am zâmbit. Era incredibil de frumoasă. Era superbă. Își aranjase ca de obicei buclele care îi ajungeau până la bărbie, însă șuvițele ca bronzul străluceau acum în contrast cu rochia neagră cu talie înaltă, care îi învăluia trupul de parcă ar fi fost ruptă din cerul întunecat al nopții. Nu era corect. Bryn și celelalte femele din haită puteau să meargă la uniune îmbrăcate frumos, ca niște preotese ale unei zeițe a întunericului. Eu arătam ca un tort de nuntă și puteam să pun pariu că era numai vina mamei.

— Nici ochii, nici buzele, nimic, am spus și am arătat cu mâna spre rochie. E mai mult decât suficient. Dacă mai pun ceva pe mine, o să explodez pe loc.

— Bine, a spus ea, strângându-și fardurile într-o cutie mare care semăna cu o trusă de scule.

Am auzit o bătaie ușoară la ușă. De pe coridor s-a auzit vocea joasă și ușor neliniștită a lui Ansei.

— Ați terminat? Mason a sunat deja de două ori. Ceilalți lupi deja cred că le tragem țeapă sau ceva de genul ăsta.

M-am uitat la Bryn.

— Ți-ai pregătit vreo intrare fastuoasă?

— Nee... poate să intre.

— Bine, Ansei. Suntem gata, am strigat eu.

Ușa s-a lovit de perete, iar Ansei a pășit înăuntru. Bryn s-a rotit pe tocurile ei înalte, întâmpinându-l cu un zâmbet care îți tăia răsuflarea. Fratele meu a înlemnit pe loc. Era palid la față. După care s-a înroșit și a pălit din nou. A deschis gura, dar n-a putut decât să bâiguie ceva și să ofteze lung.

Bryn s-a apropiat de el și l-a luat de mână.

— Mulțumesc.

L-a sărutat pe obraji și s-a apropiat de mine. Însă Ansei a prins-o de mână și a sărutat-o lung pe buze, în timp ce ea se topea toată în brațele lui. Mi-am întors privirea. De fiecare dată când îi vedeam pe Ansei și pe Bryn împreună mă rodea gelozia. S-au găsit unul pe altul și sunt fericiți. Oare am cunoscut și eu fericirea asta și acum trebuie să uit de ea?

După câteva clipe stânjenitoare în care mi-am pironit privirea în podea, Bryn a șoptit.

— Continuăm mai încolo conversația asta.

— N-am auzit ce ai zis, mă întorc acum.

Ansei mi-a rânjit, plin de ruj pe buze.

— Du-te să te speli pe față, am zis eu râzând.

— Ah, da. Apropo, arăți super, mi-a spus, după care a fugit la baie.

Bryn a venit țopăind la mine, căutând în poșetă rujul, îmbujorată, strălucind de fericire. Îmi venea s-o pocnesc de ciudă. Eram sigură că eu nu aveam să strălucesc de fericire în timpul ceremoniei.

Ansei s-a ivit în dreptul ușii, fluturând cheile de la mașină.

— Să înceapă petrecerea.

Stăteam toți trei și ne uitam la dansatorii care se zăreau dincolo de ușile ce despărțeau sala de bal de terasă și grădină. Balul Lunii însângerate era organizat de Efron Năpastă și avea loc într-unul dintre hotelurile de cinci stele de la periferia orașului Vail, într-un conac victorian de la marginea unei păduri

dese. În fundul sălii de bal, o orchestră de cameră interpreta valsuri. Draperiile de satin închis la culoare, vitraliile înalte și sutele de candelabre creau o atmosferă festivă. O sferă de hârtie aproape transparentă, vopsită în roșu, acoperea candelabrul din mijlocul sălii, scăldând încăperea în nuanțe de ocru. Aveam propria noastră lună însângerată.

Pe o masă frumos împodobită și așezată de-a lungul unui perete se afla o căldare imensă din care ieșeau aburi de gheață carbonică, dar și o mulțime de aperitive și deserturi. *Păzitorii, Gardienii* și muritorii se roteau în pași de dans înveșmântați în cele mai elegante haine pe care le aveau. Îi priveam prin ușile de sticlă. Arătau ca niște baloane colorate ce pluteau prin sală.

— Nu e Eden, dar arată drăguț, a spus Bryn, făcându-mi cu ochiul. Păcat că nu putem să dansăm și noi.

— Am zis că-mi pare rău că am întârziat, am murmurat.

— Nu-mi vine să cred că-l ajutai să învețe în seara uniunii, a spus ea, privindu-mă aspru și trăgându-mă mai departe de Ansei ca să-mi șoptească ceva la ureche. Probabil că ție și lui Shay vă place mult la școală. Nu vrei să-mi spui ce se întâmplă? Nu vrei să ne dai niște sfaturi mie și lui Ansei?

— I-am spus deja lui Ansei că voi doi ați interpretat greșit chestia asta. Nu te-a pus la curent?

— M-am gândit că poate o să ai alt răspuns pentru mine, a spus ea. Știi... suntem fete. Dacă ai ceva de spus înainte să ajungi în fața altarului, acum ar fi momentul.

— Încetează.

La auzul numelui lui Shay, mi-a venit s-o iau la goană. Uniunea însemna că îl pierdeam, iar dacă îl pierdeam pe el, era ca și cum aș fi pierdut totul. N-aveam chef să fiu tachinată.

— Mă duc să văd dacă suntem în grafic, a spus Ansei, îndepărtându-se. Ah, uite, a venit Ren.

— Oh! a spus Bryn fugind după Ansei. Atunci, vin cu tine.

Încercând să ignor golul pe care îl simțeam brusc în stomac, am făcut câțiva pași spre Ren, așteptându-l la marginea terasei. Costumul îi cădea impecabil pe corpul bine făcut; sacoul și pantalonii erau negri, iar vesta și cravata, gri. Am zâmbit când l-am văzut. Erau culorile blănii lui de lup.

— Rochia asta e o ceremonie în sine, Lily. Cât ți-a luat să te îmbraci?

— Prea mult, am spus, ridicând mâna să-mi apuc coada din obișnuință.

Când am văzut că nu mai era la locul ei, am tresărit neliniștită.

— Ești bine? Am fost îngrijorată.

— Da, mi-a răspuns el, cu un râset scurt, dar strident. Oricât m-ar enerva puștiul ăla, Dax mi-a povestit ce a făcut Shay ca să-l liniștească pe Logan. Elegantă mișcare. Îi sunt dator; e mai perspicace decât am crezut inițial.

Am încuviințat din cap și mi-am frecat brațele ca să nu tremur.

Copilul recoltei, Scion. Am văzut în minte chipul lui Shay. *E vorba numai despre mine.*

Am simțit atingerea ușoară a lui Ren pe braț și am revenit la realitate.

— Știu că nu e stilul tău, dar arăți incredibil, a spus el. Dacă poți să și mergi pe sub toate straturile alea de material, atunci e perfect.

— Mersi, am spus, și i-am aranjat cravata. Și tu.

— Așa, a zis el, îndesându-și mâna în buzunar. Am ceva pentru tine.

— Ce?

Mă luase pe nepregătite. De ce îmi luase cadou? Trebuia să am și eu ceva pentru el?

Am văzut cum obrajii lui Ren se înroșesc ușor. Văzându-l agitat, a început să-mi bată și mie inima mai repede.

— E doar..., a început el, după care s-a oprit.

A dat să se îndepărteze, după care a revenit lângă mine. În cele din urmă, privirile ni s-au întâlnit. Avea o privire caldă și părea vulnerabil. Am rămas fără suflare văzând expresia confuză și neobișnuită de pe chipul lui. Mi-au venit în minte cuvintele lui Ansei. Nu e atât de încrezător în sine pe cât vrea să pară... mai ales când vine vorba de tine.

Ren și-a scos mâna din buzunar. Ținea ceva strâns în pumn. M-a prins de încheietură și mi-a întors palma. Am simțit ceva rece în mână. Apoi s-a îndepărtat repede, de parcă mi-ar fi înmânat o grenadă. M-am uitat în jos și am rămas cu gura căscată.

Aveam în palmă un inel delicat. Un safir fin, frumos șlefuit, strălucea în mâna mea; piatra fusese montată pe un cadru de

argint, migălos lucrat, cu o împletitură sofisticată. M-am uitat lung la inel, fără să spun nimic. Mâinile au început să-mi tremure.

Ren stătea la distanță de mine.

— Inelul e din aur alb, a murmurat el. Îmi amintește de părul tău.

Mi-am luat ochii de la inel și m-am uitat la el. El mi-a întors întrebător privirea. Am dat să spun ceva, însă am simțit că mi se pune un nod în gât. Acum tremuram din toate încheieturile.

Irișii lui negri ca tăciunele au scânteiat, iar în ei se citea dezamăgirea.

— Dacă nu-ți place, nu trebuie să-l porți. Am vrut să-ți fac un cadou înainte de uniune. Tata mi-a spus că de obicei nu se face schimb de inele, dar am vrut ca tu să știi că eu...

A clătinat din cap și am auzit cum mârâie gutural.

— Nu contează, a spus el, întinzând mâna spre inel și vrând să mi-l ia din palmă.

Mi-am încleștat degetele și mi-am dus mâna la piept. A clipit, uimit de gestul meu brusc și protector. În cele din urmă, am reușit să-mi dreg glasul, deși, când am vorbit, nu mi-am recunoscut vocea tremurândă și răgușită.

— E frumos. Îți mulțumesc. *Îi pasă de mine. De noi.*

M-am gândit că poate aveam să trec totuși de acea noapte.

Când am lăsat privirea în jos, am simțit o usturime în ochi. Am deschis ușor pumnul și mi-am strecurat inelul pe deget.

— Îmi pare rău că n-am nimic pentru tine.

S-a apropiat de mine și m-a luat de mână, atingând inelul cu vârful degetului.

— Ba ai.

Bryn și-a făcut din nou apariția pe terasă, de această dată împreună cu Dax.

— A venit vremea, a spus Dax.

Ren a încuviințat din cap; m-a sărutat în fugă pe frunte, după care l-a urmat pe Dax și au coborât împreună scările.

— Ești pregătită? a întrebat Bryn.

Mi-a zâmbit veselă, dar glasul îi era ușor temător.

— Nu știu dacă asta e întrebarea corectă, am spus, uitându-mă încă o dată la inel. Aici e locul meu. Am știut dintotdeauna care este calea mea. Acum a venit vremea s-o urmez.

— Să știi că sunt fix în spatele tău, a spus Bryn, luându-mă de braț. Noi, lupii, o să avem grijă să nu ți se întâmple nimic rău.

— Nu aveți voie să participați, am spus eu, lăsând-o să mă conducă pe trepte și apoi spre pădure.

— Crezi c-o să reușească să ne oprească dacă ai nevoie de ajutor? a spus ea și mi-a dat un ghiont, făcându-mă să zâmbesc.

— Mulțumesc.

— Și arăți minunat, a adăugat ea.

— Arăt ca un tort.

— Dar unul delicios.

Chicotelile noastre proiectau nori miniaturali în aerul rece al nopții. Am pășit în întuneric, iar Bryn m-a purtat pe o cărare pe care nu o cunoșteam, pătrunzând din ce în ce mai adânc în pădure. Pe pământ strălucea ca un covor de diamante un strat subțire de zăpadă. Sunetul muzicii de la bal devenea din ce în ce mai slab, până când, în cele din urmă, a pierit. M-am delectat cu sentimentul de liniște pe care mi-l conferea zăpada virgină, știind că în curând aveam s-o pătez cu sângele vreunui animal. M-am uitat la lună, întrebându-mă încă o dată oare ce trebuia să ucid, cum avea să arate prada mea.

Luna însângerată. Luna vânătorului. E o noapte tocmai bună pentru a ucide. Am lăsat razele lunii să-mi mângâie chipul, sperând că aveau să trezească în mine setea de pradă, însă instinctele mele de vânător păreau adânc îngropate și mascate de frică.

— Cât mai avem? am întrebat, dar înainte să apuce să răspundă, am văzut lumina torței.

Torțele pâlpâiau printre pinii înalți, care încercuiau luminișul, ca gratiile unei cuști.

— Eu trebuie să intru prima, a spus ea, îmbrățișându-mă și lăsându-mă lângă luminiș. Naomi mi-a spus că vei ști când să vii. Totul o să fie bine. Ești o dură, da?

— Bineînțeles.

Nu mă simțeam deloc dură; eram moale ca mămăliga.

— Și am auzit că miresele pot să facă pe divele la evenimentele de genul ăsta, a spus ea, rânjind. Așa că, dacă vrei, poți să-l faci pe Ren să aștepte. O să-i prindă bine.

— OK, am spus. Ne vedem curând.

— Te iubesc, Cal, a spus ea, sărutându-mă pe obraz și îndreptându-se spre cercul de torțe.

Am privit-o cum se făcea nevăzută și am încercat să-mi stăpânesc bătăile inimii și să respir regulat. Simțeam că mi se taie picioarele; aveam o senzație bizară în corp și nu-mi găseam echilibrul, de parcă aș fi fost un mânz care abia învăța să meargă.

Calla, știi că trebuie să faci asta. Pentru asta ai fost concepută. Asta ești.

Atunci de ce voiam să fug? Nu trebuia să mă simt atrasă de propriul meu destin?

Mi-am acoperit chipul cu mâinile, încercând să-mi păstrez calmul. Din luminiș se auzeau bătăile ritmate ale tobelor ce chemau spiritele să ia parte la ritual. Mi-am ridicat rochia grea și am înaintat spre luminiș, dornică să arunc un ochi și să văd ce mă aștepta acolo.

Când am simțit mirosul, am înlemnit. M-am uitat speriată de jur-împrejur. Nu avea cum să fie el. Dar mirosul acela de ploaie și de plante scăldate în soare era de neconfundat. Shay.

Preț de o clipă, m-am gândit la ceremonie. Mi l-am imaginat pe Efron Năpastă spunând: „Cine se opune acestei uniuni să vorbească acum sau să tacă pe vecie” și pe Shay sărind din întuneric și smulgându-mă din brațele lui Ren.

O iau razna de tot. Am încercat să ignor mirosul și închipuirea aceea înșelătoare. Nu avea cum să fie adevărat. Eram sigură că ritualul nu prevedea un moment în care să li se permită celor de față să se opună uniunii, iar Shay nu avea cum să vină să mă salveze. Era pur și simplu imposibil.

Dar după ce am mai tras o gură de aer în piept, mi-am dat seama că mirosul persista și nu venea dinspre crâng, ci din adâncul pădurii. Am șovăit, sfâșiată între sentimentul de constrângere și nevoia de a afla de unde venea mirosul și dacă era real. Nu știam cât timp îmi mai puteam amâna intrarea.

Am auzit un glas croindu-și drum printre copaci. Vocea dulce și duioasă a lui Sabine străpungea aerul. Apoi s-a auzit o altă voce, a lui Neville. Melodiile lor se îmbinau și cântau despre bătălie și sacrificiu, amintindu-mi încă o dată că uniunea n-avea nimic de-a face cu dragostea, ci cu datoria.

Cântecul războinicului. Mai aveam un pic de timp. M-am îndepărtat de lumina torțelor și am pătruns în întuneric, călăuzindu-mă după mirosul care devenea din ce în ce mai

puternic pe măsură ce înaintam printre copaci și mă afundam în umbre.

Am dat peste un stejar masiv și am fost uimită să găsesc acel copac în pădurea de pini. Mi-am dat seama că nu mai sunt singură. Lângă trunchiul stejarului mai era cineva.

Shay era legat la ochi, cu capul plecat și mâinile legate la spate. Stătea în genunchi lângă copacul gigantic. Am rămas fără cuvinte.

Și-a ridicat bărbia și a tras adânc aer în piept.

— Calla? Calla? Tu ești?

Și el îmi recunoaște mirosul.

M-am repezit la el, aproape împiedicându-mă în rochie, și m-am aruncat la pământ lângă el.

— Shay, ce faci aici? am spus eu, dându-i jos pânza cu care era legat la ochi și luându-i fața în palme. Ce s-a întâmplat?

— Ea m-a adus aici. Cred că știu de ce.

Albise la față.

— Nu-mi vine să cred.

— Ce nu-ți vine să crezi? Cine ți-a făcut asta?

— Cuvântul acela din profeție, a spus el, cu glas tremurând. Cel pe care nu-l înțelegeam.

— Vrei să spui „dar”? Ce legătură are asta?

De ce vorbește despre carte când e legat la mâini într-o pădure?

Când am rostit cuvântul „dar” s-a cutremurat.

— Da, ăla.

Se înverzise la față și m-am temut că avea să vomite.

— Nu înseamnă „dar”, Calla.

— Ce înseamnă? am spus, desfăcând funiile cu care era legat și tresărind la vederea rănilor.

— Înseamnă „jertfă”.

• Capitolul 32 •

Am simțit cum se învârte pământul cu mine și am avut impresia că o să leșin.

— Calla!

Shay mă prinsese și mă ajuta să stau în picioare.

— M-ai auzit?

— Jertfă? am repetat eu, simțind cum abisul întunecat al nopții amenința să mă înghită cu totul. Cine ți-a făcut asta?

— Flynn, a spus el. A venit la mine acasă după ce ai plecat. M-a drogat cu eter, mai mult ca sigur.

— Da.

Din spatele trunchiului copacului s-a auzit o voce misterioasă, apoi Lana Flynn și-a făcut apariția, rămânând pe jumătate învăluită în întuneric. Avea un zâmbet diabolic pe chip, iar dinții îi străluceau în lumina palidă a lunii.

— Iar acum ai stricat surpriza, Calla. Nu știi că poartă ghinion ca mireasa să-și vadă prada înainte de vânătoare? De fapt, nu, stai, mirele nu trebuie să vadă rochia înainte de nuntă, nu-i așa? Greșeala mea.

Jertfa. Jertfa noastră.

— Nu, m-am cutremurat eu, împingându-l pe Shay în spatele meu și apărându-l. Nu poate să fie el. N-ar face așa ceva.

Buzele i s-au arcuit ca un iatagan.

— Ia te uită. Cred că între voi se întâmplă mai multe decât mi-am închipuit la început. Ce deliciu!

Ochii lui Flynn au strălucit de plăcere când și-a dat seama că sunt îngrozită.

— Te-am avertizat, Calla, să nu te abați de la calea ta. Poate că acum o să înțelegi cum stau, de fapt, lucrurile. Renier te dorește, e limpede. Dacă ești dispusă să faci acest sacrificiu cu el, poate că o să-ți ierte greșelile.

— Tu faci jertfa? a spus Shay, târându-se de-a bușilea și uitându-se îngrozit când la mine, când la Flynn. Tu și Ren?

— Bineînțeles, a spus Flynn. De ce crezi că facem atâta tam-tam cu uniunea asta? Tu ești principala distracție.

Când am făcut un pas spre Shay, și-a dezvelit caninii.

— Stai pe loc.

— Îți jur că nu știam, am murmurat eu, în timp ce pădurea îmi șoptea acele secrete întunecate, făcându-mă să amețesc.

Îmi aminteam de conversația părinților mei, de dorința mamei de a păstra secretul în legătură cu prada și de felul în care pălise când îi spusesem că îl cunoșteam pe Shay.

— Nu am știut, am repetat eu, prăbușindu-mă în genunchi și simțind că totul se învârte în jurul meu.

E Shay. Jertfa o să aibă loc în timpul uniunii. Ritualul face parte din uniune. El e prada noastră.

— Curaj, micuțo, a murmurat Flynn. În curând o să se sfârșească totul. Fii fată bună și întoarce-te în crâng. Te așteaptă. O să-l aduc în curând și pe Shay acolo. Imediat după ce Ren își sărută mireasa.

Ca la porunca ei, urletele lupilor ce-și chemau stăpâna au străpuns aerul. Mama avusese dreptate – nu aveam cum să interpretez greșit strigătele haitei. Dar chemarea haitei parcă nu ajungea la mine; mi se părea pur și simplu înspăimântătoare, de parcă ar fi prevestit moartea. *Nu mai sunt cu voi. Nu voi lăsa să se întâmple așa ceva.*

— Nu! am șuierat, ridicându-mă în picioare. Noi plecăm. Acum.

Shay s-a îndepărtat de mine și s-a ghemuit lângă un pin. I-am simțit mirosul de lup și mi-am dat seama că se străduia să nu se transforme, că era măcinat de frică și de furie.

— Nu ți-aș face niciodată rău, i-am spus. Trebuie să ai încredere în mine.

Te rog, crede-mă, Shay. Știi cât țin la tine.

A aruncat priviri disperate în jur, prin pădure, căutând o cale de salvare.

— Shay, te rog, am șoptit eu, întinzând mâna spre el. Te iubesc.

A împietrit pe loc. Nu știam ce mă înfricoșa mai tare – ceea ce spusesem, ceea ce avea el să răspundă sau ceea ce ni se întâmpla. A trecut aproape un minut în care am simțit că mă sufoc.

— Știu, a spus el în cele din urmă, întinzându-se spre mine. Să plecăm de aici.

Sora Flynn a scos un sunet gutural, ceva între un țipăt și un șuierat, ca oasele sfărâmându-se.

— Nu plecați nicăieri.

Umbrele din spatele ei au început să se miște, iar sângele mi-a înghețat în vine. Dacă avea strigoi după ea, n-aveam nici o șansă. Dar în timp ce o priveam, mi-am dat seama că acele umbre negre se mișcau odată cu ea, de parcă ar fi fost legate de brațele ei. Umerii i s-au lățit când a intrat în câmpul nostru vizual, iar în jurul ei se întindeau două apendice mari ca de piele. *Aripi.*

Shay a făcut ochii mari.

— Ce naiba...

M-am aruncat la pământ. Un lup alb și furios dădea târcoale sucubului. Ea a izbucnit în râs și a pocnit din încheietură. Un bici lung a apărut ca din neant și a început să i se încolăcească în jurul mâinii, unduindu-se de parcă ar fi fost făcut din umbre, și nu din piele.

Am sărit într-o parte, însă biciul s-a lipit de mine cu un șfichiuit. Mă lovise în coaste și am scâncit. Însă lovitura de bici nu a fost nimic în comparație cu valul de disperare pe care l-am simțit când biciul mi-a atins spatele.

Am rămas ca paralizată când am avut o viziune în care Ren îl ataca pe Shay. Mi-am auzit propriile țipete și râsul lui Efron. Niște sentimente încâlcite, ca o smoală, au prins rădăcini în mintea mea și totul din cauza spintecăturii adânci a biciului. Flynn a râs din nou, a mijit ochii și s-a uitat la Shay.

— N-am voie să te ucid, Scion, dar tot ne putem juca.

Și-a dat capul pe spate, iar eu am lătrat amenințător. Shay s-a rostogolit, evitând râul de foc ce se scurgea în șuvoaie din gura ei, pârjolind copacul lângă care stătuse.

Aveam privirea ațintită asupra biciului și a aurei lui întunecate. M-am ghemuit la pământ și m-am năpustit asupra ei. A țipat disperată în momentul în care i-am prins încheietura între dinți și am sfărâmat osul. Am sărit într-o parte și i-am smuls brațul cu totul. Sângele șiroia pe pământ. M-am îndepărtat de ea simțind mirosul de blană pârlită, căci flăcările pe care le scuipa mă urmăreau. Flynn țipa într-o limbă pe care nu o mai auzisem și le eram recunoscătoare lupilor ale căror urlete acopereau strigătele luptei noastre, care altfel ar fi ajuns fără probleme la urechile *Gardienilor* și *Păzitorilor.*

Am lătrat din nou la Shay, dorindu-mi să pot urla la el. *De ce nu te transformi în lup*? Aveam nevoie să mă ajute.

Shay privea fix mâna ruptă pe care am lăsat-o să cadă la pământ. S-a repezit spre ea și a apucat biciul de umbre. S-a învârtit pe călcâie, a rotit în aer coarda lungă, după care a plesnit-o pe Flynn peste piept cu ea. A țipat din nou. A făcut ochii mari și s-a întors spre agresorul la care nu se aștepta.

Privirea lui calmă și fermă părea să o neliniștească mai mult decât talentul cu care mânuia arma șterpelită. A mai rotit o dată biciul prin aer, după care l-a azvârlit din nou spre ea, de această dată încolăcindu-l în jurul brațului ei, exact deasupra ciotului care încă sângera. A urlat, înfigându-și ghearele în umbra încolăcită care se strângea pe bicepsul ei ca o lipitoare.

Shay și-a încleștat maxilarele și a tras puternic de bici. Flynn și-a pierdut echilibrul și s-a prăbușit la pământ. M-am năpustit asupra ei, înfigându-mi colții în gâtul ei și mușcând din carnea moale. S-a auzit un bolborosit ușor, un norișor de fum i s-a ridicat dintre buzele întredeschise, după care a rămas nemișcată. M-am dat la o parte și mi-am schimbat înfățișarea.

Shay nu scotea o vorbă și se uita la cadavru. Am venit repede lângă el și l-am apucat de braț.

— Te simți bine?

El a dat din cap că da.

— Ce era?

— Un sucub, dar unul adevărat, spre deosebire de statuile unchiului tău. E o creatură din lumea spiritelor, care poate fi chemată de *Păzitori,* ca strigoii. Însă incubii și sucubii se aseamănă mai mult cu muritorii... îi putem ucide, am spus, uitându-mă la Flynn. După cum se vede.

M-am cutremurat, dezgustată.

— Se hrănesc cu sentimentele noastre... de-asta îi plăcea întotdeauna să ne neliniștească. Trebuia să-mi fi închipuit.

Shay a descolăcit capătul biciului de pe brațul ei.

— Iar strigoii cu ce se hrănesc?

— Cu durere, am răspuns, uitându-mă la biciul din mâna lui. Indiana Jones, nu?

A zâmbit, încuviințând din cap, în timp ce măsura arma din priviri.

— Bun model de urmat. Ia biciul cu tine, mi-e teamă că o să avem nevoie de el.

L-am atins pe față, ușurată că era nevătămat.

— De ce nu ți-ai schimbat forma?

— Credeam că n-am voie.

— Nu mi-am dat seama că trebuie să-ți spun: dacă suntem atacați de un demon care scuipă flăcări, ar trebui să-ți schimbi forma, am spus, înghiontindu-l în umăr.

— Am înțeles. Mă transform în lup când văd demoni care scuipă flăcări, a spus el, plesnind din bici spre mine. Oricum mă pricep mai bine să mânuiesc biciul decât să mușc.

— Corect.

Gardienii încă urlau la lună. Oare cât aveau să mai strige înainte să înceapă să mă caute?

— Trebuie să plecăm de aici. Înainte să-și dea seama ce s-a întâmplat.

— Dar o să ne ajungă din urmă, nu? Chiar și dacă ne transformăm în lupi.

Mi-a urmărit privirea ațintită asupra torțelor ce pâlpâiau.

— Trebuie să încercăm, am spus, îndepărtându-mă.

— Așteaptă.

Shay m-a prins de braț.

— Calla, știi, nu?

— Ce să știu? l-am întrebat, vrăjită de misterul din ochii lui.

— Că și eu te iubesc.

Cu ochii în lacrimi, m-am preschimbat în lup, i-am lins degetele lui Shay, după care am luat-o la fugă spre pădure.

• Capitolul 33 •

Înaintam prin labirintul de pini. Copacii începuseră să se împuțineze; razele lunii formau fascicule fantomatice de lumină, care răzbeau prin întuneric.

Shay alerga atât de aproape de mine, încât blana ni se atingea.

Ce facem?

Unde e Haldis? *Și cartea*? Îmi ciuleam urechile. Urletele lupilor nu se mai auzeau și o tăcere înspăimântătoare se pogorâse peste pădure.

La mine acasă. Simțeam teama din răspunsul lui. *Trebuie să mergem să le luăm, nu*?

Sunt singurele indicii pe care le avem. Îmi doream ca pădurea să-și revină la viață să mă liniștească, să aud sunetele pe care le auzeam de obicei. Dar era tăcută și pustie. *În plus, și Păzitorii vor să pună mâna pe ele, ceea ce înseamnă că trebuie să le ducem cât mai departe posibil.*

Unde mai exact? *Unde o să mergem*?

Nu știu. Lumea mea se întorsese pe dos; nu mai aveam răspunsuri. *Oriunde, departe de locul ăsta.*

Cred că o să mă descurc. Nici mie nu mi-a mers tocmai bine aici.

L-am mușcat în joacă, recunoscătoare că încerca să facă haz de necaz. Chiar și după întâmplările înfricoșătoare din acea seară, tot încerca să mă bine-dispună.

Crezi că i-am pierdut? *Nu mai aud urletele.* Shay a sărit peste un buștean prăbușit.

Dar orice urmă de bună dispoziție mi-a pierit odată ce mi-am amintit că pădurea era pustie; am simțit un fior strecurându-mi-se pe sub blană.

Aleargă în continuare.

Preț de o clipă, am văzut cu coada ochiului o umbră mișcându-se în întuneric. Nefiind sigură de ceea ce văzusem, am început să alerg și mai repede. Zăpada se ridica în jurul meu în timp ce goneam spre luminișul din fața mea.

Calla! Strigătul alarmat al lui Shay mi-a răsunat în minte exact în momentul în care o umbră masivă s-a ivit din pădure și s-a năpustit asupra mea.

Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce mă tăvăleam prin zăpada afânată. Agresorul meu și cu mine ne-am rostogolit la nesfârșit, până când m-a țintuit cu spatele la pământ. Apoi am zărit chipul uman al lui Ren planând deasupra mea.

Uimită și tulburată la vederea conducătorului haitei, îmbrăcat la costum, cu cravata desfăcută și cămașa șifonată, m-am transformat și eu și m-am uitat lung la el.

Își înfigea degetele în umerii mei, continuând să mă țină lipită de pământ. A început să vorbească, cu glas șovăielnic și temător:

— Am fost trimis să te ucid, Calla. Să te omor și să-l aduc pe Shay înapoi. De ce am fost trimis să te ucid?

— Ren. Lasă-mă să-ți explic. Pot să te fac să înțelegi, am spus eu, cu o voce tremurândă.

Înainte să apuc să vorbesc din nou, am auzit un mârâit prelung în apropiere. Lupul Shay se apropia încet de noi, cu ochii săi de un verde-deschis ațintiți asupra lui Ren, dezvelindu-și caninii ascuțiți ca niște lame. Ren s-a uitat nedumerit la lup. Apoi a făcut ochii mari și a pălit. M-am încordat, căci mă așteptam să se transforme imediat și să-l atace pe Shay. Dar nu a făcut-o. În schimb, s-a ridicat brusc în picioare și s-a îndepărtat de mine. Se uita când la mine, când la lupul cel nou.

— L-ai transformat, a șoptit Ren.

A făcut câțiva pași în spate și s-a împiedicat de parcă ar fi fost orbit, căzând pe trunchiul gros al unui pin și smulgând cu degetele coaja copacului.

Shay s-a ghemuit la pământ, gata de atac. M-am ridicat în picioare și am sărit în fața lui, împiedicându-l să ajungă la Ren.

— Nu, Shay! Nu face asta. Trebuie să vorbesc cu Ren între patru ochi. Te rog.

Apoi în fața mea s-a arătat din nou un băiat.

— În nici un caz, a spus Shay, privind prin mine, cu ochii ațintiți asupra lui Ren.

Colții lui reflectau lumina pală a lunii, în timp ce-l străfulgera pe masculul alfa cu privirea.

— O să fie bine. Doar câteva minute, îți promit, am spus, arătându-i în ce direcție să se îndrepte. Acum du-te.

— Ai înnebunit? s-a răstit el. E unul de-al lor, Calla.

— Nu, nu este, am spus. N-o să-mi facă rău.

Și știam că era adevărat.

— Fugi. Te ajung din urmă. Du-te acum, Shay. Ceilalți nu pot fi prea departe.

A șovăit, după care a luat-o la goană prin pădurea deasă.

Mi-am croit drum prin zăpada adâncă spre Ren. Avea ochii închiși. Mâinile îi sângerau, căci se rănise smulgând coaja aspră a copacului.

— Ren, uită-te la mine, te rog.

Avea în continuare ochii închiși.

— Știam eu. Asta îți dorești. Îl vrei pe el.

A deschis încet ochii. Văzând durerea din ochii lui negri, am simțit cum mi se rupe inima.

— Mirosul ăsta... a fost cu tine în peșteră. El e lupul singuratic.

— Ren, voiau să ne ceară să-l ucidem! am izbucnit eu. *Păzitorii* voiau să-l sacrifice pe Shay în seara asta. El e prada noastră.

A rămas tăcut preț de o clipă, dar știam că, în adâncul sufletului, Ren își dorea să-l ucidă pe Shay. Toate instinctele lui de mascul alfa îi cereau să facă asta, să mă posede pe mine și să-l distrugă pe uzurpator, mai ales că acum Shay era unul de-al nostru. Dar o altă parte din el, speram eu cea mai puternică, trebuia să știe că era o greșeală să-l omoare pe Shay.

— E imposibil, a spus Ren în cele din urmă, clătinând din cap. Nu se poate, după ce ne-au cerut să facem. Am avut grijă de el. E prea sadic.

— Este adevărat, am spus, răsuflând ușurată. Shay a intrat cu mine în peșteră și a ucis păianjenul. Dar păianjenul m-a mușcat și a trebuit să-l transform. Aș fi murit dacă nu aș fi băut sângele haitei. N-am avut de ales.

Nu voiam să mă gândesc cât de tare îl răneam pe Ren acum când știa de cât timp țineam ascunse acele lucruri. L-ar fi rănit să afle cât de mult îmi plăcea că Shay era acum *Gardian* și putea alerga cu mine. L-ar fi rănit toate acele secrete și minciuni ce se ridicau din întuneric, planând deasupra noastră ca niște vulturi.

— Calla, despre ce naiba vorbești? De ce ai vrut să intri cu el în peșteră? s-a răstit Ren. N-are sens nimic din ceea ce spui. De ce ne-ar cere nouă *Păzitorii* să-l ucidem?

— Shay nu e un simplu muritor. E special.

Ren a tresărit la auzul acelui cuvânt, dar eu am continuat.

— El este Scion, ceva ce pentru *Păzitori* reprezintă o amenințare. El va îndeplini o profeție de care ei se tem.

— Ce profeție, Calla? Dacă stăpânii noștri îl consideră o amenințare, atunci de ce îl ajuți? a izbucnit el. Noi ascultăm ordinele *Păzitorilor.* Protejăm locurile sacre.

— Nu, nu facem asta. Sau cel puțin n-ar trebui. Am fost mințiți, am spus, apucându-l și mai strâns de brațe. Am citit *Războiul tuturor împotriva tuturor,* Ren. Shay a găsit cartea în biblioteca unchiului său și a citit-o și el.

Ren a făcut ochii mari, deopotrivă înspăimântat și fascinat.

— Ai citit textul *Păzitorilor*?

— Ne-au mințit, ne-au mințit pe toți. Nu sunt cine susțin că sunt, iar noi nu suntem soldații lor loiali. Suntem sclavi. *Gardienii* au mai ripostat în trecut, s-au revoltat. Strămoșii noștri au încercat să îmbrățișeze o altă cale, dar *Păzitorii* i-au ucis pentru că s-au revoltat. Toate sunt scrise acolo, în cartea pe care nu avem voie să o citim. Nu mai pot trăi așa, am spus, izbucnind în plâns. Detest ceea ce ne fac. Ceea ce îi face Efron Sabinei. Ceea ce i s-ar putea întâmpla lui Mason, lui Ansei, lui Bryn... oricărui lup din haita noastră. Nu vreau să mă supun, Ren. Sunt o alfa.

Apoi m-am agățat de Ren, plângând în continuare și lovindu-l cu pumnii în piept.

— Calla, a șoptit Ren, cu o voce răgușită. Dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat pe munte, să știi că îmi pare rău. N-am vrut să te rănesc. Nu vreau să te domin. Ești partenera mea și îți respect puterea. Am făcut asta întotdeauna.

A făcut o pauză și a tras adânc aer în piept.

— Nu sunt ca tatăl meu.

Nu încă. Nu puteam să-mi ascund temerile legate de Emile și nu puteam să uit ceea ce spusese mama despre liderul haitei Năpastă. *Cât de diferit poate fi Ren*?

— Asta nu mai contează acum, am spus. Nimic nu mai contează. Plec. Trebuie să-l ajut pe Shay să scape din asta. N-o să-l las să moară.

— De ce? a șuierat Ren printre dinți. De ce merită să-ți riști viața pentru el?

— Este Scion, am șoptit. El este probabil singurul care ne poate salva pe toți. Cum ar fi dacă viețile noastre ne-ar aparține, într-adevăr? Dacă nu i-am sluji pe *Păzitori*?

Ren m-a luat în brațe, lipindu-și corpul de al meu.

— Nu știu cum aș putea să te cred. Cum să cred toate astea. Ce ar mai fi de spus? Ăștia suntem și asta este datoria noastră.

— Asta nu înseamnă că e corect. Știi că nu mi-aș părăsi haita decât dacă ar fi neapărată nevoie să o fac, am șoptit. Decât dacă asta ar fi singura modalitate de a-i ajuta.

S-a uitat la mine, cu un aer încordat și ezitant.

— N-avem mult timp, am spus. Cum ai ajuns aici înaintea celorlalți?

S-a uitat înapoi în direcția din care venise.

— A urmat un haos general după ce au găsit trupul lui Flynn, dar eu ți-am simțit mirosul și am alergat după tine. Restul încă strângeau rândurile. Haita tatei. Lupii Năpastă mai vârstnici.

Ren era atât de încordat, încât am simțit cum îmi îngheață sângele în vine.

— Dar lupii Umbra Nopții?

— Au fost reținuți și li se pun întrebări.

M-a prins exact în momentul în care am simțit că mi se înmoaie picioarele și aproape că m-am prăbușit la pământ. Imagini îngrozitoare îmi treceau prin minte. Haita mea. Fratele meu. Strigoi. Stomacul mi se întorcea pe dos și am avut impresia că o să vomit.

Ren mă sprijinea cu brațele lui puternice, în timp ce încercam să-mi recapăt puterile.

— Ce știu, Calla? a șoptit el.

— Nimic, am spus. Nici unul dintre ei nu știe ce este Shay sau ce am aflat eu. N-am vrut să-i pun în pericol.

Am încercat să nu mă gândesc la acele lucruri îngrozitoare.

— Dacă li se întâmplă ceva, e numai vina mea. Trebuie să-i ajuți. Ești singurul care poate s-o facă.

— Nu, dacă ai probleme, o să te ajut. Vin cu tine, a spus el, arătându-și dinții. Chiar dacă asta înseamnă să-l protejez pe Shay.

— Nu poți veni cu mine, am protestat eu. Trebuie să te întorci. Fă o diversiune ca să câștigăm un pic de timp. Te rog, Ren.

A tras adânc aer în piept și s-a uitat lung la mine. I-am susținut privirea, încercând să-mi adun puterile pentru a continua să vorbesc.

— Trebuie să faci asta pentru mine. Spune-le că ne-am luptat și că m-ai rănit destul de rău, că eu am fugit, dar că Shay nu era cu mine, că te ademeneam pe o pistă falsă. Pe el îl caută. O să te urmeze dacă îi duci în altă direcție.

Îmi era la fel de greu să pronunț acele cuvinte pe cât îi era lui Ren să le audă.

Avea o privire tristă, dar resemnată.

— Și unde o să te duci?

— Nu știu, am spus, fără să reușesc să-mi ascund teama din voce.

— Te rog, nu face asta, a șoptit el. Vino înapoi cu mine. O să vorbim cu Logan; trebuie să găsim o explicație. *Păzitorii* au nevoie de noi; suntem șefi de haită. O s-o scoatem noi la capăt. N-o să-ți facă rău. N-o să le permit.

— N-o să mai conteze că sunt o alfa, am spus, trăgând aer în piept. Ren, te rog, ascultă-mă. Aici nu e vorba numai despre Shay, sunt mai multe la mijloc. Trebuie să știi adevărul. Nu *Căutătorii* au ucis-o pe mama ta, ci *Păzitorii.*

S-a uitat lung la mine.

— Am găsit registrele la conacul Rowan. Istoria haitelor din Vail, am continuat eu. Mama ta s-a aliat cu *Căutătorii* și a condus o revoltă a *Gardienilor* când tu erai foarte mic. A fost executată din cauza asta.

— Imposibil, a șoptit el.

— E adevărat, am spus. Am citit asta cu ochii mei. *Păzitorii* au ucis-o pe mama ta. Îmi pare atât de rău.

— Nu, nu-i adevărat. N-are cum, a spus el, închizând ochii și clătinând din cap.

— Te rog, ajută-mă.

Undeva în depărtare s-a auzit un urlet de lup, urmat de un altul. M-am înfiorat.

— Nu mai am timp, am spus. Ce o să faci?

A deschis încet ochii. A ridicat mâna și mi-a atins obrazul.

— O să fac ce vrei tu.

— Îți sunt datoare cu viața mea, am spus, dându-mi capul într-o parte și sărutându-i palma. Spune-le că ne-am luptat, dar

că Shay nu era aici. Acum nu mai are miros de om, deci nu au cum să-i dea de urmă.

— Promite-mi că o să te întorci pentru haită. Pentru mine, a spus el, cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să te pierd.

Nu puteam vorbi. Ochii mi se umpluseră de lacrimi și m-am îndepărtat de el. Dar Ren m-a prins în brațe.

— Îl iubești? Se uita fix în ochii mei.

— Nu mă întreba asta, am spus, iar buzele încă îmi ardeau din pricina mărturisirii pe care i-o făcusem mai devreme lui Shay, dar și din pricina trădării de acum. Aici nu e vorba despre iubire, ci despre supraviețuire.

— Nu, Calla, a spus el, în șoaptă. E vorba numai despre iubire.

Apoi m-a sărutat. Buzele lui le atingeau cu blândețe pe ale mele, iar mâinile i se plimbau pe corpul meu, implorându-mă cu fiecare atingere să rămân. Era sigur că nu avea să mă mai sărute niciodată. O parte din mine își dorea să zăbovească, să se agațe de el, știind că într-un fel eram destinați unul altuia, că ne potriveam atât de bine. Dar altă parte mă îndemna să plec, gonea deja prin pădure după o soartă necunoscută. Mi-am înăbușit un geamăt, când Ren mi-a dat drumul și am plecat.

Lupul cu blana cenușie s-a oprit și s-a uitat încă o dată în urmă, înainte să se facă nevăzut printre copaci. I-am luat urma lui Shay și am început să gonesc prin zăpadă. În spate am auzit urletul singuratic al unui lup, răsunând prin pădure, înălțându-se spre lună, agonizant, ca și cum ar fi pierdut ceva pentru totdeauna.

• Capitolul 34 •

Shay alerga prin grădinile conacului Rowan, când l-am ajuns din urmă.

L-am mușcat ușor de călcâi.

Ești rapid. Sunt impresionată.

A ridicat în aer un nor de zăpadă strălucitoare când a pus frână derapând pe gheață și întorcându-se spre mine. *Ești bine*?

Da. Am luat-o la goană pe lângă el. *Nu te opri, trebuie să ne grăbim.*

Ce s-a întâmplat cu Ren? Reușea să țină pasul cu mine.

O să ne ajute să câștigăm un pic de timp.

Am zburat pe lângă tufele frumos tăiate și fântânile tăcute de marmură din grădinile conacului.

Ești sigură că poți avea încredere în el? *Îi simțeam supărarea.*

Da. Nu-ți face probleme în legătură cu Ren, gândește-te mai bine cum să ieșim de aici. Nu suntem în siguranță.

Ne-am transformat amândoi în muritori în momentul în care am ajuns pe treptele conacului. Shay a descuiat ușa și m-a luat de mână. Am alergat pe scări. Pașii noștri răsunau pe coridoarele pustii, în timp ce goneam prin aripa de est a conacului către camera lui. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele înalte; niște umbre lungi, fusiforme, se prelungeau și se alungeau pe pereți, unindu-se pe lespezile de marmură, ca niște băltoace de cerneală. Deși aveam nervii încordați la maximum, am încercat să nu urlu când am trecut pe lângă statuia incubului.

Shay a dat ușa dormitorului lui de perete.

— OK, hai să luăm lucrurile pentru care ne-am întors.

A înșfăcat un rucsac din dulap, în timp ce eu băteam pasul pe loc în dreptul ușii. Cu mâinile pline de haine, s-a oprit și s-a uitat la mine.

— Vrei să-ți împrumut niște jeanși și un pulover? Sunt cam mari, dar cred că ți-ar prinde mai bine decât rochia, a spus el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Însă n-am cum să te ajut cu pantofii. Rămâi cu ce ai în picioare. *Sorry.*

M-am îmbujorat când m-am uitat la rochie și am văzut că marginile erau ude din cauza zăpezii topite, iar pe material se zăreau pete de noroi.

— E OK. Sunt balerini, deci sunt comozi la purtare. Dar îmi convine să mă schimb în hainele tale.

M-a privit lung. Căldura din obraji a început să-mi cuprindă și restul corpului și am simțit cum mă înfierbânt.

În cele din urmă, și-a dres glasul și, aruncându-mi o pereche de jeanși și un pulover negru de lână, mi-a zis:

— Astea sunt mai mici... o să... ăăă, mă întorc cu spatele cât te schimbi.

— OK, am murmurat eu, încercând să-mi întind mâinile ca să-mi desfac nasturii rochiei.

După trei încercări nereușite, am înjurat, întrebându-mă cum avea Bryn impresia că aș fi putut vreodată să dau jos rochia aceea de pe mine. Apoi m-am gândit la Ren și am roșit, simțindu-mă vinovată și căzând pradă unor dorințe contradictorii.

— Ești bine? a întrebat Shay, stând cu spatele la mine.

Inima a început să-mi bată mai repede.

— Trebuie să mă ajuți să desfac nasturii.

— Ce?

Deși nu-l vedeam, îmi închipuiam expresia de consternare de pe chipul lui.

— Mama mea a croit rochia, iar Bryn m-a ajutat s-o îmbrac. Are o mulțime de nasturi micuți și nu pot să ajung la ei. Te rog, desfă-i, ca să putem pleca de aici.

— Ah, bine, a spus el.

S-a apropiat de mine, iar eu m-am întors imediat cu spatele la el.

Desfăcuse jumătate dintre nasturi, când s-a oprit și l-am auzit cum trage adânc aer în piept, uimit.

— Ce e? am întrebat, întorcându-mă un pic spre el, fără să pot însă să mă răsucesc suficient de mult încât să-i văd fața.

— Nu porți sutien, a spus el, pe nerăsuflate.

— E un corset special croit, sutienul e în rochie, am spus. Haide, Shay, scoate rochia de pe mine!

A tăcut preț de o clipă, după care am simțit cum începe să desfacă și restul nasturilor. A pufnit în râs.

— Ce mai e acum? m-am răstit eu.

— Mi-am închipuit că o să-mi ceri altfel să te dezbrac, a spus el cu blândețe.

— Ce ți-ai închipuit?

Mi-am pierdut suflarea și am încercat să mă distanțez de el, dar Shay mă ținea acum strâns de partea din spate a rochiei.

A dat drumul rochiei și și-a strecurat o mână în jurul taliei mele, atingându-mă cu cealaltă între umeri, coborând ușor pe șira spinării spre mijloc. M-am înfiorat și am închis ochii. Și-a lipit buzele de linia arcuită dintre gâtul și umerii mei. M-a cuprins un val de căldură când m-a sărutat cu blândețe. Fiorii calzi se răspândeau, cuprinzându-mi mâinile și picioarele. De fiecare dată când mă atingea, aveam senzația că nu mai exista nimic pe lume în afară de noi.

Și-a strecurat mâna pe sub rochia care acum stătea să cadă de pe mine și mi-a atins ușor pântecul, trăgându-mă mai aproape de el. Simțeam fiecare părticică a corpului său lipindu-se de spatele meu, iar pasiunea lui era la fel de puternică precum a mea. Mâna lui a coborât mai jos și am tresărit. Am aruncat o privire spre patul lui. Era atât de aproape. Ar fi putut să mă ia în brațe și...

Nu, nu se poate. Nu așa, cu tot ce se întâmplă în jurul nostru.

— Nu face asta, am murmurat, în timp ce în sufletul meu se dădea o luptă. Te rog, nu.

M-am smuls din îmbrățișarea lui, luptându-mă cu acel aflux de sentimente provocate de atingerea lui blândă, având nevoie să alin durerea pe care mâinile mi-o lăsaseră undeva în adâncul sufletului. Am închis ochii și am văzut chipurile lupilor mei.

Chipuri pe care mă temeam că nu aveam să le mai văd vreodată. Chipul lui Ren. Am înghițit în sec și m-am acoperit cu rochia, strângând-o la piept.

— Da, țin minte... Un singur sărut și cineva își va pierde o mână. Eu, adică. Scuze, m-a luat valul.

Shay a reînceput să-mi desfacă nasturii într-un mod mult mai decent.

Mi-am dres glasul, vrând să par mai încrezătoare în mine însămi decât mă simțeam.

— E OK. Trebuie să ne grăbim. Nu putem lăsa nimic să ne distragă.

A lăsat să-i cadă din mâini bucata de pânză.

— Acum ar trebui să reușești s-o dai jos. Te aștept în hol.

— Așa e cel mai bine.

M-am dezbrăcat. Ușurată, am tras pe mine jeanșii și puloverul lui Shay, după care mi-am împletit părul, legându-l cu o panglică din rochie.

Am auzit ceva scârțâind și sfărâmându-se, un sunet ascuțit ca și cum ceva ar fi apăsat pe o pojghiță de gheață mult prea subțire. Am început să gâfâi.

— Calla, a strigat Shay din hol. Acum că te-ai îmbrăcat și nu mă mai distrage faptul că te văd goală, mi-am amintit că avem probleme grave. Poți să te grăbești, te rog?

— Sunt gata, am spus, luând volumul *Păzitorilor* de pe noptiera lui Shay și am ieșit din cameră, aruncându-l peste hainele lui, împachetate în grabă. Haldisul?

— L-am luat deja, a spus el, bătătorind rucsacul. Era ascuns în fundul șifonierului.

— Hai să ieșim de aici, am spus luându-l de mână și gonind pe holuri.

Când am ajuns pe coridorul principal, am înghețat. El s-a oprit lângă mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am rotit pe călcâie, privind bucățile subțiri de marmură de pe podea.

— Unde e statuia? am murmurat eu. Incubul?

— Poftim?

Vocea lui era răgușită.

Am auzit deasupra noastră un foșnet blând asemănător unui vârtej ce ridică de la pământ un morman de frunze moarte. M-am uitat în sus.

Incubul rânjea, întinzându-și aripile și desprinzându-și unghiile ca niște gheare de pe tavan.

— Fugi!

L-am împins pe Shay în fața mea și m-am transformat în lup. În următorul moment, un lup de un maro-auriu alerga lângă mine.

Zgâriam cu ghearele podeaua de marmură, în timp ce goneam pe hol. Ceva a șuierat pe lângă umărul meu, iar sabia incubului a căzut zgomotos pe lespezile aflate la câțiva metri în față. Pe lângă ureche mi-a trecut un fâlfâit de aripi. Shay a aruncat o privire peste umăr.

Ne urmăresc mai mulți.

Câți?

O altă suliță a zburat pe lângă noi.

Nu sunt sigur.

Când am ajuns în dreptul scării, am scheunat. O himeră ședea ghemuită pe trepte. Coada de șarpe îi șuiera și se rotea de parcă ar fi vrut să ne hipnotizeze, avea limba despicată și un cap de leu care răgea, iar șerpii din coamă zburătăceau prin aer și sute de dinți ascuțiți ca niște lame străluceau în lumină. Doi sucubi planau pe deasupra himerei. Au țipat când ne-au văzut. Unul dintre ei și-a scos tolba cu săgeți. Am luat-o la goană de-a lungul balconului, cu Shay pe urmele mele, în momentul în care am auzit zbârnâitul arcului.

Am alergat spre coridorul care dădea în aripa de vest a conacului. Deodată am auzit niște gemete, de parcă pe hol ar fi răsuflat în același timp o mie de suflete și m-am oprit brusc, alunecând, în jurul nostru răsuna ecoul unui geamăt prelung; sunetul devenea din ce în ce mai clar, mai puternic și se ridica spre tavan, învăluindu-ne într-o ceață deasă de plânsete disperate.

Ce a fost asta? Groaza din vocea lui Shay era la fel de ascuțită ca scârțâitul unei bucăți de cretă pe o tablă.

Oh, Dumnezeule. Am sărit în spate în momentul în care două brațe urmate de un trup putrezit au ieșit dintr-unul dintre portretele înalte care atârnau pe pereți.

Creatura s-a ridicat în picioare și a început să înainteze clătinându-se spre noi, gemând fără oprire, din ce în ce mai disperată. Holul era plin de trupuri care se iveau și se rostogoleau din tablouri, iar coridorul s-a umplut de sunetul pașilor care se târșâiau pe podeaua de piatră. Zeci de creaturi veneau gemând spre noi, pășind straniu, ca niște roboți.

Prima creatură a ieșit din întunericul holului, și razele lunii i-au luminat chipul. Am schelălăit și am început să mă clatin. Deși avea trăsăturile alterate și o expresie goală în ochi, l-aș fi recunoscut dintr-o mie. Era *Căutătorul* pe care îl predasem lui Efron și lui Lumine. Am început să dârdâi de frică și am simțit că mă lasă picioarele.

Calla! Strigătul alarmat al lui Shay m-a readus la realitate. *Ce naiba se întâmplă*? *Ce sunt creaturile astea*?

Nu știu, dar sunt prea multe. Nu-mi puteam ascunde frica. *Nu ne putem lupta cu ele.*

Shay a venit în dreptul meu și și-a schimbat înfățișarea.

— Haide!

S-a aruncat cu toată puterea în ușa bibliotecii, deschizând-o, iar eu am intrat repede după el în încăperea întunecată. Îndată ce am intrat pe ușă, el a închis-o și a încuiat-o cu cheia. Și-a lipit fruntea de ușa de lemn și a tras adânc aer în piept. De cealaltă parte a ușii se auzeau urletele sucubilor.

— La naiba, a șoptit Shay.

Mi-am schimbat înfățișarea.

— Știu. Trebuie să găsim o cale să ieșim de aici.

— Dar nu pe aici, a spus el, clătinând din cap.

— Despre ce vorbești, Shay?

— Ușa, Calla, a murmurat el. Ușa bibliotecii. Nu era încuiată.

Am rămas fără cuvinte.

— Nu ne urmăreau, a continuat el. Au vrut să intrăm aici.

Am tresărit în momentul în care o lumină portocalie a inundat încăperea. Flăcările au prins viață, dansând și unduindu-se în șemineu. În fața focului aprins stătea un bărbat a cărui siluetă prindea contur în fața flăcărilor ce pâlpâiau. Am simțit cum îmi îngheață sângele în vine. Umbra *Păzitorilor* nu avea forma unui om. Nu știam ce era.

— Foarte perspicace, Shay, a zâmbit Bosque Mar, aruncând o privire spre portretul de deasupra șemineului. Părinții tăi ar fi mândri de tine.

— Unchiule Bosque, a spus Shay, cu un glas tremurând. Ești aici.

Bosque zâmbea în continuare. Flăcările și umbrele focului din șemineu dansau pe chipul lui, luminându-i expresia grotescă. Cruzimea de pe chipul lui îmi înmuia genunchii.

Ce este? L-am prins pe Shay de braț, trăgându-l spre mine.

— Am fost chemat înapoi din călătoria mea de afaceri, a spus el. Se pare că în Vail lucrurile au scăpat un pic de sub control.

Și-a îndreptat privirea spre mine, făcând ochii mici.

— Spune-mi, Calla. Când l-ai transformat mai exact pe nepotul meu?

Am încercat să-i vorbesc pe un ton cât mai dur cu putință.

— Nu e nepotul tău.

Râsul lui Bosque se asemăna cu sunetul geamurilor sparte.

— Cât de puține înțelegi tu. Ești o luptătoare. O conducătoare a războinicilor, a spus el, făcând un pas înainte. Nu m-am

așteptat niciodată ca un *Gardian* alfa să dea dovadă de atâta prostie.

— Nu e prostie, a spus Shay, luându-mă de mână.

— Îi aparține altuia și și-a trădat neamul. Este întruparea deciziilor impulsive, a spus Bosque, privindu-ne cum ne ținem de mână și clătinând din cap. Mă tem că lucrurile nu vor rămâne așa.

— Cine ești?

Shay reușise să-și păstreze calmul, deși simțeam că inima îi bătea nebunește.

— Singura rudă care ți-a mai rămas, a murmurat Bosque, uitându-se din nou la tablou.

Chipurile lui Tristan și al lui Sarah păreau și mai triste decât prima dată când văzusem portretul.

— Eu știu ce e cel mai bine pentru tine.

— Vrei să mă ucizi, a șoptit Shay.

Bosque și-a ridicat capul și a zâmbit.

— De ce aș vrea să-mi omor propriul nepot?

L-am apucat pe Shay de braț.

— Încetează, nu ne mai spune minciuni. L-au legat! L-au adus la uniune ca să fie sacrificat. Știm totul despre profeție, despre jertfă. Am citit *Războiul tuturor împotriva tuturor!*

— Știu, a răspuns Bosque calm. De ce crezi că interzicem cartea aceea?

— Ca să te pui la adăpost pe tine însuți și pe *Păzitori,* am spus. Ca să ne ascunzi adevărul și trecutul. Ne-ai făcut sclavi.

— Nu, draga mea. Noi v-am salvat, a spus Bosque, cu o expresie îndurerată pe chip. *Păzitorii* i-au avut întotdeauna în grijă pe soldații noștri *Gardieni.* Această carte e o otravă, plină de minciuni răspândite de *Căutători.* A fost lăsată să circule de dușmanii noștri timp de secole în încercarea lor de a câștiga adepți pentru cauza lor malefică. Ne străduim să o ținem ascunsă pentru că știm cât rău poate face. Și uite ce s-a întâmplat din cauza ei. Volumul a adus vărsare de sânge la ușa casei mele.

— Nu cartea ne-a atacat! am țipat. Nici măcar nu știu cum se numesc creaturile astea care au ieșit din tablouri. Și nici nu știu ce ești tu. Ce ești? am întrebat, arătând cu degetul spre umbra lui stranie.

Chipul lui Bosque s-a întunecat, dar, o secundă mai târziu, pe buzele lui a apărut un zâmbet cald.

— Îmi pare rău că v-am speriat, dar în aceste împrejurări excepționale era necesar să discut cu voi ca în captivitate. Trebuie să reacționați rațional.

— Rațional? a izbucnit Shay. Vreau să știu adevărul.

— Bineînțeles că vrei, Shay, a spus Bosque, încuviințând repede din cap. Dacă mi-aș fi dat seama că ai devenit o persoană atât de independentă, nu ți-aș fi interzis niciodată să intri în bibliotecă. Ce altceva ar fi făcut un tânăr inteligent ca tine decât să caute o modalitate să ajungă aici? Setea ta de cunoaștere este admirabilă.

Avea un zâmbet tăios.

— Eu sunt de vină. Încă te consider un copil. Am vrut să te protejez de dușmanii tăi, dar nu mi-am dat seama cât de mult ai crescut. Te-am neglijat și regret asta.

Shay m-a strâns atât de tare de mână încât mă durea.

— Spune-mi cine ești cu adevărat.

— Sunt unchiul tău, a spus Bosque calm, apropiindu-se de noi. Sânge din sângele tău.

— Cine sunt *Păzitorii*? a întrebat Shay.

— Alții ca mine, care nu-și doresc decât să te protejeze, să te ajute, a răspuns Bosque. Shay, tu nu te asemeni celorlalți tineri. Ai abilități pe care nu le-ai folosit niciodată și pe care nici măcar nu ți le închipui. Îți pot arăta cine ești cu adevărat. Te pot învăța să folosești puterea pe care o ai.

— Dacă ești atât de preocupat să-l ajuți pe Shay, de ce era să fie sacrificat la uniune? l-am întrebat, împingându-l pe Shay în spatele meu ca să-l protejez de Bosque.

Bosque a clătinat din cap.

— O altă neînțelegere tragică. A fost un test, Calla, al loialității tale față de nobila noastră cauză. Am crezut că ți-am oferit cea mai bună educație, dar poate că nu cunoști suficient de bine încercarea prin care a trecut Avraam cu fiul său, Isaac? Nu este oare jertfirea celui pe care îl iubești singura modalitate de a-ți măsura credința? Chiar crezi că ne doream ca Shay să moară de mâna ta? Ți-am cerut să-l protejezi.

Am început să tremur.

— Minți.

— Oare? Bosque a zâmbit și, pentru o clipă, am crezut în bunătatea lui.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, nu ai încredere în stăpânii tăi? N-ai fi putut niciodată să-i faci rău lui Shay. El ar fi fost înlocuit în ultimul moment cu o altă pradă. Înțeleg că un asemenea test ți s-ar părea prea groaznic pentru a fi corect, că ți s-ar cere prea mult, și ție, și lui Renier. Poate că sunteți prea tineri pentru a face față unei asemenea încercări.

Nu puteam să-i răspund. Deodată, puneam sub semnul îndoielii tot ceea ce făcusem până atunci, întrebându-mă dacă nu cumva pasiunea mea mă abătuse de la calea pe care trebuia să o urmez și mă orbise în fața adevărului. Nu știam ce să mai cred.

— Am avut grijă de Shay încă de când era mic. I-am dat tot ce a vrut și tot ce a avut nevoie. Bineînțeles că asta dovedește că am fost interesat să-i fie bine.

Bosque s-a oprit la câțiva metri de noi, întinzându-și brațele către nepotul lui.

— Te rog, ai încredere în mine.

Vitraliile din spatele lui Bosque s-au făcut țăndări, explodând într-o mare de cioburi multicolore. L-am tras pe Shay la pământ și m-am trântit peste el, apărându-l de ploaia de sticlă. Mi-am acoperit fața cu brațul în timp ce cioburile îmi pătrundeau prin haine și îmi străpungeau pielea.

Am auzit țipete, iar încăperea s-a umplut de lume. Am ridicat capul și am văzut cel puțin douăzeci de *Căutători* strecurându-se prin ferestrele sparte, fluturând în aer arme strălucitoare de oțel și trăgând cu arcul spre *Păzitor.* Aerul din jurul lui Bosque a fremătat, iar ploaia de proiectile pe care le aruncau în el ricoșau în stânga și în dreapta de parcă s-ar fi izbit de un scut. Bosque a ridicat mâinile în aer. Flăcările unduitoare din șemineu s-au stins, iar lumina roșiatică în care se scăldase până atunci încăperea a fost înghițită de un întuneric pătrunzător și orbitor.

Câțiva *Căutători* s-au împiedicat și au căzut; alții s-au oprit brusc, încercând să-și recapete simțul orientării. Shay m-a împins și s-a ridicat în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— *Căutători*! am șuierat eu. Mai mulți decât am văzut vreodată.

Bosque și-a dat capul pe spate și a scos un strigăt. Mi-am acoperit urechile, căci sunetul era atât de puternic încât cărțile au început să se clatine pe rafturile bibliotecii. În întunericul care se lăsase asupra încăperii au început să se contureze umbre negre care se ridicau în aer, prinzând treptat formă. Am icnit de spaimă și l-am strâns pe Shay de braț.

— Ăștia sunt...

Își pierduse vocea.

— Strigoi, am murmurat eu. Dar e imposibil.

— De ce?

Făcuse ochii mari văzând cum umbrele încep să-i atace pe invadatori.

De abia dacă puteam să trag aer în piept și să vorbesc.

— Nimeni nu poate să invoce mai mult de un strigoi o dată. Sunt prea greu de controlat.

— Vin strigoii! a strigat unul dintre *Căutători*! Ethan! Connor! Luați băiatul și fugiți! Voi, ceilalți, apărați-i!

Un alt *Căutător,* o femeie, țipa în timp ce niște tentacule negre i se înfășurau în jurul taliei. Altul străpungea în zadar cu sabia strigoiul amenințător care îl înghițea; scotea niște sunete guturale, de parcă s-ar fi sufocat în timp ce vălul negru îl înghițea.

— Du-te! Du-te! Du-te! țipa primul *Căutător.*

Chipul lui Bosque se schimonosise de mânie. Răsfirându-și degetele ca niște gheare, a făcut un semn spre ușa bibliotecii, și-a rotit încheietura și și-a tras brațul înapoi. Ușa s-a deschis larg, iar hoarda care așteptase până atunci pe balcon s-a trezit la viață și s-a aruncat în luptă. Sucubi și incubi șuierau și răcneau zburând prin bibliotecă și scuipând flăcări, în timp ce arcurile *Căutătorilor* zbârnâiau prin aer. Mai multe creaturi înaripate au urlat și s-au prăbușit pe podea, răpuse de înțepături fatale.

Himera a pătruns în cameră și s-a năpustit asupra unui *Căutător* care a început să urle în momentul în care ghearele leului i s-au înfipt în umăr. Himera îl lovea întruna cu coada de șarpe peste picioare. Târșâitul pașilor și gemetele anunțau sosirea morților vii din tablouri, care s-au aruncat în luptă cu fălcile întredeschise și ochii goi și înfometați. Câțiva *Căutători* au scăpat armele din mână, țipând la vederea acelor creaturi desfigurate, ce înaintau cu pași lenți.

Bosque a început să râdă și și-a fluturat mâinile în aer de parcă ar fi dirijat o simfonie. Corul de gemete s-a auzit mai tare.

— Nu vă uitați la *Cel Căzut*! a țipat primul *Căutător.* Ținta noastră este tot ce contează!

— Monroe! Băiatul e aici!

Un bărbat a apărut din celălalt colț al camerei și s-a apropiat de noi. L-am recunoscut pe dată, chiar dacă acum nu-i mai țâșnea sânge pe nas.

Mi-am arătat colții când am văzut că-și ridică arcul.

— De data asta nu mai avem ce discuta, a spus Ethan.

Mi-am schimbat forma și m-am năpustit asupra lui. Am șuierat și mi-am pierdut răsuflarea în momentul în care săgețile arbaletei lui mi-au străpuns pieptul. Îmi luasem atât de mult avânt încât m-am prăbușit pe podea împreună cu Ethan, rostogolindu-ne. Mă durea spatele. Simțeam cum sângele mi se revărsa din stomac în timp ce mă chinuiam să-mi păstrez cunoștința.

— Calla! a țipat Shay, venind spre noi, schimbându-și forma în aer.

Ethan a înjurat, încercând să se smulgă din fălcile lui Shay.

— Monroe! Connor! Veniți aici, acum! L-au transformat pe Scion, țipa Ethan, înjurând din nou.

Am văzut ca prin ceață o siluetă gonind prin încăpere, croindu-și drum prin învălmășeala de aripi, gheare și arme. Apoi l-am zărit pe Connor aruncându-se la pământ, ferindu-se de umbra alunecoasă a unui strigoi. S-a ridicat în picioare și a fugit spre Shay, care a mârâit când Connor și-a scos sabia din teacă. Lama era îndreptată în jos, iar lupul și *Căutătorul* își dădeau târcoale uitându-se unul la celălalt.

— Nu vreau să te rănesc, copile, n-avem timp de asta.

I-am privit cum se luptau. Durerea îmi încețoșa privirea. De fiecare dată când trăgeam aer în piept, mă înecam. Am încercat să ignor durerea și să mă târăsc spre ei.

În timp ce Shay stătea cu ochii pe Connor, Ethan s-a ridicat, clătinându-se. Și-a îndesat mâna în tolba cu săgeți și s-a aruncat în spinarea lupului. Shay a scâncit în momentul în care *Căutătorul* l-a înțepat cu o seringă în gât. Shay s-a întors spre el, mârâind, iar Ethan s-a prăbușit din nou pe podeaua de piatră. Lupul și-a încordat mușchii, gata să se năpustească asupra lui Ethan, după care a început să clatine din cap. Labele i s-au

înmuiat și a început să se împleticească, după care a căzut la pământ, neclintit.

Am urlat și m-am târât pe podea până am ajuns în dreptul lui. Fiecare mișcare pe care o făceam mă durea. Încă aveam în piept săgețile arbaletei. Plămânii mi se umpleau de sânge și mă înecam.

Când am ajuns în dreptul lui, mi-am schimbat forma, mi-am îngropat mâinile în blana lui și am început să-l zgâlțâi.

— Shay! Shay!

Mă agățam de el, dar simțeam cum puterile mă părăsesc.

— Săgeți fermecate! Sper că îți plac, a spus Ethan, cu o voce răgușită și aspră.

Îndrepta din nou arbaleta spre mine.

— Tu l-ai transformat?

Îmi luase foc pieptul, iar vederea mi se încețoșase. Am încuviințat din cap și m-am prăvălit pe podea, lângă Shay.

Deci, așa o să mor?

L-am prins de mână.

Ethan a pus degetul pe trăgaci. A auzit un geamăt lung în spatele meu. *Căutătorul* a icnit de spaimă și a făcut câțiva pași înapoi.

— Kyle?

Mi-am întors capul. Orbită de durere, l-am văzut ca prin ceață pe *Căutătorul* mort care ieșise dintr-unul dintre tablouri, înaintând spre noi, clătinându-se și pipăind fără direcție aerul din fața lui.

— Nu! Ethan se holba la corpul care înainta spre el. *Căutătorul* care până atunci dăduse ordine a apărut deasupra mea, postându-se în fața lui Ethan ca să nu vadă creatura care gemea.

— Dă-te la o parte, Monroe, a spus Ethan. Trebuie să-l ajut.

— Nu e fratele tău, Ethan, a spus Monroe, prinzându-l de brațe. Nu este Kyle. Uită de el.

L-am auzit pe Ethan înăbușindu-și un hohot de plâns.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Monroe. Ține-i spatele lui Connor.

Pe chipul lui Ethan se putea citi durerea, dar a încuviințat din cap.

— Mă ocup acum.

— Acum, Connor, a strigat Monroe. Grăbește-te.

Connor s-a ghemuit lângă Shay și a ridicat lupul în brațe.

Am început să plâng când i-au desprins degetele lui Shay din mâna mea.

— Ia-l, a spus Connor. Să mergem.

— După tine, a răspuns Ethan, ridicându-și arbaleta.

Connor a luat-o la fugă prin bibliotecă, urmat de Ethan, care trăgea cu arbaleta în timp ce goneau. Monroe s-a îndreptat spre ei.

— Așteaptă, am șoptit eu, cu o voce răgușită, de-abia vorbind. S-a uitat la mine și s-a încruntat.

— Cine ești?

— Încerc să-l ajut pe Shay!

— Tu l-ai făcut ca tine? *Gardian.*

— N-am avut încotro.

Încăperea a început să se învârtă cu mine.

— *Păzitorii* ți-au zis să-l transformi?

— Nu, am tresărit eu, strângând ochii de durere. N-au știut.

A ridicat din sprâncene.

— I-ai sfidat pe *Păzitori*?

Am încuviințat din cap. Tremuram din tot corpul și scuipam sânge.

Am auzit un geamăt prelung și târșâitul picioarelor pe lespezile de piatră. M-am întrebat cât de aproape de mine putea să fie acea creatură care la un moment dat fusese Kyle... și cât de puternic era.

Monroe a aruncat o privire în spatele meu. Apoi s-a uitat la mine cum mă străduiam să mă ridic în picioare.

— Îmi pare rău pentru asta, a spus el, ridicând sabia deasupra craniului meu.

Am simțit o durere fulgerătoare, după care m-am cufundat în întuneric.

• Capitolul 35 •

Trăiam într-un spațiu cuprins între conștient și inconștient. Scurte fulgerări de lumină și sunet străpungeau vălul care-mi înăbușea simțurile. Simțeam o mișcare, dar nu una care venea de la mine. Membrele îmi amorțiseră. Îmi simțeam brațele, picioarele și pieptul foarte grele; nu mă dureau, dar parcă erau îmbibate de apă și nu aveam nici un control asupra lor.

Fusesem târâtă sau purtată pe sus? Nu eram sigură. Îmi dădeam doar vag seama că trupul îmi fusese ridicat, smuls din locul lui și trecut dintr-o pereche de brațe în alta. Era oare adevărat ce se întâmpla? Îmi era cald, mă simțeam amețită. Pleoapele-mi atârnau ca niște perdele de plumb.

— Am auzit că ai prins o alfa.

Voci. Vorbe aspre care veneau de la străini, de la dușmani. Cuvinte fără sens.

— Fiul lui Corrine? Monroe trebuie să se simtă ușurat.

— Nu. E o femelă.

— Păcat. Atunci nu o mai ținem pe-aici, nu-i așa?

— Nu-s sigur. Cred că Monroe ne cântărește opțiunile.

Cineva m-a prins brusc de mână și am auzit vocea unui prieten.

— O să fie bine, Calla. Îți jur că n-am să-i las să-ți facă vreun rău.

— Shay, vino aici, se auzi spunând o voce răgușită, dar curios de familiară, ce vorbea pe un ton poruncitor. Te-am rugat să nu vorbești cu ea.

— Nu ești rezonabil.

— Cred că o să constați că sunt o persoană foarte rezonabilă, dar încă nu mi-ai câștigat încrederea.

— Asta ar trebui să fac?

— Ai da dovadă de inteligență dacă ai face-o.

Lumea căpăta din nou contur, iar imagini și mirosuri ciudate se învolburau în jurul meu. Stăteam întinsă pe spate și simțeam o durere surdă în piept. Ochii încercau să mi se obișnuiască cu lumina incertă. Ceva rece, cu muchii ascuțite, îmi strângea încheietura mâinii stângi. Am simțit brusc cum o greutate îmi

trage mâna în jos, pe lângă corp, și ochii mi s-au închis din nou. Am tresărit simțind o presiune în piept.

— Ethan, stai aproape de Connor, în caz că se trezește, a spus Monroe.

— De ce faci asta? a întrebat. Nu ești obligat. Ea nu-ți e dușman. Vremurile alea s-au dus.

— Sigur, puștiule, a zis Ethan cu un râs glacial. Cum zici tu.

— Dă-mi-l pe celălalt, Ethan, a spus Connor.

Am simțit aceeași strânsoare rece pe încheietura mâinii drepte și o presiune care îmi apăsa brațul la piept.

— Asta ar trebui să țină, a spus Connor.

— Ai spus că o să fie OK, a mârâit Shay. Ai promis.

— Și o să-mi țin promisiunea, a spus Monroe. Nu a fost rănită.

— Mie îmi pare în regulă, a adăugat Ethan. Tu ce crezi, Connor?

— Cred că e destul de nostimă, a răspuns Connor.

Un mârâit și hărmălaia unei încăierări mi-au ajuns la urechi.

— Ha! Rezistă, puștiule. Noroc că te-ai ferit, Connor. Cred că ăsta e același cârlig care mi-a rupt nasul în runda trecută, a spus Ethan. L-ai prins, Monroe?

— Nu pleacă nicăieri, a zis Monroe, cu un mârâit. Nu te mai zbate. Connor nu a vrut să zică nimic cu asta, Shay. Nu trebuie să i te împotrivești.

— Dă-mi drumul!

— Pricinos, nu-i așa? a spus Connor. Ești drăguț cu fata asta, hm? Interesant.

— Dacă o atingi, jur că…

— Liniștește-te, a bolborosit Connor. Glumeam, atâta tot.

Am deschis ochii cât am putut de mult, dar totul părea împăienjenit. Gâtul îmi era uscat și înghițeam în sec, încercând zadarnic să-mi găsesc vocea.

— Am avut o înțelegere, Shay, a spus Monroe, pe un ton hotărât. Nu mai poți rămâne aici.

— Dar…

— O s-o vezi din nou. Ai cuvântul meu.

— Când?

— Asta depinde de tine.

— Nu știu ce vrei să spui.

— O să afli. Acum e timpul să plecăm. Azi începe viața ta adevărată.

Lumina s-a stins și camera s-a cufundat în întuneric. Scârțâitul prelung al balamalei de metal ruginit a fost urmat de un zăngănit surd. Vocile au început să se stingă.

Printre buzele întredeschise, vocea mi-a răzbătut ca o șoaptă răgușită.

— Shay?

Tăcere. Eram singură în întuneric.

Poate că a fost un vis.

Am simțit cum mă cuprinde furia și am țipat la tenebrele care învăluiau încăperea, dar nu era niciun dușman cu care să mă răfuiesc, în afară de frica de necunoscut, care nu-mi dădea pace. Am început să tremur.

Ești o alfa, Calla. Stăpânește-te.

Bezna nesfârșită mă învăluia de pretutindeni.

Ce înseamnă să fii o alfa dacă ți-ai abandonat haita?

Când lacrimile m-au podidit în cele din urmă, am fost bucuroasă că eram singură. Cel puțin, nimeni nu avea să fie martor la rușinea care mă copleșise și îmi ardea obrajii. Dâre umede mi se prelingeau până la buze și am simțit gustul pătrunzător, amărui, al lacrimilor care-mi aminteau de alegerile pe care le făcusem. Cum am luat atâtea decizii care m-au adus aici - într-un loc atât de străin, încât ar fi putut fi sfârșitul tuturor lucrurilor.

Unde m-a adus această fugă? *Drept în brațele singurului dușman pe care l-am știut vreodată*? *La pieire*?

Pentru prima oară în viață, eram cu adevărat singură. Am privit cu luare-aminte camera pustie, în căutarea unui crâmpei de speranță.

Am riscat totul ca să-l salvez pe Shay. Lăsând liniștea să-mi potolească membrele tremurânde, am închis ochii și i-am văzut chipul, amintindu-mi de libertatea pe care o simțisem în brațele lui, de posibilitatea unei vieți diferite de oricare alta pe care mi-aș fi imaginat-o. M-am întrebat: *oare capturarea mea risipise acel vis*... *sau n-a existat niciodată șansa de a deveni realitate*...

Disperarea amenința să mă sufoce, dar m-am opus din răsputeri, agățându-mă de un singur gând pâlpâitor

Shay mă iubește. Ar risca totul ca să mă găsească și să mă elibereze. Pentru că asta e iubirea, nu-i așa? Asta trebuie să fie.

mastică